

Giới thiệu Long Thần Khí

Cốt truyện về một thường nhân của Đại Việt đế quốc, may mắn thu được tiểu thần thú, có cơ duyên mà trải qua những bước chân của Long Quân tiên thần, kiến ngộ các thần tích trong thiên hạ, tất nhiên là tung hoành ngũ châu tứ hải, tiên phạm đã đầu, không chừa cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đông Phương Đại Lục

Đại lục Đông Phương đang thời cường thịnh, giữa các quốc gia thương lộ đan chằng chéo, thành thị mọc lên như nấm, vùng biên giới tấp nập giới thương buôn. Nhiều năm nay thiên nhiên mưa thuận gió hòa, nhân tâm an thịnh. Cư dân đủ các dân tộc đều có những đột phá lớn về kinh tế cũng như võ học, pháp giới. Các quốc gia thật hiếm khi có được cảnh giao hòa hảo hữu tốt như thế. Không những toàn đại lục không có chiến tranh, mà còn ký hiệp ước chung về tương trợ nhau khi có các hiểm họa đến từ Tây, Bắc, Nam Đại lục. Hiển nhiên, không chỉ có tương trợ nhau về quân lực mà còn có sự trao đổi các thành tựu kinh tế.

Nổi lên trên các quốc gia cường mạnh nhất của đại lục Đông Phương chính là đế quốc Đại Việt, tiếp theo là Quang Dương, Phong Mạn, Ấn Điểm, ngoài ra là các tiểu quốc như Tiểu Hoa Hạ, Thiên Đảo, Hàn Nguyệt, Cao Thổ, Vạn Tượng

Đế quốc Đại Việt nằm phía đông nam của đại lục, tiếp giáp hai nước lớn là Ấn Điểm và Quang Dương, lại nắm giữ cửa khẩu giao thương với Tây và Nam đại lục bên kia Đông Hải, nhờ đó mà có được nguồn lợi to lớn từ việc thu thuế thương buôn. Chưa kể việc nắm giữ đầu mối cung cấp sản vật và các sản phẩm chế luyện ưu tú từ Tây – Nam đại lục sang các quốc gia khác, chỉ tính việc có Đông Hải điều hòa khí hậu khiến cho nông nghiệp ổn định, là nơi cung cấp 1/3 lương thực cho phần lớn bộ phận đại lục đã đủ giúp cho Đại Việt phát triển thành vùng đất trọng yếu và cường thịnh, trở thành nơi bách tính tập hợp, cường giả chen chân, phú thương lập nghiệp.

Ở Đại Việt thì vùng phía Nam dường như quần long tụ hội nhiều hơn phía Bắc, cũng bởi phía Nam đồng bằng, bình nguyên trải khắp, đất đai màu mỡ phù sa, không như phía Bắc có lắm sơn lâm trùng điệp, có những khu vực rộng muốn vạn dặm chưa từng được người ghé qua, ẩn giấu những bí ẩn từ đời hồng hoang nguyên thủy.

Nơi cực hạn phía Bắc có mấy ngàn quái sơn cao chọc trời, quanh năm mây xanh tụ hội. Sơn từng, bạch tuế, cỏ thụ chen nhau mà đứng, thân cao cả trăm trượng, to chực người ôm, các loại kì hoa dị thảo thì nhiều không biết đầu mà đếm. Nghe đồn nhiều loại quái thú, thần thú sống trong những khu rừng của Bách Vạn Hung Sơn đó, đa phần là loại trường thọ thành tinh, linh thức phát triển chẳng kém nhân loại, lại có sức mạnh vô biên, quái pháp kì bí, ngay cả những cường giả võ học tuyệt thế trong hoàng cung cũng chưa chắc có thể chế ngự một con.

Tuy vậy, ngay ở phía Nam cũng có những khu vực kì lạ, đầm lầy muôn trượng, ghềnh thác hùng vĩ, sông hồ hung hiểm, giao long, ngạc kinh vĩ đại trấn thủ, thủy điều hung ác tranh phong. Có điều do thương nghiệp phát triển, thủy lộ được khai sinh cũng nhiều, nên ít ra cũng có những khu vực có con người tiếp cận, so với khu nguyên thủy sơn lâm phía Bắc ít nhiều có cảm giác bớt thần bí hơn.

Đế quốc Đại Việt có phát tích rất sớm, tương truyền từ thời thượng cổ đã có cư dân đến đây. Người Đại Việt thường hay lưu truyền mình là huyết thống cao quý của Rồng Tiên, tự nhiên bái Thần Long làm thánh tổ, xem Tiên Thánh là thánh mẫu. Lại nói đế quốc Đại Việt áp biển mà thành hình, phẳng phát như sóng lượn, trông như thần long từ Đông Hải hướng thiên bay lên, vì vậy thời lập quốc, Đại Việt vốn mang tên Thần Long, nhưng do không phải trực tiếp là rồng lại sợ Long tộc trách mắng rằng tranh giành huyết thống, nên sau này chỉ còn kinh đô mang tên là Thăng Long, đặt ngay vị trí long nhãn trên đồ hình của quốc gia, nghiễm nhiên nằm nơi phía Bắc, để chiếm lấy vị trí linh thiêng, bảo tồn long mạch, chấp nhận xa nơi phần lớn dân cư tề tụ ở phía Nam. Kể ra đây cũng là một khó khăn trong điều hành một đại đế quốc. Cũng may là sau này, cùng với võ học phát triển, cường giả bắt đầu cường chế thiên nhiên, bắt quái điều phi hành, bắt man thú mà ngự nên có thể nói là “giao thông” cũng thuận tiện.

Những đội cuồng phong thiên lý mã của triều đình làm nhiệm vụ đưa lệnh trong quốc gia Đại Việt sớm vang danh toàn đại lục. Nghe nói năm xưa một vị huyện quan nho nhỏ chôn thân sơn phía Bắc, vốn xuất thân là một người tu tiên nhưng chưa đủ tu vi dùng pháp bảo phi hành, định bắt một con thiên lý bạch mã cực phẩm và một con độc giác hòa lộc (hươu lông đỏ một sừng) trong núi để thử xem con nào có thể dùng làm thú cưỡi tốt hơn khi đi vừa đường núi, vừa huyền lộ ra tỉnh hàng tháng. Không ngờ sau này, con độc giác hòa lộc lại hoài thai với con bạch mã, sinh ra một loài ngựa mới, thân trắng như tuyết, nhưng 4 vó câu lại đỏ hồng như lửa, trên trán xuất hiện độc giác nhọn xoắn như mũi khoan. Con tiểu bạch mã độc giác này dường như thừa hưởng được hết thảy tinh tú của cha mẹ, vừa có thể chạy đường bằng nhanh thần tốc, mà mã bộ trong sơn cốc cũng cực linh hoạt, bao nhiêu khe suối, vách núi cũng dễ dàng nhảy qua - được đặt tên là Cuồng phong thiên lý mã. Từ đó, huyện quan kia nảy sinh ra một ý tưởng là nhân rộng đội ngũ loài kì mã này lên, có thể giúp cho triều đình dùng phát lệnh truyền tin, cũng nhưng phát huy cho kỳ binh của quân đội.

Sự ưu việt của loài kì mã này sớm được công nhận, nhưng do một số lý do khách quan, số lượng cũng cực kỳ hạn chế, chỉ đủ dùng cho truyền tin giữa

các tỉnh huyện hoặc dùng cho đội thiết kỵ thân vương của hoàng gia. Nguyên nhân sâu xa cũng bởi vì số lượng thiên lý bạch mã cực phẩm đã hiếm, số độc giác hóa lộc càng ít hơn. Mà chỉ con hóa lộc cái mới có thể hoài thai, nếu là thiên lý mã cái thì lại không thể. Bản thân một cặp đều là Cuồng phong thiên lý mã nếu đem phối thì 5 năm mới sinh một tiểu mã, chu kì giữ nguyên không đổi, có muốn nhanh hơn cũng không được.

Đông Phương đại lục an bình, nhưng không có nghĩa là lớp cường giả võ học vì đó mà ngừng tu luyện. Giờ đây không phải tài bồi vì lợi ích bảo vệ dân tộc quốc gia, họ quay sang hướng tới mục tiêu sớm đã thành hoài bão to lớn nhất của mọi kiếp người : vũ phá hư không, đăng thiên thành tiên, trường sinh bất lão. Lúc này nhà nhà cho hài tử hài tôn gia nhập võ môn, tu pháp. Tất cả các loại võ đạo, pháp môn hầu như đều đông đảo đồ đệ tham bái.

Tất nhiên, trong số đó không phải môn phái nào cũng là thánh môn. Có nhiều “thánh môn” chỉ là do vài kẻ võ học tầm trung, đánh vào thị hiếu của dân gian mà mở ra võ đường, đặt những tên thật kêu như : Thần Võ môn, Thánh Kiếm phái, Long Hoàng pháp viện ...v...v... hầu hết kéo đồ đệ dễ mà thu lệ phí. Cũng vài kẻ mong lập bang phái mong một ngày cũng được cái cảm giác làm sư tôn thiên hạ. Nói chung thiên hạ võ giả sánh ngang thường dân, nhiều vô kể tận, đã sớm làm cho danh uy các bậc tôn sư võ học giảm mất một nửa. Võ học dường như là món đồ trang sức thời thượng nhất cho con cái những người có chút tiền của vậy.

Nhưng nói như thế không phải môn phái nào cũng là giả thần uy. Những môn phái danh tự đã vang xa bốn biển như Diệt Tinh Kiếm, Bách Lôi Quyền, Thiên Điều, Bạch Phát Tu La, Hóa Độ Nhân... vẫn giữ những nguyên tắc cổ xưa, chỉ chọn lọc tinh tú làm đồ đệ, thà võ phái ít người mà toàn chân tài thực học.

Nhưng hiển nhiên, đại quan thì có kẻ xu xính, đại danh thì có kẻ cậy nhờ. Bởi thế nên các môn phái càng nổi danh thì bậc đại quan quý nhân càng nhất thiết muốn gửi gắm nhi tử, từ nài nỉ đến cưỡng ép. Sau cùng nhiều môn phái không muốn có phiền nhiễu với quan lại, ảnh hưởng đến sự phát triển của sư môn nên cùng nhau lập ra cái gọi là sơ cấp học viện, đem tổng hết một lượt các đồ đệ được gửi gắm cậy nhờ vào đó mà rèn luyện, cuối mỗi khóa 2 năm lại tiến hành khảo thí mà chọn ra một vài người chính thức làm môn hạ đệ tử để học các bí kíp, tuyệt kỹ bản môn. Còn những người kia thì vẫn chỉ được học những chiêu của sơ cấp cảnh giới, đủ về nhà khoe khoang một chút với song thân.

Tại một gia viên nhỏ ngoại vi của Long Tinh thành nơi phương Bắc Đại Việt, có một tiểu tử chừng mười bốn tuổi đang sắp xếp túi văn thư lên ngựa. Mỗi công văn đều có ấn ký của vị huyện quan sở tại. Hắn là nhân viên thư tín liên huyện trẻ nhất trong giới đồng liêu.

Long Tinh thành - tên thì oai phong nhưng quy mô lại rất nhỏ. Bất quá, đây là một huyền tích nơi ngày xưa Đệ Nhất Cường Giả Lạc Long của Long tộc hóa nhân hình mà gặp gỡ Âu Cơ tiên tử sau đó sinh ra Đệ nhất Hùng Vương của dân Bách Việt, sau này là Đại Việt, nên tên thành cũng theo đó mà đặt. Trải bao vạn năm, thiên nhiên phong hóa, đến nay một nửa khí tức thần thánh cũng không còn. Câu chuyện Long Thần với Âu Cơ đã sớm trở thành truyền thuyết để kể vui cho lớp thiếu niên. Còn bản thân lớp trưởng bối, xem chừng cũng không dám nói đó là sự thật hay không nữa.

Long Tinh thành nằm chỗ cận sơn của dãy Hoàng Liên Thánh Linh. Dãy Thánh Linh này là phần đầu của dải núi mấy ngàn ngọn trùng trùng ngạo thiên huyền bí của Bắc Đại Việt. Những ngọn núi quay thành vòng, ngọn ngoài cao hơn ngọn trong. Khi mùa thu, cả hai mươi sáu đỉnh phong sơn nhuộm sắc lá vàng từ những cây đại thụ, trông như một đóa Hoàng Liên (sen vàng) khổng lồ. Có lẽ danh sơn như vậy mà thành tên. Cũng có truyền thuyết cho rằng trong cổ động nào đó ở Hoàng Liên Thánh Linh này thực sự có tồn tại một đóa Hoàng Liên Tiên Hoa do Âu Cơ thánh mẫu để lại, vì vậy dải núi mới có tên. Nhưng dãy Hoàng Liên này không quá xa hay quá cao như những dải núi tiếp sau. Đám thợ săn trong thành vẫn thường rủ nhau lên núi săn bắn mà từ đó đến nay chưa từng thấy tiên tri nào, huống chi là Hoàng Liên nên mười phần thì chín phần rưỡi là tên núi xuất phát từ dung mạo.

Căn bản nơi này quá xa với thủ phủ tỉnh Hương Bình gần nhất nên cũng gần như cô lập. Nếu không có tòa thành cổ này tập trung dân chúng quanh vùng lại, thì e rằng đã sớm trở thành một nơi thôn sơn dã lạnh rồi. Người trong thành thường kể nhau rằng ngày xưa tòa thành này lập nên là để làm nơi Long Đế nghỉ ngơi sau khi đi săn ác thú, xả tính trên Bách vạn Hung Sơn. Nhưng một lối giả thuyết khác lại cho rằng tòa thành này này do Long Đế hóa phép tạo nên để bảo vệ dân chúng khỏi dã thú từ trên Hoàng Liên Thánh Linh xuống quấy nhiễu. Bao vạn năm nước chảy đá mòn, truyền thuyết dân gian truyền tụng thì hơn nửa đã thêm thắt quá nhiều, thành ra không ai còn biết xuất xứ thật của tên tòa cổ thành cũng như Hoàng Liên Thánh Linh nữa rồi.

Dù sao từ những truyền thuyết đều nói lên rằng thời huyền tổ của Đại Việt, lão tổ tông của Bách Việt dân tộc là Long Quân, là huyết thống thần linh, con của Long Nữ và Kinh Dương Vương **. Long Nữ là con của Đông Hải Thần Long Vương. Còn Kinh Dương Vương là con của Đế Minh thần và Vụ Tiên. Long Quân có thể coi là đệ nhất cường giả trong thông thiên chi địa, lúc bấy giờ, đánh đông dẹp bắc, tung hoành khắp nhân gian chi giới, chưa từng gặp đối thủ. Đông diệt Ngự Tinh Đại Ma, tây diệt Cửu Vĩ Hồ Tinh, bắc diệt Cỗ Lão Yêu Thụ, tất thảy đều là những quái thú, yêu ma truyền thuyết mạnh ngang thần thánh thượng tiên. Trong đó chỉ có Cỗ Lão Yêu Thụ vốn sinh trước từ thời hồng hoang, pháp lực vô biên là có thể bảo toàn mạng sống, chạy về Diệt Vong sa mạc phía tây nam đại lục, sinh mệnh tàn héo, thân cây khô quắt, bị gọi là Quỷ Xương Cuồng, sau này không còn nghe dấu vết. Do Long Quân là đồ tôn của Đông Hải Thần Long, bản thể cũng là rồng, vì vậy cho dù pháp lực cao cường ngang với tối thượng linh thần nhưng không nhất thiết phải du nhập thiên giới, mà có thể trở về Đông Hải ngự phủ nơi đại dương, quản lý muôn ức vạn hải sinh.

Lại nói tiểu tử tên Đại Hùng, vốn là con của một thư lại trong huyện phủ. Huyện này nhỏ bé, chừng hai vạn dân gói gọn trong một cổ thành, do đó hầu như mọi người lập nghiệp đều như kiểu sanh kế truyền thừa, cha truyền con nối. Nhưng tính Đại Hùng không thích việc bó chân bó cẳng cả ngày ở trên huyện đường như cha mình. Đại Hùng thích được ra ngoài đi đây đó, vì vậy đã sớm nhờ cậy cha xin cho một chân đưa thư tín cho quan huyện lên tỉnh. Bản tính Đại Hùng thích gần gũi thiên nhiên, lại thích ngắm cảnh tìm vui, thích làm chuyện mạo hiểm, thích được ngồi trên lưng con độc giác cuồng phong thiên lý bạch mã của huyện phủ mà phi nước đại để đua với phong yên, phải nói là có chút bản tính hoang dã.

Ngày xưa cha Đại Hùng còn chưa làm nơi phủ huyện, ngày ngày lên núi hái dược vật, tìm phong lan, bắt tiểu dã thú về bán. Hôm mẹ Đại Hùng sắp chuyển sanh, thì quan huyện mới nghe danh cha Đại Hùng trước đây cũng là một tú tài, nên gọi đến làm thư lại. Thân mẫu Đại Hùng vì muốn báo tin cho cha Đại Hùng nên mới vào bìa rừng tìm, không ngờ bà vừa đến nơi thì thấy một dã hùng khổng lồ lững thững đi đến. Con gấu này thân cao ba trượng (một trượng = 4m), có thể coi là cự phách dã thú, lông màu đen bóng, cổ có vành lông vàng như kim tuyến, ẩn chứa quang mang. Rất may dã hùng chỉ nhìn bà, nhìn chăm chăm hồi lâu rồi gầm lên một tiếng thất kinh táng đờm, rồi lại lững thững đi lại vào rừng. Đêm đó bà sanh ra Đại Hùng, nhớ chuyện dã hùng, thâm cảm tạ tổ tiên bảo hộ, định đặt tên con là Dã Hùng, nhưng cha Đại Hùng cho rằng nghe thô quá, nên đổi thành Đại Hùng.

Khi thật huyện nha một tiểu huyện cũng chả có mấy tin tức, nên công việc của Đại Hùng chỉ là bán thời gian. Ngoài lúc có việc lên tỉnh đưa tin, còn lại Đại

Hùng vẫn theo thầy đồ học chữ, giờ rảnh thì đưa con Tiểu Phong là cuồng phong thiên lý mã đi tắm rửa, tập luyện.

Con Tiểu Phong này nghe nói là thần dũng nhất trong lứa huynh đệ cùng mã đàn của mình. Không chỉ khoái tốc, sức bền, mà thân hình cũng vô cùng khôi vĩ, cơ bắp cuộn cuộn, lông mượt, giọng hay. Mỗi khi nó hí lên thì đám ngựa cái trong huyện không ngưng gõ móng đập chuông. Vốn loài thú thường con đực tìm con cái, vậy mà ở đây lũ ngựa cái lại tìm cách quyến rũ nó. Trong mã giới của loài ngựa, có thể xem nó cũng là một mỹ nam tử, đỉnh phong tiêu sái tuấn kiệt rồi. Huyện lỵ tại Long Tĩnh thành khá xa, do đó Tiểu Phong được điều tới đây trợ giúp việc hỏa tốc truyền tin cho nha huyện.

Đại Hùng đặt túi công văn lên yên kì mã xong, lại cúi xuống kiểm tra bốn móng con Tiểu Phong. Giống ngựa này sải vó cực nhanh, tốc độ vô bì, hồ báo bình thường cũng không thêm đề mắt, vì vậy quan trọng nhất khi lên đường là phải xem kĩ bốn móng của nó. Nếu có lỏng lẻo phải gia cố ngay. Nếu đi hành trình dài, còn phải lấy vải quấn quanh cổ chân nó cho chắc vì đường xa, ngộ nhờ nó phóng quá nhanh mà vấp đá trật khớp thì cứ gọi là đại đại hạn. Dù sao nó cũng không phải thần mã, vẫn có thể xảy ra thương vong.

Kiểm tra xong, Đại Hùng ôm cổ ngựa, vỗ vỗ cái bờm dài trắng như tuyết của nó. Tiểu Phong gục gặc cái đầu, đoạn lắc lắc cho bờm tung lên. Cánh mũi nó ra, phì phì 2 tiếng lớn. Nó biết sắp đến lúc lên đường. Đại Hùng mỉm cười, đoạn quay vào trong nhà nói to :

- Con đi nha mẹ !!!

- Đi sớm về sớm nhé Đại Hùng. Chiều nay mẹ sẽ nấu canh tam vĩ kê đấy.*

- Mẹ yên tâm, còn Tiểu Phong này sải vó đệ nhất thiên hạ, cuối ngày con sẽ về.

*một loại gà rừng có 3 nhánh lông đuôi dài

** đây dựa theo truyền thuyết nguồn gốc dân Bách Việt. Có thể tham khảo các tài liệu sau = google:

Truyền thuyết Lạc Long Quân

Lạc Long Quân

Tuy nhiên, đây là một truyện hư cấu nên sẽ có nhiều tình tiết tưởng tượng. Chỉ mượn cái gốc mà nói, không liên quan các vấn đề thực tế.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Linh Giác Hỏa Lộc

Đại Hùng leo lên yên ngựa. Thân thể Đại Hùng dường như nhỏ bé quá nhiều so với Tiểu Phong. Con kì mã trưởng thành hất hất cái sừng bạc lên, hai chân trước nhấc hẳn khỏi mặt đất. Đại Hùng khẽ kẹp hai chân vào hông nó, thúc một cái : hô uây Con Tiểu Phong bật hai chân sau, bay cả người tới trước, nhảy vọt qua tường rào hướng ra huyện lỵ. Nó là như vậy, căn bản chả coi cái tường rào cao ngang đầu người ra cái gì cả. Bất cứ khi nào cần xuất phát là nó sẽ toàn lực lao đi, bất kể trong sân hay ngoài cổng.

Đại Hùng quen tính nó rồi, hơi cúi cúi xuống tránh luồng bạt phong đang tạt mạnh vào mặt, ghé tai Tiểu Phong cười vang :

- Ngựa ngoan, ngựa ngoan ...

Sau lưng Đại Hùng quần lên một đám bụi mờ, hàng cây bên đường trượt dài ra sau như tên bắn, thoáng chốc mất dạng. Quả là kì mã. Xem ra những giống ngựa nổi tiếng như Hãn Huyết Bảo Câu, Ô Vân Đạp Tuyết kể từ khi chủng loài Độc Giác Cuồng Phong Thiên Lý Mã này ra đời dường như đã sắp bước vào tuyệt lộ. Nếu không phải loại kì mã này bị trời sinh hạn chế sinh sản thì chắc hẳn người ta thay thế tất cả loài ngựa bằng Độc giác Cuồng Phong hết.

Nghĩ ra cũng thật là cảm khái cho những danh mã kia, nếu không phối được với chủng loài nào để sản sinh ra ưu việt huyết thống cạnh tranh thì tương lai quả là tối tăm - thật là thời hoàng kim sớm qua. Vốn có người cũng tiếc giống danh mã cổ, đem phối với loài Cuồng Phong Độc Giác, nhưng lứa con sinh ra hầu như chẳng được như ý, không những không mạnh mẽ mà còn thua kém cha mẹ cả trăm lần. Còn loài Độc Giác Hỏa Lộc thì không những không chịu phối mà còn dùng sừng nhọn xua đuổi, khiến nhiều phen danh mã cũng phải thảm thương. Chúng chỉ thích duy nhất loại thiên lý bạch mã thuần chủng của Đại Việt mà thôi.

Thực ra, không chỉ đợi đến lúc Độc Giác Cuồng Phong Thiên Lý Mã ra đời mà giống nguyên thủy tọa kỵ là ngựa mới bị đe dọa. Từ khi cường giả võ học trong nhân gian liên tiếp đạt cảnh giới mới, hàng phục những quái thú, quái điều làm tọa kỵ, ngựa đã không còn là đệ nhất tọa kỵ như ngàn xưa. Bởi xét cho cùng, một bảo câu danh mã cũng khó có thể vượt qua cực hạn về thể lực, trong khi quái thú có thêm ma pháp hỗ trợ, hút được linh khí trời đất,

không thiếu con không chỉ khoái tốc cực độ mà còn có thể đằng không bay lên. Quả thật khiến người ta nảy sinh lòng ham muốn.

Có điều nhân gian đâu phải ai cũng là cường giả, chỉ hãn hữu một số người vượt trên cao cấp cường giả mới có thể đi kiếm quái thú làm tọa kỵ. Dù sao ngựa vẫn là giống loài tọa kỵ thân thiện nhất, dễ chế phục nhất nên vẫn được đa số người trong thiên hạ tin dùng.

Đại Hùng đang phi ngựa như bay trên huyện lộ. Những cảnh vật thân quen lần lượt hiện ra rồi vùn vụt lùi lại. Những bụi trúc già hàng hàng như thành lũy, xanh mướt như bích ngọc, thân to như bắp chân người, vuron cao sừng sững, rễ tỏa như mạng nhện, soi bóng xuống con sông Long Tuyền. Những mảng thực vật nông sản trải dài, tít tắp. Những tiểu đồng ngân nga sáo trúc, cưỡi trâu đen, trâu trắng, những đình chùa miếu mạo, bóng nông phu cày cấy, ngư phủ giăng câu. Thoảng đâu đây tiếng luyện võ từ Long Khí đường, tiếng lão hạc vang không, tiếng nhạc ngựa từ những đoàn thương tiêu lên tinh trên huyện lộ.

Đại Hùng thúc nhẹ hai cái vào sườn Tiểu Phong. Hắn rất muốn phá kỉ lục lần lên tinh lộ cách đây ba tháng. Tiểu Phong như hiểu ý hí lên tiếng dài hưng phấn. Mã bộ sải từng vó dài, như bay lên khỏi mặt đất, sừng trắng ngạo nghễ hướng lên, lấp lánh trong ánh bình minh.

Mất 3 canh giờ (1) không nghỉ, Đại Hùng mới tới nha huyện. Hắn giao thư tín cho lính gác của phủ nha rồi rong ruổi qua phố thị. Hôm nay dù chỉ đến sớm hơn kỉ lục một chút, nhưng cũng đủ để Đại Hùng cảm thấy hưng phấn, mặt tươi như hoa. Con Tiểu Phong gửi tạm vào mã trại của nha phủ. Hắn nhón nhón đi giữa đường phố, liếc nhìn hàng quán đông đúc 2 bên đường, ngó nghiêng hàng bán bánh đúc, tròn tròn mắt nhìn người ta nện những hình nhân tò he bằng kẹo, chốc lại ti toe chạy quanh hàng bán điều, khuôn mặt không ngừng hứng khởi.

Tinh lộ Hương Bình đông đúc hiển nhiên là náo nhiệt hơn hẳn Long Tinh thành. Nam thanh nữ tú, hiệp giả, khách thương đông như trảy hội. Thấp thoáng có những người lưng đeo bảo kiếm, hoặc bảo đao, khí thế凛冽, lưng quyền nhô cao, mặt sáng tinh anh, thể hiện là người tu luyện võ công. Ngoài ra còn những người thân mặc pháp bào, tay cầm pháp bảo đang hỏi tìm mua những tinh hạch ma thú để tế luyện cho pháp bảo của mình. Pháp bảo có hoa văn đặc trưng cho pháp hệ mà tiên sư đó ưa dùng nhất. Lại có đạo gia tiên phong cốt cách, lưng đeo trường kiếm, khí khái bất phàm.

Khắp các phố phường lúc này gần trưa, có chút hơi oi ả, nhưng có vẻ như không bớt nhộn nhịp. Ngã phố lập thị, tưởng như khắp nơi đều là chợ buôn. Sơn đông mãi võ, hàng lụa, đồ dùng phổ thông san sát. Phía nam khu chợ là khu vực bán binh khí phổ. Nơi này võ sinh tụ họp, rộ lên tiếng mặc cả, hò hét, cả tiếng cãi chửi đúng kiểu võ phu.

Đại Hùng lang thang hồi lâu, vốn định tìm một mảnh lụa nhiễu, làm quà tặng mẹ, nhưng rút cuộc không tìm được mảnh khăn nào vừa ý. Nghe cha hắn kể khi xưa mẹ hắn cũng là tiểu thư con một phú hộ. Thấy cha hắn hiền lương, ham học nên gả nghĩa phu thê. Chỉ hiềm cha hắn quan lộ không thông, thi 6 lần không bước được vào bảng vàng kim điện, mãi vẫn chỉ là một tú tài phần chí mà thôi. Mẹ hắn theo cha thùy chung vô hạn, một mực chăm lo yêu thương, hoàn toàn không một chút hối hận. Song cha hắn đôi khi cũng có cảm giác áy náy. Hắn là hải tử duy nhất, lâu ngày cũng thông hiểu nỗi lòng của thân phụ. Tuy hắn có vẻ ít khi quan tâm, lại đôi phần lười nhác, nhưng không hẳn không lưu ý chuyện này. Hôm nay nhân buổi lên tinh giao tín thư, nhận xong tín thưởng, liền nghĩ chuyện bồi đáp chút nào cho mẹ của mình.

Đại Hùng loạng quanh khu thị tứ to lớn, một hồi thấy bàn chân nóng dẫy, liền ghé vào một túr lâu, gọi chút bánh gạo, và một bình nước vối thanh đậm, vừa nghỉ ngơi vừa lót dạ.

Đại Hùng vừa ngồi được một lát, dưới lầu lục tục kéo lên một số quan khách. Trông vẻ mặt phong trần và lớp quần áo vải dày ghép với da thú, có thể hiểu họ nếu không là phường săn thì cũng là khách lưu giang hồ. Nhóm này gồm 5 người, vừa lên lầu đã chọn một bàn gần Đại Hùng, cũng trông xuống phía tây khu thị tứ, thả mấy bao vải nặng trĩu ước chừng là binh khí tùy thân lên bàn, liền xao động những tiếng kim khí. Một người trong bọn có lẽ là đầu lĩnh, khoảng gần 40 tuổi, râu quai nón, quay người gọi tiểu nhị, giọng vang như trống đồng :

- Tiểu nhị, cho chúng ta bảy cân thịt bò, hai chục cái bánh ý nhân đậu đỏ, ba vò rượu Thanh Mai.

- Dạ, khách quan, tới ngay, tới ngay đây...

Đại Hùng khẽ liếc qua, bụm miệng cười. Với số thực phẩm đó, chỉ ít cũng mất một số thời gian, làm gì mà tới ngay được. Bọn tiểu nhị đúng là quen miệng trấn an khách. Đảm bảo hắn nuốt hết số bánh trong tay cũng chưa thấy bàn bên có trà mà uống.

Vừa ngồi an tĩnh, lại nghe tiếng một người trong bọn họ cất tiếng:

- Lão đại, lần này chúng ta phát tài, sao không vào danh lâu kĩ viện, làm một trận cho thỏa thích, lại ghé quán túr lâu tầm thường này.

- Tuy lần này chúng ta thu hoạch được nhiều, nhưng tổn thất cũng không ít. Hơn chục huynh đệ phường săn làng bên bị thương, 6 người còn bị táng mạng. Bên chúng ta cũng bị thương 7 người. Dù không cùng phường săn nhưng đã đi cùng nhau, ít nhiều cũng phải trích một phần số tiền thu được mà giúp gia đình họ làm tang lễ, cầu siêu. Và lại chúng ta làm gì còn thời gian mà ăn chơi thụ hưởng. Qua khỏi ngày hôm nay hăng tít.

Một giọng khác lại vang lên.

- Lão đại tính cũng phải, tuy lần chúng ta đắc thủ, nhưng nếu không nhờ phường săn đó đụng trận trước, e rằng chúng ta một cọng lông của linh thú cũng không động tới được. Nghĩ lại vẫn thấy rùng mình.

Lúc này, nữ tử duy nhất của đám họ, thân mặc ma pháp bào, có vẻ vẫn chưa hết kinh sợ :

- Thật không ngờ một con Linh Giác Hóa Lộc lại làm người ta phải cực khổ như vậy...

Loài hoang lộc tuy ít nhưng cũng chia ra được 6-7 loại. Trong đó, Độc Giác Hóa Lộc, tức là hươu đỏ một sừng, cũng coi là nhất đẳng trong loài này,

còn Mai Hoa Lộc là loài hiền lành thân thiện nhất, cũng là đẳng thấp nhất. Tuy nhiên, vẫn còn một đẳng cấp cao hơn là Linh Giác Hóa Lộc, thực lực vượt xa những loài bên dưới, có thể xem là một tiểu tiên thú. Loài này sống sâu trong sâm lâm, phảng phất nhiều nét giống như độc giác hóa lộc thông thường, nhưng chiếc linh giác không chỉ ánh bạc mà còn tỏa hào quang, mùi sắc như bảo kiếm nhất môn, da như thép tốt, chống được đao thương sắc bén, lại có cước lực phi phàm. Một cú nhảy tận lực của nó xa vài chục trượng, không khác gì đằng vân phi thăng, rất khó bắt mà còn vô cùng trân quý. Linh giác hóa lộc được đồn là một ngoại lai huyết thống của kì lân tây phương, sống thọ cả ngàn năm, hiểu biết ma pháp cường hãn, ngang với cao cấp vô địch giả, không hiểu sao lại chọn đông phương đại lục làm nơi cư ngụ, nhưng cũng rất hiếm thấy, căn bản rất khó mà bắt được.

Một người khác lại cảm khái thờ dài.

- Cũng may là nó bị thương nơi chân sau từ trước, nếu không, cho dù chúng ta có ma võng, cũng tuyệt không bắt được nó.

- Thôi chúng ta ăn uống nghỉ ngơi một chút rồi đi giao hàng cho Kim lão gia. Bách Thú Phưởng chúng ta chưa bao giờ trễ hẹn cả.

Đại Hùng nghe qua tâm thần có chút chấn động. Vốn loài Linh Giác Hóa Lộc vốn hiếm hoi vô cùng. Tuy hắn ở tại Long Tinh thành, không phải chưa từng gặp qua quái thú, dị điều từ Hoàng Liên Thánh Linh, nhưng một con Linh Giác Hóa Lộc cũng chưa từng gặp. Nghe nói nếu đi sâu vào sâm lâm thì có thể sẽ gặp, không những vậy, còn có thể gặp nhiều yêu thú kinh khủng khác. Nhưng bản thân hắn một chút võ công cũng không có. Lấy gì dám đi vào sâm lâm? Theo thợ săn trong vùng đi được 10 ngọn phong sơn trong số 26 ngọn của Hoàng Liên Thánh Linh cũng đã là kì tích lắm rồi. Đó là hôm có cường giả tu chân từ phương xa cùng phưởng sơn đi bắt một con kim ma xuyên sơn giáp (con ma thú tê tê vảy vàng).

Tại Hương Bình này, Kim lão gia quý danh không phải nhỏ. Tuy không phải quan lại, nhưng hắn là một thương gia cự phách, xưng danh bá hộ, tài sản muôn vạn, trang viên trải khắp các tỉnh thành. Loài linh giác Hóa Lộc này chục vạn lượng hoàng kim cũng chưa chắc mua được. Ngay cả Bách Thú Phưởng là đệ nhất phưởng sơn sáu tỉnh phương Bắc cũng còn phải hợp với phưởng sơn khác, lại may mắn gặp một con Linh giác Hóa Lộc đã bị thương mới có thể thu thập.

Bách Thú Phưởng không phải chỉ có cái tên, là tập trung của rất nhiều liên hộ lão luyện, lại còn có cả võ giả, người tu tiên tham gia. Vốn là một nguồn cung cấp những trân thú, ma tinh hạch dồi dào cho thị tứ tỉnh Hương Bình. Trong nhóm này có cả lão đại của Bách Thú phưởng, vậy mà nếu nhìn qua không dễ phát hiện là cao thủ, đủ hiểu võ công của hắn cũng đã đến mức phát thu nội liễm tùy ý. Trong đám cao thủ ở sáu tỉnh phương Bắc cũng đại đại đình danh.

Đại Hùng biết đám người nọ là ai, tự dung nổi hết gai ốc. Không ngờ lại có hân hạnh gặp những nhất lưu cao thủ như vậy ở một tửu quán tầm thường thế này. Già lão đại tên là Trường Thiên Uy, xem ra cũng là một hảo hán, đối xử có trước có sau. Thảo nào Bách Thú Phưởng chuyên săn quái thú nguy hiểm, vậy mà không ít người vẫn khâm phục mà theo hắn. Dẫu cho có tử tuất thì gia đình ở nhà cũng được bồi hoàn không ít, mất lòng kẻ ra đi.

Đến lúc chính ngọ, nhóm Bách Thú Phưởng đứng dậy rời tửu lâu. Đại Hùng cũng lẳng lặng xuống theo. Hắn cực kì tò mò, muốn một lần nhìn thấy Linh Giác Hóa Lộc tiên thú. “Hắn đám người này đang đến chỗ giam giữ nó. Xem một lần rồi về kể cho đám huynh đệ ở Long Tinh thành, không phải đáng dương dương tự đắc hay sao ???” Đại Hùng miệng cười toe toét, rõ ràng là vẻ của một tên nhóc láu lỉnh vừa hái trộm quả ở gia viên người ta thành công, giữ khoảng cách với đám người đằng trước, trên phố nhộn nhịp lẳng lặng bám theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 3: Tiểu Phong Kết Đôi

Đại Hùng bám theo đám Bách Thú Phưởng, quanh co qua mấy nẻo phố đông, cuối cùng bước vào 1 trang viên rộng rãi. Trang viên này tuy rất rộng, nhưng không có vẻ là của 1 gia đình phú quý bá hộ, chỉ được cái khí thế to lớn thôi, nhưng lại sắc những mùi của động vật. Tại đây trong khoảng sân rộng, có chừng hơn trăm người ăn mặc đủ mọi kiểu y phục, nhưng nhiều nhất vẫn là áo da thú của thợ săn. Xung quanh sân có mấy chục cũi sắt dán phong ấn bùa chú, chứa các loại quái thú như ác lang tam nhãn, bạch tuyết quái miêu, vài con từ sắc tiểu hùng hùng (gấu con lông tím), dị điều lang đầu, lão hồ, thanh sư ... Hiện nhiên đây giống như tổng đàn tập kết hàng của Bách Thú Phưởng vậy. Những người mặc hoa phục bằng gấm kia thì chắc là khách hàng đang chỉ trở chọn lựa.

Những con quái thú này tuy không phải là nhất đẳng linh vật, nhưng cũng chẳng phải dễ tìm. Không ít con cũng có một chút phép thuật, nếu không làm sao phải dùng phong ấn ma pháp mà giam giữ. Nếu đem bán ra, khẳng định không dưới vài trăm lượng vàng một con. Lúc này còn có một vài võ giả cao cấp, ánh chừng đang tính mua thú cưỡi, hoặc găng hỏi về tình hạch quái thú. Quái thú còn sống thì giá sẽ cao hơn. Nhưng trong quá trình vây bắt, không ít con kháng cự quyết liệt, đến mức phải vong thân. Bách Thú phưởng dù sao cũng một nửa là dân buôn, lẽ nào không lấy tình hạch của chúng về hong gở chút vốn.

Những người đến mua ít nhiều đều đi kèm gia nhân, huynh đệ, hoặc người dẫn lối. Kèm theo một vài người hiểu biết giá cả đôi khi có thể giúp tiết kiệm cả trăm lượng vàng. Dẫu sao đây cũng vẫn là một kiểu chợ buôn bán linh thú, trong đó người bán duy nhất là Bách Thú Phưởng.

Tại đây là tổng đàn của Bách Thú Phưởng, người của Bách Thú Phưởng ra vào không ngừng nghỉ, lúc mang thêm quái thú đến, lúc lại giúp vận chuyển quái thú đến với chủ nhân mới. Vì vậy khách quan ra vào vốn cũng không ngăn trở gì. Tuy nhiên 1 kẻ như Đại Hùng tuổi còn thiếu niên, quần áo thì tầm

thường, nếu đi một mình vào sẽ gây không ít cảnh giác, dễ liên tưởng đến lũ đạo chích trà trộn để móc túi khách quan, sẽ bị bọn thủ hộ của Bách Thú Phưởng cho “nhất cước đăng thiên” (sút bay lên trời).

Đại Hùng tuy không phải thiên tài gì, nhưng cũng thấu hiểu cái lý lẽ tự nhiên ấy, không dám theo đuôi bọn lão đại của Bách Thú Phưởng đi vào, mà đợi có đám khách quan đông đông đi tới, lập tức bám theo, đi sát bên, thông dong đi vào trang viên. Đám khách quan này chẳng may để tâm, nghĩ rằng hẳn là 1 thành viên của Bách Thú Phưởng, vô tư cười nói mà vào. Còn những thủ hộ của Bách Thú Phưởng lại nghĩ Đại Hùng là gia nhân của đám khách quan kia nên cũng không hề ngăn chặn. Đại Hùng nhờ đó lọt tới tận trong sân, hẳn kín đáo cười thầm

- Cũng là do lão tử thông minh kiệt xuất (ặc, tự sướng. .)

Đại Hùng dạo quanh một vòng ngắm nhìn những con quái thú. Hắn ở Long Tinh thành, khi lên ngọn Hoàng Liên Thánh Lĩnh dạo chơi, cũng từng gặp qua một số loài quái thú, có đôi lần cũng bị chúng rượt cho tóe khói mà chạy. Căn bản cũng không lấy gì làm lạ lắm. Và lại hắn với phưởng sơn tại Long Tinh thành cũng có chút ít giao tình, đôi lần mua giúp họ vài món vặt vặt trên tinh, vì vậy cũng tiếp xúc với đám quái thú bắt được của phưởng sơn này không ít.

Ngoại trừ mấy con tiểu hùng và con dị điều đầu sói, còn lại hắn không thêm quan tâm cho lắm bởi đã gặp qua nhiều rồi. Mấy con tử sắc hùng hùng này nhìn rất dễ thương, mắt đen tròn xoe, chắc chừng hơn 1 tuổi, thân thể nhỏ nhắn mập mạp, đi lại còn chưa linh hoạt, thỉnh thoảng ngật ngưỡng ngã ra sau. Loài tử sắc hùng này khi trưởng thành hoàn toàn có thể cao hai trượng, nhưng tính tình khá thân thiện, chậm lớn, rất được các quý tử, tiểu nữ nhà quyền quý yêu thích, giống như con bạch tuyết quái miêu kia, thường được mang đi chơi cùng. Còn con dị điều lang đầu thì trông thập phần hung ác. Cứ vài khắc, nó lại nhe hàm răng trắng ớn sắc nhọn ra gừ gừ, như thể không cam tâm trong cũi, hai cánh hắc sắc bóng mượt đập phành phạch như gà trống sắp gáy. Loại này nếu huấn luyện để canh gia viên thì khỏi chê. Những tiểu tử như Đại Hùng thấy nó thì cứ gọi là kính nhi viễn chi. Một khi trộm quả mà bị nó phát hiện thì có chạy đằng trời, thà chấp nhận cho nó cắn cổ áo tha về gặp gia chủ còn hơn ăn vài vết nha trảo vào người.

Đại Hùng liếc tới lui vẫn không nhìn thấy con Linh Giác Hỏa Lộc nào cả. Xem ra thứ quý hiếm như vậy không dễ dàng gì mà chung ra trước mặt thiên hạ được.

Đang lúc hắn chán nản, tính quay về nhà phủ lấy ngựa thì một cái kiệu to lớn được khiêng vào giữa trang viên. Hai hàng thủ vệ đứng nghiêm cẩn. Một kẻ mặc võ phục cấp cao, lưng đeo trường thương uy phong lẫm liệt đứng trước kiệu gạt đám khách quan ra cho kiệu vào. Tầm màn vén lên, một tên to béo nức ních bước ra, y phục đều là loại lụa thượng hạng, có lẽ dệt từ hoàng tì của giống nhện nước Phong Mạn, ngón tay hắn đeo đầy những nhẫn vàng nạm bảo thạch. Đúng là cự đại phú gia.

Từ trong phòng đại sảnh, Trường Thiên Uy vội vã bước ra, cung tay :

- Kim lão gia đã tới. Chúng tôi đang đợi ngài.

- Ta bận chút công việc nên tới trễ một chút.

- Không sao, không sao. Chúng tôi cũng cần chuẩn bị vài thứ cho cẩn thận.

- Hàng còn nguyên lành chứ ?

- Tất nhiên thừa ngài. Duy có chân sau của nó hình như bị thương từ trước, nhưng chúng tôi đã kiểm tra qua, nhất định trong 1 tuần sẽ hồi phục.

- Như vậy là không được tuyệt đối nguyên lành – Lão Kim bá hộ nhượng mắt.

- Cái này Là nó bị trước khi chúng tôi tìm thấy nó. Chắc là có giao chiến với quần thú khác.

- Không được, nhất định phải giảm 5 ngàn lượng trong thỏa thuận.

- Vết thương chỉ như vết xước thôi thừa đại nhân.

- Ta chỉ chiếu theo thỏa thuận. Hàng phải còn nguyên lành, không xây xát. Đó là giao ước. Đã thỏa thuận thì không thể thay đổi. Ngộ nhờ khi về nhà ta, vết thương đó lại có biến chứng thì sao ?

Quả đúng là tay gian thương lọc lõi. Chớp mắt đã tiết kiệm được 5 ngàn lượng vàng. Nhưng món hàng này giá trị cực lớn, có thể coi như ngang với 1 nửa sản nghiệp của Bách Thú Phưởng. Không nên vì tiểu tiết mà để mất một kim khách. Trường Thiên Huy đành hạ giọng:

- Vậy xin thỏa thuận như vậy. Mời Kim lão gia vào hậu viên. Ở đây không tiện xem hàng.

Nếu Đại Hùng mà nghe được những lời như vậy, chắc hẳn phải ôm gối bông mà đập đầu vào không thôi. Công lao bám gót, bày kế đột nhập, mong được nhìn con Linh Giác Hỏa Lộc tí xíu hồng về dương oai với đám huynh đệ một chút, vậy mà bọn họ lại kéo nhau vào hậu viên lén lút xem riêng với nhau (!!!) Không tức mới là lạ.

Dù sao Đại Hùng tuổi vẫn còn trẻ con, chưa hết tò mò. Hắn chỉ đơn giản là muốn nhìn con tiểu tiên thú kia một chút, đâu nghĩ rằng giá trị của nó ra sao mà phải khiến Kim bá hộ bỏ 15 vạn hoàng kim ra đặt giá, còn Bách Thú Phưởng phải huy động hơn nửa nhân lực về tụ họp mà bảo vệ tổng đàn này, hiện đang đứng dày đặc ở hậu viên.

Ở tiền trang chỉ có đám thường nhân lo liệu, chính là cái kẻ sách của Trường Thiên Uy. Mặc dù hậu viên đang có tiểu tiên thú, nhưng trước tiền trang khách quan nào ai hay biết. Hàng quý là phải vậy, cứ về nhà gia chủ mới rồi muốn ai biết thì biết, chứ để đám khách quan ngoài kia biết Linh Giác Hỏa

Lộc đang ở đây, chắc chắn sẽ nhao nhao đòi xem. Chân tu, võ giả sẽ nườm nượp kéo đến. Lộn xộn ngộ nhờ xảy ra chuyện gì mà, thì 15 vạn lạng vàng kia làm sao nuốt trôi cho được.

Còn đối với Đại Hùng, chuyện “giấu diếm” không cho hắn xem con Linh Giác Hỏa Lộc này tất nhiên thật vô lý. Hắn cũng đã từng xem đầy con quái thú mà có làm chúng nó mất đi cái vảy nào đâu ???

Đại Hùng nhìn thấy Kim lão gia đến, hiển nhiên là dễ dàng nhận ra. Phong cách xa hoa quyền quý kia, lại thêm gã Nhất Tiểu Ngao Quỷ Lãnh Diện An kia thì còn ai mà không biết đây là Kim Trọng Phát - Kim lão gia kia chứ.

Nhất Tiểu Ngao Quỷ là một cao thủ trường thương của Xuyên Sơn phái. Hai trăm tuổi đã thành danh, từ đó ngao du khắp nơi. Một ngày ở vùng biên giới của Hàn Nguyệt quốc và sa mạc Cốt Sa của Phong Mạn quốc, hắn gặp phải anh em Lưỡng Quỷ U Minh của phái Khốc Tâm Quỷ Môn. Hai tên đó vốn bị cả 2 nước truy nã, nên trốn tại vùng sa mạc Cốt Sa gần biên giới. Hai chục lần truy quân đuổi đến đều không một mạng quay về. Một số cường giả cao cấp ham tiền thưởng cũng tìm đến truy sát nhưng thủy chung cũng táng mạng ở Cốt Sa sa mạc. Dù biết thực lực của 2 anh em Lưỡng quỷ mạnh mẽ thế nào. Bọn chúng một tên thành thạo Quỷ Khí Thao Thiên ma công, một tên giỏi Suru Hồn ma pháp, có thể nói là hùng cứ nơi sa mạc, chẳng ai dám gây phiền. Vậy mà Lãnh Diện An từ chiến với chúng 2 thời thần, cuối cùng nhất chiêu đoạt mạng, xiên cả 2 trên một cây bích thương. Trước khi ra sát chiêu, hắn chỉ cười 1 tiếng ngạo nghễ :” Lưỡng Quỷ ư? Vạn Quỷ gặp ta cũng thành quỷ dưới diêm đài mà thôi ...”. Từ đó người ta gọi hắn là Nhất Tiểu Ngao Quỷ.

Khốc Tâm Quỷ Môn là một tà môn lâu đời, cao thủ không ít. Nhưng do 2 anh em Lưỡng Quỷ U Minh trốn khỏi sư môn đã lâu, gây chuyện thị phi khiến các môn phái khác tìm đến đại môn phiền nhiễu nhiều lần. Bọn chúng lại không chịu quay về bản môn chịu phạt mà lại trốn đến sa mạc Cốt Sa, vì vậy xem như đã phản lại sư môn. Khi Lưỡng Quỷ bị Lãnh Diện An tru diệt, Khốc Tâm Quỷ Môn cũng không ý kiến gì. Cho dù là một tà môn đi nữa thì cũng khó thoát khỏi một số quy tắc của giang hồ.

Lúc này Đại Hùng chờ đã một khoảng thời gian, cho dù còn ham muốn tới thế nào cũng không thể quên việc chọn một chiếc khăn tay cho mẫu thân rồi trở về. Đột nhiên lại thấy Kim Trọng Phát cùng quay lại lên kiệu ra khỏi trang viên. Hắn lúng túng nghĩ thầm: ”Chẳng phải người đến đây nhận con Linh Giác Hỏa Lộc hay sao? Nay sao lại đi về mà không thấy con Linh Giác Hỏa Lộc nào đi kèm hết vậy ? Chẳng lẽ ... lại mang thiếu tiền à ???”. Kim Trọng Phát mà biết hắn suy nghĩ như thế chắc sẽ phải người truy sát hắn vì đã coi thường đệ nhất cự phú của tam tỉnh miền Bắc quá đáng.

Đại Hùng thấy Kim Trọng Phát ra về, rốt cuộc chả còn mục đích gì cả, ra khỏi trang viên Bách Thú Phưong, đi một lèo về mã trại nha phủ, dẫn con Tiểu Phong ra, trên đường đến mã trại rốt cục cũng may mắn mua được một mảnh khăn thêu tạm gọi là vừa ý, lại ghé phủ đường nhận công văn hồi đáp, rồi lên ngựa hướng về Long Tinh thành phi nước đại.

Lúc vừa ra khỏi cổng thành, Đại Hùng có nghe phía thành Tây vang lên tiếng huyền oán, tiếng ma pháp nổ đì đùng, chắc hẳn lại có một vụ tranh đấu nào đó giữa những cường giả võ thuật. Nhưng hắn không còn thời gian mà quản việc thiên hạ, cứ tể ngựa mà phi, trong đầu đã thấp thoáng có bóng bát canh gà tam vĩ nghi ngút khói.

Con Tiểu Phong cuộn 4 vó trên đường, vừa ra khỏi ngoại thành một quãng xa, chợt hí lên một tiếng, đình bộ cạnh một viên trang hư cũ, ghéech mũi ngửi ngửi không ngừng. Đại Hùng hơi ngạc nhiên, thúc nó đi tiếp, nhưng nó nhất định không chịu, hí lên tiếng nữa như phản đối rồi chậm rãi vòng ra phía sau căn nhà nát. Lúc này, Đại Hùng mới ngó người ra. Phía sau tòa nhà cũ nát là một con Hỏa Lộc. Kim giác trên đầu tỏa ánh hào quang dịu nhẹ. Toàn thân đỏ rực, phảng phất như có hơi bốc xung quanh. Bốn vó câu của nó được bọc bởi 4 ngọn bích hỏa diễm bùng bùng, phía sau cẳng chân sau bên trái có một vết thương hơi hé miệng, máu còn rỉ rả. Cái đuôi ngắn đặc trưng của loài hươu vênh lên dường như có chút căng thẳng. Con Tiểu Phong vốn cao lớn, vậy mà cũng chỉ hơn con Hỏa Lộc này có một chút.

Đại Hùng chỉ nhìn thấy cái sừng tỏa sáng kia là biết ngay đây là một con Linh Giác Hỏa Lộc. Cái khí thế bất phàm của nó, lại thêm bích hỏa diễm mãnh liệt lạ lùng nơi chân thế kia, nếu là Hỏa Lộc thông thường, với đám lửa như thế, chắc giờ Đại Hùng đã sắp có 4 cái đuôi hươu nướng thơm phưng phức về tặng thân mẫu.

Chẳng lẽ trên đời này lại lắm Linh Giác Hỏa Lộc đi lang thang cho người ta gặp như thế ??? Còn vết thương kia, da Linh Giác Hỏa Lộc không phải đao thương bất nhập hay sao ?.

Linh Giác Hỏa Lộc dường như có chút e dè. Nó bồn chồn gõ gõ hai móng chân trước xuống đất, bích diễm thiêu đốt cháy đen sỏi đá dưới chân thành 2 lỗ than, nhìn tên tiểu tử Đại Hùng. Con Tiểu Phong hí nhẹ tiếng nữa, gục gặc đầu, đoạn tiếng đến gần con Linh Giác Hỏa Lộc, cọ cái sừng của nó nhẹ vào cái sừng của con Hỏa Lộc kia. Linh Giác Hỏa Lộc kêu tắc tắc một tiếng, rồi lùi lại, làm như né tránh. Nhưng nó không hề bỏ chạy. Đại Hùng lúc này vẫn mắt tròn mắt dẹt nhìn nó. Nghĩ ngay đến việc làm sao thu thập con Linh Giác này về khoe với đồng bạn.

Con Linh Giác Hỏa Lộc nhìn Đại Hùng hồi lâu, dường như cảm thấy tên này còn quá bé, không thể gây chút gì nguy hiểm cho nó, liền hướng sang nhìn con Tiểu Phong. Tiểu Phong làm như hôm nay gặp được đại nữ nhân. Nó hất cái bờm tung lên, như thể nam tử vén tóc, rồi lại xáp vào con Linh Giác Hỏa Lộc, tiếp tục cọ cọ sừng vào linh giác con kia. Tiểu Phong nhà ta vốn cũng có danh là nữ mao mã tử, phong lưu tuấn đạt (he he) trong đám quần mã của Long Tinh thành, hôm nay nó gặp con Linh Giác này, dường như quyết tâm chinh phục, không thể bỏ qua. Con Hỏa Lộc tỏ ra lúng túng, quay tròn một vòng.

Tiểu Phong chạy nhong xung quanh con Hỏa Lộc tựa như để ngắm nghía vẻ đẹp của mỹ thú, rồi đứng song song với con Hỏa Lộc, phì phì mấy tiếng lớn, ra vẻ sẵn sàng bảo vệ người đẹp. Cổ nó ngẩng cao lên, khối bắp nơi ức lộ ra cuộn cuộn. Đại Hùng dường như cũng đã nhận ra điều khác lạ, ngăn ra:” Con Tiểu Phong này muốn cưới vợ rồi chăng?”

Linh Giác Hỏa Lộc là tiểu tiên thú, hiển nhiên linh thức không phải tầm thường, liền dùng đầu đẩy Tiểu Phong ra, tắc tắc một thôi một hồi. Đại Hùng lại cười :

- Ha ha, nó chê ngươi không phải tiên thú cao cấp như nó đó. Nông dân khó cưới công chúa. Coi bộ ngươi hết cửa kiếm vợ đẹp rồi.

Tiểu Phong lại phì phì, rồi quay người lại, hí lên vài tiếng, rồi liếm liếm vào vết thương nơi cẳng sau của con Linh Giác Hỏa Lộc. Đại Hùng hiểu ngay con vô lại Tiểu Phong này không ngờ lại có chiều nịnh nọt như thế, liền nhảy khỏi lưng nó, cười hi hi:

- Để ta giúp ngươi một tay.

Đoạn lấy cuộn vải vẫn dùng để cố định chân ngựa, băng vết thương cho con Linh Giác Hỏa Lộc kia, vừa băng vừa cẩn trọng tránh khỏi hơi nóng của ngọn bích hỏa diễm. Con Linh Giác Hỏa Lộc có lẽ hiểu ý của Đại Hùng nên đứng yên cho hắn băng bó. Xong xuôi, nó bước đi loanh quanh, chốc chốc lại gõ gõ cái chân sau bị thương, như thử xem khi vận động có thấy khó chịu nữa hay không.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cây Đa Mười Hai Gốc

Đại Hùng trầm ngâm nhìn tiên thú đi lại rồi hỏi con Linh Giác Hỏa Lộc:

- Có phải ngươi vừa trốn khỏi người ta truy đuổi?

Con Hỏa Lộc gục gặc đầu, kêu tắc tắc.

- Ngươi trốn khỏi Bách Thú Phò mã ?

Linh Giác Hỏa Lộc lắc lắc.

- Chẳng lẽ ngươi trốn trên đường vận chuyển về Kim gia ?

- Tắc tắc.

- Người phá cũi ?

- Tắc tắc

- Bằng cách nào ?

Linh Giác cúi đầu làm điệu bộ húc sừng tới trước, đoạn giờ móng, xẹt ra một đạo lửa xanh.

- Ngươi dùng sừng cạy phá bùa rồi phun lửa đốt chúng ?

- Tắc tắc.

Đại Hùng khoái chí cười vang. Đúng là tiên thú có khác, thông linh hơn hẳn những con quái thú kia. Thì ra cũng biết vài mẹo vặt. Nhưng con Linh Giác Hỏa Lộc này không phải nhỏ. Chắc hẳn sau khi phá cũi xong ra, nó cũng bị người ta truy đuổi cho 1 chập, phải dùng thần tốc mà thoát.

Chợt Đại Hùng giật mình:

- Hướng Bắc này chỉ về Long Tinh thành, người đi theo lão Kim, đáng lẽ phải ra cổng thành hướng khác chứ ?

Hỏa Lộc hất đầu về hướng Tây. Xem ra nó đã chạy đảo từ cổng Tây sang cổng Bắc. Không biết có cách nào lừa được đám người truy đuổi của Kim Trọng Phát mà đến giờ vẫn chưa thấy ai tìm tới đây. Tiên thú hay yêu thú, đến một đẳng cấp tu luyện nào đó thì có thể nói chuyện được, nhưng cũng phải mất cả trăm năm, thậm chí vài trăm năm cũng có. Cao hơn thì biến hóa nhân hình. Con Linh Giác Hỏa Lộc này linh thức đã rất cao rồi, không rõ là đã bao nhiêu tuổi, xem ra thời gian mà nó biết nói cũng còn không xa.

Đường từ Hương Bình về Long Tinh thành hết ba canh giờ, Đại Hùng không còn lạ gì. Lúc này trời đã sang chiều, không thể nán ná lâu. Đại Hùng vuốt ve bòm Tiểu Phong:

- Chúng ta không còn nhiều thời gian. Nếu người thích nó thì hãy bảo nó theo ngươi. Về Long Tinh thành có Hoàng Liên Thánh Linh, lo gì không có chỗ cho nó. Chúng ta cũng phải nhanh lên, kéo bọn lão Kim truy tìm tới đây.

Ngừng một lát, Đại Hùng ngẩn ngơ nhìn 4 chân của con Linh Giác Hỏa Lộc:

- Bộ dạng của nó quá nổi bật. Ta chỉ có thể giúp nó che được cái sừng, còn 4 hỏa cầu thì ...

Tiểu Phong lại gần con Hỏa Lộc, híc híc nó, rồi lại phì phì. Con Hỏa Lộc dường như hiểu ý, nó nghiêng tai một lúc rồi vênh cái đuôi ngẩng lên. Bốn ngọn lửa xanh nơi chân từ từ thu nhỏ rồi tiêu thất. Đại Hùng cả mừng, lại lấy cuộn vải ra, quấn quanh cái sừng cho nó. Hào quang không thể hoàn toàn triệt tiêu, nhưng lúc ban ngày như này thì nhìn cũng khó mà nhận thấy nữa, trông không khác một con Độc Giác Hỏa Lộc thông thường là mấy.

Đại Hùng cười Tiểu Phong xé gió mà chạy. Con Linh Giác Hỏa Lộc bám sát phía sau. Con Tiểu Phong trước giờ chạy đua với đám Cuồng phong thiên lý mã khác thì không có đối thủ, vậy mà con Hỏa Lộc này đã bị thương mà còn chạy kịp nó, thậm chí có phần nhẹ nhàng. Tiên thủ đúng là kinh khủng. Gần đến ngoại thành của Long Tinh thành, để tránh người ta dòm ngó, Đại Hùng cười Tiểu Phong dẫn con Linh Giác Hỏa Lộc vòng đường khác đến tận chân Hoàng Liên Thánh Lĩnh. Đợi con tiểu tiên thú chạy vào trong núi, Đại Hùng mới quay ngựa về nhà. Con Tiểu Phong dường như luyến tiếc, hí lên một tràng dài rồi mới trở phi tốc.

Phía xa xa, mặt trời đã lặn sau hàng cây. Những tia nắng đỏ ối như lá thu hắt lên không trung, báo hiệu đã lúc cuối ngày.

Kể từ đó, hàng ngày mỗi buổi chiều, Đại Hùng lại cười Tiểu Phong chạy lên Hoàng Liên Thánh Lĩnh. Con Linh Giác Hỏa Lộc không biết trốn nơi nào trên Thánh Lĩnh, nhưng thường ở ngọn đệ tam Thánh Lĩnh gặp gỡ Tiểu Phong. Xem ra bọn chúng đã tình chàng ý thiếp, luyến ái không ít. Con Tiểu Phong này thật khéo dụ gái, ngay cả tiên thú mà nó cũng chinh phục được. Cũng đôi lần, nó trốn khỏi mã trại, lên với con Linh Giác Hỏa Lộc cả đêm, sáng lại trở về.

Thực ra tiên thú Linh Giác Hỏa Lộc trong đời chỉ kết đôi một lần, sinh con hai lần. Mà lần kết đôi này không phải dễ dàng mà có, chỉ khi Linh Giác Hỏa Lộc tìm thấy đối tượng có khả năng phối giống cho ra thế hệ kế tiếp ưu việt hơn thì nó mới kết đôi. Việc chọn kết đôi này liên quan đến khí tức Kỳ Lân huyết trong đối tượng được chọn, mà có lẽ chỉ có cấp Linh Giác Hỏa Lộc và Kỳ Lân mới nhìn ra được. Tất nhiên một con Linh Giác Hỏa Lộc thích hợp nhất là phối hợp với một con Linh Giác Hỏa Lộc khác nhưng loại tiên thú như nó sinh sản cũng hạn chế, số lượng ít ỏi, đâu có dễ tìm được đồng loại như vậy.

Đại Hùng trong lòng nhiều khi rất hưng phấn, tính kể cho đám huynh đệ chơi thân về con Linh Giác Hỏa Lộc, nhưng lại sợ tin lớn đồn xa. Con Linh Giác Hỏa Lộc này thuộc về Kim Trọng Phát, chắc lão cũng đã bỏ ra một lượng cực lớn tiền tài để sở hữu. Nếu mà biết tin con Linh Giác Hỏa Lộc ở gần Long Tinh thành, cam đoan sẽ đưa cao thù đến đây thu thập. Hơn chục vạn lượng vàng không phải là một con số nhỏ. Nên hiểu 1 nhà nông bình thường một năm cũng chỉ tiêu tương đương vài ba vạn lượng mà thôi. Mười lăm vạn – đủ để người ta bán mạng không tiếc đó.

Đại Hùng thật là có sừng mà không thể hưởng thụ. Chỉ là hấn cũng quý con Linh Giác Hỏa Lộc, lại tội nghiệp Tiểu Phong. Tuy chưa biết luyến ái nam nữ, nhưng hấn cũng hiểu nếu con Tiểu Phong mà không còn gặp con Linh Giác Hỏa Lộc, chắc chắn sẽ đổ bệnh mất. Trước giờ có con ngựa hay hỏa lộc cái nào khiến nó phải trốn khỏi mã trại mà gặp bao giờ đâu ?

Đại Hùng học thêm mấy tháng cuối cùng đã hết học hết từ thầy đồ bộ Việt Văn Kinh. Muốn học Đông Phương Bát Đại Kinh Sư và Văn Tuyển Đại Việt Ngũ Giới để thi tú tài thì cần khá nhiều tiền cũng như thời gian. Mà hấn thì lại không muốn theo đường quan lộ, chỉ muốn học võ sau này đi phiêu lưu khắp nơi mà thôi. Cha mẹ hấn cũng không quá khắt khe. Dù sao thời đại này làm võ giả, pháp sư cũng có vị trí không hề thấp. Những võ giả, pháp sư cao cấp thậm chí so với quan lại cấp thấp còn quang vinh hơn nhiều. Vì vậy cha mẹ hấn liền gửi hấn đến Long Khí Đường để theo các sư phụ Long Khí Môn học võ. Long Khí Đường thực chất cũng là dạng đào tạo ngoại vi đệ tử, chủ yếu dạy sơ cấp võ thuật. Những đệ tử rèn luyện ở đây sau hai năm sẽ được tham gia kiểm tra trình độ để tiến vào nội môn.

Bởi vì đào tạo sơ cấp nên quy định về thời gian và luyện tập không quá khắt khe. Ở nơi thôn quê như Long Tinh thành, việc luyện võ cũng chủ yếu là vào buổi tối. Còn ban ngày, đa số môn sinh Long Khí Đường vẫn phải đi cày ruộng, chăn trâu, trồng trọt cho gia đình như thường. Cũng vì thế mà Đại Hùng không cần phải ngưng công việc đưa thư vốn có.

Hôm nay, Phan Thành rù mẩy đứ đừ trong thôn leo lên núi Đa thuộc Hoàng Liên Thánh Lĩnh. Phan Thành, Hữu Thế, Hồng Phụng, Ngọc Trường... đều chung một lớp sơ luyện ở Long Khí Đường với Đại Hùng. Hôm nào rảnh rỗi, cả đám hay kéo nhau đi tắm sông, câu cá hay đi săn thú.

Núi Đa nằm ở vòng đầu của dãy Hoàng Liên, nhưng hơi xa Long Tinh Thành một chút. Sở dĩ gọi là núi Đa vì trên núi này có một cây đa ngàn tuổi mười hai gốc. Cây đa bao trùm một khu vực khá rộng, thân cao nổi bật có thể nhìn thấy được từ Long Tinh Thành. Thân đa cao bảy tám chục trượng, lớn tới năm sáu trượng, riêng cụm gốc chính cũng phải to hơn ba trượng, chưa kể đám rễ thả từ trên cao hình thành hàng trăm thân phụ khác, nhiều không đếm xuể.

Tuy rằng sâu trong Bách Vạn Hung Sơn còn có nhiều cổ thụ có thể còn to lớn hơn cây đa này nhưng trong những ngọn núi mà thợ săn Long Tinh Thành từng đi qua, không có cây nào khá cỡ so sánh được với nó. Vì vậy ngọn núi này được đặt tên là núi Đa. Cây đa thụ có tuổi ngàn năm, mọi người đồn rằng nó cũng đã trở thành linh thụ nên rất thiêng. Thậm chí có người từng tìm tới nơi để cúng bái.

Bọn Đại Hùng sở dĩ hứng thú với núi Đa không phải vì có tín niệm gì với cây đa linh thiêng. Chẳng qua trên đỉnh Đa có khá nhiều thú nhỏ, tuy đối với phương săn thì không có nhiều hấp dẫn, nhưng với đám thiếu niên như bọn hấn thì cũng đủ hứng thú lắm rồi.

Đi săn từ sáng tới chiều, hầu như mỗi đứ đừ đều lúc lắc sau lưng hai, ba con thú, riêng Đại Hùng thì xui xẻo, chỉ bắt được một con nhím đen.

- Bên kia có con thỏ lớn chưa kìa.

Chợt Hồng Phụng hô lên.

Cả đám dõi theo tay nó chỉ, quả nhiên thấy một con thỏ xám to gấp đôi thỏ thường đang lấp ló sau gốc cây. Mấy cây nỏ vội vã ngấm tới chỗ con thú đang vênh tai nghe ngóng.

Phập phập hai mũi tên của Phan Thành và Ngọc Trường bắn hụt. Con thỏ rừng vọt một cái nhảy ra sau phóng đi.

- Nhanh không nó thoát.

Đại Hùng vội vã dẫn đầu vọt lên trước đuôi theo. Mấy đứa trẻ khác lấp tên mới trên nỏ rồi vội vã chạy theo.

Con thỏ rừng to khỏe, nhanh nhẹn hơn đồng loại, chỉ chớp mắt đã nhảy nhót xa thêm mấy trượng. Nó cũng khá tinh ranh, không chạy theo đường thẳng mà chạy theo hình chữ chi đôi phương hướng liên tục. Đại Hùng cùng những đứa trẻ khác dù đã cật lực đeo bám, vậy mà vẫn bị bỏ cách một khúc. Nếu không phải cả bọn đều từng học võ, sức khỏe không thấp, e là đã sớm mất dấu con thú.

Cuộc săn đuổi lần nào lao đao hơn các lần khác. Tồn mấy chục mũi tên mà không hạ được con mồi, năm đứa trẻ đã sớm cảm thấy sốt ruột, mà con thỏ kia vẫn chưa hề có dấu hiệu dừng lại. Đuổi thêm vài khắc đồng hồ, con thỏ đột nhiên tăng tốc, chạy như bay đến hang đất dưới một gốc cây.

- Coi chừng nó vào hang đó. Bắn chặn cửa hang đi.

Hữu Thế nhanh mắt nhìn thấy liền cất giọng to như cái mõ bễ, oang oang hét. Thế là năm cái nỏ thi nhau bắn về hướng cửa hang kia. Con thỏ rừng chạy gần về hang, bỗng nhiên liên tiếp có một loạt tên cắm tới trước cửa chặn đường. Nó dừng lại vênh đôi tai dài lên, hoảng hốt ngo xung quanh một chút rồi dứt khoát đổi hướng nhảy sâu vào rừng.

- Nó không chạy xa được quá đâu. Đuổi tiếp đi.

Mấy đứa trẻ truy theo dấu chân thỏ mấy chục trượng nữa thì tới một khoảng rừng trống, chính giữa chỉ có một cây cổ thụ cao vời vợi xòe tán bao phủ. Từng chùm rễ nâu đỏ thả từ trên cành xuống khắp nơi, chặm rãi đung đưa theo gió.

- Là cây đa mười hai gốc đó.

Hữu Thế khe khẽ nói thầm. Cả đám liếc tới mười hai gốc đa kia, nhìn nhau le lưỡi.

Dựa theo dấu vết thì con thỏ rừng kia đã lủi vào trong gốc đa. Nhưng mấy đứa trẻ còn chần chừ chưa dám tiến tới. Ở nông thôn có tồn tại một loại tín niệm từ ngàn xưa gọi là mê tín. Mà theo bộ lão ở trong thôn, các loại linh thụ nhiều tuổi đều bắt đầu có linh tính như người, thậm chí nếu một linh thụ tích tụ đủ linh khí còn có thể có phép thuật riêng trở thành yêu thụ là đằng khác. Chẳng phải trong truyền thuyết từng có Cô Lão Yêu Thụ là linh thụ từ hồng hoang, pháp lực kinh thiên động địa sánh ngang với Thánh Tổ Long Quân đó sao.

Đại Hùng hôm nay chỉ bắt được một con nhím chậm chạp. Trong lòng hẳn thực muốn tóm được thêm con thỏ rừng béo ị kia. Chỉ là hẳn giống mấy đồng bạn, từng nghe người lớn kể chuyện cổ tích về những linh thụ lâu năm như vậy đôi lần nên cũng hơi hoang mang.

Đại Hùng cân nhắc một lúc rồi quả quyết.

- Để ta tới thử xem sao.

Thực ra ngay cả ma thú hẳn cũng từng thấy. Một cây cổ thụ đứng im như thế hẳn cũng không đến nỗi nguy hiểm lắm. Dã thú khi phát triển đến mức linh thú thì cũng chỉ linh thông hơn dã thú bình thường mà thôi. Mặc dù cây đa này tuổi đời có thể hơn nghìn năm, nhưng nếu sinh linh thức chẳng nữa thì chắc gì đã có phép thuật.

Đại Hùng lò dò bước tiến về phía cây đa kia nhưng rút cuộc chẳng có sự tình gì cả. Thậm chí đến khi hẳn đến cạnh một trong mười hai gốc chính của cây đa vỗ vỗ vài cái cũng vẫn bình thường. Hẳn thử phào một hơi rồi hết lên với đám bạn đang chăm chú ngoài xa.

- Ê tới đây đi. Không có chuyện ma quỷ gì đâu.

Hữu Thế từ xa giọng vẫn chưa hết cảnh giác.

- Ngươi chắc không đó?

- Hi, ta đứng đây ngươi còn không thấy hay sao? Nè ta sờ vào nó luôn nè, đâu có gì đâu.

Bốn đứa trẻ sau khi thấy Đại Hùng đứng đó một lúc vẫn thoải mái mới mạnh dạn tiến lại gần. Ngọc Trường tò mò sờ sờ lên thân linh thụ mấy cái nhưng vẫn cẩn trọng:

- Hay là chúng ta về thôi. Từ đây về thôn cũng xa. Tới còn đi luyện võ nữa đó.

- Ủ, bữa nay bắt cũng được không ít thú rồi. Hay mình quay về đi.

Phan Thành, Hồng Phương tuy không phải những đứa nhát cáy, nhưng nhìn sắc trời thấy cũng không còn sớm, liền gật đầu phụ họa. Còn Hữu Thế, nhìn cái mặt tái mét của nó như vậy, hẳn vẫn còn tin lời bà nó kể về mấy con ma cây chưa biết chừng, khỏi hỏi cũng biết nó ủng hộ quay về.

Đại Hùng hôm nay chỉ tóm được duy nhất một con nhím, hấn lắc đầu không chịu.

- Đẳng nào cũng đuổi tới đây rồi. Để ta vào tóm con thỏ đó cái đã. Hôm nay ta không được nhiều như các người mà. Các người chặn bên ngoài dùm ta chút đi. Chỉ một chút thôi. Con thỏ này tốn công săn vậy, sao để nó thoát được.

Bốn đứa còn lại đần đờ nhìn nhau một lúc rồi đồng ý. Đuổi theo cả buổi vậy, nếu không bắt được con thỏ này quả thật cũng có chút không cam tâm.

Cả đám phân ra mỗi đứa một hướng vây sẵn, riêng Đại Hùng lần mò tìm được một cái hốc cây hơi thấp, bị phủ bởi những chùm rêu và rễ phụ dày đặc. Chậm rãi vén đám rễ ra, Đại Hùng cúi xuống bò dần vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Mãng Xà Tinh

Mười hai gốc cây đa chụm vào nhau tạo thành một thân chung khổng lồ, ở giữa không ngờ lại rỗng ruột. Đại Hùng bò vào trong vài thước đã thấy không gian rộng ra nhiều. Đại Hùng lấy con cúi rom (1), thổi vài cái cho lên lửa rồi châm vào cây đuốc nhỏ mang theo. Đây là những dụng cụ dùng để hun khói cho mấy con thú trong hang chạy ra. Nếu không vì gốc đa này quá to, hun không nổi, hấn cũng chẳng đến mức phải chui vào làm chi cho khổ.

Dưới ánh đuốc lập lòe, không ngờ hiện lên những bậc thang đi xuống bằng gạch. Đại Hùng bước thêm một đoạn nữa thì xung quanh đã là những vách tường rêu phủ kín, thấp thoáng ẩn hiện vài hình rồng uốn lượn oai vũ. Mái ngói vẩy cá của tòa kiến trúc này đã rụng vỡ nhiều chỗ, lộ ra không gian đen ngòm của lòng cây đa. Không khí ẩm thấp đậm mùi rêu mốc, một ít dây leo đại không rõ tên bò loằng ngoằng trên nền gạch. Giữa kẽ gạch, những cây dương xỉ vươn ra rậm rạp. Nhìn qua dường như đây là một miếu cổ đã bỏ hoang từ ngày xưa.

Nếu Đại Hùng đoán không lầm thì vốn cổ miếu này có trước rất lâu. Sau đó có loại chim nào đó tha quả đa đến nóc miếu ăn. Hạt đa rơi xuống liền mọc lên cây mới. Với đặc tính sinh rễ phụ bẩm sinh của loài thực vật này, chẳng bao lâu nó đã sinh ra mười một gốc mới bao phủ hết cổ miếu này vào trong. Nếu để thêm vài trăm năm nữa, đám rễ phụ từ các cành thả xuống có khi sẽ hình thành nên cả vài chục gốc đa con mới nữa chứ không chừng.

Tuy bất ngờ nhưng Đại Hùng không quên mục tiêu vào đây của mình. Cổ miếu nhỏ này hoang phế đã lâu, trừ một vài chân đèn rỉ sét cùng một hai cái ghế mục nát đầy nấm độc màu vàng ra thì chẳng có gì đáng quan tâm. Cổ miếu chia làm hai phòng. Đại Hùng chậm rãi theo lối cửa bên phải đi tiếp vào phòng trong.

Ở bên trong, quả nhiên thấy con thỏ rừng đang ngồi chễm chệ trên một bực thờ bằng cao gạch, mũi thờ phập phồng. Phía sau lưng nó là một bức tượng điêu khắc của một người đàn ông cao lớn uy mãnh, tay cầm bảo kiếm kì lạ, một thân kim giáp sáng chói, sau lưng tỏa ra lưới kiếm, mắt nhìn trời cao, chân dẫm lên một con kinh ngư, khí độ tựa thần tiên hạ phàm. Hai bên bức tượng này có mấy dòng chữ bằng cổ ngữ mà Đại Hùng không hiểu được. Tuy không đọc được cổ ngữ, nhưng Đại Hùng nghĩ đây hẳn là một cổ niếu thờ Thánh Tổ Long Quân. Chỉ là chưa từng nghe ai kể về cổ miếu này. Mà cũng không hiểu cổ miếu này không phải trong thâm sơn cùng cốc, sao đến nỗi bị hoang phế đến như vậy.

Con thỏ rừng kia nhìn Đại Hùng bước vào liền có vẻ hoảng hốt. Nó nhảy lơi chơi trên bệ thờ, hết bên trái lại bên phải, nhưng nhất thời không biết phải chạy về đâu bởi bốn bên đều trống không. Đại Hùng mỉm cười bước dần lên, một tay gỡ nó trên lưng xuống, nhắm kỹ vào con thỏ đang nhảy loạn, muốn một phát hạ được nó. Con thỏ càng cuống lên, nhảy lên thân bức tượng Thánh Tổ, dường như muốn leo lên để tìm đường chạy trốn vậy. Đúng lúc Đại Hùng bật lấy nó thì con thỏ cũng vừa đu vào bao kiếm đeo bên hông bức tượng.

Cạch một cái, bao kiếm dường như bị kéo hạ thấp hơn một chút, cùng lúc nền gạch dưới chân Đại Hùng đột nhiên mở ra. Cả cơ thể hấn rơi xuống kèm theo tiếng hét chói tai. Điều cuối cùng hấn thấy là con thỏ rừng béo mập kia cũng vừa trúng tên rơi xuống bệ thờ. Sau đó trên đầu hấn, nền gạch của cổ miếu từ từ đóng lại.

Bên ngoài cây đa, bốn đứa trẻ cũng nghe rõ tiếng thét nhỏ dần của Đại Hùng. Cả bốn đứa kinh hãi nhìn nhau, rồi không biết đứa nào hô lên đầu tiên:

- Đại Hùng bị ma cây ăn mất rồi.

Cả bốn đứa vất chân lên cỏ chạy trời chết xuống núi, thậm chí chẳng dám nghĩ đến chuyện ở lại chờ Đại Hùng nữa. Dù sao bọn chúng cũng chỉ là những đứa trẻ, gặp tình huống như vậy, chưa đả ra quân mà còn sức chạy cũng đã coi là can đảm lắm rồi.

Bên dưới nền cổ miếu, Đại Hùng xoa xoa cái móng đang đau đặng, lồm cồm bò dậy. Cây nỏ và ngọn đuốc nhỏ chưa tắt cũng rơi xuống bên cạnh. May cho hấn là căn hầm này cũng không quá sâu, nếu không hấn sẽ không chỉ bị dập móng đơn thuần như thế.

Còn đang xoa móng nhăn nhó, Đại Hùng chợt nghe tiếng phì phì đầu đây. Hấn hốt hoảng nhặt vội cây đuốc và chiếc nỏ lấp sẵn tên lên. Con đau trên móng trong khoảng khắc như bay biến khỏi nỏ.

- A...!

Đại Hùng bật kêu lên một tiếng. Dưới ánh đuốc, một bộ xương khô lồ lộ hiện ra ngay bên cạnh. Không xa bộ xương, một con đại xà bằng bắp tay đang ngóc đầu lắc lư hướng về phía hắn.

Pắc. Một mũi tên gần như phản xạ vô điều kiện bay ra cắm xuyên qua đầu con rắn lớn. Ở tầm gần thế này, Đại Hùng khó mà bắn trượt được.

Đại Hùng gio bó đuốc trong tay lên xoay một vòng. Ngón ngang khắp nơi là các bộ xương khác, trên tay còn cầm binh khí dài ngắn các loại đã rỉ sét. Trong này có bộ là xương thú, có bộ là xương người. Mỗi bộ xương đều có một bộ phận cơ thể bị gãy nát hoặc xuyên thủng. Có bộ thậm chí chỉ còn mỗi đầu lâu và cột xương sống. Có bộ thì không có đầu. Có bộ thì xương chia làm hai khúc nằm cách xa nhau. Ngay cả thông đạo không biết dẫn đi đâu bên kia cũng có hai bộ xương nằm úp mặt vào nhau chấn lồi, lưỡi kiếm, lưỡi phủ nằm ngấp trong ngực của đối phương. Quang cảnh này làm Đại Hùng phát rét, hai chân không tự chủ được có chút run lên. Phải chăng hắn đã rơi vào tu la địa ngục ?

Tiếng phi phi vẫn vang lên không ngớt, thậm chí càng thêm dày đặc. Trên các hốc đá xung quanh, hàng chục đầu đại xà lần lượt chui ra, thả mình xuống đất hoặc lên các bộ xương, chậm rãi bò tới.

Đại Hùng vội lấp tên mới vào nỏ sẵn dù hắn biết, đối phó với cả đám độc xà này thì vũ khí trong tay hắn quả là không đủ. Nếu hắn có trong tay được loại ngũ tiễn liên hoàn nỏ, may ra còn có thể cầm cự được thêm một tí.

Lấp tên nào bắn ngay tên ấy nhưng cũng chỉ kịp để giết thêm ba con rắn nữa. Trong khi đám rắn càng lúc càng quây lại gần. Đại Hùng cắn răng xoay người về phía thông đạo, bắn mũi tên thứ năm vào một con rắn cản đường, tay kia quăng mạnh cây đuốc vào hai con rắn khác khiến chúng trườn vội sang một bên. Đại Hùng một tay cầm nỏ, tay kia rút cây trùy thủ tùy thân xông thẳng vào thông đạo tối om phía trước.

Chạy một lúc, ánh chùng đã bỏ xa đám rắn kia được một đoạn. Lúc này ánh sáng từ cây đuốc nằm dưới đất của hắn phía xa cũng chỉ còn nhìn thấy le lói, Đại Hùng đành rút con cúi bên người, thổi thổi vài hơi cho lửa đỏ lên, rồi trong ánh sáng lơ mờ, dọ dẫm tiến về phía trước. Quay lại chỉ có con đường chết, vậy chỉ còn một đường tiến lên mà thôi.

Thông đạo càng lúc càng xuống sâu. Cũng có chỗ quanh co khiến Đại Hùng liên tục phải đổi hướng. Rải rác trên đường đi có không ít những bộ xương người và thú, nhưng rất may không có thêm con độc xà nào cả. Có điều trên những xương thú đó còn vương vài mảnh vải giống như quần áo. Thật là kì quái.

Khi Đại Hùng chạy đến cuối đường hầm thì phía trước là một căn phòng đá khác. Dưới nền nhà là một đồ án cổ xưa khá lớn hình tròn phát sáng bao quanh một trụ đá. Bốn góc của đồ án có bốn bộ xương khô trấn giữ. Đối diện với bốn bộ xương người đó, đứng bên ngoài cổ trận đang công tới là bốn bộ xương của loại quái thú gì không biết, hình thể cực kỳ to lớn, gấp hai ba lần người thường, trên đầu có hai sừng, sau lưng một hàng vây trở ra. Bốn cặp bộ xương này cũng trong tư thế đồng quy vu tận, nhưng không hề đổ xuống như những bộ xương ở ngoài đầu thông đạo, giống như hai phe chiến đấu đến lúc cuối cùng rồi cứ đứng thế mà chết. Bộ xương có vẻ của nhân loại thì trắng tinh như bạch ngọc, tỏa ra quanh mang lạnh lạnh. Mà những bộ xương quái đản kia thì đen nhánh như than đá, hắc khí quanh quẩn bên bề mặt. Bao quanh cả đồ án và tám bộ xương, một con măng xà thân to như cột đình, đầu có mào đỏ lớn, lớp vảy đen dày óng ánh, dài ánh chùng tám, chín trượng đang nằm thành một vòng tròn, đôi mắt chăm chăm nhìn vào trụ đá nơi chính giữa.

Khi Đại Hùng từ từ lộ đầu nhìn vào, con măng xà đang đưa gáy về phía hắn. Loài rắn vốn không có tai nên thính giác rất kém, cho nên con măng xà này ngoại trừ việc nhìn chăm chăm vào bên trong cổ trận thì vẫn chưa nhận ra sự hiện diện của Đại Hùng. Nhưng Đại Hùng sớm đã nhận ra con măng xà này đã thành tinh, đẳng cấp ma thú e cũng không thấp, không chừng đã là ma thú đỉnh cấp luôn rồi, chỉ thiếu cái sừng đặc trưng của yêu xà mà thôi. Măng xà dường như rất muốn tiến đến thạch trụ nhưng lại không hề tiến tới, xem ra có úy kỵ điều gì.

Đại Hùng nhìn thân con măng xà, rồi lại nhìn vào thanh trùy thủ trên tay mình. Cho dù hắn chém một nhát hết sức, sợ rằng cũng không cắt nổi một phần tư thân thể nó, huống chi chắc gì đã phá được lớp vảy kia của xà tinh. Vũ khí trên người hắn chỉ có cây nỏ nữa thôi, tất cả chỉ đủ đối phó với dã thú thông thường. Khô nổi, khi ở phòng ngoài, hắn đã quan sát kỹ, hoàn toàn không có một dấu hiệu nào cho thấy có cửa ra cả. Hy vọng thoát thân cũng chỉ có thể ở căn phòng cuối cùng này.

Đại Hùng âm thầm thở dài. Từ phía trong thông đạo, những tiếng phi phi ngày càng trở nên rõ ràng. Xem ra đám độc xà ngoài kia cũng đã tìm tới nơi. Còn trong căn phòng trước mặt, xà tinh vĩ đại nằm chấn lồi. Hôm nay đã có nhiều kinh hãi, tâm trí Đại Hùng đã không còn bắn loạn như lúc ban đầu nữa. Hắn ngồi xuống chậm rãi tính toán.

Khi những tiếng phi phi của độc xà chỉ còn cách cửa thông đạo chừng vài trượng. Đại Hùng đem con cúi ra thổi nhẹ cho lửa bùng lên rồi quăng về phía xa trong phòng đá. Con măng xà đang tập trung nhìn vào trong cổ trận không ngờ nhanh như chớp ngoái đầu ra đón theo. Con cúi rom đỏ rực chưa kịp rơi xuống đất đã nằm gọn trong miệng xà tinh. Nhưng trong sát na măng xà phóng mình vuron tới con cúi rom, một bóng đen phi ra khỏi thông đạo xông vào bên trong cổ trận. Đến khi măng xà cắn nát con cúi rom trong miệng thì Đại Hùng đã chạy đến sát trận đồ.

Loài rắn chẳng những thính giác kém, mà thị giác cũng không tinh minh gì. Chúng chỉ nhìn thấy những thứ phát ra nhiệt độ cao hơn thông thường. Hắn nhiên thể giới của Đại Hùng cũng không hiểu biết mấy thứ cao cấp như tia hồng ngoại hay mắt cảm nhiệt gì như ở thể giới chúng ta, nhưng hắn lại rất nhớ khi đi đêm, nhiều con rắn cũng hay chui ra khỏi bụi rậm để theo ấn tàn đuốc của hắn (1). Cho nên Đại Hùng tin tưởng con cúi rom này sẽ đủ để lôi kéo sự chú ý của xà tinh.

Xà tinh vừa đón trọn con cúi rom xong thì thấy Đại Hùng tiếp cận với trận đồ. Măng xà rít lên một tiếng chói tai rồi phóng vù trở lại, cặp nanh dài như hai lưỡi đao cắn rách vạt áo sau của Đại Hùng, vừa lúc hắn hoàn toàn bước vào bên trong cổ trận.

Đại Hùng chạy đến cạnh bên thạch trụ kia rồi mới dừng lại vuốt ngực thở hổn hển. Bên ngoài vòng cổ trận, con xà tinh đập đuôi rầm rầm làm rung

chuyển cả căn phòng. Nền đá rần là thế nhưng mỗi lần mãng xà đập đuôi xuống, từng mảng đá nát vụn bắn ra khắp nơi, hình thành một hồ trùng trên nền phòng. Vách tường xung quanh cũng cùng chung số phận bị xé tươm ra. Nhưng kì lạ thay, mỗi khi mãng xà đập đuôi vào trong cổ trận, một vòng sáng hình bán cầu lại lóe lên, ngăn cản cái đuôi to khủng bố hạ xuống.

Xà tinh dường như không cam lòng, nó há cái miệng đỏ như chấu máu phun một luồng lửa tới, rồi lại tiếp một luồng độc dịch. Nhưng dù ma hỏa hay độc dịch khi chạm phải vòng sáng kia đều bị bắn trở lại. Một đám độc xà từ ngoài cửa thông đạo bò tới xui xẻo dính phải thứ văng ra này, lập tức hóa thành những cái xác cháy đen, sau đó dưới tác dụng của độc dịch, chúng mủn thành nhiều vũng nước sền sệt. Điều không ngờ là những bộ xương quái vật đứng ngoài cổ trận như vậy nhưng không hề bị ma hỏa hay độc dịch tác động. Mà mãng xà kia cho dù di chuyển xung quanh cổ trận, cũng tận lực né tránh chạm vào những bộ xương này.

Tay nỏ, tay dao, Đại Hùng nhìn chăm chăm vào con xà tinh trước mặt. Cho đến khi biết chắc được rằng nó không có cách phá vỡ cổ trận này, hắn mới yên lòng ngồi bệt xuống đất, quan sát kỹ mọi thứ.

Cổ trận được vẽ bằng một loại hỗn hợp màu bạc ánh kim phát ra ánh sáng. Nhiều ký hiệu mà hắn chưa từng thấy bố trí thành ba mươi sáu vòng. Trận nhãn có lẽ chính là thạch trụ ngay tâm kia, còn vị trí bốn bộ khô cốt loài người hẳn là bốn cửa của trận pháp. Bốn quái vật kia tận lực tấn công vào cửa trận, nhưng sức không hơn được bốn vị cao nhân thủ trận, cuối cùng đã dẫn đến việc đồng quy vu tận.

Thạch trụ trong trận đồ tạc từ loại đá giống thạch anh màu trắng, trên thân trụ điêu khắc hình một thần long đang phi thăng. Trên đỉnh thạch trụ là đầu rồng vươn lên, miệng ngậm một viên châu cũng giống như bạch ngọc có vân vụ ngũ sắc di chuyển trên bề mặt. Viên châu dù khác với thạch trụ nhưng nằm rất chắc sau hàm răng của thạch long, cứ như được điêu khắc từ cùng một khối vậy.

Mãng xà bên ngoài trận đồ thấy Đại Hùng chăm chú nhìn vào viên châu trên thạch trụ, nó dường như phát điên. Cái đuôi quơ quét loạn lên, bắt chập vòng sáng vững chắc ngăn cản vẫn nên tới rầm rầm, mấy cái vây lớn bị bong ra cũng không làm nó chậm lại chút nào. Cùng lúc đó cái mào đỏ trên đầu nó như lớn thêm vài lần, hỏa diễm quét tới càng lúc càng dữ dội hơn. Xem chừng viên châu này chính là mục tiêu của nó.

Mỗi đợt ma hỏa quét qua, Đại Hùng lại ho khan sặc sụa. Ma hỏa không tiến vào bên trong vòng sáng được, nhưng không khí trong căn phòng này mỗi lúc một ít đi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn không chết vì bị thiếu thì cũng sẽ chết vì mất dưỡng khí.

Đại Hùng há miệng hít mạnh vài hơi, lao đảo tìm đến chỗ bốn bộ bạch cốt kia xem có gì có thể dùng để chống lại xà tinh được không. Cổ trận này ngoài tác dụng phòng chống công kích, dường như còn có tác dụng hạn chế hư hỏng thì phải. Trên những bộ xương khác trong thông đạo và bốn bộ quái cốt kia, giáp phục hầu như đã nát thành bột, nhưng trên người bốn bộ bạch cốt thủ trận này, y phục vẫn còn khá đầy đủ. Ở bốn bộ xương khác nhau, hắn chỉ tìm được trên mỗi người một túi đen nhỏ, một chuỗi đao hơi rỉ nhưng còn dùng được, một ít đan dược đã mốc, ít bột thuốc nhiều màu không biết tên, một bình rượu nhỏ, vài tập kinh văn hay võ công gì đó, ngoài ra không có đồ gì tốt nữa. Chẳng qua hắn quá thiếu kinh nghiệm, chứ nếu hắn lột áo giáp trong của mấy bộ xương này xuống cũng sẽ thêm được bốn kiện bảo vật phòng thân.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Viên Châu Kì Lạ

Đồng đồ vật này Đại Hùng gom lại giữa trận, xem xét một vòng. Bốn túi đen nhỏ kia đều chứa một loại bột vàng mùi hơi nồng, hẳn là loại hùng hoàng (3) tinh chế, đặc biệt tốt khi ngăn chặn rắn hay các loại độc trùng – thứ này những cao nhân đi rừng sâu đều chuẩn bị cẩn thận. Mấy viên đan dược kia thì không cần biết trước đây là thuốc trị thương hay thuốc quý gì, sau thời gian dài lên mốc như vậy, khẳng định đều đã biến chất thành thuốc độc, mấy gói bột kia cũng chẳng chắc tốt lành gì, dù sao giấy gói cũng dày đến mấy lớp. Chuỗi đao hơi rỉ nhưng được cao nhân mang theo, hẳn là không tệ. Bình rượu kia hương rất thơm, cả ngàn năm ử như vậy chắc đã thành loại cực phẩm, các tửu quỷ nhìn thấy đều yêu hơn yêu vợ. Còn một mớ kinh văn kia, lúc này hắn không có thời gian để xem xét kĩ.

Xé một mảng áo, tách ra thành hai dây vải, Đại Hùng dùng trụ thủ chọc thủng vài lỗ trên hai túi hùng hoàng rồi buộc vào đầu hai mũi tên. Một gói hùng hoàng khác, hắn pha vào trong rượu. Mấy viên đan dược mốc và thuốc bột hắn cũng đổ vào bình rượu luôn, sau đó dùng thanh trụ thủ mang theo ngoáy mấy vòng cho tan – khi hắn rút ra chỉ còn thấy chuỗi trụ thủ trong tay – kết quả rất đáng hài lòng. Một gói còn lại hắn để dành dự phòng. Tuy gặp các độc xà bình thường, với bốn gói hùng hoàng này hắn dư sức xua đuổi chúng đi, nhưng với con xà tinh này hắn không chắc chế ngự được. Cho nên hắn phải chuẩn bị cẩn thận.

Đại Hùng nhặt một mảnh đá vỡ trong cổ trận ném thử ra ngoài. Hoàn hảo là nó không hề bị vòng sáng của pháp trận này chặn lại. Dắt chuỗi đao và bình rượu quanh hông, Đại Hùng bình tĩnh xé thêm mảnh vải đem mũi mình bịt kín lại rồi lấy một cây tên vừa chuẩn bị lắp vào nỏ, nhắm thẳng về phía đầu mãng xà.

Viu.

Mũi tên từ cự ly gần bay thẳng tới đầu xà tinh. Nhưng quái mãng không hề bất ngờ, lập tức há miệng phun ra một dòng lửa cực lớn. Mũi tên của Đại Hùng đi chưa tới đầu mãng xà đã bị cháy thành tro, hùng hoàng bắn ra bị lửa đốt cháy thành từng tảng khói màu vàng sậm, tỏa mùi hôi khó chịu.

Hùng hoàng không hổ là khắc tinh của độc xà, độc trùng. Mãng xà kia bị bao phủ trong khói vàng thân thể không ngừng lùi lại, tiếng rít chói tai vang lên liên tục. Nó bò ra chỗ khác, nhưng trong căn phòng đá chật hẹp này cũng chẳng có chỗ nào để né. Trong lúc xà tinh đang uốn éo thân mình lùi sát vào vách tường phía bên kia cổ trận, Đại Hùng tranh thủ khói vàng che khuất liền chạy ra khỏi phía bên kia trận đồ, rút thanh đao vừa tìm được, chọn một chỗ vẩy rắn bị bung ra ở gần đuôi, dùng hết sức mình cắm ngập vào đó rạch mạnh một đường dài.

Thanh tiểu đao có thể từng là một bảo đao, dù một góc bị gì nhưng vẫn có thể cắt đứt dễ dàng những vẩy rắn cứng chắc. Xà tinh bị tấn công bất ngờ ở đuôi, dù không thấy gì nhưng mẫn vĩ vẫn vung lên cao đánh bay Đại Hùng vào trong trận. May mắn chuẩn bị lui lại từ sớm, nếu không đã gãy mất mấy cái xương sườn. Lực đánh của mẫn vĩ cũng không nhẹ, Đại Hùng văng đến sát thạch trụ mới dừng lại, miệng ọc ra một ít máu.

Mãng xà càng oằn oại, máu càng chảy nhiều, chả mấy chốc mẫn huyết từ vết thương chảy ra đã thành một cái vũng lớn. Đại Hùng hồi phục một chút liền đem bình rượu độc ra cầm trên tay, sau đó ngắm chuẩn vào vùng đuôi đang loang máu của mẫn vĩ, ném mạnh tới. Bình rượu đập vào vẩy rắn cứng chắc vỡ tan thành muôn mảnh, rượu độc bên trong phủ đầy lên vết thương xà tinh. Trong chốc lát, cả đoàn huyết tinh lập tức sôi lên sùng sục, da thịt chảy ra thành dịch. Vết thương càng lan rộng, tốc độ mẫn nhục bị hóa dịch càng nhanh chóng, không bao lâu một phần đuôi của mẫn vĩ đã dần tiêu thất, lộ ra xương cốt bên trong.

Mãng xà như vậy, càng lỏng lẻo hơn nữa, trong lúc quạt đuôi vô ý liền đập trúng mấy hắc cốt vòng ngoài thạch trận. Mấy bộ quái cốt dưới lực tác động mạnh đổ xuống ầm ầm, những mảnh xương bắn văng ra, va chạm với thân thể mẫn vĩ. Hắc khí trên quái cốt vừa chạm vào thân mẫn vĩ liền giống như lửa đen, bám dính vào thiêu cháy mấy mảng lớn trên thân nó.

Đầu mẫn vĩ bên kia rít lên thê thảm, từng luồng lửa điên cuồng phun ra xua đoàn khói vàng bay ra tứ tán, nhưng đến khi khói vàng tán ra thì xà đầu đã ngất ngư như say rượu. Đại Hùng chỉ biết hùng hoàng khi đốt sẽ sinh ra khí độc, nhưng không nghĩ hiệu quả lại to lớn đến như vậy. Con xà tinh có dịch độc cực mạnh, nhưng bản thân lại không chống lại được độc vụ và rượu độc pha với hùng hoàng. Nếu không có vòng sáng trong cổ trận bảo vệ, chỉ sợ Đại Hùng có lẽ cũng đã gục vì đám khói vàng kia từ lâu.

Thầm nghĩ may mắn, Đại Hùng lại lấp mấy mũi tên mới lên nỏ, đứng trong cổ trận thông thả nhắm bắn vào mắt của mẫn vĩ đang mờ mịt. Mẫn vĩ bị thương nặng, bị ngộ độc khí, lại bị nỏ tiễn bắn trúng mắt đau đớn, nó ngoái cái xà đầu to như cái trống, phun lửa và dịch độc ra tứ phía. Đại Hùng chờ khi mẫn vĩ điên cuồng, lúc này mới lấp mũi tên buộc túi hùng hoàng thứ hai vào, đợi lúc mẫn vĩ vừa há miệng chuẩn bị phun lửa, liền bắn thẳng vào trong cổ họng của nó. Xà tinh bị vật lạ bắn vào họng, không kịp ngưng lại, mà lửa kia đã ra đến miệng, chỉ nghe khúc một cái, xà tinh há hoác miệng ra, gục xuống, trong miệng và mũi, khói vàng từng đoàn đậm đặc bốc ra.

Đại Hùng trốn trong cổ trận chờ một lúc lâu, chắc chắn mẫn vĩ đã tiêu đời mới cảm thấy yên tâm. Thật tội nghiệp cho một con xà tinh đã tu luyện tới đỉnh cấp. Chỉ vì chịu khắc chế của cổ trận và giới hạn của căn phòng đá nên mới bị một kẻ còn đang Sơ Ngộ như Đại Hùng giết oan. Mà bây giờ hắn cũng không thêm nhìn lại thành tích lấy lòng của mình nữa, mọi chú ý đã chuyển hoàn toàn trở về viên châu ngũ sắc kia.

Viên châu này được gắn vào sâu trong miệng thạch long như vậy, không có lý nào được nhét vào bằng cách thông thường. Có kinh nghiệm về chuyện con thú rừng, Đại Hùng sờ mó khắp nơi trên thạch trụ nhưng không tìm ra được kẽ hở. Ngay cả mắt rồng hắn cũng đã bám thử mấy cái để kiểm tra nhưng vẫn hoài công vô ích. Hắn thử dùng cả bảo đao kia cạy đến cong cả lưỡi đao cũng không ăn thua.

Đang lúc thất vọng, Đại Hùng nhìn tới mấy bộ kinh văn kia. Hắn cầm từng bộ một xem qua. Bí kíp võ công thì ghi bằng ngôn ngữ gì đó, hắn đọc không hiểu, chỉ nhìn được mấy cái hình – vút. Một cuốn kinh thư khác thì viết bằng văn tự Đại Việt, nhưng toàn yếu pháp công quyết gì đó – loại. Một cuốn khác lại toàn về độn được trên trời dưới đất – bỏ. Cuối cùng trong quyển kinh văn tên là Thiên Cổ Bách Trận Yếu Thư, may mắn hắn tìm được sơ đồ của pháp trận tương ứng với cổ trận trên sàn thạch phòng.

Giữa lúc Đại Hùng còn đang loay hoay tìm cách tự giải thoát trong hầm đá, bốn đồng bạn của hắn đã chạy đến tận chân núi. Mấy đứa trẻ thờ hồng học một hồi, thấy sau lưng không có gì khác lạ mới quay sang nhìn nhau.

- Giờ sao đây?

Phan Thành là đứa rù cả bọn đi sẵn, lúc này nó cũng là đứa đầu tiên lên tiếng. Hữu Thế vẫn còn chưa hết run, nó len lén liếc nhìn lên núi một hồi rồi quả quyết:

- Bọn mình về thôn kêu người lớn đến cứu Đại Hùng thôi. Bà ta kể ma cây ghê gớm lắm, mình không làm gì được đâu.

Hữu Thế cũng là đứa đầu tiên hô lên rằng Đại Hùng bị ma cây bắt. Trong cả bọn, nó cũng là thằng mê tín nhất. Ngọc Trường lừ mắt nhìn Hữu Thế, sáng giọng:

- Chắc gì là ma cây bắt nó ? Từ lúc mình bắt đầu chạy đến giờ, có thấy cây đa ấy có gì lạ đâu.

- Nếu người không tin ma cây bắt nó, sao người lại chạy?

Hữu Thế gãi cổ cái. Ngọc Trường cũng hăng lên:

- Tại ta nghe tiếng nó hét. Lại thêm người chạy té đài vãi phân như vậy, ta cũng đâu có kịp suy nghĩ, cứ chạy đã tính sau. Bây giờ nghĩ lại, có khi nó bị con gì khác trong đó cắn thì sao. Nếu không phải người hét toáng lên như vậy, có khi chúng ta đã cứu được Đại Hùng rồi.

- Vậy thì người hơn gì ta đâu?

Phan Thành vội ngắt ngang cuộc khẩu chiến của hai bằng hữu.

- Ta không hỏi các ngươi xem ai đúng ai sai. Ta hỏi là bây giờ chúng ta phải làm sao? Nên về thôn kiếm thêm người hay quay lại cứu Đại Hùng.

Hồng Phương đang trầm ngâm, lúc này mới cất tiếng.

- Theo ta, giờ cứ một đứa về thôn tìm thêm người giúp đi. Còn ba đứa còn lại thì quay lại xem Đại Hùng thực sự ra sao. Nếu nó chỉ bị con gì tấn công, không chừng chúng ta có thể cứu được nó. Cho dù gặp linh thú, ba cây nỏ thay phiên bắn vẫn có thể chống chọi được. Nếu quả thực nó bị linh thú làm hại, chúng ta có thể bắn tên lửa từ xa đốt linh thú báo thù cho nó. Nghe nói linh thú hay ma thú vẫn sợ nhất là lửa cơ mà.

Ba đứa còn lại cúi đầu ngẫm nghĩ, quả thật bọn chúng vừa rồi đã hoảng sợ hơi quá đáng.

- Nếu vậy, đứa nào sẽ về thôn tìm cứu viện đây?

Phan Thành tiếp lời.

- Đề ta đi.

Hữu Thế vội giơ tay. Tuy Hồng Phương nói không sai, nhưng tính Hữu thế mê tín, thà quay về gọi thêm người vẫn chắc ăn hơn.

- Tốt. Nếu vậy, ngươi ráng chạy cho nhanh. Nên kiếm mấy người trong phường săn trước - bọn họ cũng khá thân với Đại Hùng. Nhớ đừng tìm cha mẹ hẳn kéo làm họ lo lắng. Bọn ta sẽ trở lên cứu Đại Hùng, chờ ngươi đưa người đến hỗ trợ sớm đó.

Sau đó, Hữu Thế tách ra tiếp tục về thôn, mà ba đứa trẻ còn lại thì kiểm tra tên nỏ cùng truy thủ tùy thân, sau đó mới quay trở lại đỉnh núi Đa.

.....

Theo quyền Thiên Cổ Bách Trận, cổ trận có tên là Tứ Trụ Kinh Thiên trận. Đại Hùng cần phải bổ sung một số ký tự ở những điểm đặc thù trong cổ trận thì mới mở trận và giải tỏa trận nhãn được. Nhưng yêu cầu của loại mực dùng để viết cổ tự cũng khá khắt khe, đòi hỏi phải có tinh hạch ma thú, mài trong hỗn hợp của mật măng xà và bột hùng hoàng. Vừa hay, chỗ này có đủ các thứ đó. Đại Hùng vội cầm thanh bảo đao kia đi rạch bụng măng xà lấy mật và tinh hạch, vừa vuốt mồ hôi hột mừng thầm.

“Nãy mà dùng hết bột hùng hoàng là ở đây với giun với dế luôn rồi. Thảo nào mỗi cao nhân thủ hộ cổ trận đều mang theo nhiều hùng hoàng như vậy”.

Hì hục tìm kiếm trên người con măng xà mấy thời thần, Đại Hùng mới lấy được tinh hạch và túi mật. Cẩn thận lấy một mảnh vải rằn làm chén đựng, hấn đổ túi mật vào trước, trộn thêm bột hùng hoàng, trộn thành hỗn hợp rồi mài tinh hạch màu bạc vào trong đó. Một cục tinh hạch này giá trị đến cả ngàn lượng vàng, không ngờ hôm nay hấn chỉ dùng để chế mực. Mài tinh hạch này mà như mài cả lòng mẹ của hấn ra luôn a.

Lại thêm nửa canh giờ cật lực nữa hấn mới hoàn tất tạo ra một dung dịch mới màu bạc tương tự loại mực dùng để vẽ nên cổ trận này. Đó là còn nhờ hỗn hợp hùng hoàng và mật rắn đã làm mềm tinh hạch ma thú ra không ít nên mới có thể nhanh như vậy. Cầm phần hướng dẫn trận pháp trên tay, Đại Hùng cẩn thận cắt một góc vải măng xà làm bút vẽ 81 ký hiệu khác nhau trên các vị trí đặc biệt. Khi nét vẽ cuối vừa xong, những ký tự trong trận đồ bắt đầu di chuyển nhanh chóng theo các vòng ngược nhau. Ba mươi sáu vòng chú pháp lần lượt thu nhỏ về trung tâm, leo lên thân thạch long rồi lặn vào trong đó. Khi dòng chú pháp thứ ba mươi sáu đã hoàn toàn dung nhập vào thạch long, từ miệng rồng vang lên một tiếng long ngâm, từ từ há rộng ra.

Đại Hùng nhón tay nhặt viên châu kia ra miệng rồng. Viên châu vừa thoát khỏi miệng thạch long thì vân vụ trên bề mặt quay cuồng quấn vào nhau càng nhanh, sắc châu cũng chuyển dần từ màu trắng sang đen. Khi mọi biến đổi dừng lại, trước mắt Đại Hùng chỉ còn một viên châu to bằng trái vải, đen bóng như đá cuội, hoàn toàn không còn vẻ bắt mắt như trước nữa. Đại Hùng cũng không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng lai lịch viên châu này hấn không tầm thường, nếu không con xà tinh đã không thêm rõ dải ra như thế, cho nên hấn cứ thu lại trước cho chắc ăn, sau này từ từ nghiên cứu.

Trong lúc Đại Hùng còn đang ngẩn ngơ, thạch trụ rừng rùng rùng chuyển động rồi hạ thấp dần xuống sàn đá. Tiếp đó một bên vách thụt vào hiện ra một thông đạo mới - xem ra có thể là thông đạo thoát khỏi căn hầm này. Đại Hùng mừng rỡ liền thu gom mớ kinh văn vào người, xem xét qua những gì có thể mang theo ra ngoài.

Bởi vì cổ trận đã giải khai, vòng sáng bảo vệ cũng biến mất. Tuy khói độc màu vàng cũng đã tiêu tán đi không ít nhưng vẫn còn một số đang quanh quẩn dưới sàn. Đại Hùng muốn lột da con măng xà mang đi nhưng không dám ở lâu gần khí độc, chỉ dám cắt ít da cùng vải của nó, lại khoét hai nanh độc, xong mới lấy một mảnh áo của một bộ xương bọc lại rồi vội vã theo thông đạo kia đi lên. Thanh bảo đao kia trong lúc lấy nanh độc dính phải không ít độc dịch cũng bị ăn mòn loang lổ, cuối cùng Đại Hùng dù tiếc cũng đành bỏ lại cạnh xác rắn.

Thông đạo này kéo thẳng một đường. Đại Hùng tìm được cơ quan mở cánh cửa cuối thông đạo ra thì trước mặt hấn đã là bức tượng bên trong cổ miếu. Lắc lắc đầu, Đại Hùng nhặt con thỏ mập trên bệ thờ rồi theo đường cũ đi ra ngoài. Nãy giờ hấn đã ở trong đây gần hai canh giờ nhưng hình như chưa có ai vào tìm hấn, có lẽ những đứa kia đã bỏ về trước rồi.

Khi Đại Hùng chui ra khỏi hốc cây, bầu trời đã ngả sang màu tối thẫm. Xung quanh quả nhiên không còn ai đợi hấn. Cũng chẳng ai biết được hấn đã gặp qua những chuyện gì.

Đại Hùng thở dài một hơi:

- Dù sao thì ta vẫn còn sống.

Đại Hùng lúc lắc con thỏ rừng trong tay, men theo lối cũ chạy xuống núi. Bây giờ hắn đã mất hết những dụng cụ đánh lửa, nếu không về sớm sợ rằng sẽ chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Không được bao xa, Đại Hùng thấy phía trước có ba ánh đuốc lập lờ. Đại Hùng cả mừng vội tìm đường tiến tới.

- Không biết Đại Hùng ra sao rồi. Lâu như vậy mà chưa thấy xuống. Chẳng lẽ nó bị rắn độc cắn hay ngã gãy chân rồi?
- Ta không biết. Nhưng chắc cũng chẳng có chuyện tốt lành gì.
- Thôi đi nhanh lên, gần đến nơi rồi. Nếu không có gì lạ, ta và Hồng Phương sẽ chui vào tìm nó thử.

Phan Thành chắc lưỡi. Dù sao cũng là bạn thân, liệu một phen vậy.

- Hù !

Đột nhiên trước mặt ba đứa nhảy ra một người, đầu tóc rối bù, quần áo rách nát, lấm lem. Ba đứa trẻ giật bắn người nhảy vội ra sau, cây nỏ trong tay giương lên nhắm vào người nọ.

Người trước mặt kia cười phá lên he he rồi giơ con thỏ rừng to khác thường trong tay lên lúc lắc.

- Là ta đây. Ta bắt được nó rồi.
- Là người thật đó hả, Đại Hùng.

Thằng Trường quít lên mừng rỡ.

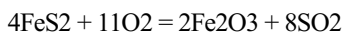
- Người không sao đó chứ?

(1) Con cúi: một kiểu dây thừng quấn thật chặt bằng rom, sau khi đốt thì ngón lửa rất chậm, thường được nhà nông mang theo ra đồng để tiện lấy lửa nấu ăn hay dùng khói hun chuột đồng, rắn.

(2) Xuất xứ của thành ngữ “theo đóm ăn tàn” về loài rắn từ đây mà ra.

(3) Hùng hoàng: loại khoáng thạch tự nhiên có chứa sulfur. Ở nhiệt độ cao, axit sulfuric tác dụng được với nhiều KL hay chất hữu cơ khác nhau. Loại này được dùng trong đánh ghen

(4) Đốt quặng pyrit trong không khí sinh ra khí SO₂ màu vàng, nặng hơn không khí và cực độc:

Bạn đang đọc truyện *Long Thành Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thanh Lý Chiến Lợi Phẩm

Mặc dù ngoại hình có chút xốc xếch và rách nát, nhưng hiển nhiên đây đúng là thằng bạn đã chui vào hốc cây lúc chiều. Ba đứa trẻ xúm lại hỏi han xem xét Đại Hùng một hồi, đến khi chắc chắn hắn chỉ bị xây xước một chút thôi thì cả bọn mới kéo nhau xuống núi. Ngọc Trường không quên đưa lại con nhím mà trước khi vào hốc cây Đại Hùng đã gửi nhờ nó.

Vừa đến chân núi thì gặp Hữu Thế và một nhóm thợ săn đang chạy tới. Mọi người hợp lại hỏi han thêm một lúc nữa rồi cùng nhau trở về. Chuyện cổ miếu trong gốc đa, Đại Hùng cũng lập lờ không nhắc đến, chỉ nói vào trong gốc cây rồi bị ngã xuống một cái hố sâu trong đấy. Dưới hố gặp con thỏ nên hắn tóm luôn. Vì hố sâu lại không có dây leo, nên cuối cùng phải dùng dao khoét đất treo lên nên mới lâu như vậy. Mọi người nghe qua cũng không ai nghi kị gì. Những chuyện hang hốc trên núi là chuyện bình thường, và lại cũng không ai muốn chui vào linh thụ để mà kiểm chứng. Chả lẽ lại đứng mở thích tập leo hố hay sao ???

Khi đoàn người về đến Long Tinh Thành, cha mẹ Đại Hùng đang đi tìm hắn khắp nơi. Chỉ trừ phi đưa công văn lên tỉnh, Đại Hùng chưa bỏ buổi luyện võ nào của Long Khí Đường bao giờ. Mà trước đó, hắn sẽ luôn về nhà ăn cơm tối. Không thấy hắn về, cha mẹ hắn mới hơi sốt ruột. Đại Hùng lại đành phải kể câu chuyện té hố tưởng tượng kia ra để cha mẹ hắn yên tâm lần nữa. Cũng may, mẹ hắn thấy hắn không bị sao nên cũng không trách nhiều. Có điều

vì áo của hắn đã rách một mảng lớn sau lưng nên mẹ hắn cũng hơi giận, liền không cho hắn sau này lên núi Đa sơn thú nữa. Đối với việc này, Đại Hùng chỉ còn nước cười khổ chấp nhận.

Sau khi đưa nhím và con thỏ rừng béo ị cho cha mẹ làm thịt, Đại Hùng liền chạy vào phòng đem mấy tập kinh văn nhét dưới chồng kinh thư luận ngữ, còn da nanh măng xà thì vùi trong cốt đưng trâu đọi vài hôm sau lên tỉnh Hương Bình đưa công văn thì đem ra bán. Viên hắc châu, hắn đặt ở cạnh nghiên mực trên bàn học của mình. “Viên đá đen” này nếu hắn không nói xuất xứ thì cũng chẳng ai nhìn ra được sự khác lạ của nó.

Hai hôm sau Đại Hùng lên tỉnh. Viên hắc châu được hắn may một túi vải đưng đeo tòng teng trên cổ. Nanh và da măng xà được bọc kỹ, buộc sau yên ngựa. Hắn định bụng bán chúng cho tiệm chế tác binh khí nào đó, kiếm ít tiền mua một thanh kiếm hay trùy thủ tốt, tiện thể mua ít quần áo mới.

Thành Hương Bình vẫn như mọi khi: đông đúc và ồn ã. Giao xong công văn, Đại Hùng rào bước về phía khu chợ binh khí phía nam thành. Tuy không giữ được viên tinh hạch đất giá nhưng nguyên liệu ma thú cao cấp cũng không phải là rẻ. Hy vọng lần này hắn có thể bán được một cái giá kha khá.

Thông thường khi đi săn thú, ngoài thịt của dã thú thì nanh, da, xương là những bộ phận có thể tận dụng được. Một số xương dã thú có thể dùng làm thuốc, da làm y phục, còn nanh thì để làm trang sức, hoặc làm đầu mũi tên, mũi thương... Cấp dã thú càng cao, nguyên liệu từ nó đương nhiên càng tốt, giá trị cũng càng lớn. Hoang thú và linh thú thông thường thì chỉ cho tài liệu chế tác một số vũ khí và áo giáp phổ thông. Tuy nguyên liệu từ linh thú cao cấp thì cũng chẳng rẻ gì song vẫn có nhiều người mua được. Nhưng tài liệu từ ma thú thì giá cả bắt đầu phải nói là cắt cổ. Bởi vì ngoài tinh hạch rất được các tiên sư truy tìm, các bộ phận khác của nó cũng là nguyên liệu tốt để chế các vũ khí, áo giáp có pháp thuật tăng cường. Dù sao chỉ có nguyên liệu từ cấp ma thú trở lên mới có khả năng hấp thu và chịu nổi sức tàn phá của ma pháp. Mặc dù ma thú chỉ có ba cấp trước khi tiến lên tiên thú, nhưng thời gian tu luyện của chúng đặc biệt lâu. Và lại tiên thú cũng chẳng dễ kiếm, vì vậy giá nguyên liệu mỗi cấp ma thú cách nhau có khi cả chục lần tùy theo chủng loại.

Chợ của tỉnh lớn không phải là tầm thường, mới đi vài chục trượng đã có thể đếm được cả trăm cửa hàng bán binh khí. Ở đây không ngờ còn có một số lò rèn nhận sửa chữa vũ khí ngay tại chỗ.

Chen lẫn giữa những cửa hàng binh khí rải rác là những cửa hàng dược phẩm, tạp hóa bán dụng cụ phụ trợ cho khách giang hồ. Người cần một cái lưới thật chắc để bẫy hoang thú, linh thú ư? Hãy mua loại Thiết Đay này. Loại cây day này trồng sáu năm mới cắt xuống được, dai chắc cực kỳ, lại mềm dẻo dễ cuộn lại, đi rừng thật gọn gàng, chỉ có hai mươi tư lượng vàng loại nhỏ, ba lăm lượng loại to. Người là cao thủ muốn bắt hắc ma thú? Không hề gì. Hãy mua loại lưới Hoàng Tì do ma thú trung cấp Thiết Vân Tri Thủ (1) chế tạo. Loại này thì hơi đắt một chút, nhưng mà hiếm, giá một trăm sáu mươi lượng. Dù sao một con ma thú cấp thấp, nếu lột sạch da nanh, xương thịt, tinh hạch ra bán cũng được khoảng trăm - trăm rưỡi lượng rồi phải không. Nếu rủi quá gặp phải loại ma thú mới tiến giai, tinh hạch nhỏ, da xương chưa đủ cứng, giá trị hơi thấp, vậy thì càng không lo nó đủ sức phá nổi loại lưới này, người bắt thêm vài ba con nữa chẳng phải sẽ có lời hay sao? Nếu người là thợ săn mới vào nghề, nơi này có vài cái bẫy rập. Thỏ, chồn, báo gì nó cũng bắt được tuốt.

Ở đây chúng ta còn có nhiều loại dụng cụ khác nữa. Đơn giản nhưng hiệu quả: vôi bột, hạt tiêu, ớt khô, quả khói dùng che mắt dã thú, địch nhân, giúp người chạy trốn. Dù sao người cũng không phải thiên hạ vô địch, có lúc cũng cần bỏ chạy để giữ cái mạng quý giá lại mà. Hùng hoàng loại tốt: đi vào rừng ngủ thì rải thành một vòng xung quanh, các loại độc trùng độc xà đều không muốn tiếp cận làm quen người. Phân ma thú: giúp người không bị cấp linh thú trở xuống mò đến xin tí huyết khí đang ngủ. Ai da, sao ta lại quên giới thiệu loại lều da thú này nữa chứ. Người cũng không muốn nằm ngủ giữa trời mưa bão hay phơi mình ngoài hoang mạc cho nắng nướng thui phải không? Vậy thì còn chờ gì mà không mua một cái? Ài, ta biết, ta biết, ở ngoài bây giờ còn rất khó kiếm cái ăn. Người lấy thêm cái cần câu làm bằng hắc trúc này. Dẻo, dai, mạnh - cái gì nó cũng có đủ. Tuy rằng cá thì bắt miễn phí ngoài sông suối, ao đầm, nhưng cũng cần có đồ nghề để bắt phải không? Đúng, người có thể tự làm cần câu, nhưng bộ lưỡi câu tốt như này, người ngồi mãi ra được sao?

Bí kíp võ công? Món này người nên sang chỗ cửa hàng Tuyệt Chiêu Bá Vương kia tìm đi. Bên đó có khá nhiều các bản võ công sơ cấp. Võ công nhập môn của vài môn phái lão chủ quán cũng có bán. Chất lượng ra sao à? Cũng không rõ lắm. Chỉ có điều hôm trước con hắn đánh thua con của ta...

Khách quan, người lại còn hỏi mua cả dược phẩm nữa ư? Lại còn là thuốc độc với xuân dược? Không có, ta không có, tuyệt đối không bán những thứ thất đức đó. Nhưng mà hình như bên lão già Cửu Phát có bán đó. Ấy chết, đừng hiểu lầm. Ta chỉ muốn chỉ người nơi mua dược phẩm trị thương thôi, còn người mua cái gì khác, không liên quan gì đến ta à? Này khách quan, người thật là gian xảo, giống ta thời trẻ lắm đó nha. Ha ha ha...

.....

Đại Hùng đi một vòng quanh khu chợ. Lỗ tai lấp đầy những tiếng chào mời, mặc cả. Hắn muốn tìm một cửa hàng kinh doanh binh khí loại lớn một chút. Tài liệu ma thú cao cấp không phải nơi nào cũng có thể mua, mà có mua sợ là giá thu vào cũng không cao. Bách Gia Ma Vũ – chỗ này hoành tráng nhất khu chợ, xem ra có thể giao dịch được đây.

Bách Gia Ma Vũ – cửa hàng rộng gấp mấy lần các cửa hàng khác, có ba tầng lầu, là do Khúc gia sở hữu. Khúc gia là một thế gia võ phái, kiêm cả kinh thương, cho nên buôn bán vũ khí đúng là hợp sở trường. Bách Gia Ma Vũ tại tỉnh Hương Bình đại diện cho mặt hàng binh khí phổ, bí kíp, trân dược, ngay cả một số tài liệu để người ta mua về tự chế tạo cũng có đủ, tóm lại là cửa hàng bách hóa tổng hợp cao cấp. Nếu người cần mua loại vũ khí chỉ đáng vài lượng bạc, vậy thì sang hàng khác đi. Chỗ này ngay cả con dao để chặt thịt cũng phải giá một lượng vàng trở lên, mà cũng chỉ là hàng hạ cấp ở đây. Chế tạo sư của Bách Gia Ma Vũ là những người đứng đầu trong tỉnh này, không rảnh làm mấy món kém giá trị.

Khi Đại Hùng tiến vào cửa hàng, các nhân viên đều đang bận tiếp khách. Trông bộ dáng bình dân của hắn như vậy cũng chẳng có ai mặn mòi bước đến chào đón cả. “Thằng nhóc này chắc vào đây ngắm cho đã thèm chứ tiền gì mua bán ở đây”. Các cô nữ nhân viên xinh tươi đảo qua người hắn một cái là đã có được kết luận thành thực. Những khách nhân giang hồ muốn tìm mua bảo khí, nhưng tiền bạc chỉ đủ mua mấy thanh kiếm quen của lão thợ rèn họ Mạnh cũng từng tới đây không ít.

Đại Hùng không vội vàng. Hắn đi một vòng xem giá bán các vật phẩm, vũ khí ở đây khoảng bao nhiêu, tiện thể tính ra cái giá nguyên liệu mà hắn sẽ bán

cho Bách Gia Ma Vũ.

Sau khi cơ bản đã có dự định trong đầu, Đại Hùng đi đến bên quầy bán nguyên liệu. Trong các quầy hàng tại Bách Gia Ma Vũ, quầy bán nguyên liệu chế tác là ít khách hỏi thăm nhất. Cũng phải a. Các chế tạo sư của Bách Gia Ma Vũ đã là những người đứng đầu ở Hương Bình tỉnh rồi, mua thẳng sản phẩm do họ chế tác chất lượng chẳng hơn người tự mua về làm hay sao? Tuy có đắt một chút, nhưng được cái chắc ăn. Về nhà tự chế hỏng một vài lần, vậy là bằng tiền mua vật phẩm đã hoàn thành rồi. Trừ phi muốn chế tạo món đồ gì đặc thù, ai còn mất công như vậy nữa.

Hải Yến là một trong hai cô nàng đứng bán ở quầy nguyên liệu. Trong lúc các quầy khác chuyên bán hàng ra thì quầy của nàng lại thường mua vào nhiều hơn bán. Bởi vì chuyện này nên hiếm khi nàng có cơ hội lãnh tiền thưởng vượt doanh thu như những chị em quầy khác.

Lúc này, nàng đang đứng không, cơ thể vì đứng mãi một chỗ nên oải hết cả người. Thấy Đại Hùng bước tới, dù không thấy khả quan gì lắm nhưng nàng cũng đã cố nặn ra một nụ cười khách sáo trên mặt. Bán được ít cũng là bán a.

Nhưng nghe được câu hỏi đầu tiên của Đại Hùng, nụ cười vừa chớm nở đã héo tàn nhanh chóng.

- Cô nương, ở đây có thu mua tài liệu từ dã thú chứ?

Hải Yến lén thở dài, cất giọng lạnh lùng:

- Chúng ta ở đây đúng là có thu mua nguyên liệu, nhưng nếu là tài liệu từ hoang thú thì xin miễn cho.

Đại Hùng cười cười:

- Ta vốn cũng không có tài liệu hoang thú để bán cho cô.

Hải Yến không một chút động lòng, điềm nhiên nói tiếp:

- Tốt. Vậy chắc là tài liệu linh thú. Tuy nhiên có một số tài liệu linh thú cấp thấp như linh thỏ, linh cẩu, linh kê, linh tí cũng không được nơi này thu nhận.

Đại Hùng thở khì ra một cái, sau đó lắc đầu cười:

- Máy thứ đó ta cũng không có.

- Vậy người đem tài liệu linh thú ra đây cho ta xem qua chất lượng. Các loại tài liệu linh thú còn lại chúng ta có thể mua.

Đại Hùng gãi gãi đầu:

- Cô nương, tại hạ thật sự không có tí tài liệu linh thú nào để bán cả.

Hải Yến nhướn mày liếc Đại Hùng một cái sắc như dao cạo. Gã thiếu niên này, mặt mũi coi cũng sáng láng, xem ra không phải loại ầm đầu, nhưng sao lại đi tới đây quầy Bách Gia Ma Vũ nhỉ? Chán cơm thèm đất chăng? Ô, chả lẽ hẳn lại như những kẻ trong tiểu thuyết điểm tình, trộm để ý mình từ lâu nên kiếm cớ tới làm quen. Kể ra thì cũng hơi ... thích thích, nhưng người không biết bốn tiểu thư con mắt rất cao hay sao? Người hà, còn chưa có cửa.

Hải Yến hừ một tiếng, giọng lãnh đạm:

- Nếu người không có gì để bán thì làm ơn đi đi cho. Nếu để mấy vị bảo an của Khúc gia bắt gặp thì chẳng hay ho gì đâu.

Đại Hùng tròn mắt nhìn lom lom vào mặt Hải Yến:

- Chẳng lẽ Bách Gia Ma Vũ không thu mua tài liệu ma thú à?

- Ma thú?

Lần này thì đến lượt Hải Yến nhìn lom lom lại hắn. Cái tên thiếu niên nhìn bình dân chân chất thế này mà có tài liệu ma thú để bán. Ai, mấy vị khách đến đây bán tài liệu ma thú, có người nào không phải là tay lão luyện giang hồ? Mặt mũi thông thường không lắm râu thì cũng nhiều sẹo, tuổi tác cũng phải gần ba mươi trở ra. Hay là tên này đi bán giùm cho ai khác? Thế nào cũng được, dù sao tài liệu ma thú luôn là loại được ưu tiên chào đón, mua được loại tốt có khi còn được thưởng quầy trưởng đó.

Hải Yến nhoen miệng cười duyên, giọng nói bỗng nhiên trở nên dịu dàng hiếm thấy:

- Công tử bán loại tài liệu ma thú cấp mấy?

- Có lẽ là ma thú cao cấp.

- A... là ma thú cao cấp?

Hải Yến lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn. Phải biết tiên thú, yêu thú rất mạnh và cực kỳ khó bắt. Cho nên tài liệu ma thú đỉnh cấp gần như là loại tài liệu đắt nhất được mua bán trên thương trường. Gã thiếu niên nhìn bình thường này không ngờ lại là thần tài của Hải Yến hôm nay. Sao càng nhìn hắn càng

thấy đẹp trai nè trời.

- Công tử. Xin công tử đợi tiểu nữ gọi chế tạo sư Khúc Tô. Tài liệu tới bậc này, tiểu nữ không dám tự mình đánh giá phẩm chất.

Hải Yến khẽ cúi người thi lễ rồi chạy như bay vào trong hậu viện.

“Chà, thay đổi xưng hô cái rẹt không hề vấp luôn ta. Đúng là nhân viên bán hàng được đào tạo chuyên nghiệp – nhìn tiền không nhìn mặt”. Đại Hùng thâm cảm khái.

Chỉ chốc lát sau, Hải Yến Đã trở lại, đi cùng là hai người. Một vị râu tóc bạc đã khá luống tuổi, tay áo sấn cao. Người còn lại áo quần nho nhã, tay cầm quạt giấy, trên miệng luôn nở nụ cười.

- Lão đây là phẩm quan(1) Khúc Tô. Là vị công tử này đến bán tài liệu ma thú cao cấp sao? Đâu đâu, mau đưa lão coi qua.

Lão già tóc bạc kia vừa đến bên Đại Hùng đã sốt ruột hỏi han, một tay chìa ra chờ đợi, vẻ mặt hết sức chờ mong. Đại Hùng tháo bọc vải sau lưng xuống, thò tay vào trong rút ra một cái vẩy rắn lớn bằng bàn tay, đưa cho lão già.

Lão già kia nhận lấy cái vẩy rắn lớn như vậy, trong mắt không giấu nổi vẻ giật mình. Hai tay cầm lấy cái vẩy đưa lên cao quan sát, rồi lại nghiêng nghiêng trước mắt nhìn, cuối cùng gật gù:

- Đúng là vẩy măng xà tinh cao cấp. Có lẽ công tử đây có một mảng da của nó. Xin hỏi, ngoài da măng xà, công tử còn tài liệu nào từ con măng xà tinh này nữa không? Như tinh hạch, nanh, mật ...?

- Ở đây, ngoài mảnh da, tiểu bối chỉ còn một cặp nanh của măng xà nữa mà thôi.

Lão già sáng mắt lên, khẽ liếc qua vị trung niên nho nhã bên cạnh. Vị trung niên này hiểu ý liền cười to:

- Tại hạ là Khúc Hạo, chừng này ở đây. Tài liệu này có chút trân quý, mời công tử lên lầu trên ta bàn bạc một chút.

- Mời các vị dẫn đường.

Đại Hùng buộc lại tay nải, cười cười rồi cất bước theo hai người họ. Sau lưng, Hải Yến khép nép đi lui lại ở vị trí cuối cùng.

(1)Phẩm quan: người kiểm tra phẩm chất

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cò Kè Bớt Một Thêm Hai

Lầu trên của Bách Gia Ma Vũ tuyền một màu gỗ gụ đỏ sang trọng quý phái. Rèm lụa, chén ngọc, xà khắc(1), lư trầm, bảo kiếm trang trí, danh họa treo tường... Nơi nơi đều là những món giá cả nghe là muốn nghen hòng. Tầng trên và tầng dưới như hai thế giới khác nhau vậy. Nghe nói tầng trên cùng của Bách Gia Ma Vũ, nơi gia chủ Khúc gia hay lưu trú còn sang trọng hơn bội phần. Ngắm lại, Đại Hùng muốn kinh thán – Bách Gia Ma Vũ so với mấy nhà được gọi là khá giả trong thôn mình quả là một trời một vực.

Sau khi phân ra khách chủ ngồi xuống, Khúc Hạo sai Hải Yến đi pha trà rồi mới uớ mồm:

- Mời công tử lấy toàn bộ hàng hóa ra để Khúc Tô tiền bối thẩm định một lượt.

Đại Hùng cũng không nói nhiều, lần nữa cời tay nải ra, xếp lên bàn một bọc vải dày và một miếng da măng xà gấp làm tám. Bởi vì dịch độc của xà tinh quá mạnh, hẳn cũng không dám sơ suất, bọc cặp nanh rất cẩn thận, bây giờ mở ra phải mất một lúc mới hết được lớp bọc của cặp nanh này.

Măng xà tinh thân to như cột đình, cặp nanh của nó khi cất đủ chân dài hơn một thanh đao thông thường. Khúc Tô nhìn thấy cặp nanh màu trắng ngà mắt tỏa hào quang. Nếu không phải còn ngại dịch độc của măng xà, e rằng lão không kịp xỏ đôi bao tay bằng vải bạc đặc chế đã vỡ ngay lấy cặp nanh.

Đại Hùng nhìn thái độ háo hức của Khúc Tô, trong lòng càng hưng phấn. Ngay cả chế tạo sư cũng sốt ruột như thế, khẳng định lần này kích giá lên sẽ hoàn toàn thuận lợi.

Khúc Tô xem kỹ cặp nanh độc, ngắm nghía từ đầu tới cuối, thậm chí còn hít hít một chút trên vệt nọc khô ở cuối chân răng. Xem xét đã đời xong lão mới

chuyển qua mảnh da rắn kia. Vì lúc dưới sảnh đã xem kỹ qua vảy của con măng xà một lần, lần này lão chỉ chủ yếu kiểm tra xem chất lượng da còn tốt hay không, khổ da đủ lớn hay không mà thôi.

Thở phào ra một hơi, Khúc Tô sửa lại giọng, nghiêm chỉnh:

- Nanh và da còn tốt, đúng là loại tài liệu từ ma thú cao cấp măng xà tinh.
- Lão sư chắc chắn chứ.

Khúc Hạo cũng không tỏ vẻ bất ngờ, nhưng cẩn thận khẽ hỏi lại một câu.

Khúc Hạo cau mày:

- Ta làm sao có thể nhìn sai được. Nhìn kỹ vảy trên mảnh da này đi. Nếu nhìn thẳng thì không rõ ràng lắm, nhưng khi nghiêng đi dưới ánh sáng, sẽ thấy các ma văn hiện lên. Ma văn của xà tinh mỗi cấp đều có bố trí khác nhau. Mỗi lần tiến cấp nó đều lột da để sinh ra ma văn mới. Ma văn cấp thấp có sáu vòng, cấp trung có mười hai vòng. Ở đây có mười tám vòng ma văn, hơn nữa còn có đồ đậm, chứng tỏ đây là hòa măng xà đã đạt đỉnh cấp ma thú, chỉ còn chờ tiến nhập yêu thú nữa thôi. Trừ phi bị rách lóp vảy này, còn không xà tinh có thể nói là đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm đó.

Đại Hùng nghe Khúc Tô giải thích muốn giật nảy mình. Theo như lời của Khúc Tô thì lớp da phòng ngự của con xà tinh này rất là hoành tráng, sao thanh cổ đao kia có thể cắt nó nhẹ nhàng thế nhỉ? Tiếc là đao đó bị dịch độc ăn mòn gần sạch rồi, nếu không, giữ lại được thì quá hay.

- Còn cặp nanh này, mỗi cái đều dài hơn chín tấc. Nọc độc có mùi cay – chứng tỏ là loại dịch độc có tính hoại tử cực cao, nhưng vẫn không làm ảnh hưởng đến nanh xà. Nanh này được ma hóa của xà tinh tôi luyện đã lâu, sẽ có tính chất gần như hòa ngọc. Loại nanh của ma thú trung cấp không thể đạt được những tiêu chuẩn này.

Khúc Tô lấy tay búng mấy cái vào một cái nanh, quả nhiên vang lên mấy tiếng trong trẻo như ngọc khí rất dễ nghe.

- Tài liệu của công tử đây dùng để chế giáp và vũ khí gia trì pháp thuật đều là loại cực phẩm.

Khúc Tô đắc ý nhắm mắt, chốt lại vấn đề.

Khúc Hạo ở bên cạnh lúc này không nén nổi nụ cười, e hèm một tiếng:

- Nếu Tô tiên bối đã nói vậy, hẳn là không sai lệch gì. Dựa theo bảng giá của bản quán, mảnh da này của công tử trị giá hai trăm lượng vàng. Còn cặp nanh trị giá ngàn rưỡi lượng.

Đại Hùng ngưng chén trà trong tay, ồ một cái:

- Tại sao mảnh da lại giá trị thấp như thế vậy, Hạo tiên bối?

- Ha ha, bảng giá của Bách Gia Ma Vũ ta không biết công tử đã xem qua chưa. Đối với tài liệu từ măng xà tinh cao cấp, tính hạch đắt nhất, giá nhận mua 3000 lượng vàng, cặp nanh thứ hai giá 1500 lượng, da rắn cả bộ 1200 lượng, nọc rắn 600 lượng, mật rắn 500 lượng. Ở đây công tử có cặp nanh đầy đủ, nhưng da rắn thì chỉ có một khoanh. Như vậy mới tính giá cả của mảnh da thấp như vậy.

- Ra là vậy.

Đại Hùng xoay xoay chén trà, mỉm cười nhìn Khúc Hạo:

- Nhưng chương quây hẳn đã quên rằng từ lúc ta đến đây, cặp nanh kia chưa từng bị ta đặt nằm xuống, mà Khúc Tô lão tiên bối khi kiểm tra cũng chưa từng hạ nó xuống bàn. Ta nghĩ hẳn Khúc Tô lão tiên bối cũng nhận ra trong cặp nanh này còn chứa không ít dịch độc. Lượng dịch độc trong hai cái nanh lớn như vậy cũng không ít đâu a, cũng phải non nửa túi nọc của măng xà đây.

Khúc Hạo kín đáo liếc qua Khúc Tô một cái, thấy lão thần nhiên ngắm nghía cặp nanh, hiển nhiên không có ý định phân bác tí nào. Khúc Hạo hơi đỏ mặt, vội cười giả lả.

- Thiếu sót. Thật là thiếu sót. Nếu công tử đã nhắc nhở, vậy cặp nanh này sẽ được tính là 1700 lượng. Công tử thấy sao?

Đại Hùng vuốt sau gáy một cái, băng quơ:

- Xem ra Bách Gia Ma Vũ không coi trọng tài liệu ma thú đỉnh cấp cho lắm nhỉ. Giá cả cũng không có gì đặc biệt nhiều so với những quán lớn khác.

- Ý công tử là ...

- Tại hạ sở dĩ chọn nơi này cũng vì nghĩ rằng Bách Gia Ma Vũ có những chế tạo sư hàng đầu, con mắt nhìn hàng quý cũng trân trọng hơn nơi khác.

Đại Hùng ngừng lại một chút.

- Mọi người đều biết tiên thú hầu như không ai dám bắt. Có bắt thì cũng chỉ khi có vài cường giả Long Cấp đại thành, hoặc tiên nhân mới dám ra mặt,

còn không thì phải gặp được loại tiên thú hiền lành lại còn phải bị thương, rồi dùng số đông vây công mới được. Mà tiên thú cũng chẳng dễ kiếm ra. Vậy loại tài liệu cao cấp nhất có thể sản ra chỉ có ma thú đỉnh cấp mà thôi. Nhưng ngay cả ma thú cao cấp cũng phải là cao thủ Long Cấp mới dám nói chuyện đi săn. Chẳng quày cho rằng Long Cấp cao thủ nhiều lắm sao?

Khúc Hạo im lặng không nói gì.

- Bởi vì cao thủ Long Cấp cũng chẳng có bao nhiêu, mà nếu có, họ cũng chẳng muốn khổ cực vào rừng đi săn làm gì. Vị thế của họ đa số dễ dàng có được cái mình muốn. Như vậy đi săn ma thú thường là các cao thủ Sur Cấp. Chỉ là cao thủ Sur Cấp đi săn ma thú đỉnh phong, e nguy hiểm cũng không ít. Đó là lý do tại sao dưới quầy hàng của quý vị chỉ bán cao nhất là tài liệu ma thú trung cấp mà thôi.

Đại Hùng lại cười nhẹ. Cái kiểu cách tỏ vẻ lơ lửng này, hắn đã tập mấy chục lần từ trước. Đối diện với những tay lão làng trong giới kinh thương, càng tỏ vẻ rụt rè, nông cạn, càng dễ bị họ nạt bóp.

- Tài liệu ma thú cao cấp đương nhiên khan hiếm. Đồ hiếm thì giá luôn luôn không thể tính theo giá thường. Đó là chưa nói, con mẫn xà tinh này xem chừng cũng tiến sát tới yêu cấp rồi. Tuy tại hạ không biết cách phân biệt cấp ma thú qua ma văn như Khúc Tô lão tiền bối, nhưng cũng biết một khi mà mẫn xà tinh nở ra thì cũng đến lúc nó sắp sửa có thể mọc yêu giác. Đây là kiến thức phổ thông mà.

Lão già Khúc Tô khẽ liếc Đại Hùng, góc miệng hơi nhếch lên. Xem ra tiểu tử này cũng không dễ bị qua mặt a. Lão ý tứ nhìn qua Khúc Hạo cười lớn.

- Vị công tử này đã nhìn nhận sắc sảo như vậy, ta nghĩ người cũng nên phát một cái giá hợp lý hơn chút nữa. Dù sao cặp nanh này đem chế Dạ Huyết Vũ đao thì cực kỳ phù hợp, ta quyết không nhả tay ra đâu.

Khúc Hạo tuy là chẳng quày, nhưng vị chế tạo sư Khúc Tô này vai vế trong Khúc Gia rất lớn, chưa kể tính theo dòng tộc còn là thúc bá của hắn nữa. Khúc Hạo chỉ còn nước cười khổ:

- Công tử tuổi còn trẻ mà không ngờ con mắt lại lão luyện như vậy. Được, để công tử sáng khoái, ta sẵn sàng trả giá cặp nanh này 2000 lạng, mảnh da 250 lạng. Thế nào?

Đại Hùng giả bộ suy nghĩ một lát:

- Cái giá này quả không tệ. Tại hạ đồng ý.

Vàng trên ngàn lạng chẳng ai còn dùng hiện vật để trả tiền bao giờ. Khúc Hạo sai người đi chuẩn bị ngân phiếu, tiện thể thăm dò.

- Xin hỏi công tử, ngoài những món ở đây, công tử còn phần nào của mẫn xà tinh cần bán không? Bốn quán cam đoan sẽ đưa ra cái giá khiến công tử hài lòng.

- Xin lỗi. Tinh hạch, mật và số da dư thì tại hạ đều đã có việc dùng.

- Haizzz, thật đáng tiếc.

Khúc Hạo thở dài.

- Nếu lần sau công tử có mặt hàng tương tự thế này, mong công tử hãy nhớ ưu tiên cho bốn quán.

- Ha ha, nhất định, nhất định.

Khúc Hạo cũng cười, lại lần la dò hỏi tiếp:

- Chẳng hay con mẫn xà tinh này là công tử cùng phường săn nào săn được vậy?

Trong lòng Đại Hùng nhảy lên một cái. Câu hỏi này, trước khi lên tỉnh, Đại Hùng đã nghĩ tới. Nói cho cùng, một món hàng đắt giá như vậy, không có khả năng người mua không dò la một chút xuất xứ. Chỉ cần xử lý không ổn, sẽ đem lại phiền phức, thậm chí là họa sát thân. Chỉ bằng tỏ ra thâm sâu khó dò, mới có thể làm cho đối phương dè chừng mà hạn chế việc gây hại cho mình.

Đại Hùng cười cười nhìn lại Khúc Hạo, nửa đùa nửa thật:

- Nếu tại hạ nói là tự mình săn được thì chẳng quày có tin không?

Khúc Hạo khẽ ngẩn người, mà Khúc Tô cùng Hải Yến bên cạnh đều há hốc mồm. Ma Thú đỉnh phong sắp tiến giai – cái loại này muốn săn cũng phải là Long Cấp đại thành. Nhìn người trẻ như vậy, có luyện võ từ lúc hết bú sữa cũng chưa tới Sur Cấp, nói gì đến Long Cấp. Người trong giang hồ như bọn ta, liếc qua là biết người chỉ luyện đến Sơ Ngộ là cùng. Nếu người nói cao thủ khác săn được, ủy thác cho người đi bán, có lẽ sẽ dễ tin hơn đấy.

Ba người kia còn bận suy đoán, lại nghe Đại Hùng cười phá lên:

- Ha ha, các vị đừng cho là thật nhé. Đây là do sư phụ săn được, kêu ta đi bán thôi.

Khúc Hạo nghe Đại Hùng chứng thực suy nghĩ trong lòng mình, tinh thần thoải mái đôi chút, thâm tính hay là tìm cách lôi kéo vị cao thủ đó về thế lực của

Bách Gia Ma Vũ.

- Thất lễ. Ra thiếu hiệp(2) là đệ tử của một vị cường giả. Chẳng hay sư thừa công tử là ...

Đại Hùng nhăn nhó, làm ra vẻ áy náy:

- Xin thứ lỗi, danh xưng của sư phụ tại hạ không nói được. Sư phụ không cho phép.

Khúc Hạo vội đỡ lời:

- Không sao, không sao. Nếu sư phụ thiếu hiệp không thích dây dưa với giang hồ, vậy chúng ta không dám hỏi tới nữa.

Khúc Tô bên cạnh cũng thoải mái cười phụ họa.

Trong mấy người, chỉ có Hải Yến là không luyện võ. Cô nàng đưa đôi mắt đẹp long lanh nhìn chàng thiếu niên trước mặt, trong mắt ánh lên vẻ mê say. “Người ta là đệ tử của cao thủ đó nha. Nhìn đẹp trai quá đi à. Sau này không chừng cũng sẽ là một cường giả. Vậy mà lúc đầu mình lại lạnh lùng với chàng. Ôi, thật là hối hận quá đi”.

Đại Hùng nhận ngân phiếu xong tiêu sái rời khỏi Bách Gia Ma Vũ. Sau lưng hắn, hai người Tô, Hạo vẫn còn nhìn theo.

- Theo tiền bối, lời hắn nói là thật hay giả?

Khúc Hạo khẽ trầm ngâm quay sang Khúc Tô.

- Có lẽ là thật. Dù sao, hắn mới hơn 15 tuổi thôi, đẳng cấp Sơ Ngộ, không thể tự mình săn được. Chắc cao thủ khác săn rồi giao cho hắn đi giao dịch. Vị cao thủ này ít nhất cũng phải đến Long Cấp. Cũng có thể là sư phụ như hắn nói. Nếu không phải quan hệ mật thiết, sẽ không ai nhờ người khác đi bán mặt hàng quý hiếm thế này.

- Cũng có lý. Chúng ta cho người theo dõi hắn? Một cường giả Long Cấp, nếu lôi kéo được...

Khúc Tô trừng mắt nhìn Khúc Hạo:

- Không nên. Dù sao chúng ta cũng không nắm chắc mọi việc. Lỡ gây nghi ngờ cho người sau lưng hắn thì cũng không có gì lợi cho chúng ta cả. Và lại, những cường giả lánh đời đa số đều rất khó đoán. Nếu rủi ro, có thể đưa đến bất lợi không cần thiết.

Khúc Hạo nheo mắt nhìn theo hướng Đại Hùng đi cân nhắc, đoạn lắc lắc đầu:

- Chắc, thôi bỏ đi vậy. Dù sao Bách Gia Ma Vũ của chúng ta lo kiếm tiền là chính. Tạo thêm nhiều thị phi giang hồ, đại ca cũng không thích. Bá phụ, chúng ta lên lầu làm vài chén trà sen nữa nhé. Tranh thủ bàn xem các tài liệu kia nên chế sản phẩm gì có giá nhất.

.....

Trong lúc hai người kia còn mãi đoán định thân phận của “sư phụ” Đại Hùng, hắn đã ghé qua vài hàng quán bên cạnh mua thêm ít tiểu kiếm bằng thép tốt tặng bằng hữu, ít tiểu đao phòng thân, hùng hoàng, quả khôi mê, thuốc trị thương, sau đó nhanh chóng lủi vào một con hẻm quanh co, rẽ trái phải liên tục rồi biến mất dạng. Dù sao cũng đang cầm nhiều tiền trong người, cẩn thận tí vẫn hơn.

Ban nãy khi xuống quầy dưới Bách Gia Ma Vũ, Đại Hùng đã tranh thủ chọn một thanh kiếm phù hợp sở thích của mình – trị giá một trăm lượng vàng, còn thoải mái “bo” cho Hải Yến mấy lượng trước khi rời đi làm cô nàng hận không thể hét lên “ta muốn làm bạn gái người”. Thanh kiếm này chế tạo từ cùng ma thú cấp thấp Phong Sơn Dương(3) bọc thêm ngân thiết bên ngoài. Phong Vân Kiếm – cái tên do Đại Hùng vừa mới nghĩ ra - không những tăng cường tốc độ khi thi triển mà còn có khả năng bắn ra vài đạo phong nhận. Cái đồ cao cấp này ngày xưa là ước mơ vĩ đại của Đại Hùng. Giờ có tiền phải tranh thủ thỏa mãn ngay – dù sao hắn vẫn còn 2150 lượng vàng (4). Hắn không muốn mua loại cao cấp hơn, vừa không phát huy được sức mạnh của vũ khí, vừa khiến người khác sinh lòng tham với hắn. Vài đạo phong nhận là đủ, có thể tạo nên bất ngờ khi giao đấu.

Sau khi chắc chắn không có ai đặc biệt quan tâm tới mình, Đại Hùng từ một ngõ nhỏ đi khỏi khu nam thành, tiến đến khu đông thành mua sắm ít quần áo mới, tiện thể mua thêm đồ đặc làm quà cho cha mẹ. Một bức danh họa Ngao Sơn Vân Cảnh của Đông Hồ, một cây bút lông Tuyết Hồ, hai xấp lụa Hà Đông thượng đẳng, một vòng cẩm thạch, trăm ngọc, và đôi hoa tai ... Tất cả hao phí thêm hơn trăm lượng vàng nữa. Cả ngày hôm nay phải trả giá đến cứng cả lưỡi, vậy mà tốc độ tiêu tiền vẫn nhanh ra phết! Cứ cái đà này, khối tài sản ngang với gia tài cả nhà hắn chỉ chực ngày là hết nhẵn.

Ôi cái viên tính hạch trị giá 3000 lượng vàng, túi mật rắn 500 lượng, đó là giá chưa thêm kích lên, thế mà phải đem đi chế mực giải cổ trận. Giá mà ... Cứ nghĩ tới là Đại Hùng lại thấy đau lòng, dạ xót từng cơn.

Đại Hùng ngênh ngang ngồi xe ngựa trở về mã trại của tỉnh phủ. Phải tranh thủ hoành tráng chút chứ. Đi xe ngựa chỉ tốn có một lượng bạc, so với số tiền vừa phóng tay trước đó, có thể xem là tiết kiệm hiếm thấy. Đại Hùng hôm nay muốn hưởng cái cảm giác được phục vụ xem nó ra sao.

Mấy tên lính canh phủ nhìn thấy Đại Hùng hôm nay chơi sang, tròn mắt nhìn nhau. Cái tên đưa thư này chẳng lẽ đột nhiên nổi hứng đem tiền tiết kiệm ra xài sao? À, chính là như thế đấy. Đại Hùng ôm một đồng bọc đồ hiên ngang bước vào cửa trước con mắt thần phục của hai vị quan sai đại ca. Mấy món này bao bọc kỹ, trong mắt hai tên lính chắc cũng chỉ là mấy món không đáng giá có chút công kênh. Lương tháng của nhân viên đưa thư là hai mươi lượng bạc – mọi người đều rõ.

Sau khi chờ Tiểu Phong chén xong bó cỏ non xanh mướt, Đại Hùng lên ngựa trở về Long Tinh Thành. Con Tiểu Phong hôm nay được Đại Hùng sắm cho cái yên ngựa mới. Việc này đáng lẽ là của phủ nha lo, nhưng Tiểu Phong là đồng hành tốt của Đại Hùng, hẳn tiếc gì một lượng vàng mà không mua cho Tiểu Phong có một cái yên tốt chứ. Tiểu Phong sẽ dễ chịu hơn mà hẳn cũng ... êm mộng hơn. Một công đôi việc cả.

Bỗng nhiên giàu đột xuất, Đại Hùng có chút hồi hộp, giục Tiểu Phong phi rất nhanh. Vài ngàn lượng đối với nhiều người thì không bằng cái móng tay, nhưng đối với đa số bình dân thì là một khoản tiền lớn. Đại Hùng chưa bao giờ sở hữu một số của cải đến như vậy, tự nhiên lo lắng không yên. Những người nhìn tới lúc này, trong suy nghĩ của hẳn đều có dáng vẻ của cường đạo.

Quả nhiên, chạy khỏi thành Hương Bình được hơn canh giờ, Đại Hùng đã bị người ta chặn đường. Rốt cuộc cũng bị người ta đòi cướp rồi – Đại Hùng thán than thở.

Đối phương trùm tấm vải đen che kín thân thể, mặt mũi bị kín, chỉ hở ra hai con mắt, vung đao rất khí thế, trở thẳng vào Đại Hùng:

- Núi này do ta ... đi ngang, rừng này do ... ta đồn cũi. Nhà ngươi có tiền bạc gì, làm ơn để một nửa lại mau.

Nghe cái câu “khẩu lệnh” rất chi là quái đản kia, Đại Hùng thật không thể nào tránh được việc há hốc mồm ra, hàm dưới thiếu chút nữa rớt luôn xuống đất.

- Cường đạo đại ca à. Hôm nay đại ca mới tập sự buổi đầu hay sao?

(1) Xà khắc: xà nhà được điêu khắc hình thú, hình mây ...

(2) Công tử thì chỉ là cách xưng hô trang trọng thôi. Còn thiếu hiệp thì dành cho những người có võ công và hay làm việc nghĩa.

(3) Phong Sơn Dương: dê núi có pháp thuật hệ Phong.

(4) Hệ thống tiền tệ trong truyện này: 1 lượng vàng = 100 lượng bạc = 10.000 văn tiền

Bạn đang đọc truyện *Long Thành Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ăn Hiếp Nữ Cường Đạo

Đại Hùng làm sao có thể không ngạc nhiên được chứ. Chỗ đất này quả thực cũng nhô nhô, cao cao, nhưng chỉ là cái đồi thôi. Núi non? Còn cách đây cấp này nấy vạn dặm. Trên cái đồi này loe hoe vài chục cái cây, rải rác một ít lùm hoa sim. Vậy cũng gọi là “rừng” sao? Đại Hùng chợt nảy trong đầu ý tưởng quái lạ là xách cổ tên cường đạo trước mặt đến Hoàng Liên Thánh Linh, giúp hắn mở mang đầu óc xem thế nào mới là núi, thế nào mới là rừng. Còn nữa, cường đạo mà cũng nói câu “làm ơn”. Cường đạo trở nên có văn hóa như vậy từ khi nào nhỉ?

- Sao ngươi biết... à không... ngươi đừng có mà đoán mò. Ta đã làm cường đạo hàng trăm lần. Biết điều thì để ít tiền bạc lại đây.

Cường đạo giọng bói rồi, cố gắng giữ âm điệu sao cho hùng hồn nhất.

Đại Hùng phì cười. Hắn chưa luyện võ tới cảnh giới có thể nhìn người đoán cấp, nhưng cho dù vị “cường đạo đại ca” trước mặt kia có tu vi gì đi nữa, có lẽ hắn cũng không đến nỗi mất tiền hôm nay. Vị cường đạo trước mặt lịch duyệt kém tới mức đáng thương a.

Đại Hùng thúc ngựa tiến đến gần vị “cường đạo” kia, thái độ rất thoải mái.

- Lui lại, lui lại ngay. Không được tới gần.

Tên cường đạo kia trừng mắt, vung vẩy thanh đao.

- Cường đạo đại ca. Có hứng thú học cách ăn cướp hay không?

- Ngươi biết?

Cường đạo kia thoáng chút sững sờ, nhưng nhận ra thất thế của mình, vội chữa lại:

- Ý ngươi là gì?

Đại Hùng xòe tay:

- Rất đơn giản. Ta chỉ ngươi cách làm cường đạo chuyên nghiệp hơn. Nói thật, cách của ngươi hiện nay rất khó cướp được tiền của người khác.
- Thật sao?

Cường đạo nhìn Đại Hùng, nếu có thể vén khăn che mặt của hắn lên sẽ thấy sắc mặt của hắn đã hơi ửng đỏ.

- Đương nhiên. Về kiến thức làm cường đạo, ta chắc chắn giỏi hơn ngươi.
- Chẳng lẽ, ngươi ... cũng là một cường đạo?

Cường đạo nhìn hắn dè chừng, mà Đại Hùng thì a a cười:

- Cứ cho là thế đi. Chúng ta là đồng đạo a...
- Tốt, vậy thì hãy chỉ cho ta. Ta cũng sẽ không cướp ngươi.

Đại Hùng trong lòng bĩu môi. Đến ngay cả bộ dáng ăn cướp cũng phải đi học, lại còn muốn cướp ta. Nằm mơ đi.

Tuy trong lòng khinh bỉ, nhưng bên ngoài Đại Hùng làm bộ lơ đãng, không thêm đề ý.

- Muốn làm cường đạo, có ba điều phải chú ý.

Đại Hùng giơ một ngón tay:

- Đầu tiên, là khẩu lệnh. Nơi này không phải núi, càng không có rừng. Cho nên không thể dùng câu “Núi này do ta mở, rừng này do ta trồng ...”. Nghe rất phi lý.

Đại Hùng cười cười. Đối diện hắn, cường đạo nghe hắn chỉnh, xấu hổ trừng mắt lên dọa nạt.

- Đơn giản hơn, ngươi cứ việc hô “muốn sống thì để tiền bạc lại đây”. Ở bất cứ chỗ nào tác nghiệp cường đạo, câu này đều dùng được.

Cường đạo nghe qua có vẻ hợp lý, mỉm cười, gật gật đầu.

- Tiếp theo là cách cầm đao. Nếu ngươi là kẻ thô lỗ, vậy thì thường sẽ gác đao lên vai, hoặc là cắp ngược chuôi đao. Nếu ngươi là cao thủ, vậy sẽ không thêm rút đao ra trước, chỉ tay hô hết cũng được. Nhưng dù ngươi là người thế nào, cũng không nên vung vẩy đao thế kia. Nhìn rất mất phong cách.

Cường đạo lỏng ngóang rút đao vào bao. Ra như vậy mới là cao thủ. Điều này làm sao ta biết được chứ.

Đại Hùng háng giọng:

- Cuối cùng là uy thế. Ngươi là cường đạo, ngoài việc hét to, gương mặt phải dữ tợn lên. Ngươi cũng không thể nói hai chữ “làm ơn”, càng không thể nói để lại một ít hay để lại một nửa tiền bạc. Cường đạo ra tay là phải trấn hết.

- Ta ... ta không biết làm dữ. Mà lỡ người ta hết tiền thì họ sống làm sao?

Cường đạo nhăn nhó, giọng hết sức áy náy.

Đại Hùng lắc đầu, đúng là hết cách. Có bao giờ nghe cường đạo lo lắng cho nạn nhân như vậy chưa? Ngay cả mấy vị tán nhân kể chuyện ngoài quán trà, có thể kể ra hàng trăm truyện giang hồ, cũng chưa từng kể vị cường đạo nào nhân ái thân thiện đến thế. Nói thừa. Nếu đủ nhân ái thì đã không làm cường đạo.

Đại Hùng có chút tiếc hận cho vị cường đạo trước mặt - đây quả thật kém tố chất đến cực điểm. Thậm chí hắn hoài nghi vị “cường đạo” này còn chưa từng ra lẩn lộn giang hồ. Thảo nào tác phong cường đạo ra sao cũng không nắm một mảy may. Mà cho dù không biết, bỏ vài đồng ra quán trà ngồi nghe kể chuyện giang hồ, cũng sẽ biết chút chút. Tuy không đến mức lão luyện nhưng ít ra nắm bắt được tí da lông bên ngoài. Như Đại Hùng đây, đều từ quán trà mà học hỏi cả. Cường đạo này nghèo quá ư? Chắc không phải. Nhìn con ngựa người nọ cười giá trị không cao, nhưng cũng không phải loại tệ lắm. Còn tấm khăn choàng kia ... A, tấm khăn choàng...

Đại Hùng thúc ngựa tiến tới, nheo nheo mắt.

- Sao không ở nhà học thêu thùa may vá cho tốt? Cô nương, chơi trò cường đạo quả thật không hợp với ngươi.

Cường đạo kia giật mình, hai mắt dè phòng:

- Cái gì mà cô nương? Đừng có nói vớ vẩn.

Đại Hùng không nói gì, làm động tóc vòng vòng trước ngực. Cường đạo nhìn lại khuôn ngực của mình, dưới cơn gió thổi, tấm khăn choàng ép sát vào người, đôi núi trập trùng đang hiện ra không chút giấu diếm.

Nữ cường đạo đỏ mặt, hai tay che trước ngực, giọng nói ồm ồm này giờ đổi thành trong trẻo dễ nghe, bên trong có phản run lên tức giận:

- Ngươi... ngươi dám nhìn... nó?

- Ta? Ta sao không dám? Cái đó là của cô nương, cô nương không giấu kỹ, lộ ra thì ta nhìn thôi. Còn nữa, lúc trước cô nương cũng không có nói cô nương là nữ. Ta nhìn là rất bình thường mà.

Nữ cường đạo á khẩu. Nàng đóng giả nam nhân, sao lại nói ra chân tướng của mình được. Nàng nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng ảm ức, nhưng cũng chẳng biết làm sao. Việc này cũng không trách được hắn.

Lại nói, làm cường đạo cũng không dễ như nàng tưởng. Còn nghĩ chỉ cần che mặt, cầm đao, hù dọa một chút là có tiền. Tuy việc làm việc này cũng rất ngại ngùng, nhưng nàng không có cách nào khác ngoại trừ việc che mặt lại.

Làm cường đạo lần này xem ra thất bại rồi. Cũng may tên này lại chỉ cho mình mấy chỗ sơ hở. Bỏ qua hắn, tìm người khác cướp vậy.

Nghĩ một hồi, nữ cường đạo không liếc Đại Hùng một cái, chán nản dong ngựa đi ra xa:

- Cảm tạ ngươi đã chỉ giáo. Giờ ngươi đi đi, đừng quản việc của ta. Ta không cướp ngươi nữa.

Đại Hùng lờ như không nghe, thúc ngựa tà tà đi theo, miệng cười bí hiểm.

- Cô nương, hình như cô nương còn chưa trả tiền ta thì phải.

Nữ cường đạo tròn tròn mắt:

- Tiền của ngươi ta chưa cướp. Sao ta phải trả ngươi.

Đại Hùng búng một ngón tay:

- Học phí. Cô nương bây giờ đã biết được bí quyết làm cường đạo, sau này cướp người ta cũng dễ dàng hơn, chẳng lẽ lại không muốn trả tiền học phí hay sao?

- Nhưng ta đã cướp được ai đâu? Vả lại, ban này ngươi cũng không có nói phải trả học phí.

Đại Hùng quệt mũi.

- À, vấn đề tế nhị. Ta tưởng cô đã nắm rõ vấn đề này từ trước.

Nữ cường đạo nhăn nhó:

- Ta quả thực không còn tiền. Hay là ngươi đợi ta cướp một ai khác, lấy tiền trả cho ngươi?

- Cô nương. Sao lại nói vậy? Có ai học hành xong rồi phải chờ thành đạt rồi mới quay lại trả đâu. Nhất tự vi sư, bán tự vi sư. Ài, công truyền đạt kiến thức luôn luôn là cao cả a. Huống chi, kinh nghiệm này, cô nương kiếm đâu ra người tình nguyện dạy chứ.

Dạy làm cường đạo? Trên đời còn có trường lớp dạy đào tạo sao???

Đại Hùng cười trong lòng. Xem cô nàng này cũng không phải kẻ hung dữ, thậm chí còn hơi ngờ nghệch quá. Cũng chẳng biết sao lại ra đời làm cường đạo. Hắn đang cố tình đùa tói.

Nữ cường đạo khóc dở mếu dở, còn chưa cướp được ai, đã bị người khác đòi tiền. Mà cái lý hắn nói - cũng không sai.

- Nhưng ta... ta hết tiền mới phải làm cường đạo mà.

- Hết tiền thì có thể dùng đồ để trả thay. Cô nương xem có món đồ gì giá trị một chút thì đem ra. Ta không từ chối đâu.

Nữ cường đạo nghĩ tới lui, cũng không có gì đáng giá cả. Còn vật kia của sư phụ, có chút giá trị nhưng có chết nàng cũng không giao ra. Từ lúc sư phụ xuất sơn, nàng một mạch chờ hơn ba tháng, cuối cùng quyết định xuống núi tìm người. Vật kia là thứ duy nhất có thể giúp nàng tìm ra sư phụ.

Khi sư phụ đi chỉ để lại một ít tiền. Nàng cầm theo xuống núi, bởi vì bản tính cá tin, nhút nhát, lại bị người ta gạt mất hết. Đến lúc biết cái hội Thuận Phong chuyên săn tin trong giang hồ, thì họ đòi phí trả trước. Đừng nói tiền phí gì, lang thang tới Long Tinh Thành, cả tuần nay nàng không có gì vào bụng. Tuy tu luyện cũng hạn chế phần nào nhu cầu ăn uống, nhưng còn chưa hoàn toàn. Đến lúc muốn tìm núi non nào đó để săn thú, thì nàng đói vàng mắt rồi, đành tìm cách gì kiếm tiền mua thức ăn vậy.

Từ lúc nàng tu luyện cùng sư phụ tới giờ, chỉ quanh quẩn gần sơn động, ít khi ra ngoài. Nghe sư phụ kể trong thiên hạ có những kẻ gọi là cường đạo, thường hay cưỡi ngựa cầm đao, trấn đoạt tiền tài người đi đường, còn hô “núi này cái gì đó, rừng này cái gì đó”. Nàng túng quá, làm liều một phen. Nàng đói đã lâu, linh lực thất tán phần lớn, chỉ có thể dùng bộ dạng hù dọa, thực tế nàng không còn sức giao đấu. Ai ngờ, mới lần đầu đã thất bại thảm hại.

Nữ cường đạo lí nhí năn nỉ:

- Ta quả thực không có món đồ gì giá trị cả. Ngươi ... ngươi cho ta nợ được không?

Đại Hùng trong lòng cảm khái. Trên đời, sao lại có người ngây thơ thế này mà còn sống nổi đến bây giờ nhỉ? Đã đi ăn cướp, còn để người bắt chẹt.

- Không được nợ. Ta cũng là cường đạo đó.

Đại Hùng thúc ngựa đi tới sát bên, giả bộ hăm dọa:

- Ngươi mà không trả, ta hết cướp đồ của ngươi.

- Không, không, ta còn đồ gì quý đâu...

Nữ cường đạo hoảng hốt đạp chân vào yên ngựa, cổ sức nhảy vọt lên không trung, dưới chân nàng lúc này hiện ra một chiếc lá bằng ngọc màu xanh rất lớn. Trước hai mắt lồ to như ốc nhồi của Đại Hùng, nữ cường đạo chân đạp ngọc điệp bay vọt ra xa xa.

Tiền sư (1)? Muốn luyện đến mức cười pháp bảo phi hành, tối thiểu cũng phải là Hồ Cấp đó. Với đẳng cấp này, nàng cần gì phải sợ với hắn, tùy tiện phát ra vài chiêu cũng đủ cho hắn kêu cha gọi mẹ nôn hết tiền bạc ra rồi. May mà cô nương nợ quá nhất gan, lại lựa chọn bỏ chạy. Nói đại, nếu nàng không thiếu kinh nghiệm giang hồ, bình tĩnh đứng lại động thủ, người bỏ chạy, chắc chắn phải là hắn.

Trong lúc Đại Hùng còn đang lau mồ hôi hột, nữ cường đạo cười pháp bảo phi hành được một quãng, đột nhiên chao đảo mấy lần rồi rơi xuống. Trong lúc gấp rút, nàng vận dụng chút linh lực còn sót lại, phất chốc đầu choáng mắt hoa, cuối cùng trụ không được.

Đại Hùng nhìn nữ cường đạo cùng pháp bảo rụng xuống ở bên kia, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Nữ cường đạo này không khỏi quái đản quá đi. Vốn cũng không xấu xa lắm, lại chọn đi làm cường đạo. Đã đạt Hồ Cấp mà bị kẻ luyện Sơ Ngộ hù dọa. Cuối cùng, đã biết cười pháp bảo phi hành, lại có thể bị ngã. Đúng là một cô nương không thể tưởng tượng nổi.

Chờ một lúc không thấy nữ cường đạo nợ đứng dậy ở phía xa, hắn dắt con ngựa của nàng ta theo, đi tới quan sát.

Nữ cường đạo ngã xuống trên một thảm cỏ rậm, cũng không có thương tích gì. Nhìn qua, hình như chỉ là bị ngã đi thôi.

“Ôttttt ...”. Nữ cường đạo bị ngã nhưng bụng nàng vẫn không ngừng đòi hỏi. Đại Hùng phát ngây người. Cái âm thanh này – là bị đói sao? Hồ Cấp cường giả mà cũng có thể ngã vì đói. Nói ra chắc chắn là chuyện buồn cười nhất trong giang hồ.

Đại Hùng lóng ngóng một chút, rồi bỗng cô nương nợ đến một bên gốc cây. Từ trước tới giờ, hắn chưa có đụng qua người cô nương nào a. Lần đầu tiên, cũng không tránh khỏi có chút hồi hộp.

Đại Hùng mở khăn bịt mặt của nữ cường đạo. Bên trong là một khuôn mặt xinh xắn hơi nhợt nhạt, đôi lông mày nét đậm, dài như mày phượng, hàng mi cong khép hờ làm cho khuôn mặt cô gái càng thêm nhu mì. Nhìn mặt mà bất hình dong. Cũng chẳng trách nàng không có khiếu đi làm cường đạo. Giương mặt đáng yêu này, muốn đóng vai ác cũng khó.

Mở bình nước mang theo, Đại Hùng cạy miệng nàng ra rót vào từng chút nước. Có vài viên sỏi khí đan mới mua, hắn cũng nhét vào miệng nàng ta luôn.

Chừng sau một khắc, nữ cường đạo chậm rãi mở mắt ra, thấy Đại Hùng gần ngay trước mặt, nàng đạp hắn một cái ngã lăn kềnh, rút vôi thanh đao bên người, chìa vào hắn.

- Ngươi đã làm gì ta?

Vô cớ bị nữ cường đạo đạp cho một phát ngay bụng, Đại Hùng đau thấu gan, hỗn hển nằm thõ. Lấy chệnh lệch đẳng cấp hai bên, một cú đạp lúc đuối sức của nàng cũng coi như trời giáng.

Đại Hùng oán thán:

- Cô nương. Người không thể lấy oán trả ân. Rõ ràng ta chỉ cho cô nương uống chút nước, thêm ít đan dược hồi khí. Cô không cảm ơn ta, còn đạp ta đau muốn chết.

Nữ cường đạo thăm vận khí trong người, thấy quả nhiên hồi lại được một chút linh lực, tuy không bao nhiêu nhưng so với tình trạng cạn kiệt ban nãy cũng coi như đỡ hơn nhiều. Sờ tay vào trong người, vật kia vẫn còn ở đó. Nàng dứt đao vào vỏ, mặt mũi xấu hổ đỏ bừng, lí nhí.

- Thật sự xin lỗi. Ta tưởng ngươi định cướp đồ của ta.

Đại Hùng xoa xoa trước ngực, khó nhọc ngồi dậy. Phù, may mà nàng không đạp thối xuống một tác.

Đại Hùng đi về phía Tiểu Phong, lấy ra mấy cái bánh đúc nhân đậu xanh quăng cho nữ cường đạo.

- Cô đói? Ăn đi.

- Ta... ta không ...

Nữ cường đạo ngượng ngùng định chối, bất ngờ bụng nàng lại “ột....” một cái nữa. Mấy lời đến miệng lại nuốt trở lại.

- Không cần phải ngại. Đói no là bản sinh của con người. Cô nương cứ tự nhiên đi.

Đại Hùng tuy còn tức vì cú đập kia, nhưng cũng biết nàng không cố ý, chỉ là do hoảng sợ. Hắn xua xua tay tỏ ý không quan tâm.

Nữ cường đạo quay người đi, nhỏ nhẹ cắn một miếng bánh. Vị gạo nếp vào trong miệng nàng dẻo ngọt hơn xa lúc bình thường, cùng lúc bụng nàng thấy thức ăn ăm ăm gào thét đòi hỏi. Một miếng lại một miếng, lát sau nàng không cần ý tứ nữa, ăn như bão táp, một mạch hết bốn cái bánh đúc.

Nhìn nữ cường đạo sắc mặt đã hồng lên nhiều, đứng đó vuốt ngực vì nghẹn, Đại Hùng xách bình nước đi tới đưa cho nàng.

- Người làm sao mà đói tới mức như vậy?

(1) Tiên sư: người tu luyện tiên thuật, giống như người luyện võ thì gọi là võ sư.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tập Luyện Được

Đại Hùng lật quyển dược kinh trong tay. Thứ này là ngày đó nữ cường đạo đưa cho sau khi hắn tặng nàng hai trăm lượng vàng. Dược kinh này Đại Hùng cũng không muốn nhận. Dược kinh phổ thông ở Hương Bình chỉ bán giá hai lượng vàng. Huống chi cuốn sách này còn là kỉ vật đối với cô nương nọ. Nhưng cô nương đó thể hiện sự kiên quyết đến khó tin, ép hắn phải cầm lấy, xem như một tín vật, nói rằng sau này sẽ tìm lại hắn để chuộc. Đại Hùng cũng đành phải ậm ừ rồi cất vào túi.

Hai trăm lượng vàng, không phải Đại Hùng không xót, nhưng để kết giao với một cường giả Hồ Cấp thì xem như không đắt. Đại Hùng tính như một khoản đầu tư lâu dài. Hắn có ý tiêu dao thiên hạ, thêm một bằng hữu mạnh mẽ, thêm một phần an toàn. Bởi vì tính toán đối phương còn nhỏ đã là Hồ Cấp, sau này tiềm năng có thể tiến lên Sư Cấp, thậm chí Long Cấp. Lại thêm vị sư phụ nàng ở sau lưng. Hai trăm lượng vàng đối với tiên sư Sư Cấp trở lên chỉ cần đi săn ma thú vài lần là có. Đại Hùng cũng không thể bỏ giá thấp hơn được.

Nữ cường đạo tên gọi Giáng My, hơn Đại Hùng một tuổi, tên đẹp, ngoại hình càng đẹp, bản tính thanh thuần, đáng yêu. Tính cách nàng nhút nhát như vậy, Đại Hùng nhiều lúc muốn hồ nghi kẻ mới chặn đường hắn là một người khác.

Từ nhỏ nữ cường đạo đã theo sư phụ tu luyện. Cha mẹ là ai, nàng không biết, mà sư phụ nàng cũng chưa từng nhắc tới việc đó. Từ nhỏ đến lớn, nàng chỉ quanh quẩn sống trong động phủ trên núi Yên Châu. Cứ ba tháng một lần, sư phụ nàng lại xuất sơn ra ngoài vài ngày làm một số sự tình. Nàng ở trong động phủ tu luyện với số linh thạch sư phụ để lại. Thức ăn nàng trồng trọt, săn bắn trên núi, cũng đủ sống qua ngày.

Sư phụ nàng là một nữ tân tu, cũng không phải giàu có gì. Bởi vì tu tiên đạo, thứ cần dùng nhiều là linh thạch, không phải loại tiền tệ thông dụng. Kim ngân chỉ có các thế gia buôn bán là dùng nhiều, bởi vì khách của họ có không ít phạm nhân. Còn người tu tiên thông thường đều nguyện đem vàng đi mua linh thạch cả. Cho nên sư phụ đi lần này, sau khi dùng hết linh thạch trong động, nàng cũng chỉ tìm ra vài chục lượng vàng làm lộ phí xuống núi.

Mấy chục lượng vàng đủ để nàng ăn tiêu cả năm, không ngờ xuống núi không bao lâu lại bị người ta gạt, nói biết chỗ sư phụ lưu trú, lấy hết tiền của nàng trốn mất. Nàng chỉ nhớ mang máng sư phụ nói có ghé qua tỉnh Hương Bình nên rong ruổi tới đây. Tìm mãi không thấy, lại đói quá, nàng giả làm cường đạo, rồi gặp ngay Đại Hùng là mục tiêu đầu tiên...

Đại Hùng và Giáng My, hai người đều tuổi trẻ nên nói chuyện cũng khá thuận ý, trong lòng sinh ra ít nhiều thiện cảm. Một cô gái đẹp, lại ngây thơ dịu dàng, rất dễ khiến người khác sinh lòng quý mến.

Buồn cười là Đại Hùng tu cấp kém, nhưng kiến thức giang hồ phong phú hơn, hắn đành chỉ dẫn Giáng My cách hành xử khi bôn tẩu một phen. Nếu để nàng ngờ nghệch mãi, không khéo lại mất toi số tiền mới có.

Trò chuyện hết một canh giờ, tận lúc trời ngả bóng, hai người mới hẹn gặp ở Yên Châu năm sau rồi lưu luyến chia tay.

Đại Hùng về đến Long Tĩnh Thành, tốn một phen giải thích khô cả miệng với cha mẹ về khoản tiền kénch sù. Nghe đến chuyện mắng xà tính hung bạo, mẹ hắn không ngừng cảm tạ Thánh Tổ, Thánh Mẫu đã phù hộ con trai. Bởi vì sự việc cổ miếu, cổ trận không đơn giản, mọi người nhất trí giấu kín chuyện này. Mẹ hắn sợ hãi, còn không dám đem lụa đi may áo mới ngay, nói để dành tới Tết cho người ta khỏi nghi ngại.

Đêm khuya ở vùng quê, tiếng ếch nhái à uôm không dứt. Đại Hùng khó ngủ, trở dậy châm nến đọc cuốn dược kinh mà Giáng My đưa.

Dưới hầm cổ miếu, hắn từng thu được một mớ kinh văn. Hắn biết những thứ này toàn thứ cao cấp. Nếu học được sẽ có lợi rất lớn, nhưng lúc này, bản thân hắn chưa đủ khả năng sử dụng. Hắn định bụng học luyện được từ cuốn sách của Giáng My làm cơ sở, sau đó sẽ luyện lên cuốn cổ dược kinh trong đám kinh văn. Số tiền bán nanh xà tinh, hắn đưa cha mẹ phần lớn nhưng vẫn giữ lại vài trăm lạng vàng, tạm thời có thể mua ít dược tài tập chế thuốc.

Hôm sau Đại Hùng ngủ nướng tới gần trưa. Đêm qua hắn thức khuya mệt mỏi, gần sáng ngủ một giấc say đến quên trời đất. Cha mẹ hắn sớm đã đi ngân hàng trong thành gửi bạc. Ở nhà ngoài hắn chẳng còn ai.

Đại Hùng vận vẹo làm mấy động tác cho giãn khớp xương, rồi đọc lại những dược tài cần cho loại thuốc chế đầu tiên: Phong Cốt hoàn. Đây là loại thuốc trị bệnh phong thấp, yêu cầu cũng không cao. Chỉ cần phối bốn loại dược thảo lại, xay nhuyễn vắt lấy nước, nước cốt đổ thêm rượu nếp, đem cô lại thành cao, rồi lại đem cao đó nặn thành viên, lăn trong bột sao khô của bã dược thảo, cuối cùng đem tất cả luyện qua lần nữa sẽ có được sản phẩm cuối cùng.

Sở dĩ Đại Hùng chọn loại thuốc này để tập vì nó dễ luyện nhất dược kinh. Ngoài ra, thời tiết đang cuối thu, gió chướng nổi lên nhiều, những người lớn tuổi thường bị đau nhức xương. Làm ít thuốc trị phong thấp gửi tặng ông ngoại cũng tốt.

Ở trong thôn duy nhất có y sư Tùy Tiệp. Vị y sư này cũng kiêm luôn cả việc chế thuốc nên mọi người thường gọi là Tùy Tiệp dược sư. Tùy Tiệp dược sư - cái tên gọi lên rất nhiều hình ảnh của một lang băm nhưng vị dược sư cũng không thêm đổi. Lão tuân thủ nghiêm khắc các quy tắc truyền thống - tên cha mẹ đặt cho không thể đổi được. Nghe đâu vị dược sư này là người con út trong một gia đình có mười ba đứa con...

Thôn Nam Long của Đại Hùng cũng không tính là lớn. Mọi người đều quen biết nhau. Tùy Tiệp dược sư ở gần đầu thôn, Đại Hùng đã đi ngang nhiều lần.

Lúc này hắn tìm tới, Tùy Tiệp dược sư còn đang chế thuốc trong dược phòng. Bên ngoài quây là một tiểu đồng đứng bán thay.

- Tiểu Quang, bán cho ta Hy Thiêm năm cân, Ngưu Tất hai cân, Thổ Phục Linh hai cân, Lá Lốt một cân (1).

- Mấy loại này... hình như để chế thuốc phong thấp mà. Huynh lấy loại khô hay loại tươi?

- Loại tươi.

- Loại khô cùng lượng chế được 100 viên. Loại tươi chỉ chế được 30 viên.

- Không sao, cứ lấy loại tươi cho ta.

Tiểu đồng đi ra sân sau lấy mấy bó dược thảo, quay lại đặt lên bàn.

- Thuốc này chế không dễ. Sao huynh không mua luôn thuốc của sư phụ ta cho nhanh?

- He he, ngứa tay, muốn thử làm dược sư chơi thôi.

- Tất cả chín lượng.

Tiểu đồng ái ngại nhìn Đại Hùng:

- Chế thuốc cực lắm đó. Đệ bị sư phụ bắt canh lò hoải, mệt muốn chết. Huynh chơi vài bữa là chán thôi. Tốn nhiều tiền như vậy...

Đại Hùng cười cười không đáp, lẳng lặng ôm mấy bó thảo dược đi ra. Tiểu Quang không biết nghĩ gì, lại nói với theo.

- Khi sao thuốc (2) nhớ dùng than, dùng dùng củi.

Đại Hùng đi chưa được bao xa, một lão già quần áo xốc xếch, tóc tai bù xù từ trong phòng bước ra quây. Nhìn theo bóng Đại Hùng, lão già hát hàm hỏi tiểu đồng:

- Nó đến mua gì thế?

- Mấy thảo dược chế thuốc phong thấp, sư phụ.

- Chế thuốc? Ta nghe nó hỏi mua loại tươi.

- Dạ.

Tùy Tiệp liếc liếc ra xa một cái, rồi đưa tay cốc đầu Tiểu Quang.

- Cái thăng ngốc này, còn chỉ nó cách sao được thảo. Ngươi muốn có người cạnh tranh ta đây phỏng?

Tiểu Quang xoa chỗ đau, im re không dám nói gì. Tùy Tiện được sư cũng chẳng quản nó, xoay người bước lại vào trong, lẩm bẩm.

- Muốn làm được sư à? Chẳng dễ ănnhư ngươi tưởng đâu.

.....

Đại Hùng xoay cõidến mỗi tay. Mười cân thảo được xay nhuyễn cũng không phải nhanh gì.

Kì thật, hẳn không hề biết cuốn được kinh Giảng My đưa cho hẳn khác biệt rất nhiều so với các bản được kinh bán ngoài cửa hiệu. Vì để dễ bảo quản, đa số được kinh đều khuyên người ta phơi khô thảo được, khi chế chỉ việc đem ra nghiền. Còn được kinh của Giảng My lại dạy hẳn xay nhuyễn thảo được tươi. Đây là kinh nghiệm đúc kết sau nhiều năm chế đan của sư phụ Giảng My. Cấp độ của sư phụ năng đã chế đến lĩnh đan cấp năm dành cho tiên sư. Những đúc kết tìm được hơn xa so với mấy cuốn kinh dạy chế phẩm được ngoài thị trường.

Vị luyện được cao thủ đó nhận thấy nếu phơi khô thảo được theo cách thông thường, linh lực trong thảo được cũng sẽ từ từ tán đi hai phần trong lúc phơi. Quá trình phơi nếu để ý không kỹ, không khí ẩm nhiều, sẽ dễ làm thảo được sinh mốc, hoặc bị rửa trôi. Đem loại thảo được này đi chế thuốc, chất lượng liền giảm xuống một nửa. Nếu muốn tránh việc này, chỉ có cách chế thuốc khi còn tươi. Muốn làm khô thảo được, cũng phải sấy trong một thiết bị làm bằng kim thiết đặc chế. Còn lúc luyện được, đương nhiên nên dùng đan đỉnh.

Đại Hùng khi đọc những ghi chú đó cảm thấy rất tâm đắc. Những chi tiết tưởng chừng nhỏ nhặt lại có ảnh hưởng lớn đến chất lượng thuốc thành phẩm. Sau này hẳn muốn luyện tới những đan được cao cấp trong cổ kinh, một phần mười được tính chênh lệch cũng có tác dụng rất lớn. Do đó, hẳn quyết định dùng cách luyện được cực khổ mà sư phụ Giảng My đã chỉ ra.

Sau khi vắt kiệt nước cốt từ đồng bã được thảo, Đại Hùng cẩn thận đổ từng muôi dịch xanh vào siêu sành, thêm một lượng rượu theo tỉ lệ chỉ dẫn, đặt lên bếp lửa. Chờ siêu nước này sôi đi một phần, hẳn lại thêm được thủy và rượu vào.

Được thủy cạn cũng không nhanh. Đại Hùng tranh thủ ngồi sao đồng bã được thảo trên một lò khác bằng nỏigang. Nhớ lời Tiểu Quang dặn, hẳn thay củi bằng than hoa. Lửa lò vì vậy mà đều hơn. Đám bã khô dần đổi thành một vốc bột mịn ánh lên màu xanh nhạt, nhìn rất bắt mắt.

Ròng rã một ngày trời, siêu được thủy mới gần cạn. Đại Hùng đứng bên siêu thuốc, đôi đũa ngoáy luôn tay để dịch thủy đang cô lại khỏi bị rần, tránh cho lớp dịch dưới đáy siêu cháy mất. Hết thêm gần một canh giờ, được dịch mới đạt độ dẻo thích hợp.

Vì dùng được dịch cô đặc, thể tích được cao trong siêu hơn hẳn bột do được thảo khô nghiền ra. Đại Hùng dùng được cao nặn được đến 40 viên hoàn. Theo Tiểu Quang, số lượng thuốc có thể chế ra chỉ khoảng 30 viên là vừa. Nhưng nếu không chế ở mức 30 viên, Đại Hùng cảm giác viên hoàn thành phẩm cuối cùng sẽ khá to. Vậy nên hẳn canh theo kích cỡ viên hoàn phổ thông mà làm. “Cùng lắm tác dụng giảm một chút, vậy dặn ông ngoại ngày uống ba lần đổi thành ngày uống bốn lần không phải được sao.”

Đại Hùng đem số được hoàn này lăn trong lớp bột đã sao khô cho đến khi chẳng còn mấy tí bột sót lại, lúc này 40 viên đan thể tích to lên bằng ngón út.

Cuối cùng là phần quan trọng nhất: hợp đan.

Nhân đan được là nơi chứa được lực tinh túy của viên đan. Để bảo vệ được lực của đan, tốt nhất phải dùng chế phẩm từ chính thân được thảo bao lại, đó là bột bã sao khô. Nhưng lớp bột này mới chỉ dính lên nhân đan bởi tính dẻo của được cao. Nếu để qua một thời gian, nhân đan sẽ khô dần, bột ngoài bong tróc, được lực trong đan được sẽ thất thoát. Hợp đan là quá trình luyện đan trong lửa để lớp bột phủ ngoài liền kết chặt chẽ với nhau, che chắn tốt nhân đan bên trong.

Hợp đan đối với được phẩm phổ thông có nhiều cách. Một số được sư dùng cách sao qua đan được lần nữa bằng chảo gang. Cách này dễ làm, nhưng trong quá trình đảo đan khi sao sẽ làm vỡ không ít lớp bột bọc ngoài. Đan được cuối cùng sẽ khó bảo quản lâu quá một tháng.

Một số được sư khác khắc phục việc này bằng cách pha thêm gạo nếp giã nhuyễn vào bột bã, sau đó bọc lấy nhân đan chứ không lăn nhân đan. Sản phẩm đương nhiên chóng hoàn thành, nhưng thời gian bảo quản càng thảm hại hơn, chỉ được một tuần. Cho dù gạo nếp bị sao khô không mốc nhanh, lũ kiến cũng sẽ tìm đến. Xem xem, ngươi chế đan được cho người hay cho kiến đây?

Còn dùng đan đỉnh, chất lượng đan là khá nhất. Nhưng đan đỉnh không hề rẻ. Đan đỉnh phải chế bằng tinh cương chịu nổi nhiệt trên 500 độ. Đan đỉnh cao cấp sẽ được khắc phù văn để bảo vệ đan, không chế linh khí trong đan không hư thoát. Mà đan đỉnh của các luyện được tiên gia thì bằng hóa ngọc, có thêm phù văn không hóa cùng cửa rót linh lực nữa.

Một đan đỉnh tốt, so với bảo kiếm giá đắt hơn mấy lần, cũng chưa chắc đã có để mua. Còn đan đỉnh phổ thông “nhái” bằng đất nung, bằng đồng, vậy thì chi hơn dùng chảo gang không bao nhiêu. Tùy Tiện được sư đứng là đang dùng một cái đan đỉnh kiểu như vậy.

Đại Hùng hiển nhiên không có đan đỉnh. May mắn thay, được kinh có ghi chép về thời kỳ sư phụ Giảng My còn ở giai vị Hùng Cấp. Tán nhân Hùng Cấp, đến tiền mua lĩnh thảo còn hạn chế, nói gì đến mua đan đỉnh. Vì vậy bà ta đã nghiên cứu cách thức luyện đan trực tiếp trên ngọn lửa một thời gian dài. Cách luyện này dĩ nhiên khó khăn hơn dùng đỉnh rất nhiều, chủ yếu ở khâu khống hỏa. Tuy rằng bà ta đã vận dụng thành công, so với dùng đỉnh hiệu suất vẫn còn kém hơn ba phần. Sau này bà dành đủ lĩnh thạch mua một cái đỉnh tốt, cách luyện đan này liền trực tiếp bị bỏ qua.

Phương pháp luyện đan đó tưởng như thất truyền, cuối cùng lại được Đại Hùng lục ra áp dụng. Hoàn cảnh hẳn có phần còn ác liệt hơn sư phụ Giảng My. Bà ta có thể vận linh hóa, còn hẳn chỉ có lửa thường. Linh hóa tùy theo linh lực không chế của tiên sư mà tăng giảm nhiệt độ. Với lửa thường, nếu dùng

củi đốt thì rút củi ra, nhưng củi cho nhiệt độ không đều, mà dùng than, ngược lại, lại quá đều, tới mức muốn giảm nhiệt xuống thì không biết làm sao.

Đại Hùng vò đầu bứt tai, đi đi lại lại trong bếp. Chợt nhìn thấy ống thổi lửa, mắt hắn sáng lên.

Chính thế. Lò than khi muốn tăng nhiệt, có thể thổi hơi để lửa bốc mạnh hơn. Vậy thì khi cần giảm nhiệt, chỉ cần hạn chế lượng khí vào lò, hay nói cách khác, là hạn chế độ mở cửa lò.

Tìm ra được cách, Đại Hùng vội vã chuẩn bị lò than, một mảnh ván nhỏ làm tấm đập cửa lò, một vỉ sắt nướng thịt nhỏ để kẹp đan và một cái quạt mo(2). Sau khi xung quanh đã đầy đủ dụng cụ, hắn hăng hái nhóm lò lên.

- Đan được – ta tới đây !!!

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thành Công

Luyện được không phải dễ như ăn cơm. Đại Hùng tiến hành hợp đan hai mươi sáu lần, đều là thất bại.

Những viên đan được chỉ cần quá lửa một chút, nếu không rã thành bột thì cũng cháy đen như than. Viên đan nào khá khảm hơn lại bị nám nhiều chỗ, vỏ ngoài bong tróc, được cao trong nhân từ xanh lục đổi thành vàng xám, được tính hầu như hỏng hết. Chín lượng bạc được tài trong một canh giờ chỉ còn bốn lượng. Nếu không phải gần đây có nhiều tiền, hắn đã khóc ra nước mắt. Đó là một tuần lương của hắn a.

Liên tục xoay vỉ sắt trên bếp lò, tay Đại Hùng đã tê cứng. Gương mặt vì ngồi cạnh lửa lâu mà đỏ ửng, mồ hôi miệng khô khốc. Hắn không thể làm gì hơn là về phòng nghỉ ngơi.

Ngủ thiếp đi một hồi lâu, lúc tỉnh dậy, Đại Hùng cảm thấy khỏe lên không ít. Hắn cũng không vội đi luyện được tiếp. Loại việc đòi hỏi kiên nhẫn và tập trung đầu óc cao như vậy, hắn chưa quen nổi.

Đại Hùng ra vườn sau cuốc lại mấy luống rau, hái vài quả ổi mỡ, rồi thông thả vừa buông câu cạnh ao, vừa gặm ổi.

Bất giác, hắn mơ màng nghĩ đến Giáng My. Số tiền hắn tặng dư sức để nàng trả phí săn tin. Không biết cô nương ngốc nghếch đó đã tìm được sự phụ mình chưa. Đại Hùng lắc đầu cười. Chỉ mong nàng sớm được toại ý. Tuy quen biết trong tình cò, nhưng nàng cũng để lại cho hắn nhiều ấn tượng tốt. Hắn thật mong nàng không gặp bất trắc gì thêm.

Quanh quẩn một hồi, Đại Hùng lại nghĩ đến việc luyện được. Hắn biết thuốc của mình khó luyện thành chủ yếu do quá trình khống hỏa. Trong được kinh chỉ viết các bước tăng giảm nhiệt độ theo phân đoạn thời gian. Mỗi giai đoạn thay đổi nhiệt độ nhất định, bề mặt đan sẽ xảy ra những biến hóa vi diệu. Luyện được sự canh vào những dấu hiệu này để nhận biết đan được có luyện đúng phương pháp hay không. Khó nổi nhiệt độ chính xác là bao nhiêu để xảy ra biến hóa đó thì được kinh không nhắc đến. Ài, cũng tại trên thế giới này không có máy đo nhiệt độ.

Cho nên Đại Hùng cũng chỉ còn cách chậm rãi mò mẫm. Mỗi giai đoạn luyện, hắn tăng dần độ lửa từ thấp tới cao, khi nào thấy hoàn đan bắt đầu xảy ra biến hóa thì ngừng tăng tiếp. Phương pháp này cũng không tệ đối với người tập luyện đan như hắn - ít nhất có thể hạn chế được sai sót. Mà mỗi bước đi đúng, hắn đều cẩn thận ghi chép ra giấy để rút kinh nghiệm.

Nhưng đan được thành công còn đòi hỏi vài kỹ thuật phức tạp. Một số giai đoạn yêu cầu tăng giảm nhiệt độ rất nhanh. Chỉ xử lý chậm một chút là được tính trong đan lập tức bị thoái hóa, vỏ đan và nhân đan bị hủy hoại. Luyện đan không đơn giản chỉ là đốt đan trong lửa.

Không nói đâu xa, ví dụ đơn giản hơn gấp trăm lần là việc luộc trứng gà. Khi luộc trứng, người ta thường luộc bằng lửa nhỏ. Luộc lửa to sẽ làm trứng bị vỡ, sùi lòng trắng ra. Luộc trứng cũng không được luộc lâu, nếu không vỏ đổi màu đục sậm, trứng biến vị, ăn không tốt. Khi luộc xong, phải thả trứng nhanh vào bát nước lạnh, làm cho vỏ trứng và lòng trứng tách khỏi nhau, dễ bóc (1). Việc luộc trứng còn nhiều kẻ như vậy, huống hồ là luyện đan.

...

Bất được mấy con rô to (2), tâm tình Đại Hùng khá thoải mái. Sau khi xách vào bếp để mẹ nấu, hắn ra ngoài thôn đặt một cái bếp lò đặc biệt, có cửa gió kéo mở được. Dùng miếng ván gỗ để chặn gió quả thực hơi bất tiện. Nhiều khi đang cần hạ nhiệt, đột nhiên mảnh ván bị lật ra, đan được hỏng trong tích tắc. Chưa nói dùng mảnh ván che cửa gió cũng không được kín, nhiệt lửa canh không chuẩn.

Tiếp đó, Đại Hùng lại mua về một bao than đá to. Than hoa(3) cho lửa đều nhưng khó được, muốn có nhiệt độ cao, dùng than đá vẫn hơn. Than bùn cũng tốt nhưng hắn không dùng, chủ yếu vì lý do mùi hương. Bùn có mùi hôi, dùng luyện đan trực tiếp sẽ ảnh hưởng tới cảm quan khi dùng thuốc.

Đại Hùng đốt than đá vào, lửa lò quả thật dễ điều khiển hơn. Tuy vẫn phải dùng lò cũ chế luyện, đan được đã chậm bị hủy hơn rất nhiều.

Lại thêm một canh giờ nữa, mười bốn viên dược phẩm còn sót cũng không thoát khỏi cảnh cháy đen. Nhưng Đại Hùng không quá mức buồn phiền. Dù sao, nếu chỉ tốn chín lượng bạc mà đã có thể luyện thành thảo, Tùy Tiệp dược sư đã không độc bá nổi trong thôn bao lâu nay. Mấy ngày nữa có lò mới, việc điều chỉnh lửa sẽ càng thuận lợi hơn. Đại Hùng vì thế càng thêm hy vọng.

Thu dọn mớ phế phẩm sạch sẽ, Đại Hùng đi chặt hai nhánh cây làm chạc đặt vỉ thuốc. Giữ tay trong không trung nhiều giờ liền làm cổ tay hằn như muốn bại. Bây giờ mới bắt đầu đã chịu không thấu, đến lúc đạt thành tựu, tay hẳn có khi bị phế mất. Bất chước cách người ta quay dê lợn, hẳn thiết kế ra một loại vỉ kẹp thuốc tương tự linh hoạt hơn.

Đại Hùng cũng không quên ghé qua kho kiểm tra mấy miếng da mãng xà đang hong khô. Sau khi về nhà một hôm, hắn đã lén xách Phong Vân Kiếm lên núi Đa lấy nốt số da còn lại. Hơn nửa da mãng bị độc thủy ăn mòn. Các chỗ khác thì thủng lỗ chỗ. Vì tránh chạm vào độc dịch và độc thủy, Đại Hùng chỉ cắt được thêm ba miếng da tạm gọi là lạnh lặn. Đây cũng là cực hạn của hắn.

Phong Vân Kiếm chế từ sừng ma thú cấp thấp, dù gia trì ma pháp, cắt da ma thú cấp cao vẫn tốn rất nhiều sức lực và thời gian. Qua mấy ngày, thịt mãng xà lại thối rữa, mùi thật kinh khủng. Thoát khỏi hầm đá nồng nặc “xạ hương” đó, Đại Hùng thở như chưa bao giờ được thở. Thật muốn hét to: “Không khí trong lành, ta yêu ngươi !!!”.

Bốn hôm sau, chiếc lò đặc chế mới về đến nhà. Đại Hùng lại tới tiệm thuốc của Tùy Tiệp dược sư mua dược thảo. Lão dược sư hai mắt ti hí lạnh lùng nhìn hắn:

- Nghe nói ngươi định chế Phong Cốt Hoàn. Thế nào, thành công không?

Đại Hùng gãi gãi đầu cười:

- Còn chưa được. Đại sư, ngài luyện dược thật giỏi. Trong hai canh giờ, ta đã đốt hết nửa tiền lương tháng này.

Tùy Tiệp vẻ mặt đắc ý, giọng nói cao hơn một chút:

- Đương nhiên. Muốn đi luyện dược còn phải hỏi tổ chất ra sao. Ta luyện dược phẩm ba mươi năm nay mới có thể thành thực như vậy. Ngươi muốn làm dược dễ dàng - chẳng khác gì nằm mơ nói mộng.

Thỏa mãn cảm giác của kẻ thành công hơn người một hồi, Tùy Tiệp dược sư nhếch mép hỏi Đại Hùng:

- Hôm nay ngươi tới mua gì đây?

- Tiểu bối lại tới mua dược thảo.

- Sao? Còn chưa chịu bó?

Tùy Tiệp thái độ coi thường, mặt có chút chế giễu.

- Tiểu bối vẫn muốn thử thêm. Tự tay làm ít thuốc tặng ông ngoại, chủ yếu là tâm ý.

Dược sư tính tình khó chịu, nhưng với chuyện tôn ti truyền thống cực kỳ coi trọng, giọng nói hòa nhã thêm ba phần.

- Ngươi muốn tỏ chút hiếu tâm - cũng tốt. Nhưng nghề luyện dược không phải ngày một ngày hai mà đắc đạo. Phong Cốt Hoàn là dược phẩm kiểm phong trung cấp, mới luyện sao có thể làm ra. Chỉ bằng ngươi thử luyện loại dược phẩm đơn thảo, nhị thảo (4), như vậy dễ dàng hơn.

Đại Hùng thực ra đã nhảy tắt. Cũng bởi vì cuốn dược kinh hắn cho là cơ bản kia, vốn chỉ cơ bản với tiên sư chế đan thôi. Còn so với luyện dược sư phổ thông, nó lại là dược kinh cấp cao. Phong Cốt Hoàn là đan dược dễ nhất trong dược kinh, thực tế, chỉ luyện dược sư phổ thông cấp trung mới bắt đầu dám luyện.

- Ông ngoại của tiểu bối hay nhức xương lúc trời gió. Chế loại thuốc này có ích cho ông ngoại hơn. Loại khác không có nhiều ý nghĩa.

- Ài, ta đã nói hết lời. Ngươi khẳng khẳng muốn thử thì tùy vậy. Lấy bao nhiêu suất đây?

- Đại sư lấy dùm dược thảo tươi đủ chế ba mươi suất.

- Chín lượng.

Cứ như vậy bốn năm hôm một lần, Đại Hùng lại tới tiệm của Tùy Tiệp dược sư mua chín lượng bạc dược thảo. Trong vòng một tháng, hắn đã tiêu hết tiền lương tương đương ba tháng đưa thư. Với số tiền hiện có của Đại Hùng, hơn 60 lượng bạc không là gì, nhưng sự hoang phí đó khiến Tùy Tiệp dược sư bội phục. Lòng hiếu kính của thằng nhóc này thật đáng trân trọng a. Đương nhiên, tiền của hắn càng đáng trân trọng hơn nữa.

.....

Cầm viên dược hoàn màu xanh trong tay, Đại Hùng nhất thời hưng phấn. Cả tháng trời luyện dược, cuối cùng cũng có thể cho ra dược sản phẩm hoàn chỉnh. Phong Cốt Hoàn, chủ dược là Hy Thiêm (5), cho nên dược hoàn không có mùi thơm mà còn hăng hăng cay, pha lẫn mùi đắng. Đây đúng là đặc

điểm tiêu biểu của Phong Cốt Hoàn.

Dược hoàn do Đại Hùng luyện chế có sắc đậm hơn so với thuốc của Tùy Tiệp dược sư. Theo dược kinh mô tả, như vậy dược tính mới phát huy được tối đa. Bởi vì dùng dược thảo tươi, tuy cực khổ hơn nhưng kết quả cũng được đền đáp.

Triền miên những ngày luyện dược, Đại Hùng cũng hơi thấm mệt. Nhưng sợ mất đi cảm giác linh thông đang có, hắn vẫn tiếp tục tiến hành hợp nôt số đan còn lại. Ngẫu nhiên lại có một vài viên bị hỏng, nhưng cách thức canh tính của Đại Hùng đã thuần thực hơn nhiều. Cuối cùng lượt thuốc này có mười tám viên đạt tiêu chuẩn, mười ba viên chỉ tạm được, chất lượng ngang với thuốc của Tùy Tiệp dược sư, còn lại chín viên - dược tính quá thấp, xem như bỏ đi.

Đại Hùng muốn tặng ông ngoại những viên thuốc tốt nhất, vì vậy, ăn ngủ một trận lấy sức xong, hắn lại mua lượng lớn dược thảo về chế tiếp. Nắm được các bước chế luyện rõ ràng, các đợt luyện dược sau tỉ lệ thành công cao hơn hẳn. Qua ba đợt chế thuốc liên tiếp nữa, hắn đã có hơn trăm viên Phong Cốt Hoàn loại tốt, ba mươi viên loại thường, đạt tới chỉ tiêu đề ra. Mà làm xong số thuốc ấy, hắn cũng lăn ra ngủ không biết trời đất gì gần trọn một ngày.

.....

Buổi sáng những ngày tháng mười, gió lạnh rin rít thổi qua khe cửa. Sắc trời trong xanh của mùa thu đã chuyển thành xám xám. Những cây bàng loe hoe vài cái lá đỏ như ráng chiều, lác lõng trên cành gỗ khẳng khiu. Con sông Long Tuyền nước dường như tối hơn, nhìn sâu thăm thẳm. Các thi nhân đều công nhận cuối thu là lúc phong cảnh buồn nhất, lòng người vì thế cũng hay lay lạn cảm giác hiu quạnh chán chường.

Trong một trang viên tại Long Tĩnh Thành, có một người hôm nay không cùng suy nghĩ với các bậc thi nhân tiền bối. Lão gia Đức Phàn, ông ngoại của Đại Hùng, thoải mái ngồi thưởng thức một chén trà hoa cúc, sắc mặt hồng nhuận hơn cả lúc trời xuân. Những ngày này hàng năm đối với lão thường là những ngày khốn khổ. Mỗi khi tới mùa gió chướng, căn bệnh phong thấp lại ra tay hành hạ lão. Bệnh của tuổi già.

Những cơn đau nhức đó hắn in trong trí nhớ, đến mức nhắm mắt lại là lão tưởng tượng ra ngay được, nhất là khi nghe tiếng gió ù ù thổi ngoài kia. Để chống lại nó, thường lão sẽ mặc thêm lớp áo bông dày, tay chân đeo găng đi tất, ngăn cản không để gió chướng xâm nhập vào cơ thể. Nhưng việc này cũng không hiệu quả được là mấy. Lão không thể quán kín toàn thân như xác ướp - mà chỉ cần hở ra một chút dù là mặt mũi, xương toàn thân lão sẽ bắt đầu đau. Cơn đau nhức len lỏi như giòi bọ, thúc vào khớp xương, đục khoét, nhói từng chập. Xương chân, xương tay tê cứng, như ngấm vào nước băng. Các đầu xương tưởng chừng rời ra khỏi vị trí, rệu rạo, cốt kết.

Uống thuốc, châm cứu, bồi bổ, cái gì lão cũng làm cả. Cơn đau có thuyên giảm, nhưng không hết, âm ỉ như dằm trong xương, muốn nhủ mà không lấy ra được. Khoảng thời gian giao mùa cuối thu, lão hầu như toàn trốn ru rú trong nhà.

Nhưng năm nay đặc biệt khác. Ngoại tôn của lão, Đại Hùng, bỏ công một tháng rưỡi liền chăm chỉ luyện chế hơn trăm viên Phong Cốt Hoàn. Tuy chi phí bỏ ra đắt gấp sáu bảy lần giá thuốc ngoài tiệm, nhưng bù lại, hiệu quả khiến lão cười vui không dứt.

Phong Cốt Hoàn của Đại Hùng tặng lão - thuốc đến bệnh đi, không giống như Phong Cốt Hoàn lão thường mua đầy ngăn tủ. Ngay cả triệu chứng âm ỉ đau khó chịu kia cũng một hơi bay mất. Cảm giác này thật nhẹ nhàng thanh thoát, giống như mười năm đeo gông đột nhiên được gỡ ra khỏi người. Đứa cháu ngoại này trong mắt lão giờ đây hiếu thuận đến cực điểm. Thật không nịnh được phải khen ngợi mãi.

Trong lúc lão gia Đức Phàn gật gù thăm khen cháu, Tùy Tiệp dược sư lại hớn hờ thu mua đám thuốc thường của Đại Hùng với giá thấp đi một phần ba. Cái tên tiểu thần tài này khẳng định là bị điên rồi. Hắn bỏ ra hơn chín chục lượng liên tiếp mua thảo dược tươi của lão về tập luyện dược, đến khi đạt được thành công thì lại quyết định ngưng luyện, bán thành phẩm với giá bèo để đổi sang luyện chế loại dược phẩm khác. Mỗi lần luyện loại thuốc mới - lão biết - đều là một quá trình đốt tiền. Cứ như thế, lão hoài nghi nhà hắn có đủ tiền để hắn tập mãi hay không.

Nhưng thôi, lão không quản nhiều đến thế. Đại Hùng càng hoang phí như vậy, lão càng có thêm thu nhập. Mà lần này, Đại Hùng còn đổi sang luyện Thanh Phế Đan - một loại đan dược cấp trung khác, chuyên trị viêm phổi. Giá thảo dược chế loại này cao gấp đôi so với Phong Cốt Hoàn. Tùy Tiệp dược sư cười tít hết cả mắt. Gã thiếu niên trước mặt nhìn bóng lảnh như hoàng kim a.

.....

Cứ như vậy, Đại Hùng rông rãi tập luyện đan. Đông qua, xuân đến, hạ vãn, thu tàn. Trừ lúc lên tỉnh đưa thư và vào Long Khí Đường luyện võ, còn lại hắn đều vui mặt bên lò luyện. Mỗi loại đan dược hắn chế ra khoảng 100 viên loại tốt liền dừng lại, chuyển sang tập loại mới. Thảo dược một số cây Tùy Tiệp dược sư không có bán, hắn chạy vào Long Tĩnh Thành tìm tiệm lớn mua. May mắn Long Tĩnh Thành gần Hoàng Liên Thánh Linh, dược thảo hầu như không thiếu, so với nơi khác cũng rẻ hơn nhiều.

Đại Hùng bây giờ luyện rất vội. Từ lúc nghe Tùy Tiệp dược sư nói Phong Cốt Hoàn là dược phẩm trung cấp, hắn đã lờ mờ đoán ra dược kinh này cao cấp hơn mấy cuốn phổ thông khác rồi. Điểm quý nhất của dược kinh này là nó có ghi những kinh nghiệm cùng chú thích của sư phụ Giáng My. Đây toàn là những thứ có tiền cũng không mua được. Trước khi trả lại cho nàng, hắn phải tranh thủ học càng nhiều càng tốt. Phải nói thêm, cuối năm sau hắn sẽ thi vào nội đường Long Khí Môn. So với luyện đan, học tu thuật mang ý nghĩa quan trọng hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lên Núi

Thời gian nhanh như thoi đưa, thoát đã đến ngày hẹn với Giáng My. Đại Hùng sắp xếp đi Yên Châu một chuyến.

Giáng My đón hấn ở hương trấn gần chân núi, gương mặt áy náy đỏ hồng, còn nói thực không muốn người đã giúp nàng lại phải mệt nhọc đi xa như vậy. Đại Hùng nghe thế, trong lòng càng thấy quý cô gái này hơn. Nàng đâu biết làm việc giúp đỡ kia, cũng là Đại Hùng có chút tư tâm chứ.

Bởi vậy, khi Giáng My muốn hoàn lại số vàng, hấn dứt khoát từ chối. Chưa nói việc để nàng thiếu hấn một cái nhân tình, về cuốn dược kinh, hấn cũng hưởng lợi không ít. Trước khi trả nàng, hấn còn tranh thủ sao lại một bản để tiếp tục luyện tập.

Trải qua một năm, Giáng My không chỉ xinh hơn, còn hiểu biết hơn rất nhiều. Kiến thức giang hồ không đến nỗi ngu ngơ như lần đầu hạ sơn.

Năm ngoái sư phụ nàng ra ngoài tìm linh thảo, gặp phải ma thú cấp cao thủ hộ. Sư phụ nàng dù là Sư Cấp đại thành, cũng không tránh khỏi bị thương một phen, may mà chạy thoát, tìm tạm một nơi để chữa trị. Sau đó Giáng My nhờ tin mua dược mà tìm đến, mới vội vã hộ tống sư phụ trở về.

Trải qua việc này, sư phụ nàng rút kinh nghiệm, thỉnh thoảng lại đưa Giáng My xuống núi nâng cao kiến thức giang hồ. Đôi khi, còn sai nàng một mình đi làm một số việc. Giáng My bây giờ xông pha qua vài nơi, ít ra cũng tự tin không bị người ta gạt tiền đến nỗi ngất như ngày trước.

Đại Hùng cùng Giáng My dạo chơi khắp nơi trên Yên Sơn, trò chuyện về những thứ xảy ra trong thời gian qua. Hấn cũng không quên hỏi phỏng sư phụ của nàng, thăm hỏi một chút, tranh thủ nhờ giải đáp một ít thắc mắc trọng yếu trong lúc luyện đan. Sư phụ Giáng My là người dễ gần, vì hấn có công giúp đỡ đệ tử của bà nên cũng không giấu diếm, chỉ bảo nhiệt tình, làm kiến thức của hấn lập tức tăng lên rất nhiều.

Lần gặp gỡ này, Đại Hùng đối với hai sư đồ Giáng My thành lập được mối quan hệ không tệ. Chỉ ít, nàng cũng xem hấn như bạn bè, có thể nói chuyện dễ dàng, không giữ nhiều khoảng cách như đối với những người khác. Bản thân Đại Hùng tất nhiên cảm thấy rất vui vẻ. Có được một bằng hữu như Giáng My, cho dù nàng không phải là Hồ Cấp tiên sư, hấn cũng nguyện ý kết giao. Cô gái thiện lương dễ mến này, ai gặp cũng sẽ sinh hảo cảm. Nếu không thấy hảo cảm, chỉ trừ phi người là kẻ có trái tim bằng đá.

Một ngày thoải mái, cuối cùng cũng đến lúc chia tay. Đại Hùng còn chưa phải nhân khách giang hồ, muốn đi đâu thì đi, ở bao lâu thì ở. Trên mình hấn lúc này vẫn còn chức danh nhân viên thư tín của Long Tinh Thành, vẫn phải mau chóng trở về.

Đi tới đầu trấn dưới núi kia, Đại Hùng quay sang từ biệt Giáng My. Hấn vốn không biết, khi mình đi được một quãng xa, nàng vẫn còn đứng đó dõi theo.

.....

Gần hai năm điên cuồng, Đại Hùng rốt cuộc cũng ngừng lại công việc chế thuốc của mình. Không phải hấn không còn đam mê. Hấn vì bắt buộc nên phải dừng bước.

Các dược phẩm phổ thông trong dược kinh, Đại Hùng đều đã luyện qua. Lấy tốc độ trâu bò của hấn, một số đan dược phẩm phẩm cao cấp cuối cùng cũng thành công xuất lò. Đến lúc này hấn gặp phải vách núi lớn: tu tiên đan dược.

Luyện đan dược dành cho tiên sư đòi hỏi người luyện phải có linh lực và linh hóa. Linh hóa tinh thuần hơn lửa thường, khi luyện đan sẽ giúp dược tính của linh thảo dễ phát ra ngoài. Còn linh lực là để luyện tể ra linh hóa, đồng thời kích thích khả năng phối hợp giữa các thành phần dược thảo.

Khốn nỗi, Đại Hùng còn đang là Sơ Ngộ, lấy đâu ra linh lực. Cho dù hấn lạc quan tới mức dám dùng lửa thường thay cho linh hóa, việc xúc tác trong quá trình luyện đan cũng không biết thay bằng cái gì...

Chặn đứng con đường luyện dược của hấn thực ra còn một lý do khác. Ngoài vấn đề linh lực, chuyện tiền bạc cũng khiến hấn đau đầu.

Mới hai năm trước đây, bằng vào hai trăm lượng vàng giữ lại, Đại Hùng tin tưởng hấn sẽ đủ tài chính mua thảo dược trong vài năm tới. Nhưng thực tế, mỗi cấp đan dược hấn luyện chế về sau - đều đòi hỏi dược thảo đắt hơn đến mấy phần. Lúc đầu hấn chỉ tốn chín lượng bạc để mua nguyên liệu. Bây giờ hấn phải tiêu đến mười hai lượng vàng mới đủ tiến hành một đợt luyện chế. Mười hai lượng vàng bằng với ngàn hai lượng bạc - hao vật vãi. Cũng may khả năng khống chế lửa của hấn càng lúc càng thành thục, hiệu suất tăng lên nhiều. Nếu cứ như lần đầu tiên, luyện chế gần 300 suất thuốc mới nhìn thấy thành công, chắc hấn học không tới nửa số dược phương đã giữa đường đứt gánh.

Cần phải nói thêm, Đại Hùng cũng từ lâu áp dụng việc “lấy ngắn nuôi dài”. Phần lớn dược phẩm luyện ra trước đó, hấn đem bán lấy tiền mua nguyên liệu cho đợt sau. Ngay cả hai trong ba miếng da mãng xà, Đại Hùng cũng xách tới Bách Gia Ma Vũ bán tuốt. Nhờ vậy, hấn mới học được 3/4 cuốn dược kinh “cơ bản” kia.

Sản phẩm của đợt chế luyện cuối cùng là mười tám hoàn đan, nếu đem đi bán sẽ được một số tiền kha khá. Nhưng đem đổi linh thảo chế tiên đan, vậy thì còn khuya mới đủ.

Tính tới lui, Đại Hùng coi như đã cạn tiền. Thêm cái lý do linh lực chưa có, Đại Hùng dứt khoát ngừng chế đan dược.

Kể ra lần này cũng không chỉ có mình hấn buồn. Đại Hùng gặp khúc mắc, Tùy Tiện dược sư cũng “bâng khuâng”.

Suốt thời gian vừa rồi, lão cười không khép miệng nổi. Bán thảo dược cho Đại Hùng hai năm, lợi nhuận tương đương với cả chục năm thường. Mỗi khi nhìn thấy Đại Hùng từ xa, vị dược sư nổi tiếng khó tính của thôn đều hận không thể ôm chặt hấn vào lòng, hôn cho mấy cái.

Thế mà bằng đi một thời gian, không còn thấy bóng dáng tiểu thần tài tới tiệm nữa. Quả thật niềm vui ngắn chẳng tày gang “Ấu cũng tại vì hết năm cát lộc” – lão đạo sư thường an ủi mình như vậy.

Đại Hùng thôi không luyện thuốc, hẳn lại quay về cuộc sống của mình như ngày xưa. Ngày giúp cha mẹ làm vườn, tối lên Long Khí Đường luyện võ. Cách vài ngày, hẳn cười Tiểu Phong đưa thư lên tỉnh Hương Bình. Chỉ khi hết tiền, hẳn mới làm ra một ít đan dược trung cấp, bán cho Tùy Tiễn được sư.

Thấm thoát lại đến cuối năm, trời lúc này đã sớm vào đông. Khắp Hoàng Liên Thánh Lĩnh, các đỉnh phong sơn bắt đầu có tuyết bao phủ.

Không khí lạnh lẽo cũng bao bọc khắp Long Tinh thành. Cây cối rụng lá từ mùa thu, bây giờ giờ ra những nhánh khô gầy. Đám cỏ hoa xơ xác. Ngoài ruộng nương chỉ còn trơ từng chân rạ xám đen. Đám trúc già bên bờ sông Long Tuyền không còn giữ được vẻ tươi tắn. Tiếng gió lùa qua khóm cây tạo ra âm hưởng vui vút làm cho người ta muốn khoác thêm vài tầng áo len.

Trong thôn Nam Long, nhà nhà cũng thi nhau căng vải thô che cửa ngăn gió lạnh. Lúa khoai được chất đầy trong bồ để chống chọi với mùa đông dài. Chỉ có đám trẻ con thơ ngây, mặt mũi đỏ hồng vẫn vô tư đuổi nhau trên phố. Vào đông rồi có thể lấy tuyết đắp hình người, với đám trẻ thật thích thú vô cùng.

Tiểu Phong có vẻ bồn chồn, nó giằng dây buộc từ lúc sáng sớm, hí không ngừng, đòi lên Hoàng Liên Thánh Lĩnh. Hôm nay Đại Hùng không phải đưa thư tin, liền chiều nó mà cùng nó đi thăm sơn.

Không hiểu con Tiểu Phong này mắc cái chứng gì mà hôm nay máu gãi sớm thế không biết. Tiểu Phong ra khỏi cổng thành, hướng về Hoàng Liên Thánh Lĩnh khoái tốc không nghỉ. Vốn thường Đại Hùng cũng hay đưa nó đến đệ tam sơn gặp Linh Giác Hòa Lộc, thỉnh thoảng còn cùng nó đến đệ ngũ sơn.

Hoàng Liên Thánh Lĩnh gồm hai mươi sáu đỉnh, chia ra năm vòng xoay vần. Chính giữa là ngọn Âu Cơ Liên Đài thấp nhất, địa hình tuy có vẻ khá bằng phẳng nhưng lại bị các cây cổ lão long túc (1) che kín ánh dương quang, không biết thực sự mặt đất ở đó trông như thế nào, lại có vực sâu bao quanh, nhờ vậy tạo nên hình đóa hoàng liên. Muốn đến được tâm liên phải vượt qua năm đỉnh núi nếu chạy theo đường thẳng. Đệ ngũ sơn nhắc đến kia, xếp theo vòng thì mới ở vòng thứ hai. Cách đặt tên này do dân gian căn từ vị trí gần Long Tinh Thành nhất mà tính ra. Muốn đến tâm liên, từ đệ ngũ sơn còn phải qua ba vòng phong sơn nữa.

Thông thường thợ săn trong Long Tinh thành cũng chỉ đi đến vòng thứ ba của Hoàng Liên Thánh Lĩnh là đã xa lắm rồi. Trong phạm vi bán kính từ Long Tinh Thành đến vòng thứ ba có hơn mười ngọn phong sơn, kì dư đã quá nhiều muôn thú để săn bắn..

Tiểu Phong giờ đây đang bộc lộ sơn tính chỉ căn(2) trong huyết thống của nó. Dù đang phải vượt núi, lại còn có vạn vạn lâm thụ cản đường, vậy mà nó không giảm bớt bao nhiêu tốc độ. Dù là vách đá, dù là thác ghềnh, khe vực, Tiểu Phong cũng dũng mãnh vượt qua.

Đại Hùng ngồi trên lưng nó, thật chưa từng có cái cảm giác hưng phấn như thế. Nếu đem con Tiểu Phong này đi thi ba môn phối hợp của giải Kỳ Danh Kị Mã Tam Tinh, nó không giải nhất thì cũng là á quân. Chỉ tiếc là Long Tinh thành quá xa xôi, không có dịp mang nó đi đấu, quả thật là đáng tiếc cho nó.

Tiểu Phong vượt hết đệ ngũ sơn, lại đến đệ thập sơn ở vòng ba Thánh Lĩnh. Đại Hùng đã có chút căng thẳng. Các phong sơn ở đây đã có lớp tuyết dày. Tuy chưa đến nỗi quá lạnh nhưng hàn khí cũng nhiều. Việc di chuyển cũng ảnh hưởng đôi chút. Đáng lo hơn, càng vào các ngọn phong sơn phía trong nhiệt độ càng thấp, mà quái thú cũng càng mạnh. Tới vành tiếp giáp của Hoàng Liên Thánh Lĩnh và Bách Vạn Hung Sơn, còn không biết có những loại quái thú kinh khủng như thế nào. Lần trước hẳn cùng đám thợ săn đi theo vài tiên sư Sư Cấp giết một con Kim Ma Xuyên Sơn Giáp (3), cũng chỉ mới ở một ngọn phong sơn trên vòng bốn Thánh Lĩnh mà thôi.

“Con tiểu mã này hôm nay không định đi tạt sát đó chứ” – Đại Hùng lầm bầm. Cho dù con Linh Giác Hòa Lộc có ở tận Âu Cơ Liên Đài đi nữa thì dù sao nó cũng là tiên thú. Với pháp lực của nó đủ sống ở Bách Vạn Hung Sơn, còn Tiểu Phong có uy mãnh đến đâu cũng mới chỉ là một kì mã, dựa vào khoái tốc mà thành danh. Gặp linh thú còn có thể bình yên, nếu gặp ma thú nó chỉ còn biết căng vó mà chạy.

Riêng bản thân Đại Hùng thì càng tệ hơn. Bình thường hẳn có thể sẵn hoang thú, đối với linh thú đã kính nhi viễn chi rồi. Chuyện con Mãng Xà Tinh kia là một tao ngộ ngoài ý muốn. Ngay cả hẳn khi nhớ lại, hẳn cũng chỉ biết khen rằng mình quá cao số. Nếu không nhờ cổ trăn thần kỳ, bảo đao sắc bén, độc tử kinh thiên, hẳn tuyệt nhiên không có cửa toàn mạng. Trước mặt mãnh xà tính, nửa giọt nọc độc dính vào cũng đủ cho hẳn đi gặp ông bà ông vải.

Cho nên với biểu hiện “dùng cảm xuất chúng” Tiểu Phong hôm nay, hưng phấn của Đại Hùng càng đi tiếp càng tụt xuống. Dần dần, hẳn chẳng còn một lòng dạ nào để tán dương con kì mã thân thiết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Tiểu Thần Thú Xuất Sinh

Tiểu Phong đã vượt đến vòng bốn của Hoàng Liên Thánh Lĩnh. Đại Hùng mấy lần ghì cương muốn bắt nó quay về nhưng Tiểu Phong hôm nay ngang ngạnh kì lạ, mã bộ không hề dừng, vẫn rẽ gió mà lao về phía trước. Cũng may, trên đường trừ vài con quái thú hiền lành (nhưng đụng vào thì chưa biết), hai đứa còn chưa gặp phải ác thú nào ghê gớm.

Đại Hùng lòng đã cố kị, nhưng lại không thể để mặc con Tiểu Phong không quản. Cho dù cước bộ của hắn không phải là kém, cũng học được vài miếng võ phòng thân từ Long Khí đường, nhưng lộ bộ bốn đỉnh phong sơn mà về, khẳng định ít nhất cũng mất vài ba ngày. Nếu gặp phải ác thú, đã yếu không chừng cả đời cũng không về nhà được nữa. Cuối cùng, hắn đành nhắm mắt xuôi tay, nắm chặt cương ngựa để Tiểu Phong đưa đi tiếp, trong miệng niệm “Âu Cơ Thánh Mẫu bảo hộ, Long Quân Thánh Tổ bảo an” như phật từ cầu kinh.

Con Tiểu Mã dường như đã quen đường, thành thực rẽ lối trong sơn lâm mà chạy, tránh xa những khu vực có cự thú, dị điều. Chắc hẳn nó đã từng cùng con Linh Giác Hỏa Lộc đi qua nhiều lần.

Leo tiếp lên ngọn phong sơn vòng thứ năm, Đại Hùng đã ra mồ hôi lạnh. Trên đầu hắn, vượt qua những ngọn cỏ thụ, lúc này bắt đầu thấy nhiều dị điều đang bay táo tác. Con nào con nấy to như hồ báo thông thường. Có loại là đại bàng lông vàng, có loại ó núi màu trắng, có loại quái điều cổ trụ lông như lũ gà chọi, có loại là ngũ sắc không tước, lại có cả đàn dị điều lang đầu quần vũ. Dưới đất thì tụ từ tí viên hầu, tam vĩ hồ, thiết giáp tê ngư, lôi báo, bạch tượng, tử sắc đại hùng, độc giác linh miêu, phong dương, cự đại bách chi ngô công... Cái đám ma thú này đứng rải rác khắp nơi, giống như từ tất cả các đỉnh Hoàng Liên xung quanh về tụ lại. Kì lạ thay, tất cả đều hướng về đỉnh Âu Cơ Liên Đài, vẻ như mong ngóng điều gì, hầu như không quan tâm xung quanh là đại địch hay môi ngon.

Tiểu Phong chạy một hồi lâu mới lên được đỉnh núi. Đại Hùng ngược mắt theo hướng quần ma quái thú, nhìn thấy trên lưng chừng ngọn Âu Cơ Liên Đài phía xa dường như có ánh hào quang tỏ rạng, lúc ẩn lúc hiện. Giữa mùa đông mà quanh đỉnh núi có mây ngũ sắc lượn lờ. Cảm giác cực kì thần bí và thanh khiết.

Con Tiểu Phong không hề dừng bước, lặng lẽ vượt qua đám quái thú, sai vó xuống sườn núi, rồi chui vào một động khẩu. Động khẩu này không ngờ lại dẫn đến một mỏm đá kín đáo bên bờ vực quanh Âu Cơ Liên Đài. Đối diện bên kia bờ vực có một bờ đá tương tự chia ra, cách vách đá bên này chừng mười trượng, nhìn như thể một thạch kiều tự nhiên hình thành đã bị ai đập gãy. Dưới vực thỉnh thoảng cuộn lên một luồng quái phong âm áp khiến cho bờ đá này không hề có tuyết bám.

Kì mã lui sâu trong động cáo cáo chân phải xuống đất, áng chừng như lấy đà làm Đại Hùng hoảng hồn muốn leo xuống lưng ngựa.

Khoảng cách này quả là quá xa so với đa số muôn thú, nhưng có lần Tiểu Phong cũng đã biểu diễn qua. Có điều đó là một khe suối, còn đây ở giữa lại là vực sâu muôn trượng. Bờ đá nhô ra bề ngang lại khá hạn chế, đứng là phải chạy một đường thẳng. Vạn nhất mà nó lệch đi một bước thì Đại Hùng chỉ có nước lên bàn thờ gia tiên - ngồi tranh ăn hoa quả.

Đại Hùng còn trẻ, đối mặt với nguy hiểm không nhiều, hiển nhiên là chưa muốn hy sinh vì máu liều của con Tiểu Phong. Nhưng con kì mã đã sớm khởi vó. Đại Hùng không kịp nhảy xuống đành nằm rạp trên lưng nó cầu trời khấn đất, mắt mũi nhắm tịt để khỏi nhìn cái miệng vực ghê rợn kia.

Thoáng một cái bên tai đã nghe tiếng gió vù vù, rồi cả thân hình con Tiểu Phong bay lên khỏi bờ đá. Khi đến giữa miệng vực, từ phía dưới đáy vực lại nổi lên luồng quái phong kì bí, đẩy thân hình nó và Đại Hùng cao hơn một chút. Cuối cùng nghe bịch 1 cái, đã thấy Tiểu Phong hạ chân xuống bờ đá bên kia.

Người ta bảo “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”. Con Tiểu Phong gần gũi tiên thú lâu ngày cuối cùng cũng có một ít thông linh, biết tính toán để đón luồng quái phong dưới vực bốc lên, mượn lực nhảy qua.

Đại Hùng lúc này không khách sáo nữa, gõ cốc cốc vào đầu con Tiểu Phong mà mắng:

- Đồ ôn dịch, đồ quái thai, đồ điên, đồ... đồ... con ngựa. Làm ta chết khiếp đi được! Hôm nay mày ăn cái giống gì mà quái đản như vậy. Đã xông vào thâm sơn đầy quái thú còn nhảy qua vực sâu. Đến lúc quay về có chắc là nhảy được như thế không, hay chúng ta phải chết dí ở đây cả đời???

Con Tiểu Phong dường như đắc ý, hất hất đầu hí một âm dài rồi bắt đầu men theo sườn núi mà lên. Mất nửa canh giờ, nó đến trước một cửa động dây leo chằng chịt, từng bước lách vào.

Đại Hùng thật không còn hiểu: rốt cuộc đang có quái sự gì. Không biết con Tiểu Phong đang giữ bí mật nào mà lại có lắm hành động kì lạ như vậy. Nó không chỉ biết đường bí mật sang Âu Cơ Liên Đài, còn biết trên đó có một cổ động như vậy nữa...

Trong lòng cổ động, càng vào sâu càng rộng rãi. Từ trong hắt ra quang mang màu vàng, khí tức trong động giữa mùa đông mà cực kì ấm áp. Trên nóc cổ động, từng dòng thạch nhũ thả xuống lấp lánh ngũ sắc, rả rích châu sương. Bên vách đá thì lồi lõm, tạo nên muôn dạng hình thù bí ẩn.

Đại Hùng tụt khỏi lưng con Tiểu Phong, tuy không có cảm giác nguy hiểm gì nhưng cũng rút Phong Vân Kiếm cầm tay, lò dò từng bước cùng nó đi vào trong động khẩu.

Đi khoảng chừng hơn dặm (1), ánh sáng kia càng lúc càng rõ rệt. Khi hai đứa vòng qua một góc quanh, đã thấy con Linh Giác Hỏa Lộc nằm trong một chiếc ổ làm bằng cành cây và lá loan vũ (2).

Có vẻ như nó làm ổ ở cổ động này chưa lâu nên lá cây còn khá mới. Quanh ổ còn vương một số thảo dược được tha về bị ăn mất 1 phần.

Bên cạnh Linh Giác Hòa Lộc, một con cuồng phong tiểu bạch mã đang bú mẫn liệt, trên người vẫn còn dính một hai vệt máu.

- Thì ra là đến thăm thê tử vừa sinh. Thảo nào mày háo hức như vậy.

Đại Hùng thấy cảnh tượng đó lập tức hiểu ra tất cả, thở phào một hơi, vội cắt Phong Vân Kiếm vào. Xong hắn tiến đến gần cái ổ của hai mẹ con Linh Giác Hòa Lộc, nhìn ngó một hồi.

Con tiểu bạch mã lúc này dường như đã bú no, khẽ ngóc đầu lên nhìn hắn. Trên trán, một cái nhung giác mới ló tủa ra ánh hào quang ngũ sắc thật hợp nhãn. Đoạn, nó chập chững đứng lên. Dưới bốn vó câu lông đỏ như máu lập lòe bốn ngọn bích diễm nhỏ. Đôi mắt đen trong như ngọc nhìn hắn không chớp.

Đa số các loài động vật thuộc bộ ngựa hay bộ hươu đều như vậy, sinh ra đã biết đứng, nửa ngày biết đi lại. Đây là bản sinh tự nhiên bởi ngựa - hươu có nhiều kẻ thù, chỉ biết dựa vào tốc độ di chuyển mà tồn tại. Nếu không sớm biết đi lại, chạy nhảy, thì khó mà sống sót trong tự nhiên được.

Đại Hùng không tưởng được khi Cuồng Phong Thiên Lý Mã và Linh Giác Hòa Lộc phối với nhau lại ra một loài lạ như thế. Vẫn biết nó vẫn mang những đặc điểm kế thừa từ bố mẹ, nhưng nhất thời chả biết nên gọi nó là con gì. Linh Giác Hòa Câu Cuồng Phong Thiên Lý Mã ư ??? Hay Linh Giác Hòa Câu Thiên Lý Bạch Lộc ??? Thật là rắc rối quá. Nhìn kĩ, nếu nó thêm một đôi cánh nữa thì sẽ giống Kỳ Lân tây phương (Unicorn) trong truyền thuyết vô cùng. Chỉ khác là Kỳ Lân tây phương vó câu lại là màu trắng.

Tiểu Phong đứng cạnh con linh giác tiểu bạch mã hít hít, ngửi ngửi, đoạn liếm nốt những vệt máu khô trên người đứa con của mình. Thái độ chăm sóc thập phần yêu thương. Con linh giác tiểu bạch mã bản sinh đã là một dạng tiểu tiên thú, linh thức nhạy bén, nhanh chóng nhận ra Tiểu Phong có quan hệ cận thân huyết thống, liền dụi dụi vào người nó, rồi chập chững chui lòng vòng quanh bốn chân của Tiểu Phong, như kiểu trẻ con chơi trốn tìm.

Đại Hùng đứng bên cũng tiện tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nó. Quả thực ngưỡng mộ Tiểu Phong có một gia đình hạnh phúc đầm ấm.

- Đứa con của ngươi thật là dễ thương. Ta sẽ gọi nó là Tiểu Bảo.

Đại Hùng thấy con tiểu bạch mã này xinh xắn, muốn đặt cho nó một cái tên gọi. Ban đầu hắn định lấy theo tên cha nó mà đặt, nhưng con bố đã là Tiểu Phong, không lẽ gọi nó là Tiểu Tiểu Phong - thật không thuận miệng. Lại nhìn nó đáng vẻ thần thánh, trân quý vô cùng, mới đặt là Tiểu Bảo.

Tiểu Phong sau khi quán quýt vợ con chùng một canh giờ, liền cắn tay áo kéo Đại Hùng đi về phía cửa động. Đại Hùng không hiểu ý gì, đành cùng nó ra ngoài.

Men theo triền núi, đi lên một đoạn thì thấy một vườn trái cây thơm phưng phức. Những trái cây đỏ hồng, tím ngắt, xanh biếc căng mọng, đủ mọi hình dạng kì lạ làm hoa mắt hắn. Trong khu vườn này không khí rất hài hòa dễ chịu. Thậm chí chỉ cần hít thở sâu vài hơi cũng khiến người ta vui bất cảm giác một mối.

Suốt một ngày trời, cả hai chưa có chút gì vào bụng. Đại Hùng vốn cũng đem theo ít bánh khảo, đã định lấy ra ăn, nhưng thấy vườn trái cây này liền thôi ngay ý định, nước miếng bắt giác chảy ra ầm ầm.

- Ra là ngươi đã giấu diếm ta cả một vườn tiên quả. Chả trách ngươi gần đây càng ngày càng cường hãn, thần trí còn thông linh nhanh như vậy.

Kì thực hắn làm gì không hiểu, Tiểu Phong nhờ con Linh Giác Hòa Lộc chỉ điểm mới biết vườn tiên quả này. Chắc hẳn do sắp sinh nở nên Linh Giác Hòa Lộc đã đi tìm nơi có kì hoa dị thảo, giúp nó bồi bổ sức lực. Tiểu Phong đi theo đường nhiên tọa hưởng kì thành, ăn ké không ít.

Tiểu Phong kéo hắn đến bên một cây lạ lúc liu những trái hình bán nguyệt, hắt hắt đầu về khuyến khích. Xung quanh nhiều kì quả, Đại Hùng vốn cũng không chắc trái nào ăn được trái nào không. Tin tưởng Tiểu Phong có dã tính thông linh (3), dẹp bỏ e ngại, hắn chọn một trái căng mọng màu đỏ hồng to bằng cái đầu gần nhất, cắn luôn một phát ngập miệng.

Nước từ tiên quả phun trào ra ngọt lịm. Vị ngọt theo nước và miếng tiên quả trôi vào họng hắn thập phần cảm khoái, vừa thanh, vừa mát. Luồng mĩ mị kích thích cái dạ dày hắn thể hiện bản lãnh, đốc thúc cái miệng hắn ra sức không ngừng, thủy quả nhoe nhoét quanh miệng. Bên cạnh Tiểu Phong cũng không chần chờ, đón ngay một quả trên cây nhai ròn rột. Một người một ngựa hít mất thường thức bữa ăn, tịnh không kịp phát ra âm thanh nào ngoài tiếng nhai nuốt đầy nhiệt huyết.

Miếng tiên quả vừa qua cổ họng, Đại Hùng thấy có một luồng thanh khí rất dễ chịu lan tỏa trong thân, thoáng chốc khắp người tiêu tan hết mọi mệt. Loại tiên quả này nếu dùng để phục hồi khí lực, chữa trị thân thể hư nhược, phục hoạt cho thương thế thì hẳn là vô cùng hữu hiệu.

Đại Hùng thường thức ba trái tiên quả xong thì bụng dạ căng đầy, nhưng tâm vẫn còn tiếc nuối. Hắn khăng khái hái thêm bảy trái nữa, lại lấy tay nài đựng bánh gạo mang theo, nhất loạt bỏ đi hết, chặt vật sắp xếp sao cho hợp lý, rồi đeo lên bên hông Tiểu Phong. Phần này để dành cho cha mẹ.

Hai chủ tớ theo đường cũ mà về.

Tiểu Phong ăn tiên quả xong dường như phục hồi đại lực. Sau khi thăm nom thê tử một hồi, nó mới chịu cùng Đại Hùng lên đường, tiếp đó một phát phi thân qua miệng vực, chạy ra động khẩu để ngược lại đường cũ.

Bên ngoài đám quái thú dị điều cũng đã tản đi phân nửa. Dường như sự kiện tiểu tiên thú ra đời đã sinh ra linh khí, khiến chúng tập trung quanh đây chào đón. Cũng không biết trên người Tiểu Phong và Đại Hùng có lưu chút khí tức tiên thú nào không, nhưng bọn quái thú này tuyệt chẳng tới làm phiền, để họ tự nhiên vượt phong sơn.

Trời hết hoàng hôn rồi chuyển dần sang tối. Đại Hùng và Tiểu Phong may nhờ tiên quả làm cho sức lực dồi dào, cấp tốc du hành. Trong đêm bốn tàu không ngừng, lại thêm tiếng ác lang tru, tiếng quái thú gầm, tiếng dị điều vũ lộng đôi cánh, khiến Đại Hùng cực kì lo sợ, không dám một chút dừng lại. Tuy rằng hắn có một phần buồn ngủ nhưng vẫn nắm chắc dây cương, ôm cổ Tiểu Phong vượt năm vòng phong sơn, tới bình minh hôm sau đã trở lại gia viên.

Đại Hùng đi hết hai ngày không báo, làm cha mẹ lo lắng. Hắn đành nói với cha mẹ rằng hôm qua vừa lên tỉnh chơi, được người quen mời ở lại một đêm, còn cho một số kỉ quả làm quà. Đại Hùng đưa thư tín lên tỉnh đã nhiều, có quan hệ với một số người trên đó cũng chẳng có chi là lạ.

Cha mẹ hắn ăn thử tiên quả, thấy ngon ngọt khác thường, tiêu tan mọi mệt, tinh thần cũng khoan khoái. Hai người không trách phạt hắn thêm, lại còn khen kỉ quả ngon lành mà tác dụng hơn "cao đơn hoàn tán" của Tùy Tiễn được sư. Chỉ tiếc, không biết tên quả là chi, giá cả có đắt không. Nếu không quá đắt, chắc phải nhờ "huynh đệ của Đại Hùng" mua thêm thêm nữa, sau này lúc bị đau nhức thì ăn thay thuốc vậy...

Đại Hùng nghe xong chỉ biết lắc đầu cười khổ. Nếu bảo hắn đi vào Âu Cơ Liên Đài lần nữa, không biết hắn còn có nửa cái mạng mà về...

Nhưng sự đòi hỏi không đơn giản như người ta nghĩ.

Từ sau lần sinh nở, Linh Giác Hỏa Lộc lo chăm sóc Tiểu Bảo, thỉnh thoảng mới ra đệ ngũ sơn gặp Tiểu Phong. Tuy ít lần hơn nhưng cuối cùng lại bị người ta nhìn thấy.

(1) 1 dặm = 576m, 1 trượng = 4m (chuẩn Việt)

(2) loan vũ: tên một loại cây trong truyện, có lá dài, khi khô cành cũng rất mềm.

(3) Dã tính thông linh: thú vật có bẩm sinh biết phân biệt quả độc

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thú Săn Người

Chẳng bao lâu khắp huyện đã râm ran câu chuyện có Linh Giác Hỏa Lộc trong Hoàng Liên Thánh Lĩnh. Khắp nơi thợ săn, võ giả, tiên sư tụ về Long Tinh Thành. Cả Kim Trọng Phát đánh hơi được cũng sai Nhất Tiểu Ngạo Quỷ thống lĩnh thủ hạ, cùng Bách Thú Phường đến nơi xem có phải con Linh Giác Hỏa Lộc đã chạy thoát năm nào hay không.

Tất cả đám người này khiến cho Long Tinh Thành cô quạnh bỗng nhiên náo náo nhiệt nhiệt. Từ lâu, thương quán khách đông như hội. Thu nhập một tuần bằng cả tháng kinh doanh. Đám người này nuôi mộng bắt được Linh Giác Hỏa Lộc - nếu không đủ sức giữ làm bảo thú (1) thì cũng bán được vài chục vạn hoàng kim. Còn chẳng may quần đầu mà làm nó chết thì tiền thú tinh hạch của nó tề cũng còn vài vạn giá trị.

Giữa lúc thiên hạ bá tính hoan hỉ như vậy, hiển nhiên chỉ có hai tên Đại Hùng và Tiểu Phong là lo lắng rầu rĩ, mặt dài như mặt ngựa. Chắc, điểm này thì Tiểu Phong thể hiện đến mức xuất sắc - dù sao nó vốn đã là ngựa.

Tiểu Phong và Đại Hùng cộng tác đã lâu, xem cũng như 1 thân huynh đệ. Chuyện của huynh đệ lẽ nào lại không màng tới. Tuy hắn đôi khi vẫn gõ đầu Tiểu Phong như gõ mõ, nhưng không vì thế mà kém về thân tình. Đại Hùng cuối cùng quyết định theo Tiểu Phong mạo hiểm đến Âu Cơ Liên Đài lần nữa.

Hoàng Liên Thánh Lĩnh hai mươi sáu ngọn phong sơn, lúc này đám người truy tìm chưa tìm hết vòng ba của Thánh Lĩnh. Càng vào sâu sẽ lại càng ít người, bởi quái thú bên trong không phải dễ dàng đương cự, số núi cần lục soát cũng lớn hơn nhiều.

Đại Hùng, Tiểu Phong, hai tên từ mờ sáng đã vội vã mò đi, hi vọng đến kịp mà dẫn hai mẹ con Linh Giác Hỏa Lộc tìm một nơi lánh nạn. Trong trường hợp hết cách, Đại Hùng sẽ đành phải để chúng đi vào Bách Vạn Hung Sơn - thiên đường tự do của yêu-tiên thú.

Một người một ngựa đăng sơn trong ánh sáng âm u. Xung quanh sương tuyết giá lạnh, hàn khí kinh người. Nếu không nhờ từng ăn qua tiên quả, thân thể sinh lực đại phát, cho dù đã quần thêm một mớ vải dày quanh người, cả hai cũng khó mà duy trì trong tình huống này.

Giữa mùa đông, phong sơn âm đạm, mưa tuyết đầy trời. Cả khối núi rừng nhuộm một màu đen u tịch trên nền tuyết trắng. Thỉnh thoảng có một vài đoá Hồng Lan Đông Đế (1) điểm tuyết khiến cho Hoàng Liên Thánh Lĩnh bớt phần nào hiu quạnh.

Thời gian này, đa số muông thú đã trốn vào hang sâu trú ngụ cho hết mùa đông dài, chỉ còn đó đây vài con dị điều còn chao lượn tìm mồi. Tiểu Phong đăng sơn hôm nay, mã bộ giảm vài lần so với lần trước. Không phải nó yếu sức gì, chỉ là phong sơn nhuộm tuyết, mã câu bị lún không dễ trở khoải tốc như bình thường.

Dã thú chia làm nhiều cấp bậc: hoang thú phổ thông, linh thú có ít linh thức, ma thú học được ít phép thuật, tiên thú hoặc yêu thú có linh lực và phép thuật cao hơn, thần thú có sức mạnh và biến hóa tựa tiên nhân. Riêng ngũ hành thần thú thì miễn bàn – có thể khống chế thiên địa chỉ lực – chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nghe nói thể loại này có thể lên tiên giới ở hết rồi. Còn các cấp bậc cao hơn nữa có hay không thì trời mới biết được. Ít nhất thì ở nhân gian này cũng không ai dám tưởng tượng cao hơn nữa.

Trong các bậc trên, việc phân chia yêu thú hay tiên thú chủ yếu dựa theo mức độ hung bạo của cấp này đối với nhân loại. Nếu là loại thú chuyên dùng phép thuật để đi săn con mồi, bao gồm cả nhân loại, thì là yêu thú, còn nếu là loại thú dùng phép chỉ để phòng ngự hay loại thú ăn thực vật thì tính là tiên thú. Đây là cấp bậc do nhân loại phân định ra nên yêu ghét qua cách gọi cũng có thể hiểu được.

Linh Giác Hỏa Lộc là cấp độ tiên thú, thực sự nếu vậy bất thông thường, e là sẽ cần quét chết vài chục đến cả trăm “cao thủ võ lâm” là bình thường. Nhưng loài này lại mang một đặc tính khá hiếm có trong số các dã thú là tính thần thiện. Nếu không phải nguy hiểm đến tính mạng, hầu như nó không bộc phát sức mạnh tiên thú của mình ra bao giờ. Do vậy, có lẽ nó cũng là một trong số rất ít loài của giới tiên thú mà nhân loại có can đảm vây bắt, đem về làm bảo thú hộ mệnh. Còn cười nó, có lẽ chỉ dành cho các tiên nhân nghĩ đến mà thôi.

.....

Chật vật lắm mới qua được ngọn tuyết sơn thứ tư, Đại Hùng bất ngờ gặp phải một con bạch sư. Con sư tử thân to hơn bò mộng, hai mắt đỏ hồng, lông bờm trắng tinh rủ xuống trên đầu oai phong, từ một thạch động bất ngờ xò ra truy đuổi. Quái thú hung hãn có lẽ đã bước vào ma cấp một thời gian, cước lực rất mạnh mẽ rẽ tuyết mà càn tới, tốc độ không kém so với Tiểu Phong được ăn tiên quả bao nhiêu, thậm chí có phần hơn.

Bạch sư săn mồi thiện nghệ, bám riết không thôi. Đại Hùng khiến Tiểu Phong chạy lắt léo qua đám cây rừng, mấy lần may mắn giúp Tiểu Phong tránh khỏi toạ móng ngựa bởi sư thảo sắc bén.

Con bạch sư sau một hồi vồ hụt, tức giận ngửa mặt lên trên, gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc, đoạn phun về phía hai con mồi một luồng quái phong như bão tố. Tuyết vũ đang mờ mịt đầy trời bị luồng yêu phong cuốn bay ràn rạt, tưởng chừng như đã hóa thành một đám mây ám khí, nhìn thì đẹp mắt nhưng nguy hiểm khôn lường.

Đại Hùng vừa ngoái đầu nhìn thấy đã không dám coi thường, vội kéo dây cương, thúc Tiểu Phong nhảy vòng ra sau một cây lão thụ. Tuyết hoa đập vào thân lão thụ vang lên những tiếng bình bịch như người ta ném đá lớn, đánh toác ra từng miếng vỏ cây dày cộp. Thử tưởng tượng những bông tuyết hoa nhẹ như thế mà có thể oanh kích mạnh đến vậy, đủ biết nếu hứng trọn luồng quái phong đó sẽ bầm dập cỡ nào.

Đại Hùng không nghĩ gì nhiều, sau lưng cổ thụ thúc Tiểu Phong tăng tốc mà nhảy, mà chạy. Kì mã chỉ có tốc độ là ưu điểm, nếu không vận dụng được thì chỉ có con đường chết. Cuồng Phong Thiên Lý Mã lại được thừa hưởng son tính của loài độc giác hỏa lộc, không chỉ biết chạy mà còn biết nhảy xa. Trong tuyết sơn chạy sẽ rất hao sức, chỉ bằng nhảy từng đoạn sẽ tiết kiệm lực hơn.

Bạch Ma Sư phát xong công kích, thấy Tiểu Phong bắt đầu nhảy lên hai ba trượng, hiện ra bên trái của thân cổ thụ, vội chồm người tới trước, tứ chi trụ vững như bàn thạch, toàn thân căng cứng, sư đầu hướng lên theo bóng Tiểu Phong gầm lên một tiếng nữa. Quái phong lập tức ràn rụa trong không trung, tuyết hoa vũ tiền rào rào di động, xoắn lại với nhau, kết thành một luồng gió xoáy, chia thẳng mũi nhọn đuổi theo Tiểu Phong và Đại Hùng.

Đại Hùng vừa thấy ma phong xuất hiện, vận dụng kinh nghiệm khiến mã bấy lâu nay của mình, toàn thân tạo áp lực lên lưng Tiểu Phong, hai chân kẹp cứng, tay cương kéo ghì lại. Tiểu Phong trên không bị mất đà liền co chân hạ thế, đáp xuống vội vàng, vừa lúc luồng quái phong lướt qua đỉnh đầu Đại Hùng, khoan thành một vết xoáy sâu trên thân cây đại thụ trước mặt, “oành” một tiếng vang dội.

Cây cổ thụ to lớn trúng đòn lập tức rung lên bần bật, cành lá gãy rụng như mưa, trên tàng cây tuôn ra tiếng xào xạc của cánh phi điều cùng một tiếng ắc lang tru lên cao vút. Liền đó trên không, một đàn Dị Điều Lang Đầu tán loạn bay ra.

Dị Điều Lang Đầu - chả biết rốt cuộc là thuộc cái giống gì. Chúng tru như sói nhưng lại sống trên cây. Thân là phi điều nhưng lại sống thành bầy chứ không chia cặp như đa số các loài chim khác. Quái đàn nhất, chỗ lẽ ra là một cái đầu sói với hàm răng lóm khóm sắc nhọn. Nếu không phải chúng đang sống sờ sờ ra đấy, có lẽ người ta lại tưởng có danh y nào biểu diễn thuật hoá xác mà gắn đầu lang lên thân phi điều.

Đàn Dị Điều Lang Đầu vừa lao ra khỏi ổ, lập tức phát hiện ngay ba kẻ tình nghi. Dẫn đầu đàn dị điều là một con điều chúa, thân hình cự đại, sải cánh hơn hai trượng, toàn thân màu đồng chứ không phải màu đen như đồng loại. Nó vừa nhìn thấy ba kẻ thù dưới sơn địa, lại nhận ra hai kẻ gần gốc đại thụ hơn là Tiểu Phong và Đại Hùng, liền không khách khí, cúp ngay hai cánh lại, như một mũi đại tiễn phóng thẳng xuống, hàm răng lang đầu sắc nhọn há ra hết cỡ, giữa cái miệng to như chậu máu là một lưỡi dài bị bạt phong bẻ quặt sang một bên, lè ra khỏi miệng. Những con dị điều phía sau thấy vậy cũng vội vã lao xuống theo, trông như một dòng thác lớn màu đen, đổ thẳng xuống người hai tên Đại Hùng và Tiểu Phong.

Người ta bảo “tránh vô dưa lại gặp vô dưa”, đáng này Đại Hùng chân trái đạp vô dưa, chân phải dẫm vô dưa. Phong Ma Bạch Sư còn chưa thoát, lại thêm đám Dị Điều Lang Đầu này.

“Hôm nay lên núi, chắc chắn con Tiểu Phong đã bước chân trái ra trước, vạn lần chẳng thể sai. Lần sau đừng son với nó, chắc phải cùng tổ tiên ba nén nhang thơm, xem kĩ giờ lành, bắt nó phải bước chân phải ra khỏi nhà trước. Lại tự vấn mình cũng là người hiền lương đại nghĩa, đứng trước mặt nó ngoài cửa để nó khỏi gặp gái khi ra đường. Như vậy mới có thể yên tâm xuất trình.”

Đại Hùng thấy chết tới nơi, hối hận nghĩ thầm, trong đầu tí mĩ trách con Tiểu Phong hôm nay xuất hành xúi quẩy. Mặc kệ con Tiểu Phong né sao thì né, hấn buông lỏng xuôi tay, đã nghĩ chuyện sắp phải nói câu “hai mươi năm sau nhất định sẽ có một hảo hán khác xuất thế” (3) – mặc dù, hôm nay hấn cũng không được hảo hán cho lắm.

Đúng lúc trọng yếu này, lại nghe bên tai một tiếng gầm nửa của con ma sư, lần này quái phong xô đến đống đầu đám Dị Điều Lang Đầu.

Con điều chúa nhìn thấy quái phong xông đến, vội dang cánh hăm tót, né vội sang một bên. Nhưng vài con theo sát nó phía sau không nhanh nhẹn như thế, bị quái phong cuốn lấy kéo đi thành dòng. Đám quái điều lông vũ bung rơi là tả, toàn thân thâm tím bầm, văng lịch bịch xuống tuyết, thất khiếu thổ huyết nằm im một đống.

Con điều chúa vỗ cánh phành phạch trên không, ngửa miệng tru dài, hiển nhiên vô cùng tức giận. Đám dị điều lập tức tản ra thành vòng, nhìn thẳng xuống con Bạch Ma Sư.

Ma Sư dường như không hề e sợ. Nó cùng với đám dị điều này chung một đỉnh phong, hẳn nhiên cũng biết thực lực bọn dị điều, hôm nay cùng chúng đối đầu, vị tất đã kém thế. Bạch Ma Sư dần thêm một bước, miệng sư tử lại há ra gầm luôn ba tiếng, ba luồng quái phong xoáy tít như đạn cầu chia ba hướng công kích lên đám dị điều.

Điều chúa không chần chờ, vũ lòng động đôi cánh, đánh mạnh xuống dưới, làm xuất hiện một luồng bạo phong, đánh tan một phong đạn hướng về nó. Đám dị điều hai bên không đỡ được quái phong liền chuyển thân né tránh, sau đó cùng với con điều chúa, đồng loạt tạo nên loạn điều tiền, nhất loạt phi thân về phía Bạch Ma Sư.

Đại Hùng đứng phía bên kia, lúc này không bị công kích, len lén thúc Tiểu Phong khởi lực chạy trốn.

“Chúng mày cứ đánh nhau đã man hơn nữa đi!”. Đại Hùng âm thầm cầu nguyện.

Trong lòng hẳn biết thừa: con Bạch Ma Sư kia chẳng phải “ra tay trượng nghĩa” cái quái gì. Chẳng qua nó sợ mất con mồi đã bỏ sức sản này giờ mà thôi. Giờ đây hai phe quái thú đang đánh nhau, chỉ bằng làm cái bài “tầu vi thượng sách”, chẳng tốt hơn sao. Hẳn và Tiểu Phong cũng không phải măm gà quay trên bàn thờ, ai rảnh nằm đó chờ quái thú phân tranh xong sẽ quay về thưởng lãm?

Ngồi đầu Tiểu Phong vừa chuyển thân, bỗng nghe bên đám dị điều có tiếng sói tru, rồi ba con Dị Điều Lang Đầu tách khỏi đám ô hợp bay ra đuổi theo hẳn. Đám dị điều này cũng giống như ác lang, đã săn là săn thành nhóm, ít nhất cũng phải một đôi, không bao giờ đi riêng lẻ.

Đối với đám ác lang biết bay này, tốt nhất là đừng nhảy lên cao. Không trung là địa phận của chúng, sa vào chỉ thiệt thân. Đại Hùng không cần suy nghĩ, cầm đầu giục Tiểu Phong hướng về phía vòng núi thứ năm chạy tới một mạch. Trên đường, hắn tiếp tục dùng “lâm thụ bình kế” (cái tên này hắn mới nghĩ ra), khiến Tiểu Phong chạy vòng vèo qua các thân đại thụ, tay rút Phong Vân Kiếm thủ thế.

Ba con Dị Điều Lang Đầu giỏi nhất là dùng phi tốc lao xuống tấn công, nay con mồi liên tục chạy xuyên qua xuyên lại giữa những thân cây, chúng nhất thời bực tức, chỉ biết tru lên không ngừng. Thực ra cũng đôi lần chúng tiếp cận được với Đại Hùng, nhưng tốc lực do đổi hướng không còn được nhanh, vừa lại gần liền bị Đại Hùng vùng kiếm phóng ra phong nhận, chém mấy chỗ lưu huyết trên người.

Nhắc đến điều này, Đại Hùng phải cảm ơn sư phụ lớp sơ cấp ở Long Khí Đường không ít. Hẳn gia nhập Long Khí Đường hai năm nay, vừa rồi đã qua được phần sơ cấp. Còn chưa thi vào nội môn để được học bốn môn bí kíp, nhưng chỉ ít hắn cũng biết được vài chiêu kiếm hộ thân. Bây giờ không có kiếm quyết cao cấp, thôi thì vận vài chiêu cơ bản xài đỡ - “ngộ biến từng quyền”. Dù sao chết đến nơi cũng đừng ở đó so đo. Làm ăn mày còn đòi xoi gác?

(1) Bảo thú: thú bảo vệ

(2) Hồng Lan Đông Đế: hoa màu đỏ thường nở vào mùa đông.

(3) Câu trong AQ Chính Truyện.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Song Đầu Yêu Lang

Qua mấy khắc thời gian (1), Tiểu Phong đã chạy xa đám quái thú hỗn chiến. Đại Hùng ngồi trên lưng nó thủ vững như bàn thạch, nhất nhất đề phòng. Nhưng ba con Dị Điều Lang Đầu kia dai như đĩa đói bám mãi không rời. Chúng như chúng đã coi hai tên nhân - mã này là kho thực phẩm mùa đông, cứ nhằng nhằng bay theo.

Đại Hùng phải ngoái lại liên hồi, cảm thấy vô cùng bất tiện, cột sống bắt đầu có chút mỏi. Ba con dị điều cũng biết sau lưng là chỗ khó phòng thủ, liên tục xả xuống công kích. Mấy cái miệng máu chỉ chờ khi hắn sơ hở, sẽ một phát cắn vào cổ con mồi. Dị Điều Lang Đầu bẩm sinh là linh thú, sự xảo quyết có thể tưởng tượng được. Nếu không phải hắn nắm bảo kiếm sắc bén trong tay, chúng đã một hơi giải quyết.

Đại Hùng đang kêu khổ kêu sở trong lòng, nhất thời nhìn thấy phía xa có một con mãng xà đang lim dim lười nhác, nằm vắt vẻo trên một cành lâm thụ,

trong lòng nghĩ ra một xảo kế. Hần thúc Tiểu Phong chạy về hướng ấy, trên đường bốc vội một nắm tuyết bám trên thân cây cầm tay.

Mãng xà kia quần mình trên một cành cây khá cao, nếu Đại Hùng đi qua bên dưới vẫn còn cách nó hơn một thân ngựa. Gần đến nơi, Đại Hùng đột nhiên ghi cương cho Tiểu Phong dừng lại một chút. Ba con Dị Điều Lang Đầu thấy mục tiêu đình bộ đồng loạt đảo người lên cao lấy thế. Đại Hùng chớp lấy thời cơ vội thúc Tiểu Phong lao tiếp về phía trước. Ba con dị điều say mồi vội vã bỏ xuống theo.

Tại sao người ta lại cho rằng nhân loại có linh thức cao hơn động vật thông thường, chính bởi vì nhân loại biết suy nghĩ và sắp xếp những suy nghĩ ấy thành một chuỗi hành động phức tạp nhưng hợp lý. Và giờ đây Đại Hùng đang chứng minh cho lũ động vật biết sự ưu việt của loài người. Ngay khi Tiểu Phong lướt qua dưới thân mãng xà, hần vung tay toàn lực ném nắm tuyết vào người nó cái bộp. Mãng xà bị kích động mở choàng mắt, ngóc cái đầu to như cái lu lên, phì phì khó chịu.

Cũng lúc này ba con dị điều đang trên đà bỏ xuống, thấy nguy hiểm xuất hiện nhưng không kịp thoái lui. Phập ! Một con dị điều đã nằm gọn trong miệng mãng xà, hoa máu bắn ra tung tóe. Hai con dị điều còn lại vội đảo cánh tránh khỏi cái đuôi vung ra tiếp theo, gào rú lên mấy hồi.

Đại Hùng không kịp quay lại mà nhìn, vẫn tiếp tục đốc thúc Tiểu Phong đạp tuyết phi thân. Hần thừa biết con mãng xà không thể nào thanh toán hết ba con dị điều trong một chiêu được, trừ phi nó là mãng xà tinh. Quả nhiên, lát sau đã thấy hai con dị điều còn lại gào rú bỏ qua mãng xà truy tới.

Lúc này, Tiểu Phong đã chạy đến bên kia sườn núi, theo sơn đạo thuộc lòng, gia tốc chạy về phía động khẩu, chui tọt vào. Động khẩu này không lớn lắm, cũng chỉ có thể chạy tới một đường thẳng. Những loại phi điều bay vào đây cũng mất đi lợi thế không gian và tốc độ. Hai con dị điều đuổi tới nơi không biết làm sao, chỉ biết quần vù quanh cửa động, tru tréo um sùm.

Tiểu Phong theo lối cửa sau động khẩu, thoát cái đã phi thân qua miệng vực, vội vã tìm đến cổ động.

Hai con dị điều bên kia núi trước sau vẫn không bỏ đi. Bất chợt chúng nhìn thấy bóng nhân mã loáng thoáng trên ngọn Âu Cơ Liên Đài, liền vun vút bay qua. Chỉ tiếc hôm nay “họa vô đơn chí”, khi chúng gần tới nơi thì một con linh giác tiểu bạch mã bỗng thò đầu ra, rồi một đạo hỏa diễm như sóng biển xô đến, thoáng chốc đã biến hai con Dị Điều Lang Đầu thành chim quay, chó nưống, rơi tọt xuống ma vực không đáy (TG: thật là phí của). Còn Đại Hùng thì trợn trừng mắt, thiếu điều lòi hai con ngươi ra ngoài. Con Tiểu Bảo này sao mạnh dữ dội vậy ta?

Cuộc đời Đại Hùng từ nhỏ đến lớn tựa như một dòng sông êm đềm (nghĩ đến đây hần không thể không nghĩ tới con sông Long Tuyền thân thuộc), nhưng kể từ ngày kiến ngộ con Linh Giác Hòa Lộc, hàng loạt những bất ngờ đã tìm đến với hần. Như lúc này đây, hần đang ra sức thuyết phục con Linh Giác Hòa Lộc thoát ly khỏi cổ động, nhưng lại buộc phải ở lại cổ động cùng nó. Bởi vì con Linh Giác Hòa Lộc mới biết nói này đã nói với hần bốn chữ: “Ta không thể đi !”.

Tại sao một con Linh Giác Hòa Lộc sắp bị vây khốn lại từ chối việc thoát khỏi hiểm nguy như thế. Không phải nó có linh trí hay sao ? Đại Hùng gắng hỏi hỏi lâu cuối cùng chỉ nghe được một lý do mơ mơ hồ hồ :” Bởi vì ta là một tiểu tiên thú, ta có trách nhiệm của một tiên thú, ít nhất phải hết ngày hôm nay”.

Trách nhiệm của một tiên thú ??? Đó là gì ??? Cái gì khiến nó phải đem sinh mạng mình ra đặt vào nguy hiểm ??? Đại Hùng không thể biết, chỉ biết cầu mong Long Quân tiên đế ban phúc, Âu Cơ thánh mẫu đề ơn, câu kéo cho đám quần thú hỗn chiến mà hần gặp qua đừng chết hết sớm quá, ít ra cũng cản trở đám người truy lùng thêm ít nhất là 1-2 ngày nữa. Hoặc giả cả lũ yêu thú đang ngủ trương đít trong động, cốc, hang sâu bây giờ tự nhiên dờ chừng bò ra ngoài đi ... tắm tuyết, hái hoa, bắt bướm ... nói chung làm gì cũng được miễn sao chắc chắn khiến cho đám người truy tìm chưa thể tiếp cận đến đỉnh tuyết sơn bên kia bờ vực. Tuy hoang đường nhưng lỡ cầu, lỡ xin thì Đại Hùng cứ thế mà ước mong, tội gì phải tiết kiệm??? Qua ngày hôm nay là mẹ con Linh Giác Hòa Lộc có thể lên đường rồi.

Nhưng hần cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều. Chỉ hai canh giờ sau, một vấn đề mà hần ưu tư khác đã tới.

Đỉnh Âu Cơ Liên Đài tràn ngập tuyết hoa, bỗng chấn động một pha mãnh liệt. Bên ngoài cửa động dội vào những tiếng rào rào của rừng cây long tức tan gãy, tiếng tuyết lờ ầm ầm lao trên vách núi, một tiếng lang hồng chói tai tràn ngập không gian.

Con Linh Giác Hòa Lộc vừa nghe tiếng sói gầm bỗng ngẩn ngơ, đoạn trầm giọng :

- Không ngờ là nó đến.

Dứt câu, nó tắc tắc với Tiểu Phong rồi quay sang Đại Hùng :

- Ngươi hãy cùng Tiểu Phong giữ Tiểu Bảo trong động, nhất định đừng để nó đi ra.

Con Linh Giác Hòa Lộc phóng như bay ra khỏi hang, tứ chi bích hỏa diễm bùng lên dữ dội. Tiểu Bảo thấy mẹ chạy đi liền hí một tiếng non dại, hăm hở chạy theo. Mà lúc này Tiểu Phong liền cắn đuôi nó kéo lại. Đại Hùng thấy Tiểu Phong đủ sức giữ Tiểu Bảo rồi, liền ba chân bốn cẳng chạy ra cửa động. Hần tò mò không biết con ma thú nào to gan đến khuấy động Âu Cơ Liên Đài.

Lúc này, Linh Giác Hòa Lộc đã vọt lên đỉnh núi. Đối diện nó là một con Song Đầu Yêu Lang to lớn, thân dài tám trượng (32m), có thể gọi là khổng lồ. Hàm răng của nó chiếc nào chiếc nấy to như ngà voi, lộ sắc trắng ớn, dốt dài nhiều xuống đất thành dòng. Bốn con mắt to như bò đặng ngũ cốc, vẫn lên những tia máu. Cái đuôi của Yêu Lang vẩy qua vẩy lại tạt đổ những cây cỏ lão long tức xung quanh.

Linh Giác Hòa Lộc đứng trước nó, không hề lo sợ, bốn chân bích hỏa phùng phùng làm tan lớp tuyết một khoảng rộng vài trượng, linh giác phát ra quang mang rực rỡ. Yêu Lang nhìn thấy Linh Giác Hòa Lộc vọt lên đối diện, nghe hàm răng sắc lạnh, gầm gừ:

- Thì ra người trốn ở đây. Thật là phù hợp. Hôm nay ta xem ngươi còn may mắn như lần trước nữa hay không ?
- Tắc tắc, người đừng tưởng biến hóa lớn xác mà dọa được ta. Nếu ta muốn, cũng có thể ngay lập tức biến to gấp mấy lần ngươi.
- Grừuuuuu... ra là người cũng đã thông được linh huyết, biết nói như ta. Lần trước ta chưa kịp cắt gân ngươi, để ngươi chạy thoát, lần này để xem ngươi có bản lĩnh đó nữa không?
- Tắc tắc, người ý thời gian tu luyện lâu hơn ta, nhất thời chiếm ưu thế. Ta tại đây cũng đã tăng tiến tu vi, hôm nay ngươi đừng hòng còn xác mà về.
- Uuu...uuuuu... thật là thống khoái. Trước giờ trong tự nhiên chỉ có lang tộc chúng ta săn giết lộc bộ, chưa từng nghe các ngươi đấu giết ác lang bao giờ. Hôm nay ta đến đây tìm thánh dược, sẵn tiện thu thập ngươi luôn. Chiếm tiên tinh hạch của ngươi cùng với tiên vật, ta sẽ trở thành Trung Cấp Yêu Lang, tha hồ vẫy vùng ở Bách Vạn Hung Sơn. Uuuu... thật là thống khoái.

Song Đầu Yêu Lang bay ngang dãy Hoàng Liên Thánh Linh, thấy tiên khí đại thịnh tỏa ra, định đến tìm, không ngờ lại gặp lại cừu địch trước đây. Giống lang tộc khát máu hiếu chiến, lập tức muốn sát diệt Linh Giác Hòa Lộc, chiếm tiên tinh hạch, lại muốn tìm lấy tiên vật để bổ dưỡng tu vi. Chưa nói đến tiên vật, chỉ cần một tiên tinh hạch của tiên thú đồng cấp cộng với bản lĩnh tu luyện của nó cũng đủ sức giúp nó tăng cấp yêu thú, có thể tranh đấu với các yêu thú mạnh hơn trong Bách Vạn Hung Sơn.

Yêu Lang biết Linh Giác Hòa Lộc cũng biết biến hóa to nhỏ, không cần phô trương nữa, thu gọn người lại còn khoảng một trượng dài. Biến xong nó không nói lời thừa, dậm chân khiến băng tuyết bùng nổ, lao thẳng đến chỗ Linh Giác Hòa Lộc. Xét về tốc độ, ác lang là giống đỉnh danh, nhưng lộc bộ cũng không hề sút kém. Linh Giác Hòa Lộc nhún nhẹ bốn chân đã nhảy xéo ra chỗ khác, tư thế phi thân đẹp mắt vô cùng.

Yêu Lang chưa vọt đến nơi, đã thấy bóng Linh Giác vọt sang bên né tránh, đầu bên phải thuận hướng nghiêng theo, phun ngay một dòng lôi điện. Linh Giác Hòa Lộc nhắc thấy nguy hiểm, trên không co hết tứ chi, đầu uốn xuống bụng, biến thành một khối cầu, lộn xa thêm một vòng, nháy mắt thoáng được lôi quang.

Yêu Lang vốn quyết không bỏ, vừa hạ mình lại lập tức chuyển thân, hai đầu cùng há, phun tiếp hai luồng lôi điện nữa. Hai dòng lôi điện song song, như ánh mắt từ thần, xạ thẳng tới Linh Giác Hòa Lộc. Hòa Lộc lúc này đã ổn định, không hề ngần ngại, cúi đầu tới trước, linh giác như bạc phát ra quang mang sáng chói, hùng dũng chiếu ra đón đỡ, đánh tan hai luồng lôi điện kia.

Yêu pháp bị đánh tan dễ dàng, yêu thú ngửa cổ tru lên dữ dội khiến các đỉnh núi rung động, tuyết đổ xuống ào ào. Nó chồm thân phóng đi, nhưng lần này chạy theo hình zíc zắc mà lao tới, mục tiêu là thân sau của Linh Giác Hòa Lộc. Chiêu tấn công này là bản sinh của dã lang khi săn mồi. Lộc bộ chỉ có sừng phía trước, hậu thân hoàn toàn trống trải, cho nên dã lang tấn công kiểu này thường dễ đạt thành công.

Linh Giác Hòa Lộc đã kinh qua chiêu này vài lần, liền dựng đứng toàn thân lên, khối lực nhảy bật lên cao, nhằm thân hình Yêu Lang đang lao tới đổ thẳng xuống, bốn ngọn bích hỏa diễm bùng lên một lượt bắn phun vào lưng con Song Đầu Yêu Lang. Yêu Lang nhất thời giật mình, tứ thể công bỗng thành thế bị công, vội trượt dài trên tuyết một đường, lao sầm vào một gốc cổ lão long túc khiến nó tan nát.

Song Đầu Yêu Lang lửa giận bị kích động, thân xung phát yêu khí màu đen, hai đầu phát tiếng gầm gừ, yêu trào lòi ra móng vuốt dài hơn tấc sắc bén, đập cao lên nền tuyết.

- Grào, không ngờ ngươi dạo này thật tiến bộ, dám phản kích lại ta. Để xem ngươi tránh thoát khỏi chiêu này không ???

Bùng một tiếng, Yêu Lang nhảy chéo lên phía trước để tránh một tia sáng bắn ra từ linh giác Hòa Lộc, tiếp đó cái đuôi to lớn đập mạnh xuống đất, thân mình chuyển hướng phóng tới phía trên lưng Hòa Lộc, mười móng vuốt như đao sắc xòe ra phong tỏa tứ phía.

Thấy cảnh này Hòa Lộc vùng bật người đứng trên hai chân sau, sừng bạc dựng thẳng thức lên nhanh như chớp, chớp sừng tụ lại một đoàn lửa to lớn. Trong ánh lửa, hỏa diễm nhộn nhạo tụ lại rồi chuyển dần sang màu xanh biếc, dường như sẵn sàng bắn ra một chiêu chí mệnh.

Yêu Lang hiển nhiên bất ngờ trước cảnh này, thân mình đang lao xuống trên không vội uốn thành một hình cong kì dị, dường như muốn né qua một bên. Đồng thời hai chân trước, mười móng vuốt chột lóe lên hắc khí tối đen, sau đó móng sắc bay vút ra khỏi chân như đại tiễn bắn xuống. Hắc khí bao quanh móng vuốt nửa đường phát ra tiếng ầm ầm, từ đó phụt ra những tia sét màu đen quái lạ, biến mười móng Yêu Lang thành mười tia lôi tiễn khủng bố rải hướng khắp thân thể Linh Giác Hòa Lộc. Xem ra chiêu ứng biến của Yêu Lang cũng không hề tầm thường.

Linh Giác Hòa Lộc mắt thấy lôi tiễn kia phóng xuống cực nhanh, cũng không chần chờ nữa, kêu “tắc...” một tiếng lớn. Đoàn lửa trên đầu sừng liền bùng phát trong nháy mắt, đường kính tới hai trượng, ào ào như thác bắn lên không trung đón đỡ.

(1) 1 khắc = 15 phút. Nhiều người hay nhầm 1 khắc với vài giây.

Chương 16: Tiên Động - Dao Trì

Giữa không trung tiếng sét thét, lửa gào nhất thời vang vọng, cô đọng thành từng âm thanh rõ rệt. Sau ít thời gian đoàn hỏa quang có lẽ được tích lũy lâu hơn nên linh lực mạnh hơn, lần át mười lăm lần kia, thiêu cháy đám móng sắc không còn dấu vết rồi hướng thẳng lên Yêu Lang đang bay né bên trên.

Yêu Lang xuất một kích đó vốn không hề tầm thường, hơn hai năm trước đã từng suýt cắt đoạn chỉ sau của Hóa Lộc, không ngờ hai năm sau chẳng những không chiếm thượng phong, còn bị áp chế trong chớp lát. Thay đổi to lớn như vậy, khiến Yêu Lang không kịp né tránh, cái mồm lớn vội gặm lên một tiếng kinh thiên, trên người tỏa ra một lớp khí yêu màu xám bảo vệ thân thể. Trong lớp khí, lôi điện lập lòe đống đờ cột lửa xanh.

Hỏa Lộc sau hai năm ăn tiên quả như ăn rau, thân thể không chỉ cải thiện hầu hết, mà tốc độ hấp thụ thiên nhiên tinh khí cũng nhanh đáng kể. Lượng linh khí trong hang động nó ở lại to lớn dị thường khiến cho nó không chỉ chóng mở linh huyết mà tu vi tăng tiến cũng như suối chuyển thành sông. Linh thức của nó cũng thông linh rất lớn, phản ứng mau lẹ, tính toán cũng phức tạp lên nhiều. Lúc này mắt thấy Yêu Lang chuẩn bị dính đòn, nó không do dự vận động linh lực, linh giác phun lửa tới mức nóng đỏ, hỏa diễm bất chợt tăng thêm ba phần.

Giữa một bên chủ động tấn công, một bên bất ngờ phải chống đỡ. Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết Yêu Lang không dễ dàng tránh thoát đòn đau.

Quả nhiên hai tiếng sói tru từ hai đầu lang vút lên phần uất, vọt tận trời cao. Yêu Lang từ trong đoàn lửa bắn tít ra xa. Bộ lông xanh mượt mà ban đầu loang lổ những mảng da nám đen, chỗ lông còn sót cũng xoắn tít vì cháy. Cái đuôi xù bây giờ thậm chí còn cụt mất 1 nửa, lòi ra khúc thịt đuôi bốc khói.

- Gràoooo... Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết !!! Ta phải ăn sống ngươi!

Yêu Lang hai đầu thay nhau tru tréo. Mặc dù yêu lực của nó tỏa ra đã dần dần phục hồi lại các mảng da thịt cháy trên cơ thể, móng vuốt cũng mọc lại, nhưng khúc đuôi cụt dường như bị mất năng lực tái sinh, chỉ phục hồi lại được mảng da và ít lông xơ xác. Nghĩ đến Đại Yêu Vương tương lai lại phải mang theo một cái đuôi cụt, nhất thời thần trí nó mê loạn, bốn mắt từ trắng sang tím rồi đỏ quạch. Sát chiêu cuối cùng không nhận được bắt đầu thi triển. Yêu khí đen nhánh từ từ tỏa ra khắp thân thể. Trong khí cầu màu đen, thân thể Yêu Lang phát ra từng tiếng răng rắc, từ từ bành trướng lên, một đoàn lôi điện tím đen bao quanh gào thét không ngừng.

Đại Hùng vừa ló đầu lên sau lưng một đám cỏ lão long tức phía xa, nhìn thấy con Song Đầu Yêu Lang toàn thân phủ yêu khí, thấp phần quá dị. Trong đám vân vụ yêu khí xạ ra bốn tia sáng đỏ lờm. Lại nghe con Yêu Lang nói được tiếng người, không chừng còn thành thạo hơn cả Linh Giác Hỏa Lộc, Đại Hùng tâm thần kinh hãi. Không tưởng nó đã tu luyện bao nhiêu trăm năm, thực là một đối thủ đáng gờm với Linh Giác Hỏa Lộc.

Đại Hùng nép sau mấy thân cây, từ xa nhìn vào trận chiến, một lòng mong mỏi Linh Giác Hỏa Lộc phát đại thần uy, áp chế con Yêu Lang kia. Nếu không, hẳn, Tiểu Phong và Tiểu Bảo tiếp theo sẽ thành những con mồi để Yêu Lang nhấm nháp.

Lúc này bích hỏa diễm từ tứ chi của Linh Giác Hỏa Lộc cũng cuộn cao lên, trùm lấy toàn thân tiên thú, bao bọc như một khối bích hỏa cầu khiến Đại Hùng không khỏi động tâm chặc lưỡi: "Lửa to quá, thịt hươu nướng cháy mất".

Hỏa Lộc dường như cũng biết Yêu Lang đã động sát chiêu cực hạn, linh giác màu bạc hiện lên hoa văn ngũ sắc, càng tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Vân vụ mà khí từ thân con Yêu Lang tỏa ra chực trượng xung quanh rồi nhanh chóng tụ lại thành một yêu khí hắc cầu to lớn, những tia lôi điện ẩn hiện lập lòe, phát ra những âm thanh lệt xệt thấp phần khủng bố. Yêu Lang gặm lên, cả khối yêu khí cầu nhoáng lên bay vọt về phía Linh Giác Hỏa Lộc. Bên phía tiên thú cũng cất thân người lên lao tới. Bích diễm hỏa cầu xoay tít hút lấy tuyết vũ xung quanh, cuốn về phía đối diện.

Ầm một tiếng, hai khối cự phách pháp cầu đập vào nhau. Xung quanh tuyết hoa bắn lên cao hàng chục trượng, khắp nơi như bị phích lịch pháo oanh tạc, cuồng phong đánh ra tứ phía. Đại Hùng đứng ở rất xa sau mấy đám cỏ lão long tức mà vẫn bị luồng áp khí đẩy lui lại phía sau, hai chân vội cắm sâu xuống tuyết lấy thế, trên tay lấy ra trụ thủ đâm vội vào một thân cây giữ lực, trong lòng khiếp đảm trước pháp lực của hai con Yêu Lang và tiên thú.

Hai quả yêu pháp cầu đập vào nhau trong thế tranh giành, sét lửa đánh phá mất vài phút mới từ tan ra. Con Linh Giác Hỏa Lộc hiện ra khỏi đám bích hỏa diễm, loạng choạng trên không, xem ra có khó khăn nhưng cũng chưa bị tổn hao.

Nhưng đúng lúc này, một khối cầu thịt to lớn đen nhánh từ phía sau yêu khí cầu tan vỡ loang loáng vọt tới. Yêu Lang toàn thân cuộn tròn, chỉ thấy lộ ra bốn hàm răng sắc lạnh cùng hai cái lưỡi đầy dớt dãi, tứ chi xòe đủ tứ trào ánh lên sắc kim khí, sát khí dội đến áp thiên, hủy địa. Rõ là một quả nhục cầu gắn đầy đao kiếm, lôi điện đen tím lập lòe.

Con Linh Giác Hỏa Lộc hoàn toàn bất ngờ vì lối tấn công này. Ban nãy Yêu Lang phóng yêu khí cầu xong nhưng lại thoát ra phía sau lấy thế, không như Linh Giác Hỏa Lộc toàn thân nhập vào bích hỏa diễm đối chiến. Lúc này tiên thú vừa hết đà, giữa không trung không có phản ứng né tránh. Tư thế như phơi ra trước đòn sát địch của Song Đầu Yêu Lang. Hẳn nhiên đầu óc của yêu thú đã kinh qua nhiều trận huyết chiến để tồn tại, so với kinh nghiệm giao chiến bẩm sinh của tiên thú cao hơn mấy lần.

May mắn Linh Giác Hỏa Lộc lại có linh thức đột phá lớn gần đây. Phút giây hiểm nguy này không thể tránh được, nó chỉ còn cách phát ra toàn lực, mạo hiểm đánh một đòn đồng quy vu tận! Cơ thể tiên thú đột ngột lớn lên. Trên cơ thể, những đám hoa văn như những vệt lông rồi rạc chuyển động lại gần nhau tạo thành một khối mai hoa lớn. Mai hoa này cũng nhanh chóng ánh lên sắc hoàng kim dường như phụ trợ cho bích diễm càng thêm cường liệt. Màu hỏa diễm từ xanh lúc này xen kẽ sắc trắng vàng vào trong ngọn lửa. Chiếc sừng ngũ sắc trên đầu cũng vụt dài ra thành một lưỡi đao cong dài ngang thân thể nó.

Hai chi trước của Linh Giác Hóa Lộc xối thẳng xuống đất hai đạo bích điểm hùng hậu. Phần lực đẩy bật toàn thân Linh Giác Hóa Lộc xoay ngược vòng vòng trên không trung như xa luân. Tứ chi tiên thú co lại cực hạn, linh giác bao lấy bên ngoài, phát hào quang lấp lánh. Trong chớp mắt, Linh Giác Hóa Lộc cũng biến thành một khối nhục quang cầu với linh giác như nguyệt đao chém vòng từ dưới lên. Khối nhục thể của Yêu Lang từ xa lao tới, đâm sầm vào khối cầu thịt của Linh Giác Hóa Lộc trên không trung, văng ra hai hướng.

Đại Hùng nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng không thể kìm chế sợ hãi, chờ mãi một lúc không thấy tiên thú và yêu thú động đậy gì thêm mới dám lợi tuyệt tiến vào đương trường, trước mắt đã hiện ra cảnh bi hùng. Con Song Đầu Yêu Lang bị xé làm hai đến tận khấu đuôi, hai nửa chia sang hai hướng, yêu huyết cùng nội tạng chảy tràn ra ngoài, mấy hàm răng vẫn há to không hề khép lại, huyết nhãn trợn trừng, dường như không thể tin nổi cuối cùng mình lại táng mạng như vậy. Còn con Linh Giác Hóa Lộc từ gáy cho đến hết lưng, nhục thể bị cào nát, lớp da chắc như tinh thiết của nó bị xé bung, lộ ra xương sống và một phần xương sườn, dưới chân hỏa điểm cũng tiêu thất, thảm trạng cũng nguy kịch muốn phần nhưng hai mắt vẫn còn chớp chớp.

Đại Hùng đến bên con Linh Giác Hóa Lộc, trong lòng dấy lên niềm thương cảm vô bờ, lại nghĩ đến Tiểu Phong, đến Tiểu Bảo, không biết hai đứa nó "gà trống nuôi con" rồi sẽ ra sao. Đại Hùng trong lòng bối rối, chợt nhớ đến vườn linh quả, lao như bay xuống hái lên hai trái, dứt cho Linh Giác Hóa Lộc ăn.

Linh Giác Hóa Lộc ăn được một trái xong, dường như linh lực tái tụ lại được một chút. Xương thịt xì xì mấy tiếng phục hồi được một phần, làm tan đi những vết yêu lôi lỏng nhão ngoài cơ thể. Tiên thú ăn thêm một trái nữa nhưng lần này không ngờ da xương không có chút chuyển biến. Giữa khe các vết thương, một dải yêu lôi vẫn loét loét không tan đi.

Tiên thú cũng không ăn tiếp nữa, nó loạng choạng đứng dậy nói với Đại Hùng :

- Lần này ... ta thụ thương quá nặng, thân thể đã bị yêu khí xâm nhập. Ăn tiên quả thêm cũng không thể giúp xoay chuyển vận mệnh. Cơ thể không thể tiếp thu ngoại lực bổ trợ nữa rồi. Người mau lấy tinh hạch của con Yêu Lang kia rồi vào cổ động theo ta.

Đại Hùng đầu óc đang bấn loạn, nghe sao làm vậy, liền đem Phong Vân Kiếm dùng sức cật lực mới rạch tìm trong lòng ngực của yêu thú được viên tinh hạch. Chờ Đại Hùng làm xong, Linh Giác Hóa Lộc liền bảo hấn lui lại, đoạn quang mang trên chiếc sừng ngũ sắc chiếu tới xác Yêu Lang, đem tất cả đốt cháy thành hư vô.

Vốn Đại Hùng đang định lát thu thập tài liệu từ xác yêu thú một phen, nhìn thấy mấy vạn lạng vàng biến mất không tăm hơi thì lòng đau hơn xát muối. Nhưng nghĩ lại, Yêu Lang là do Linh Giác Hóa Lộc giết - nó thích làm gì là quyền của nó. Bản thân hấn cũng không chắc mang nổi đồng tài liệu này bình yên qua mặt đám truy tìm tiên thú kia. Nếu lộ, tất bị giết người đoạt của. Sau khi nghĩ thông suốt, Đại Hùng dứt khoát quay đầu, tất tả theo chân tiên thú đi xuống.

Tiểu Phong và Tiểu Bảo nhìn thấy Linh Giác Hóa Lộc đại thương, đều chạy đến bên. Tiểu Phong liếm mặt con Hóa Lộc mấy lần rồi kè sát bên như sợ Linh Giác Hóa Lộc quy ngã, còn Tiểu Bảo lẩn quẩn xung quanh thồn thức mã khiếu không ngừng. Con Linh Giác Hóa Lộc nhìn thấy chồng con, bắt giác trên mắt chảy ra hai dòng tiên lệ, nhưng vẫn loạng choạng đi tiếp sâu vào trong động. Đại Hùng không biết làm gì, im lặng đi sau gia đình Tiểu Phong.

Ngày trước Đại Hùng đến cổ động cùng Tiểu Phong, thời gian gấp gáp, chưa từng đi tiếp vào sâu. Hôm nay theo chân Linh giác Hóa Lộc đi thêm gần hai dặm trong động, chui qua mấy lần ngõ quanh, mấy lần tiểu thác, nhờ hào quang và hỏa điểm trên người Tiểu Bảo soi đường, mới biết cổ động này không ngờ lại sâu và rộng đến thế.

Cả nhóm cứ chậm chậm mà đi, cuối cùng đến một nơi toàn băng tinh. Linh Giác Hóa Lộc dùng sừng ngũ sắc chiếu lên vách bên, đánh tan một vách chắn vô hình, sau đó tắc tắc mấy tiếng với Tiểu Bảo. Tiểu bạch mã liền há miệng phun một luồng hỏa điểm không ngừng, hóa tán lớp băng tinh. Đến khi cả vách băng tinh tan chảy mới thấy rằng: tường băng thể mà dày tới hai trượng. Đại Hùng khề rùng mình - nếu dễ hấn đào, chắc phải dùng cuộc chim trong vại ngày không nghĩ. Và với điều kiện hấn biết phải đào bên nào.

Lọt qua cửa băng tinh, bên trong hiện ra một cảnh huyền bí mê người. Cả lòng động cao đến 10 trượng, rộng chừng 50 trượng. Xung quanh đều là vách băng tinh dựng đứng có khắc những hình ảnh tiên nữ thần giới. Trên đỉnh động có gắn những hạt minh châu phát quang. Chính giữa, một dao tri đường kính bốn mươi trượng (160m), giữa dao tri là một bệ liên hoa bằng băng tinh tỏa ra hào quang long lánh. Ở góc bên kia bờ dao tri có một thùng gỗ nhỏ đặt trên băng thạch bàn.

Đại Hùng nhìn quanh một hồi, tự hỏi liệu đây có phải dao tri trong truyền thuyết hay không. Nếu đúng như vậy thì đó là Áu Cơ Tiên Hoa hấn đang ở cái chỗ phát sáng kia. Chỉ có điều làm sao có thể ra tới chỗ đó. Phải chi Linh Giác Hóa Lộc không bị thương, có thể đưa hấn nhảy đến nơi thì diện tích của băng liên hoa thì tốt biết bao.

Đại Hùng một chút phân vân, thậm chí không biết có thể bơi ra chỗ băng tinh liên hoa không, biết đâu ở đó có tiên hoa thật may ra có thể cứu chữa cho Linh Giác Hóa Lộc. Hấn bình nhật ở con sông Long Tuyền vẫn thường cùng đám huynh đệ bơi lội, tuy không phải đệ nhất nhưng khoảng cách như này tuyệt không thể làm khó hấn được. Đầu nghĩ tay làm, Đại Hùng cỡi áo bên bờ dao tri chuẩn bị nhảy xuống. Đúng lúc đó hấn nhìn thấy dưới nước, trong ánh sáng của băng tinh liên hoa soi xuống, một bóng đen to lớn đang lừng lừng nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hoàng Liên Tiên Hoa - Lại Cổ Kỳ Lân

Đại Hùng không biết là gì nhưng cảm thấy hoảng sợ, a lên một tiếng, vội lui lại mấy bước. Đúng lúc từ dưới dao trì, một cái miệng ngac kinh vĩ đại dựng thẳng lên cần vào khoảng không. Nhìn cái miệng này thôi cũng biết: con ngac kinh (1) dưới kia chỉ ít dài ba, bốn trượng (12-16m). Ban này Đại Hùng chỉ cần hấp tấp một chút là bây giờ đã thành một món ngon miệng cho nó rồi.

Đại Hùng nhìn thấy con ngac kinh, tự nhiên muốn xoay người bỏ chạy về hướng gia đình Tiểu Phong. Nên biết ngac kinh có thể sống trên bờ cũng như dưới nước. Nếu nó leo lên thì nguy hiểm biết chừng nào.

Linh Giác Hóa Lộc nhận thấy Đại Hùng cả kinh muốn chạy liền trấn an :

- Đừng lo, con quái vật đó không lên khỏi dao trì được đâu. Quanh dao trì có cấm chế của thần tiên ngăn cản nó.

Đại Hùng nghe xong thở phào nhẹ nhõm, loanh quanh bên dao trì, cuối cùng tiến tới chỗ băng thạch bàn, cầm cái hòm gỗ lên xem xét. Hộp gỗ làm từ loại thiết mộc gì không rõ, cầm lên rất nặng tay, khẳng định là vô cùng chắc chắn. Ở chỗ mở nắp không phải là một cái khóa mà lại là một lá bùa, chính giữa chỉ nhận ra một chữ "Huyết". Đại Hùng rõ là không hiểu, đừng nói với hắn rằng cái hộp này để đựng máu người ta nha. Thần tiên chơi gì mấy trò ghê rợn vậy chứ ?

Hắn theo học ở Long Khí đường hai năm qua chỉ là một số chiêu thức phòng thân đơn giản. Đối với bùa chú mà nói, hắn có thể sáng khoái mà khoe rằng : “ Tất cả bọn chúng đều biết hắn là ai nhưng hắn tuyệt nhiên không quen biết gì với chúng “.

"Những hình vẽ kì lạ trên tấm bùa này không hiểu là đại diện cho cái gì mà loằng ngoằng như con giun, con dế."

Đại Hùng dùng con mắt "thâm sâu uyên bác" của mình sẫm soi bình phẩm.

"Nhìn kĩ thì mấy con giun này hình như có sừng giống như mấy con rồng còi."

Đại Hùng dùng sức gỡ lá bùa nhưng không cách nào cạy được, dùng trùy thủ nạy lên mà vẫn không ăn thua. Đuối quá, hắn cầu viện tới mẹ con Linh Giác Hóa Lộc. Nhưng bọn chúng dường như cố kị với lá bùa, một mực từ chối. Đại Hùng hết cách, bực mình, một tay giữ hộp, tay kia cầm trùy thủ đâm liên hồi vào giữa lá bùa.

Thánh nhân dạy : chơi dao lăm có ngày đứt tay. Đại Hùng nghe cái soạt bên bàn tay trái, lập tức tán thành ngay "thánh nhân luôn là người đúng đắn". Ngón tay trỏ của hắn vừa xong đã bị trùy thủ trượt vào khía ngay một vết tóe máu. Đại Hùng đang lúc cuống lên, chui luôn vết máu vào giữa lá bùa kia.

Lá cổ bùa vừa thấm máu Đại Hùng liền phát ra quang mang đại thịnh. Những hình "con giun, con dế" trên lá bùa dường như cũng bắt đầu chuyển động, trông như những sinh vật sống. Đại Hùng đang ôm hộp gỗ trong lòng, nhất thời thấy quái sự, vội thả hộp gỗ xuống băng thạch bàn rồi tròn mắt mà nhìn. Lá bùa hút hết vết máu của hắn xong, nét chữ trên đạo bùa uốn lượn di chuyển, sắp xếp lại thành một chữ “Khai” rồi bong ra rơi xuống. Liền lúc đó nắp hộp bật lên, bên trong có một bình bạch ngọc nút kín ghi một hàng chữ : Ngọc Lộ Băng Tinh - Nhất Đắc Hoàn Tiên.

Đại Hùng cẩn thận với lấy bình, chần chờ một lát rồi mới dám rút nút bình ngọc ra. Một mùi thơm thoang thoảng như liên hoa lan ra, khiến cho hắn tỉnh thần thanh thoát, sáng khoái vô bì, bao nhiêu bực dọc ban này cũng hoàn toàn biến mất. Đại Hùng nhìn trong hòm không thấy còn gì khác, trong bình chỉ chứa một ít tiên lộ, nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng biết làm gì, thăm nghĩ phải chăng bình bạch ngọc này là để đối phó với con cá sấu vĩ đại kia, giúp lấy tiên hoa. Đại Hùng đắn đo mãi cũng không thấy có cách giải thích nào khác, nếu uống vào thì hắn lại không dám, cuối cùng liền cầm bình ra bờ dao trì đổ thử xuống một nửa, một nửa để dành.

Tiên lộ sóng sánh chảy ra khỏi bình ngọc, phản quang óng ánh như tiên châu, vừa chạm mặt hồ đã kêu tách lên một tiếng. Từ vị trí tiếp xúc của tiên lộ với mặt dao trì, nước hồ lập tức hóa băng tinh, lan ra nhanh chóng. Chỉ trong nửa khắc, toàn bộ mặt dao trì đã hóa băng. Con ngac kinh bị giam dưới lớp băng dày boi qua boi lại, đập ngac vĩ liên hồi nhưng không làm lớp băng tinh suy chuyển mây may.

Đại Hùng đứng trên mặt dao trì, sắc mặt tái nhợt, cảm thấy hết hồn với cái ý định uống thử kia của mình, qua một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được, hắt hăm, vung nắm đấm nhìn con ngac kinh hung hăng dưới đáy hồ:

- Con xú kinh kia, cho ngươi biết tay ta. Xem bây giờ mi còn dọa ai được nữa không?

Tuy mạnh miệng nhưng Đại Hùng cũng cẩn thận chờ thêm một lúc, chắc chắn rằng ngac kinh không cách nào phá vỡ được băng tiên mới rảo bước về phía băng tinh liên hoa. Tình trạng của Linh Giác Hóa Lộc đang bị trọng thương, bây giờ không phải lúc để chơi đùa. Hắn leo lên tam cấp băng băng, nhìn vào trong lòng khối băng tinh liên hoa to lớn, thấy một đóa Hoàng Liên Tiên Hoa đang tỏa ra hào quang thánh khiết . Từng cánh sen trắng muốt, ẩn ước những sợi gân vàng, bao lấy một đài sen màu hoàng kim. Trong lòng băng tinh liên hoa trũng sâu, chứa một lượng nước vừa một cái chậu to. Đóa Hoàng Liên Tiên Hoa hình thể khá lớn chính là mọc lên ở giữa băng tinh liên hoa đó. Tiên hoa đẹp đẽ bình thân tỏa ra ánh sáng lung linh, phản chiếu lên bốn phía tường băng.

Đại Hùng đưa tay chưa kịp hái thì Hoàng Liên Tiên Hoa có biến đổi. Hào quang rực rỡ che kín đóa Tiên Hoa rồi từng cánh, từng cánh tiên hoa rụng xuống. Liên Đài của Tiên Hoa từng bước nở to ra, trên mặt liên đài hiện ra cửu tiên liên hạt. Đến khi liên đài to bằng cái tô lớn thì hào quang trở về dịu nhẹ, chín hạt sen lớn như chín quả lê chi (1) màu hoàng kim, cực kì lạ lùng hấp dẫn.

Đại Hùng thu lấy Hoàng Liên Tiên Hoa, chạy trở về bên cạnh Linh Giác Hóa Lộc, háo hức tách ngay một liên hạt đưa cho nó, nhưng Linh Giác Hóa Lộc chỉ lắc đầu :

- Tiên hạt này vốn không dành cho chúng ta. Đây là thánh vật do tổ tiên các người để lại, chỉ có các người mới có thể hưởng dụng. Đóa Hoàng Liên Tiên Hoa này hôm nay đến lúc kết tiên hạt, vì vậy tiên khí dẫn dắt ta ở lại bảo vệ. Mỗi 1 nghìn năm nó lại kết hạt một lần, nếu không có truyền nhân hữu duyên đến hái thì nó sẽ lại hoàn nguyên thành Tiên Hoa như cũ

- Nếu người không thể ăn hạt Tiên Hoa , tại sao phải khổ công bảo vệ thánh vật cho truyền nhân Thánh Mẫu.

- Ta vốn không phải tiên thú sinh ra nơi đây, nhưng khi đã ở đây thì tự nhiên sẽ được tiên âm dẫn dắt trách nhiệm bảo vệ Thánh Vật trong khoảng thời gian Tiên Hoa kết hạt. Ta cũng đã ăn tiên quả trong vườn của Âu Cơ Thánh Mẫu, ít nhiều cũng đã chịu ơn. Vạn nhất mà có yêu ma đến phá cổ động, khiến sau này truyền nhân Thánh Mẫu không thể tiếp cận Tiên Hoa thì tiểu tiên thú như ta sẽ nhận tiên phạt mất đi hoàn toàn thần trí.

Đến lúc này Đại Hùng mới hiểu tại sao Linh Giác Hóa Lộc lại không thể chuyển đi khi hấn và Tiểu Phong tìm đến. Và cũng hiểu tại sao nó không thể ăn được Tiên Hạt do Hoàng Liên Tiên Hoa kết thành. Khoảng thời gian tiên hoa kết hạt không dài, nhưng cuối cùng lại đem lại khổ mệnh cho nó.

Giờ đây nhìn thân thể nó nhọc thể tan tác, yếu khí hành hạ, Đại Hùng cảm thấy chua xót trong lòng. Cái gì mà tiên hạt không thể hưởng dụng chứ ? Ở đây có tới 9 tiên hạt, nếu Linh Giác Hóa Lộc có ăn đi 1-2 viên mà trị được thương thể thì hấn cũng cam lòng. Hấn còn muốn cho Tiểu Phong và Tiểu Bảo cùng ăn nữa. Còn 6 viên cũng đủ cho hấn và phụ mẫu dùng rồi. Nghĩ đến đây bất giác trong lòng Đại Hùng nổi lên một niềm chua xót. Cảm thánh vật trong tay lại không thể cứu nổi Linh Giác Hóa Lộc trước mặt. Đứng là thiên mệnh nghiệt ngã.

Linh Giác Hóa Lộc chừng như đã gần hết sức chi trì, trên lộc khẩu tiên huyết nhỏ tong tong xuống đất. Nó nhìn sang Tiểu Phong tắc tắc, rồi lại liếm liếm lên đầu của Tiểu Bảo. Ai bảo thú vật không biết yêu thương? Nhìn Linh Giác Hóa Lộc thể hiện tình cảm của một mẫu thân thương con còn nhỏ mà đã sắp mô côi, Đại Hùng cũng thấy đỏ hoe mắt, vội nhìn tránh đi nơi khác. Hấn năm nay đã 16 tuổi, nhưng lịch duyệt giang hồ chưa đủ nhiều, trái ngang uẩn khúc trong thiên hạ chưa kinh qua, trong lòng nên thiếu niên tếu táo này thủy chung vẫn còn khá nhiều thiện lương thuần phác.

Linh Giác Hóa Lộc liếm con xong, quay lại dụi đầu vào cổ Tiểu Phong, đoạn cọ cọ sừng vào độc giác của kì mã, như ôn lại những kỉ niệm thừa ban đầu. Nó biết sắp đến lúc táng thân nhưng trong lòng còn vẫn vương không ít.

- Đại Hùng, ta sắp đến lúc phải ra đi. Thân xác này để không cũng hoài phí. Ta muốn người lấy tiên tinh hạch của ta cho Tiểu Bảo nuốt. Ta và nó mẫu tử tương huyết, nhất định nó sẽ dễ dàng luyện hóa, không bị phản lực. Ma tinh hạch của Ma Lang kia sau khi Tiểu Bảo luyện hóa tinh hạch của ta xong hãy cho nó ăn. Người căn bản không có nội công, có giữ cũng vô ích. Để Tiểu Bảo ăn sau này nó sẽ phò trợ người. ...

Tiểu tiên thú nhún nốt mấy tiếng cuối cùng, tứ chi dần khuy xuống. Nó hướng lân giác lên cao trần trời nhìn Tiểu Bảo, Tiểu Phong lần cuối, kêu "Tắc" nhẹ một tiếng, tứ chi bùng lên bốn ngọn bích hỏa diễm trườn lên toàn thân, lần này chính thức cơ thể nó tự mình trong Hóa Diễm tiêu tan, giữa chỗ nằm chỉ còn một tiên tinh hạch hình trái tim như hồng ngọc.

Tiểu Phong đứng bên cạnh hí lên cuồng loạn, chân trước dựng lên dặm xuống đất thỉnh thỉnh. Tiểu Bảo thì rên rên thiết liên hồi. Nó như không hiểu mẹ nó bỗng nhiên sao lại biến mất trong hóa diễm, thân hình nhỏ nhắn chạy loạn quanh chỗ mẹ nó đã từng nằm. Phải chăng mẹ nó đang biểu diễn một pháp thuật cho nó thấy ?

Đại Hùng hai tay nâng tiên tinh hạch của Linh Giác Hóa Lộc lên, tiến lại bên Tiểu Bảo, nhẹ nhàng ôm lấy nó vào lòng, xoa xoa cái linh giác nhỏ xíu của nó :

- Từ nay ta sẽ thay mặt người mẹ tuyệt vời của người mà chăm sóc cho người. Yên tâm đi Tiểu Bảo, nhất định sau này người sẽ cùng ta với Tiểu Phong sống những ngày thanh thản nhất. Đây là tiên tinh hạch, là kết tinh tinh mẫu tử của mẹ người. Mẹ người đã để lại tất cả yêu thương cho người trong đây. Hãy nuốt nó để mẹ người luôn ở cạnh chăm sóc cho người.

Tiểu Bảo nghe Đại Hùng dỗ dành, từ từ há miệng ra nuốt tiên tinh hạch của mẹ nó, trên mắt chảy ra hai dòng tiên lệ. Không biết có phải linh thức tiên thú khiến nó hiểu ra rằng người mẹ của nó sẽ không bao giờ có thể ở bên nó nữa không.

Tiểu Bảo nuốt tiên tinh hạch xong, toàn thân từ từ phát sáng, linh giác trên trán dài ra thêm một khúc, cơ thể chuyển biến lớn lên một phần. Hai bên hông nó trồi lên hai khối u, rồi theo một tiếng hí vang chớp mắt tách da vọt ra, từ từ hóa hình thành 2 cánh thiên điều màu trắng, chính thức biến thành Kỳ Lân phương Tây truyền thuyết. Nhìn kỹ, chỉ có bốn vó câu màu đỏ từ dưới khuỷu trở xuống là khiến nó có phần nào khác biệt.

Sở dĩ Tiểu Bảo có thể chuyển biến thành Kỳ Lân, có lẽ vì mẹ nó là dòng ngoại lai huyết thống khá gần của thần thú. Đến đời nó Lân huyết đã lập hai lần vì cha nó được phối từ Độc Giác Hóa Lộc - cũng là một họ hàng xa của Kỳ Lân . Nay nó nuốt tiên tinh hạch của mẹ nó, khiến Lân huyết trùng lặp (2) nhiều lần bị kích thích, xảy ra hiện tượng lại cổ , giải phóng thần tính của tiên thú Kỳ Lân phương Tây (thiên mã Unicorn) trong huyết bào. Tiểu Bảo lại cổ thành Kỳ Lân, tuy không phải nguyên bản nhưng chắc chắn không hề yếu đuối. Đại Hùng nhìn vào ngoại hình nó lúc này có thể khẳng định chắc chắn như vậy.

(1) Ngạc kinh : Cá sấu

(2) Trùng lặp huyết thống sẽ dẫn đến hiện tượng lại cổ, tức là có những đặc điểm giống tổ tiên xa xưa - ai học sinh học cũng đều biết.

Chương 18: Ảo Thân Âu Cơ

Đại Hùng vốn không hiểu lắm những điều này, thấy Tiểu Bảo biến thân thành Kỳ Lân, hắn vừa mừng vừa lạ lắm. Hắn cũng không thắc mắc nhiều với hình thái hiện tại của nó. Có điều Tiểu Bảo biến đổi xong chắc cần thời gian hoặc trợ lực để luyện hóa hoàn toàn tiên tinh hạch.

“Muốn kiểm trợ lực hóa giải xung đột trong cơ thể - còn gì tốt hơn tiên quả chứ. “

Đại Hùng liền lấy tiên quả vẫn mang theo, dứt cho Tiểu Bảo. Tiểu mã ăn xong tiên quả, ánh sáng ngoài thân từ từ giảm xuống, cơ bắp nổi dần lên, giống như Tiểu Phong rất có tương lai thành một tên phong lưu mã tử trong mã giới.

Đại Hùng chờ thân thể Tiểu Bảo ổn định, tưởng nó đã luyện hóa tiên tinh hạch xong, theo lời Linh Giác Hóa Lộc liền cho nó nuốt tiếp ma tinh hạch của Song Đầu Ma Lang. Lần này không ngờ có vẻ không thuận lợi. Tiểu Bảo vừa nuốt xong tiên tinh hạch tức thì nhảy lông lên, toàn thân tỏa nhiệt, bích hỏa điểm bùng lên dữ dội khiến Tiểu Phong và Đại Hùng phải dạt sang một bên né tránh.

Đại Hùng nhớ tới binh ngọc lộ ban nãy biết đâu có thể khắc chế nhục hỏa, vội dốc ra thì thấy một nửa tiên thủy còn lại đã hoàn toàn bốc hơi mất. Đúng là Ngọc Lộ Băng Tinh – Nhất Đắc Hoàn Tiên, dùng xong một lần thì tiên lộ trả về cho thần tiên hết. Trong lúc đó, Tiểu Bảo nhảy nhót một hồi chọt hưởng ra ngoài động cầm đầu chạy, có lẽ đi tìm tiên quả.

Thực ra lần này do Đại Hùng không hiểu ý của Linh Giác Hóa Lộc. Cho dù Tiểu Bảo đã luyện hóa được tiên tinh hạch thì cũng phải cần một thời gian dài để điều khiển được luồng tiên khí mới trong cơ thể. Đại Hùng không biết nhiều về nội công, linh lực, tưởng rằng có thể cho Tiểu Bảo ăn tiếp Yêu Lang tinh hạch ngay, báo hại Tiểu Bảo bị phản lực một phen cuồng động.

Tiểu Bảo đi rồi, trong dao trì chỉ còn le lói ánh minh châu, còn ngoài cửa băng tinh thì đen thui như mực. Đại Hùng bắt đắc đi liền lấy tiên liên dài ra làm đuốc, vừa cầm vừa ngắm nghía.

Tiên hạt của liên dài không biết rốt cuộc có ... ngon không nhỉ? Nghe nói những thứ thực phẩm của thần tiên đều có mỹ vị phi thường, còn có thể có tác dụng kì diệu gì đó nữa. Dù sao thì cũng chưa thấy ai khoe với hắn được ăn tiên thực để miêu tả lại bao giờ, thật là đáng tò mò.

“Chắc là không có độc. Thử một hạt xem”.

Cuối cùng nhịn không nổi, Đại Hùng bóc hạt tiên hạt ban nãy, cho vào miệng thưởng thức. Đối với tên háu ăn như hắn thì nhịn thêm quả thật là một điều xa xỉ. Tuy trong lòng đau đớn vì chuyện của Linh Giác Hóa Lộc nhưng cũng khó ngăn hắn nếm thử tiên phẩm lúc này.

Woa. Mùi vị rất tuyệt, còn hơn cả tiên quả trong tiên viên nữa! Hai mắt mơ màng lim dim, lưỡi hắn dựng hết cả gai vị giác lên để thấm vào cảm giác mềm ngọt, giòn giòn, bùi bùi. Đã vậy, trong tâm liên hạt còn có một dung dịch quánh như chè lam, trong như sương sớm, thơm thơm, dính dính, béo béo. Tất cả những mỹ vị ấy xâm chiếm linh hồn hắn.

“Phải chi trông được một ao sen loại này thì quá hay.” Đại Hùng bất giác nghĩ thầm.

Trong trạng thái bay bổng giữa một thế giới đầy thực phẩm, với thiên địa đều kết bằng tiên liên hạt, hắn thấy trước mắt mình hiện ra một tiên nữ đẹp tuyệt trần. Tiên nữ dung mạo xinh đẹp không một tí vết: mắt phượng, mày liễu, mũi cao dọc dừa, làn da bạch tuyết, cổ ba ngón, eo thon như ong... Tiên nữ từng nét từng nét đều vạn phần thanh tú, bạch y lay động, dáng vẻ thánh khiết, một búi tóc cao cao, thả xuống một lọn dài, ôm ấp khuôn ngực đầy như sóng trào. Đôi gót hài sen màu hồng lấp ló dưới mép tiên y.

“Ồ, nàng tiên hạt sen này thật xinh đẹp!”. Đại Hùng ngây người ngắm nghía.

Tiên tử khoe miệng lộ tiểu ý:

- Không ngờ truyền nhân của ta và Long Quân lại là một kẻ ham ăn, phạm tục như người.

Đại Hùng nghe tiên tử nói, âm thanh như khánh ngọc, trong vắt như nước suối, tâm hồn cũng như thư thái dễ chịu thêm mấy phần. Tuy nhiên tiên tử xưng là Thánh Mẫu khiến hắn dần mặt ra.

- Thánh Mẫu? Thực sự là còn tồn tại?

Tiên tử mỉm cười:

- Tại sao ta không thể tồn tại? Thần tiên là trường sinh bất tử mà.

Ừ nhỉ, đối với thần tiên thì vạn năm cũng có khác gì một năm. Chẳng qua họ lâu không xuất hiện nên mọi người đã quên mất sự tồn tại của họ mà thôi. Thực ra, nhìn thấy tiên tử thánh khiết như vậy, lại xuất hiện khi mình ăn tiên liên hạt, hẳn đã sớm tin rằng đúng là Thánh Mẫu. Đại Hùng chỉ là một bách tính tầm thường, niềm kính trọng tiên thần đã theo tín ngưỡng dân gian in sâu vào tâm trí, vội chấp tay cung kính:

- Xin ra mắt Thánh Mẫu. Ban nãy, tiểu nhân quá ngạc nhiên nên thất lễ. Mong người đừng để tâm.

Âu Cơ Thánh Mẫu nhìn hần phát tay nhẹ nhàng:

- Người tuổi còn nhỏ, lần đầu thấy thần tiên tất nhiên phải kinh ngạc không tin. Ta không nhỏ nhen đi trách người. Đây cũng chỉ là một ảo thân của ta lưu trong Hoàng Liên Tiên Hoa, người không cần quá đa lễ.

Đại Hùng nghe xong lòng càng thêm kính phục. Âu Cơ Thánh Mẫu không chỉ cốt cách phi phàm mà tiên đức còn muôn phần rộng lượng, hòa nhã, cũng không ép người khác quy lụy tể bái. Nhớ lại mỗi lần đến dịp gặt tổ Hùng Vương và các tiên đế, mẹ hần đều bắt hần phải lạy các tượng thần thánh như chìm gỗ kiến tìm sâu, bây giờ thấy như thế có phần không phải với tấm lòng của các bậc tiên đế cho lắm (hê hê...). Lại nghĩ đến những tay phú hộ giàu có lần nào cũng kiến kiến vài mâm, trăm bát, thực là khoa trương thanh thế, không hiểu có được thiên giới châm chúc gì không.

Ảo thân Âu Cơ dịu dàng nhìn Đại Hùng:

- Hơn ba vạn năm, bây giờ mới thấy được truyền nhân của chúng ta xuất hiện. Sao? Cảm giác làm truyền nhân của thần tiên như thế nào?

Đại Hùng thoáng qua một chút suy nghĩ, rồi dè dặt trả lời:

- Thừa Thánh Mẫu nương nương, tiểu nhân hôm nay hái được tiên hoa, ăn tiên liên hạt, nhưng tiểu nhân quả thực chỉ là một bách tính tầm thường ở Long Tinh thành. Truyền nhân gì đó của Thánh Mẫu... tiểu nhân nghĩ rằng ở đây có hiểu lầm chăng.

Làm truyền nhân của thần tiên ắt sẽ được hưởng không ít lợi ích, nhưng bù lại nhiệm vụ cũng sẽ ghê gớm bội phần, chắc phải đi hàng yêu trừ ma không chừng. Mà yêu ma chắc cũng không phải loại bèo bèo như ma thú cao cấp, tệ cũng là siêu cấp yêu thú trở lên. Cái gì mà hàng yêu, trừ ma – hừ, căn bản hần chưa có hứng thú. Hôm nay bị Bạch Ma Phong Sur cùng đàn Di Điều Lang Đầu dọa muốn té đài ra quần rồi. Hần tuy có chí vậy vùng, nhưng lúc này còn chưa đủ sức tung hoành thiên hạ. Cấp Sơ Ngộ mà đòi vùng vẫy kiếm đi săn yêu ma – trực tiếp đào cái lỗ nằm xuống trước đi cho xong.

Ảo thân Âu Cơ thú vị nhìn hần, lập lời hỏi:

- Người cho rằng ta nhầm lẫn thật chăng? Chứ theo ý người thì truyền nhân của chúng ta phải là người như thế nào?

- Tiểu nhân không dám đoán bừa, nhưng truyền nhân của hai vị tổ tiên dân tộc Bách Việt chúng ta chắc chắn phải là người mạnh mẽ tài giỏi, võ công cái thế, pháp thuật phi phàm, thành tích hàng ma phục yêu vô số. Nhân vật đó phải là người thiên hạ đều ngưỡng mộ, kính trọng, đỉnh đỉnh đại danh, không những thế lại còn thông kinh sử sách, hiểu biết vạn vật. Ngoài ra... ngoài ra còn... đẹp trai, hào hoa phong nhã nữa.

Đại Hùng liếc môi làm luôn một tràng như nước chảy mây trôi, vừa tán dương hết sức truyền nhân Thánh Tổ, vừa cố gắng vẽ ra một nhân vật cái thế thiên hạ, thập phần toàn mỹ, khác xa mình càng tốt. Lúc cuối cạn ý, liền chế thêm cái khoản “hào hoa phong nhã” vào.

- Như vậy người thấy mình vẫn còn chưa đủ... đẹp trai và hào hoa phong nhã?

Âu Cơ Thánh Mẫu nghe hần huyền thuyên, có nén cười hỏi lại. Đại Hùng gãi gãi đầu.

- Tiểu nhân nhìn kĩ thì cũng có chút đẹp trai, nhưng hào hoa phong nhã thì quả thực là chưa đủ. Nếu xét thêm các điểm khác thì quả thật chưa xứng đáng.

Nói câu này ra, hần cho rằng đó là hần thành thật. Sinh ra làm người ai mà chả muốn mình hay mình tốt. Hần không thể tự tăng bốc cho mình nhưng cũng không cần phải dìm mình xuống. Hần đang lúc dậy thì, thân thể phát triển nhanh chóng, lại thêm được ăn tiên quả, sức lực vượt trội so với chúng bạn. Hần không phải nữ mào nam tử tuyệt đỉnh gì, nhưng quả thật đáng vóc lúc này trông cũng rất vừa mắt. Mấy nữ tử trong Long Tinh thành gặp hần nhiều khi cũng trộm mắt liếc nhìn. Thậm chí như con bé Xuân Thủy chơi thân với nhóm huynh đệ bọn hần, có lần còn khẳng định sau này hần lớn lên sẽ khiến nhiều thiếu nữ phải thương trộm nhớ.

- Hi hi, nhà người quả là một người rất thú vị. Người ta gặp được tiên thần thì khoa trương đủ điều, chỉ mong được để ý chiếu cố. Còn người được nhận là truyền nhân thần tiên thì lại tìm cách tránh né. Nhưng ta khẳng định rằng ta không nhầm lẫn.

- Nương nương có thể điểm chỉ cho tiểu nhân được chăng?

Đại Hùng cố vớt vát.

- Ta sinh ra tổ tông của dân Bách Việt. Mỗi cá nhân mang dòng máu Bách Việt ít nhiều đều ra truyền nhân của ta và Long Quân.

- A... tiểu nhân quên mất điểm này. – Đại Hùng ngăn người ra.

- Đã là con dân của ta tất nhiên đều xứng đáng được hưởng một sự công bằng. Kì thực nếu là một người khác mang dòng máu Bách Việt hái được tiên hoa, thì người đó cũng sẽ trở thành “truyền nhân” mà thôi.

Ảo thân Âu Cơ lắc đầu nhìn Đại Hùng:

- Ta thấy ngươi đúng là chưa từng trải được bao nhiêu. Có nhiều điều trong cuộc sống, khi qua rồi sẽ nảy sinh nhận thức mới mẻ. Những niềm tin của ngươi từ trước đến nay vốn là do cha mẹ cùng với dư luận trong xã hội đương thời truyền đạt. Ví dụ như : bậc đế vương thì phải có son điểm ở trên người, bậc anh hùng thì khi sinh ra phải có ngũ sắc vân vù, đại loại là như thế ... Suy cho cùng, đó vẫn là suy nghĩ của người khác. Nếu ngươi biết đặt ngươi vào vị trí khởi đầu, không không an tĩnh trong mỗi sự việc mà suy ngẫm, tất sau này sẽ mở mang ra nhiều kiến thức. Điều này rất có lợi, có thể giúp ngươi vươn tới những cảnh giới không ngờ.

- Liệu có quả thực được như vậy chăng ? Chẳng lẽ những điều trước đây tiểu nhân học hỏi đều là sai hay sao ?

- Ta không nói chúng sai, nhưng ngươi nên biết những kinh nghiệm đó đúc kết từ thực tế kinh nghiệm của những bậc tiền nhân, chưa chắc đã đúng đối với hậu bối. Nói cho dễ hiểu : tiền nhân cho rằng ăn nem công chả phượng là cực phẩm, nhưng ngươi lại cho rằng những thứ đó không thể sánh được với món canh tam vĩ kê của mẫu thân ngươi, hoặc giả là so với món tiên quả trong vườn của ta. Đó chính là nhờ thực tiễn của mỗi người mà tìm ra lý tưởng riêng.

Đại Hùng quả thật đã phục Âu Cơ Thánh Mẫu sát đất. Nếu mà đem một mớ lý thuyết giảng cho hắn để phân tích đúng sai, hòng đập đổ những gì hắn đã khắc in trong trí não lâu nay, có lẽ hắn sẽ cần một khoảng thời gian dài để suy nghĩ mà ngộ ra. Nhưng chỉ cần liên hệ đến thức ăn, tự nhiên tất cả đều trở nên nhẹ nhàng dễ hiểu. Chả phượng hắn chưa từng ăn qua, nhưng thịt công hắn không phải chưa từng thưởng thức, đúng là so với bát canh tam vĩ kê của mẫu thân hắn và tiên quả trong Âu Cơ Tiên Viên thì không thể so bì. Nếu đem so với Hoàng Liên Tiên Hạt thì càng không thể nói hết sự chênh lệch giữa hai món. Nghĩ đến đây, nước miếng hắn đã bắt đầu ứa ra đầy mồm.

Thánh Mẫu lại nhẹ nhàng:

- Ngươi đừng để ý việc chọn lựa truyền nhân quá nhiều. Ngươi đã hái được Hoàng Liên Tiên Hoa, vậy cứ yên tâm mà nhận lấy tư cách này. Dù sao, ngươi là một “truyền nhân hữu duyên”, hay nói cách khác, ngươi là người có thiên mệnh. Những điều này không thể cưỡng cầu mà có, không thể cố gắng mà đạt, cho dù người khác có hơn ngươi bao nhiêu đi nữa.

Ra là như vậy. Đây chắc chắn là một đả kích to lớn trong suy nghĩ của Đại Hùng. Truyền nhân của Âu Cơ Thánh Mẫu và Long Quân Thánh Tổ - chỉ cần là một người dân bình thường như hắn cũng đủ tư cách, đâu phải cần tới bậc cửu ngũ chí tôn gì. Đó quả là một sự công bằng ghê gớm nhất trong cái xã hội chẳng mấy khi công bằng này. Hằng ngày hắn vẫn thấy những người mạnh được nắm quyền, những người giàu được thao túng, những người giỏi được ưu ái. Những điều này vốn đã thành tự nhiên như hơi thở, ngay cả trẻ con cũng biết. Đại Hùng không mạnh, không giàu, không giỏi, nhưng lại vượt qua tất cả bọn họ để thành truyền nhân hữu duyên, lãnh lấy thiên mệnh.

Như vậy có phải bất công cho họ không ???

Như Thánh Mẫu đã nói, chắc chắn là không. Con người sinh ra rồi gặp kỳ duyên, đó là do những điều họ làm trong cuộc sống đã dẫn dắt họ đến tào ngộ đó. Đại Hùng chẳng cần áy náy, chẳng cần nợ ai, cũng chẳng cần quan tâm đến thứ chết tiệt là anh hùng cái thế, thiên hạ vang danh gì cả khi nhận lấy tư cách truyền nhân của Tiên Thần này. Tuy nhiên, mọi chuyện đã xảy ra với hắn nhanh một cách quá hoang đường khiến hắn nhất thời chưa thể tiêu hóa được. Lại nói làm truyền nhân tiên thần có thể có cái trách nhiệm nguy hiểm tính mạng kia không vẫn khiến hắn canh cánh trong lòng.

Âu Cơ Thánh Mẫu thấy mặt Đại Hùng biến đổi không ngừng, biết hắn đang có xáo động lớn về suy nghĩ, nhẹ nhàng hỏi:

- Ngươi vẫn còn khúc mắc gì chăng?

Đại Hùng ngần ngừ:

- Tiểu nhân đang thắc mắc làm truyền nhân thì phải làm những gì? Có phải ... trừ ma diệt quái gì không?

- Trừ ma diệt quái thì đã hắn.

Ảo thân Âu Cơ nhìn khuôn mặt xanh như tàu lá của Đại Hùng rồi cuộc không nhịn được cười:

- Ngươi lo cái gì chứ. Bao giờ đủ mạnh ngươi mới phải làm. Có ai sai ngươi ngay ngày mai đi trừ ma diệt yêu đâu. Chuyện bắt trí như vậy ta sao có thể làm ra.

Đại Hùng lén thở dài. Xem ra chuyện hành hiệp trọng nghĩa là không tránh được rồi. Ai da, ta sẽ là đại anh hùng bất đắc dĩ a.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Quái Khí

Đại Hùng thích tiêu dao tự do, vô tư khoái hoạt. Làm truyền nhân là phải chịu bó buộc vào những nghĩa vụ gì gì đó - tất nhiên có thể có trợ giúp của Thánh Mẫu - nhưng dù sao cũng không thoải mái như tự mình quyết định. May mắn là phải đến lúc hấn mạnh mẽ cỡ nào đó mới bị dính vào, dù sao mấy công tác loại này thì cực khổ là cái chắc.

“Làm truyền nhân chắc cũng sẽ nhận được bảo vật, thánh khí gì đó ngon lành chứ nhỉ. Chẳng lẽ, lại chỉ được mấy hạt sen ăn cho ngon miệng thôi sao?”

Đại Hùng “ý tứ” dò hỏi:

- Thừa Thánh Mẫu, tiểu nhân chỉ là một kẻ phàm nhân, võ công kém cỏi, gia cảnh trung bình, ngay cả linh thú cũng không chống lại được. Nếu sau này gặp phải quái thú mạnh mẽ chỉ sợ không hoàn thành được nhiệm vụ. Không biết Thánh Mẫu có món đồ gì giúp ta tăng cường năng lực lên chút không?

Ảo thân Âu Cơ liền trấn an:

- Ngươi đừng lo. Tiên Liên Hạt ngươi đã ăn có rất nhiều diệu dụng. Nhờ nó ngươi sẽ mạnh lên không ít.

- Vậy sau này, tiểu nhân có điều gì thắc mắc, có thể thỉnh giáo Thánh Mẫu nương nương chăng ?

Âu Cơ lắc đầu:

- Ta là một ảo thân, không thể tồn tại lâu ở dạng thực thể. Bản thể của ta lại càng không thể tự do hạ phàm. Nếu sau này có việc gì khẩn yếu, người cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đại Hùng chợt nhớ đến một câu thành ngữ rất hay: “đem con bỏ chợ”... Tiên liên hạt ăn này giờ đã thấy biến đổi gì đâu - so với tiên tinh hạch giúp Tiểu Bảo tiến hóa chớp nhoáng thành thần thú thì kém xa. Tiên liên hạt như vậy tác dụng chưa chắc đã lớn. Bây giờ hỏi “lỡ gặp khó khăn biết vịn vào ai” – hóa ra cũng không có ai để vịn cả. Oạch, sao cứ cảm giác như bị lừa làm truyền nhân ấy nhỉ?

Ảo thân Âu Cơ dường như nhìn thấu suy nghĩ của hấn vội giải thích:

- Ảo thân này do bản thể ta lưu vào trong liên hạt, trong linh thức chứa một số thông tin liên quan đến các thần tích của Long Quân, còn những sự việc khác ta biết rất hạn chế. Trước hết, ta nói cho ngươi vị trí thần tích đầu tiên: hãy tìm hiểu ở khu vực Long Khí Môn. Còn tiên hạt, ngươi không thể ăn tiếp ngay. Phải biết khả năng tiếp nhận ngoại lực của cơ thể có hạn, trừ phi có hỗ trợ của Long Thần Khí thì mới có thể thành công.

- Tiểu nhân cũng từng học võ tại Long Khí đường, ở đó đâu có điểm gì kì lạ ?

- Cuộc sống thiên biến vạn hóa. Ngày hôm nay đã không phải là ngày hôm qua. Hãy tự tìm hiểu đi, tìm ra được đối với ngươi là một việc tốt. Còn bây giờ, ta sẽ vào ngủ trong linh thức của ngươi.

Ảo thân của Âu Cơ Tiên Tử phân hóa thành một làn bạch quang rải lên người Đại Hùng, chậm rãi biến mất.

“Chạy nhanh thật, còn chưa kịp hỏi cho kỹ càng mà”.

Đại Hùng ngơ ngẩn cầm Hoàng Liên Tiên Đài trên tay đi ra ngoài động. Cuộc sống tự do tự tại của hấn bắt đầu từ đây sẽ bước vào một trang mới.

Hoàng Liên Tiên Hoa to lớn có vẻ bất tiện. Đại Hùng quyết định tách lấy tiên hạt cất vào trong bạch ngọc bình, còn cái vỏ rỗng đem chôn ở một góc động.

Khi hai tên Đại Hùng và Tiểu Phong lên đến vườn tiên quả thì đã thấy Tiểu Bảo đang đứng dưới một gốc cây, bên cạnh là một đồng cỏ. Tiểu Bảo lại trưởng thành thêm một bước lớn, linh giác bây giờ còn thêm ánh lói quang.

Trông thấy Đại Hùng, Tiểu Bảo có vẻ mệt mỏi, chạy lại gần bập bẹ :

- Ta...ta...buồn ngủ...

Nói xong nó lập tức biến thành một quả quang cầu nhập thể vào sau vai của Đại Hùng, chẳng kịp cho hấn kịp phản ứng lấy mấy may. Hình thể của Tiểu Bảo sau khi chìm hết vào cơ thể của Đại Hùng xong thì sau vai hấn hiện lên hình một con tiểu kỳ lân đang nằm ngủ - xem ra nó đúng là lấy thân hấn làm giường rồi.

“Con Tiểu Bảo này không ngờ nuốt hai tiên - yêu tinh hạch xong lại mở được linh huyết. Nhanh hơn so với mẹ nó cả trăm năm chứ không ít.”

Đại Hùng than thở rồi đi xuống sườn núi, nghe ngóng từ phía một hồi nhưng chưa thấy có dấu hiệu một phương sơn nào tiếp cận phía bên kia vách đá. Có lẽ họ còn đang bận truy tìm hoặc chiến đấu với một đồng ma thú mà lần trước khi Tiểu Bảo xuất sinh hấn đã từng gặp. Nghĩ vậy hấn cũng yên lòng định cùng Tiểu Phong trở về.

Bỗng lúc này trong cơ thể hấn lại dâng lên một cỗ quái khí bành trướng. “Chẳng lẽ là Tiên Liên Hạt sinh hiệu quả? Hơi chậm nhưng có là tốt. Không biết có làm mình tăng lên vài cấp không.” – Đại Hùng hớn hờ đoán.

Quái khí càng lớn càng nóng bỏng, trong chốc lát Đại Hùng cảm giác như nội tạng mình giống như nấu sôi lên. Hấn hốt hoảng vớ vội lấy một tiên quả ăn ngấu nghiến, nhưng không ngờ tiên quả cũng chả có tác dụng gì trong trường hợp này. Còn may đang mùa đông, không khí và băng tuyết lạnh lẽo giúp cơ

thể hân hạn chế quá trình tăng nhiệt, nếu không hân hồ nghi cơ thể mình có thể phóng lửa y như mẹ con Tiểu Bảo vậy.

Chợt hân nhớ đến vị sư phụ trong Long Khí Môn từng nói người luyện võ sở dĩ cần luyện dẫn khí không phải chỉ tăng cường nội công, mà còn để tinh lọc những tạp lực khác trong cơ thể. Bộ tâm pháp của Long Khí Môn truyền thừa từ thời Thánh Tổ đến nay, ngay từ khi sơ luyện đã có thể học một phần về luyện khí cơ bản. Nghĩ đến đây, Đại Hùng không cần cân nhắc gì nữa, vội vàng ngồi xuống giữa vườn, hai tay bắt quyết, bắt đầu quá trình dẫn khí.

Việc luyện khí này nếu là một cao thủ, hân sẽ dễ dàng thực hiện, thời gian dẫn khí đi qua các mạch chính của cơ thể cũng chẳng cần quá lâu. Nhưng với một kẻ vừa hết lớp sơ cấp, còn chưa được dạy chút gì về công pháp chân chính thì quả là phiền toái. Đại Hùng dựa theo bản sơ luyện công pháp Long Tâm Quyết để hành công, vừa ạch đẩy từng đoạn khí vào các mạch, vừa lo không chế cho khối khí này khỏi chạy loạn sang các kinh mạch không được phép.

Khối khí mang theo nhiệt độ nóng bỏng, từng bước nhích đi trong kinh mạch Đại Hùng. Mỗi bước tiến lên là một bước gian nan. Vách kinh mạch dù không bị đốt cháy nhưng cũng bị làm cho mềm nhão, nhồi căng ra, lớp thành mỏng bên trong giống như lột mất, bỏng rát. Đại Hùng chưa từng bị đau đớn đến như thế bao giờ, toàn thân như bị bỏ vào nồi nước sôi, tuy luôn phải chú tâm để luyện khí, song miệng hân không ngớt gào lên những âm thanh vô nghĩa. Hai hàm hân răng nghiến chặt, khoe miệng bị mồ hôi trên trán chảy vào mặt chát.

Trải qua một canh giờ, hân mới dẫn được đám quái khí đi được một vòng. Phải nói quái khí này quá lớn so với cơ thể hân. Khi đoạn đầu của quái khí đó đi xong một vòng thì đoạn cuối của quái khí vẫn chưa xâm nhập hết vào trong kinh mạch. Tất cả các kinh mạch khác lúc đó căng phồng lên những đoạn khí. Cũng may do hân ăn tiên quả nhiều nên cơ thể chịu đựng tốt hơn người thường, đến lúc này vẫn chưa bị nổ tung kinh mạch mà chết. Nếu Tùy Tiễn được sư và mấy vị sư phụ Long Khí Môn mà ở đây, chắc sẽ kinh hồn táng đờm khi thấy các mạch chẳng chịt bò trên cơ thể Đại Hùng nổi to bằng cái đũa, bên trong trời sục như một con sâu cực dài đang đi chuyển.

Chịu đựng cơn đau như xé da, cắt thịt, khí hân đẩy đoàn quái khí hoàn toàn ra khỏi mạch trở về khí cung, dường như quái khí đó đã nhỏ đi một phần mười, thành mạch cũng tự động được phục hồi lại, đồng thời trong cơ thể hân cảm giác sinh ra một đốm sáng nhỏ màu hồng. Đại Hùng hơi ngạc nhiên nhưng áp lực trong cơ thể giảm đi khiến hân mừng rỡ, lại nhân nhó nén đau mà dẫn động quái khí đi tiếp vòng nữa, lại vòng nữa. Mỗi vòng sau càng thành thực, càng nhanh, càng mau lẹ hơn.

Nói về khí cung của người luyện võ – đây là một khu vực chứa khí trong cơ thể nằm nơi chốn thủy, là đáy giao nhau giữa hai mảng xương sườn trước ngực, do tập luyện mà ra. Khí chứa trong đây của người luyện võ thông thường gọi là võ khí, nếu tu luyện tiên thuật, khí sẽ được cải biến thành thuật khí. Người không tu luyện gì thì khí cung sẽ trống rỗng. Nghe nói mỗi lần khí cung đầy khí thì sẽ trải qua một lần khí luyện cực khổ đến dồn ép khí lại. Ép nhiều lần sẽ khiến khối khí trong khí cung cứng rắn dần mà hình thành thực thể. Người luyện võ đơn thuần mà đạt được mức này sẽ có khí thạch trong người. Còn người luyện tiên thuật đạt mức này sẽ có khí bảo. Sau đó, khí biến đổi thế nào nữa thì không biết được, vì mấy vị thành tiên cũng chẳng ở lại hạ giới để chỉ cho mọi người biết.

Trong lúc Đại Hùng ngồi giữa vườn tiên quả tập luyện khí, thời gian trôi qua chậm rãi. Đến khi hân cảm thấy quái khí không thể co rút hơn, cơ thể mới trở lại bình thường. Đại Hùng phui phui tay, đứng dậy ngược nhìn thì trời đã hóa bình minh. Xem ra hân đã ngồi dẫn khí cả đêm dài.

Trước đây khí của hân chỉ có một cụm nhỏ võ khí bằng hòn bi, dẫn đi thật dễ dàng. Lần này dùng một cái phải dẫn khối khí lớn gấp trăm lần, quả thực là khổ hơn bị tra tấn. Khối khí này co rút hết mức xong thì biến thành một khối cầu khí đỏ bằng quả đào, nằm bên cạnh cụm võ khí. Đại Hùng ngoài cảm giác hơi dần phục sức lực ra, cơ thể không có gì biến đổi cho lắm. Điều này làm hân có chút thất vọng, tưởng đâu không có tiên pháp gì của tiên gia nhưng luyện xong quái khí thì nội lực mình cũng tăng vọt lên vài chục lần chớ. Xem ra tiên liên hạt cũng không phải thần kì như mong đợi của hân.

Đúng lúc này, từ phía xa bên các đỉnh tuyết sơn bên kia nổi lên những tiếng xao động, hỗn loạn. Những tiếng gầm của quái thú vang lên khắp nơi, tiếng ồn ã của đám đông con người, tiếng ùng ọang của pháp thuật khởi đầu, tiếng binh khí va chạm vào nhau. Đại Hùng cả kinh, hải vội mấy trái tiên quả trên tiên viên rồi leo lên lưng ngựa, cùng Tiểu Phong xuống núi trở về.

Từ lúc Tiểu Phong cùng Đại Hùng đăng sơn, đến nay đã qua hết hơn ba ngày. Trên đỉnh những tuyết sơn ở vòng thứ năm gần tâm Hoàng Liên Thánh Lĩnh, từng nhóm, từng nhóm người đang kịch liệt đả đấu với yêu tinh quái thú. Đấu khí, tu pháp lan tràn khắp nơi, sâm lâm ngàn năm yên bình phút chốc hiện lên những vẻ hoang tàn.

Lần này các phưởng sơn cùng liên minh cường giả phương xa hợp lực truy tìm vào đến tâm liên, khí thế hùng hực. Lần trong đoàn quân truy tìm Linh Giác Hòa Lộc có không ít những cao thủ thuộc hàng Hổ Cấp, Sư Cấp thậm chí có người có lẽ đã bước vào Long Cấp lĩnh vực như Lãnh Diện An.

Trong thiên hạ hiện nay, võ học được chia theo 7 đẳng cấp chính : Sơ Ngộ , Lang Cấp, Hùng Cấp, Hổ Cấp, Sư Cấp, Long Cấp, Tiên Nhân cấp. Trong đó mỗi cấp lại chia ra tiểu thành, thuần chính, đại thành. Còn các cấp cao hơn thuộc về tiên thần, ma giới, trên nhân gian chẳng mấy người vươn tới vì vươn tới thì đã có thể vũ phá hư không đi vào tiên đạo hoặc kích phá U Minh Quan nhập vào ma đạo.

Đám người truy tìm Linh Giác Hòa Lộc công kích trên mấy ngọn tuyết sơn quần số tổng cộng không dưới nghìn người, thế như chẻ tre khiến cho nhiều ma thú tu luyện lâu năm, hôm nay gặp phải sa cơ mà táng mạng. Đoàn truy tìm này không những tìm tòi kỹ trên từng ngọn núi xung quanh, mà gặp ma thú cũng không ngần ngại làm vài ba động tác giết thú đoạt hạch, dù tính hạch một số ma thú tiểu thành đối với họ nhiều khi chỉ đáng đem về ngâm rượu xoa bóp chân.

Lần ra quân này của phưởng sơn Long Tinh thành quả là thu hoạch chưa từng có. Bởi vì là thợ săn địa phương nên các nhóm truy tìm tiểu tiên thú đều tìm đến cậy nhờ dẫn đường, lại ưu ái dành cho một số tinh hạch cấp thấp và một số vật phẩm thu được từ dị điều, quái thú. Trong lần đi săn này cường giả đi cùng không ít, gặp quái thú là thẳng tay tàn sát. Đội truy quân chia bốn đạo cùng lúc tiến lên Hoàng Liên Thánh Lĩnh, riêng nhóm của Nhất Tiểu Ngao Quý và Bách Thú phưởng chiếm riêng một đạo. Hôm nay tất cả đã tìm xong mười hai đỉnh tuyết sơn vành ngoài (hơn nửa số tuyết sơn gần phía Long Tinh Thành), hùng dũng tiến vào những tuyết sơn hung hiểm phía trong.

Đại Hùng cùng Tiểu Phong thoát ra khỏi động khẩu của tuyết sơn vòng thứ 5, chạy được một đoạn thì gặp một nhóm truy tìm đang giao chiến với ma thú. Trong đường trường lúc này có một con Bách Chi Ngô Công (1) cự đại và một con Tứ Thủ Ma Hầu (2). Xung quanh rải rác là những xác quái thú đã chết, ánh chừng là ma thú nhưng pháp lực còn kém cỏi. Mỗi đỉnh tuyết sơn của Hoàng Liên Thánh Lĩnh tuy không quá cao nhưng diện tích lại rất rộng, vì vậy những con ma thú khác đẳng cấp sống chung một đỉnh sơn cũng không có chi là lạ, bất quá lạ ở chỗ là chúng bị dồn đến cùng một nơi thế này thôi.

Đại Hùng mắt thấy giao chiến thì vội vã đưa Tiểu Phong vòng tránh hướng khác, nhưng chẳng được mấy bước chân đã nghe tiếng gọi :

- Đại Hùng, có phải là người đẩy không ?

Một thanh niên tay cầm đinh ba, khoác áo da thú hớn hờ vẫy tay, gọi Đại Hùng quay lại. Gã này là Lục Thái, một thành viên trẻ tuổi của phường săn Long Tinh thành, niên kỉ không lớn hơn Đại Hùng bao nhiêu, đối với Đại Hùng cũng có phần thân thiết.

Đại Hùng nghe Lục Thái gọi, cực chẳng đã, đành cần răng quay ngựa đi đến. Trong lòng hấn ngán ngẫm: “Tên Lục Thái này bình thời đi săn mất mùi thông minh, thu hoạch toàn thấp nhất phường săn. Hôm nay tự nhiên lại mất sáng như sao, tinh anh dị thường, đúng là tốt không đúng lúc.”

(1) Bách Chi Ngô Công : rất lớn trăm chân.

(2) Tứ Thủ Ma Hầu: Khi ma bốn tay.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Mất Tiên Khí

Lúc này, trong trận chiến, bốn cao thủ Sư Cấp và một cao thủ Long Cấp đang quần chặt hai con ma thú cao cấp. Trên cao có ba cao thủ Sư Cấp khác liên tục điều khiển pháp bảo, đánh xuống âm âm. Lại còn cả trăm người khác bao vây xung quanh, hò reo trợ lực, hoặc giả dùng phương pháp viên kích ăn kẻ. Hai con ma thú cao cấp từng hùng bá một phương, lúc này bị quần công, chừng đã thụ thương không ít, huyết tinh bám dính khắp người. Nền tuyết sơn cũng lấm lem huyết dịch.

Dã thú phân cấp ít bậc hơn nhân loại. Mức hoang thú chỉ tương đương Sơ Ngô và Lang Cấp của võ giả. Linh Thú thì ngang với Hồ Cấp, Hùng Cấp. Ma Thú có thể địch tay đôi với Sư Cấp, Long Cấp. Mà Tiên Thú, Yêu Thú thì chỉ có Long Cấp Đại Thành mới dám ra thử, nếu không phải là Tiên Nhân Cấp mới xong.

Tiên Nhân Cấp thực ra còn chưa phải thành tiên chính thức, tên thật vốn là Cận Tiên Cấp. Sở dĩ Tiên-Yêu Cấp của giống thú và Tiên Cấp của nhân loại có thể chiến đấu chênh lệch một cảnh giới cũng bởi vì vấn đề linh trí. Nhân loại có linh trí nhận thức rất sớm, nếu cùng cấp bậc đã đấu, bảy tám phần là nhân loại sẽ thủ thắng. Ngoài ra, dù cho yêu thú đạt tới sức mạnh ngang ngửa với tiên nhân, nhưng lời kiếp của chúng cũng mạnh hơn rất nhiều, hầu như khó có thể vượt qua để lên tiên giới. Nghe đồn đại trong lời kiếp của chúng có một đạo lỗi gọi là Cường Trí Lỗi, trực tiếp đánh vào não bộ của chúng, không cách nào đón đỡ. Nếu chúng không thể chịu được sự cải tạo linh trí do đạo Trí Lỗi này tẩy hóa thì sẽ không thể mở đường phi thăng. Tiên Thú – Yêu Thú muốn tiến lên tiên giới như nhân loại cùng cấp, hầu như đều bỏ mạng vì đạo Trí Lỗi này. Có trường hợp nào vượt qua chưa thì chưa thấy có thống kê bao giờ.

Đoàn truy tìm này tuy chỉ có một vị Long Cấp tiểu thành, nhưng ý vào số lượng võ giả đồng đức, vây bắt một Tiên Thú hiền lành như Linh Giác Hòa Lạc không phải là không có khả năng, mà cho dù có gặp Yêu Thú hung bạo, cũng có thể đánh một trận. Đánh tay đôi không thắng à ? Bọn ta nhỏ nước bọt dìm chết người.

Lục Thái bỏ đám người đi săn, tiến về chỗ Đại Hùng, một tay xoa xoa lên đầu con Tiểu Phong, nheo nheo mắt :

- Nhà người đi đâu lên đây ? Chẳng lẽ đi cùng nhóm khác bị lạc hay sao ?

Đại Hùng đang kiểm lý do, được Lục Thái mớm cho câu này, mừng như bắt được vàng, gật đầu lia lịa :

- Phải phải, ta hai hôm trước lên Thánh Lĩnh định tìm một ít nấm cho nấu thân , không ngờ lại gặp một nhóm người đi săn quái thú, liền cùng họ đi chung. Vừa rồi ta tách ra bị lạc, giờ mới tìm được đường cũ, đang định trở về.

- Ha ha, người quả thật ham chơi không bỏ. Ở nhà bác gái đang rất lo lắng, chỉ sợ người lên núi đi lung tung, đã bị quái thú ăn hiếp. Thôi, nếu người còn muốn đi chơi tiếp thì hãy gia nhập đoàn của chúng ta. Ở đây có mấy người rất mạnh, đảm bảo là bình an vô sự. Mấy hôm nữa chúng ta sẽ trở về.

A, cái tên Lục Thái này thật là “tiền hậu bất nhất”. Hắn vừa bảo mẹ ta vô cùng lo lắng, lát sau đã bảo ta cùng hắn tiếp tục đi chơi. Đại Hùng không trả lời hắn, hất hàm nhìn cái áo da thú loang lổ máu :

- Người võ công không cao, theo người ta tìm tiền thú làm gì. Nhìn kia, chắc đã bị thương đầu rồi, còn chưa biết sợ ?

- Hi, người đừng lo. Ta lần này chỉ là đi dẫn đường. Bọn họ trả ta chục lạng vàng. Chà, chục lạng vàng ... bằng năm năm liền buôn chải đó. Chưa kể còn một số da thú, sừng, xương các loại.

Lục Thái nháy mắt đầy vẻ hứng thú:

- Cho nên ta đã không kìm được lòng mình. Ha ha, sau chuyến này ta có thể mua một món vũ khí mới, như ma pháp đao chẳng hạn. Cho dù trước đây chỉ dám mơ thôi nhưng giờ có lẽ cũng đủ sức mua một kiện cấp thấp. Yên tâm, ta sẽ đãi người một bữa ra trò.

Lục Thái móc trong người một cái túi da dính máu, móc ra mấy nanh, móng của linh thú, dù chỉ là loại cấp bậc thấp thôi nhưng cũng coi như không tệ đối với thu nhập của năm của hắn.

- Người nhìn nè, lần đi này vừa khỏe vừa thu nhập không tệ đâu. Tính ra một lần đi này, vài ba năm sau ta cũng có đủ cơm ăn qua ngày, chỉ cần không tiêu hoang là được. Máu huyết trên người ta chính là lúc ta rạch thịt quái thú lấy nguyên liệu đó.

Đại Hùng nhìn Lục Thái vẻ chăm chọc:

- Ô Lục đại gia, Lục cường giả, ngài đã có thể một mình hạ sát linh thú rồi sao. Thật là ngưỡng mộ, ngưỡng mộ.

Tên Lục Thái có phản đồ mặt :

- Người lại còn muốn chơi ta. Ta đi dẫn đường lần này với mấy người nữa trong phường săn, có cả Thanh Sơn, Xuân Trung.. Bọn họ thường cho chúng ta vài thứ này, so với giá trị của Linh Giác Hóa Lộc nào có đáng gì. Mấy món cao cấp hơn, họ giữ lại cả rồi. Bọn ta đi săn quái thú, đi về sạch sẽ quá thì cũng hơi mất mặt, khác nào bảo toàn trốn sau lưng người ta, nên lúc lấy tài liệu cũng tranh thủ quệt lên áo vài vết, cho có vẻ oai hùng. He he he...

- Xem ra lần này người phát tài cũng không nhỏ ha.

- Phải phải. Người biết đấy, ta với cha ta đi săn cả năm cũng chỉ được chừng 4-5 lượng vàng. Đó là còn may mắn. Chỉ nội đồng nanh vuốt linh thú này thôi, cũng có giá đến 10 lượng rồi. Lúc nào bán xong, ta sẽ giúp cha mẹ sửa lại căn nhà.

Lục Thái hóa ra cũng là một người con có hiếu. Đại Hùng tự nhiên thấy quý hắn thêm một chút.

- Vậy người cứ tiếp tục theo họ. Nếu thấy nguy hiểm thì đừng xông lên đâu. Ta đi khỏi nhà đã đến hơn ba ngày rồi, giờ không thể cùng người đi tiếp được.

- Hảizzz, nghĩ ra cũng phải. À, ta nghe nói quan huyện hình như cũng có thư tín cần chuyển lên tỉnh, đang rất bức mình, người mau về đi. Còn nữa, để ta lấy cho người một ít thịt bạch dương tươi, đem về cho hai bác. Thịt thú này bình thường chả nghĩ có mà ăn đâu đấy.

Nói rồi hắn tắt tả chạy lại chỗ đám đông, cắt một đoạn lớn trên đùi một con bạch dương bị hạ sát. Lần này đi săn quy mô to lớn. Muông thú trong rừng chết cũng khá nhiều, dư thừa cho cả đám người ăn nên Lục Thái tỏ ra hào phóng.

Cầm sợi dây buộc tảng thịt, Đại Hùng cáo từ ra về. Lục Thái vẫy vẫy tay:

- Người cứ yên tâm mà về. Những quái thú nguy hiểm đa phần bị bọn ta thu thập hết rồi.

Đại Hùng phóng như bay trên lưng ngựa hướng về Long Tinh Thành. Đằng sau có tiếng hò reo vang trời, hiển nhiên một trong hai con ma thú đã bị hạ, một viên ma tinh hạch lại ra đời. Sau trận này Hoàng Liên Thánh Linh thiệt hại không nhỏ. Dã thú, quái yêu chết hết 2-3 phần.

Đại Hùng cười con Tiểu Phong trong lòng lẫn lộn những suy nghĩ. Không biết ở Long Khí đường có gì tốt cho hắn ? Liệu hắn có kịp về để chuyển thư tín cho huyện phủ, và tất nhiên, không biết cha mẹ hắn lần này sẽ phạt hắn như thế nào. Bất giác, hắn thò tay vuốt ve một trái tiên quả, miệng chợt mỉm cười.

Thất nghiệp!

Đại Hùng đang thất nghiệp!

Thất nghiệp một cách nhục nhã vì bị đuổi việc!

Đạo này người khắp tứ phương mò đến Long Tinh thành ừ ừ, tình hình trị an vì thế càng thêm rối ren. Tất cả lính gác ở phủ, thậm chí ngay cả gia đình của huyện lão gia cũng phải tham gia bảo vệ trật tự. Nhưng cái đám giang hồ võ lâm nào có xem những bậc đại diện chính quyền oai phong ấy ra tí cần lượng nào. Bởi vậy nên hôm nay thì đánh nhau rùm rộ, ngày mai thì quịt tiền ở trọ. Thậm chí còn có cả án mạng vì hiềm khích giữa các nhóm cừu địch từ tận đầu tận đầu, bây giờ tranh thủ đem ra thanh toán nữa. Cũng may chưa có cuộc chiến nào tham gia nhiều hơn hai mươi người. Nếu không ngay cả xuất hiện để ngăn cản, đám công sai của nha môn cũng không dám có gan. Nhờ đâu tai bay, vạ gió ...

Huyện đại lão gia thì vô đầu bút tai, “đêm quên ăn, ngày quên ngủ”, một dạ nghiền ngẫm xem có cách nào báo cáo với quan trên về thành tích bảo vệ trị an lũy lũng này, biết đâu lại được thăng cấp, nhân tiện xin một số lính viện trợ cho Long Tinh Thành. Ấy thế mà ngay cái lúc đầu sôi, lửa bỏng như thế, cần gửi công văn hòa tặc như thế, thì Đại Hùng lại biến mất. Nghe đâu là lên núi đi theo đám giang hồ tứ chiếng tìm tiên thú – đấy, chính là cái đám đã khiến huyện lão gia phải lao tâm khổ tứ ấy đấy. Hẳn tưởng người ta trả lương để hắn đi chơi chác??? Hẳn tưởng con Tiểu Phong là của riêng nhà hắn chác???

Một tờ giấy bãi chức ban ra. Con Tiểu Phong được giao cho người khác quản. Mỗi lần nhớ nó, Đại Hùng chỉ còn cách mò sang nhà nhân viên thư tín mới mà tranh cái việc làm mả ôn hầu, tắm rửa và cho nó ăn. Việc này đương nhiên là được nhân viên mới tán thưởng không ngớt, thiếu điều bảo hắn sang xây hẳn cái lều cạnh chuồng ngựa ở mà chăm cho tiện.

Đại Hùng thất nghiệp, vì lời nói trước đây của Áo Thân Âu Cơ, liền xin chuyển vào làm trong Long Khí Đường, kiếm một chân phụ việc cho nhà bếp. Ở, gọi phụ bếp cho nó sang, còn nói trắng ra thì là chân sai vặt. Hài, xem ra giá cả của truyền nhân Tiên Thân đạo này tụt không giới hạn a...

Khoảng thời gian xáo động của Long Tinh thành rồi cũng qua. Cường giả, phường săn từ khắp nơi không tìm được tiên thú, cuối cùng cũng đã rút đi hết. Đồi ba đội săn mạnh nhất có Long Cấp cường giả tọa trấn cũng thử đi hết Hoàng Liên Thánh Lĩnh, nhưng vừa bước sang Bách Vạn Hung Sơn lại đành vội vã quay về. Ở cái chốn ấy quái thú toàn loại Ma Thú Trung Cấp trở lên, lại đông đảo vô cùng, sức người quả không địch lại.

Lúc này sự quan tâm của mọi người tại Long Tinh Thành đang đổ vào cuộc thi tuyển chọn nội đệ tử ở Long Khí Môn. Cuộc thi này thường được tổ chức hai năm một lần vào mùa đông. Nhưng do biến động săn tiên thú năm nay khiến cho rất nhiều đệ tử ngoại môn bị cuốn vào, cuộc thi đành phải dời đến đầu xuân.

Đại Hùng vốn là ngoại môn đệ tử đã kết thúc khóa sơ cấp, đương nhiên muốn tham gia tuyển chọn. Được cái quan hệ của hắn và nhà bếp Long Khí Đường cũng không tệ, vị trưởng bếp Ngọc Thanh liền chủ động giảm bớt giờ làm để hắn có thêm thời gian luyện tập chuẩn bị. Chuyện này xảy ra còn vì mấy vô rượu Làng Vân mà Đại Hùng mang tới nhà bếp mỗi ngày...

Long Khí Môn xét trong tỉnh Hương Bình không phải môn phái duy nhất, nhưng tại khu vực Long Tinh Thành là duy ngã độc tôn. Lịch sử lâu đời của Long Khí Môn nghe đâu cũng hàng vạn năm, truyền từ thời khai quốc trở xuống. Thông thường đối với một môn phái như vậy, đa số là tiếng tăm lừng lẫy, uy danh vang xa, đệ tử nườm nượp hàng ngàn. Nhưng Long Khí Môn lại giống như học trò thực lớp, hoàn toàn nằm ngoài hoàn cảnh ấy. Tổng số đệ tử không hơn hai trăm người, trong đó, ngoại môn đệ tử chiếm quá nửa. Mà những ngoại môn đệ tử này cũng không ít người sau khi quá bậc sơ cấp liền tìm đến môn phái khác ứng thí gia nhập, không dự thi tuyển sinh của Long Khí Môn. Điều này chứng tỏ sự sa sút và quy mô nhỏ của Long Khí Môn so với các môn phái đương đại khác.

Thực ra theo sách vở ghi nhận, Long Khí Môn từng là một trong tứ đại phái của Đại Việt Quốc. Nhưng chẳng rõ vì sao, qua năm tháng, số đệ tử xuất sắc ngày càng ít đi, thành tựu cũng kém dần. Linh khí của Ngọc Linh Sơn vốn không hề thấp, thậm chí còn là loại khá so với các ngọn khác của Hoàng Liên Thánh Lĩnh. Ấy vậy mà Long Khí Môn vẫn không thoát khỏi tình thế suy yếu. Khi những vị sư phụ tạ thế, lớp đệ tử này được cất nhắc lên thay, vô tình lại đào tạo ra lớp đệ tử sau càng kém hơn nữa. Đã có nhiều môn phái nơi xa thấy vậy, lăm phen tới gây hấn đòi cướp linh mạch. Cũng bởi Long Khí Môn tuy yếu nhưng truyền thừa lại nhiều, tất nhiên không ít những bảo vật, trân đồ trấn môn mới khiến những kẻ tham lam phải chùn chân rút về.

Ngày 15 tháng Chạp tại luyện đấu trường của Long Tinh Thành, hơn trăm ngoại môn đệ tử nghiêm chỉnh xếp hàng. Tuyển nội đệ tử của Long Khí Môn tuy vậy vẫn là một trong những sự kiện trọng đại của huyện nhà. Ngay cả huyện lão gia cũng phải ban lệnh cho các võ giả ngoại môn không được quyền kéo hánh tới khu vực thi tuyển. Bên ngoài luyện đấu trường, mấy trăm người tụ tập nhìn vào trong tò mò. Đây phần lớn là người thân của các thí sinh, nhưng cũng có nhiều người do hiếu kỳ mà đến. Vào được một môn phái tu tiên, đồng nghĩa có cơ hội thoát khỏi kiếp phàm nhân, sau này mạnh mẽ sẽ có quyền thế trong tay, tuổi thọ lại kéo dài – ai mà chả hâm mộ. Nhưng đầu tiên, còn phải xét xem người có đủ tiêu chuẩn tiến vào không đã...

Đại Hùng xếp gần cuối hàng, trước khi bắt đầu khảo thí tranh thủ thời gian luyện khí một vòng. Sau ngày ăn tiên liên hạt, hắn phát hiện khi luyện hai khối khí này thay phiên nhau sẽ sinh ra hiệu quả phục hồi sức lực rất nhanh. Bỗng nhiên không hề báo trước, khối khí màu đỏ chưa đi hết đường đã dao động mãnh liệt vài cái rồi tán ra, hòa vào các thành vách kinh mạch, biến mất như chưa từng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Quả Trứng Trong Thần Thức

“Hành công sai?” – Đây là suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Đại Hùng.

Nhưng sự thật là không phải. Phương pháp luyện khí này hắn đã làm hàng trăm lần trong hai tháng qua, có muốn sai cũng khó làm được. Vậy là nguyên nhân gì?

Đại Hùng âm thầm tra xét trong nội thể. Khả năng của hắn còn chưa thể tùy ý nhìn tới từng bộ phận. Nội nhãn đòi hỏi cảnh giới cao hơn nhiều. Hắn chỉ có thể dùng cảm giác dò dẫm.

Trong lúc Đại Hùng nhắm mắt cảm ứng, trong luyện đầu trường vị sư phụ giám khảo cũng đã nói sơ qua quy tắc kiểm tra một vòng. Đầu tiên là đo lường khả năng trữ linh, tiếp đó là diễn luyện chỉ pháp, cuối cùng là so đấu trình độ võ lực.

Đo lường trữ linh lực được thực hiện qua thiết bị có khắc hấp linh trận. Vấn đề này rất dễ hiểu. Chỉ cần thí sinh đặt tay vào bàn cảm ứng của thiết bị, giám sát viên sẽ cho thiết bị vận hành. Tùy theo cảm ứng bẩm sinh của thí sinh, thí sinh sẽ hội tụ được vào thiết bị bao nhiêu linh khí, loại linh khí gì là nhiều nhất. Đây là cách xác định tương lai thí sinh bước vào con đường tu tiên có triển vọng hay không và nên chọn hướng nào.

Người tu tiên hấp thu linh khí trở thành linh lực của bản thân. Tuy nói rằng dùng pháp quyết trợ giúp lôi kéo linh lực, nhưng nếu bản thân người không có khả năng giữ lại linh lực, vậy linh khí có đến nhiều cũng sẽ sớm tán đi. Người không thể trữ linh hoặc khả năng tồn trữ kém thì không thể thực hiện các pháp quyết tu tiên. Thế còn học tu tiên làm cái gì? Có học cũng chỉ là tăng lớp sai vật cho người ta thôi. Bởi vậy nên vòng thi đầu tiên là đơn giản nhất, nhưng lại đóng vai trò quan trọng nhất quyết định khả năng tu tập của một đệ tử.

Diễn luyện chỉ pháp đơn giản để kiểm tra sự chăm chỉ của thí sinh. Họa Long Chi Pháp diễn luyện càng nhuần nhuyễn, càng chứng tỏ người có khả năng tham ngộ và đủ cẩn mẫn để theo đuổi con đường tu tiên dài dằng dặc. Tu tiên không thiếu những pháp quyết khó cần học vài chục tới cả trăm năm. Người luyện chỉ pháp giới hạn một năm còn không nổi, vậy sau này học tâm pháp cao hơn thì sao? Ngoài ra, chỉ pháp có ảnh hưởng rất lớn tới họa phù và bày trận. Nếu thông thạo chỉ pháp sẽ giúp người dễ học các phù văn có ích, hoặc luyện ra những pháp trận giúp tăng tốc quá trình tu luyện. Từ đó có thể thấy, khả năng luyện chỉ pháp cũng ảnh hưởng rất nhiều tương lai của một đệ tử về sau. Không thiếu những đệ tử vốn có tố chất nhưng vì không biểu hiện được quyết tâm học hành mà bị loại ở cửa này.

Còn so đấu trình độ, cái này cuộc thi nào cũng có. Việc phân định trình độ là để xếp thứ tự ưu tiên sau khi vào nội đường. Người giỏi hơn chứng tỏ người có căn cơ tốt, khả năng ứng biến cao, cần được ưu ái tài bồi. Người yếu hơn thì chứng tỏ người có tư chất nhưng không xuất chúng lắm, vậy cứ chịu khó đi làm việc vặt cho môn phái trước đã, chừng nào tiến lên một cấp độ nhất định hẳn mong người ta chú ý tới. Khi đã vào tới vòng này, hiếm hoi lắm mới có đệ tử bị loại. Nếu bị loại, khẳng định là hẳn đã có biểu hiện quá ngu ngốc nào đó trong khi thi đấu, đến mức giám sư không kiềm chế nổi mà sút hẳn ra khỏi danh sách.

Đại Hùng làm việc ở nhà bếp mấy tháng, những quy định này đã sớm biết trước, hẳn bây giờ lo tìm kiếm khối tiên khí kia đã. Dù gì cũng là tiên khí do ăn tiên liên hạt mà có. Lại được Áo Thân Âu Cơ quảng cáo là rất nhiều tác dụng. Nếu đánh mất, hóa ra làm truyền nhân không công à? Đại Hùng trong lòng sinh hận. Không lẽ lại “từ tay trắng làm nên cảnh nợ nần” – nghĩa vụ phải làm, không tính là nợ nần thì tính là gì.

Cẩn thận dò từ trên xuống dưới, Đại Hùng phát hiện nội thể hắn trống không, nhưng trong linh thức lại đang xảy ra dao động. Giữa thần thức dường như mới xuất hiện một đốm sáng nhỏ. Để ý kỹ thì đúng là một phần của khối khí cầu kia. Sao nó lại chuyển lên đây?

Đốm sáng sau khi hình thành từng bước xoay tròn sinh ra lực hút. Từ bốn phương tám hướng, từng điểm ánh sáng đã thất tán chậm chạp xuất hiện cuốn về phía đốm sáng đỏ, rất nhanh bao lấy nó, tạo nên một quang cầu chói mắt.

Quang cầu tụ tập đầy đủ số tiên khí ngày trước xong càng lúc càng xoay nhanh hơn đồng thời phát ra âm thanh ầm ầm như trời long đất lở. Thần thức của Đại Hùng dưới tác động của những âm thanh này bị chấn động trùng trùng. Từng mảng ý thức như nứt vỡ ra, đem đến đau đớn vô ngần. Nếu không phải hắn xếp cuối hàng không ai để ý, lúc này hẳn mọi người sẽ phát hiện ra gương mặt hắn lúc đỏ lúc xanh, cơ mặt nhăn nhó vụn vụn đến cực độ.

Cái thứ quái đản này nó muốn làm gì? Đại Hùng thực muốn gào lên để phát tiết sự đau đớn. Hắn cố gắng nhẫn nhịn chẳng qua vì bí mật này không thể dễ dàng để cho người khác biết. Nhưng mà cũng đau quá đi. Ngay cả mắt đã nhắm chặt rồi vẫn có thể nổ đom đóm như thường.

Cố gắng!..... A!

Nhịn! Ôi!

Một chút nữa! A!

Ráng!..... ráng con mẹ nó!!!

Đại Hùng đã chạm vào giới hạn chịu đựng, bắt đầu manh nha ý định gào lên thật lớn một phát thì khối quang cầu chợt quay chậm lại. Âm thanh công kích tinh thần kia cũng lắng dần xuống. Từ khối quang cầu quét ra những xúc tu mảnh dài, cắm chặt vào bốn phía thần thức, giống như cây đa thả rễ bám xuống đất tìm kiếm nguồn dinh dưỡng.

Giống như hoang đường, Đại Hùng cảm giác thần thức của mình đang bị hút vào trong những xúc tu đó, từ từ co dần lại. Hẳn cả kinh vận hết tinh thần, chăm chăm vào khối quang cầu kia, lao mạnh tới đánh phá.

Tất cả chỉ là tưởng tượng trong đầu, nhưng không ngờ sinh ra hiệu quả. Khối quang cầu kia sau khi bị tinh thần va đập vào run lên nhẹ nhẹ. Thần thức đang bị hút đi cũng ngừng lại.

Crách... crách... crách....

Từng khe nứt trên bề mặt nổi lên, rồi giống như mạng nhện, lan dần khắp khối quang cầu. “Bang” một tiếng thanh thúy, lớp ánh sáng bao ngoài vỡ nát tan đi lộ ra bên trong một ... quả trứng.

Đúng là một quả trứng - Đại Hùng không nhìn nhầm.

Quả trứng này trắng tinh như ngọc, trên vỏ đầy hoa văn, bên trong ẩn ước có sắc hồng. Nếu trong thế giới tinh thần mà có mắt, Đại Hùng chắc cũng rớt

hết xuống luôn rồi.

Hết tiểu thần thú lại đến khối tiên khí – chúng nó tương cơ thể và tinh thần ta là khách sạn hay sao??? Mà lại không thu được phí ở trọ mới cú.

Quả trứng yên lặng một giây rồi đột nhiên co giãn.

Bình bịch, bình bịch, bình bịch...

Nó bắt đầu đập như một quả tim. Lớp vỏ trắng không ngờ cũng to nhỏ theo nhịp.

Gặp quỷ rồi. Cái gì mà đồ của thần tiên chứ. Cái thứ này còn là ông nội của tà môn mà. Lỡ đại sau này nó nở ra thứ gì đó kinh khủng, phá vỡ thần thức mình mà chạy ra, khẳng định lúc đó mình không chết thì cũng ngáy ngốc cả đời. Những người bị điên đều là do thần thức bị tổn thương cả. Mà chưa nói chạy ra, bây giờ thần thức mình - còn không chắc nó sẽ không tiếp tục “ăn” tiếp.

Đại Hùng mở hời vĩa đầy đầu, trong lạnh ngoài nóng. Chẳng lẽ ăn thêm một tiền liên hạt để thức tỉnh Áo Thân Âu Cơ ra hỏi. Nhưng cũng không được ... ăn một hạt đã thế này. Ăn hạt nữa ... Bỏ mẹ... Cứ như vậy, sau này hần nuôi chín con quái thú trong thần thức chắc. Cái này là “thà chết chứ không chịu hy sinh” a. Kiểu gì cũng nghèo cả.

Đại Hùng lại nhớ đến câu nói của Áo Thân Âu Cơ: “Sau này gặp khó khăn cũng chỉ có thể dựa vào chính mình...”. Thôi xong, anh đã bị gài rồi. Đại Hùng bỗng muốn khóc lớn.

Bây giờ giải quyết làm sao? Giải quyết làm sao bây giờ?

Đại Hùng muốn ngày mai ra chợ rao bán cái danh hiệu “Truyền nhân Thánh Tổ” đi quá. Chỉ cần kẻ khác nguyện ý mua, hần sẽ tặng miễn phí kèm khuyến mãi quả trứng trong thần thức hần – nếu như hần thực sự chuyển nó đi được.

Còn đang chăm chú theo dõi “quả trứng” kỳ quái kia, Đại Hùng bỗng mất cân bằng ngã người sang một bên. Mở choàng mắt, khuôn mặt của Phan Thành đã hiện ra trước mặt:

- Dậy, dậy đi. Tới lượt ngươi rồi đó. Ngồi chờ cũng ngủ gật nữa à. Còn mơ thấy ác mộng?

- Ờ... ờ...

Đại Hùng lấy tay áo quệt vội mồ hôi trước trán, đứng dậy bước ra luyện đấu trường. Xung quanh một đám đồng môn ấy nhau cười. Mấy đệ tử không vượt qua vòng một không nhận được ánh mắt thông cảm. Ngày thi quan trọng như vậy mà có thể ngủ gật được. Chẳng lẽ tôi qua lo lắng nên luyện tập quá khuya?

Vị giám sát cũng là sư phụ đám ngoại môn đệ tử ở Long Khí Đường, thấy sắc mặt không tốt của Đại Hùng liền lộ vẻ quan tâm:

- An thần, tĩnh khí. Việc đo trừ linh này mấy sẽ thực hiện tất cả. Ngươi chỉ cần thoải mái tinh thần để thiết bị câu thông là được rồi.

Đại Hùng cố nặn ra nụ cười. Cái mình lo lắng không phải là việc đo trừ linh lực...

Cố gắng vứt bỏ tạp niệm sang một bên. Đại Hùng đặt tay lên khối ngọc hình chữ nhật trên thiết bị. Dù sao quả trứng kia cũng không thể lập tức giải quyết được. Cố gắng làm tốt chuyện thi vào nội môn đã, biết đâu bí ẩn của thần tích đầu tiên sẽ giải quyết được vấn đề này. Suy nghĩ thông suốt, tâm trạng tự nhiên thoải mái. Tinh thần Đại Hùng tập trung vào cảm giác mát lạnh nơi tay.

Trên đỉnh thiết bị, bốn cục linh thạch lóe sáng một chút. Đại Hùng có thể cảm nhận được linh khí xung quanh tựa như đậm đặc dần. Miếng ngọc dưới tay truyền đến một cảm giác âm ấm dễ chịu. Đại Hùng dùng thần thức dẫn luồng khí lưu từ tay vào trong khí cung. Cảm giác lần đầu dẫn linh khí thật lạ, cơ thể cảm giác dễ chịu hơn một ít.

Không hiểu sao, so với quái khí trước đây, hần cảm thấy linh khí này tuy thoải mái nhưng khó dẫn hơn nhiều. Dòng linh khí vào thật chậm. Chết tiệt... Có lẽ vì thần thức bị hút mất một phần.

Đại Hùng rất nhanh mệt. Được một khắc, sư phụ giám sát nhìn con số ngừng tăng trên bảng ngọc:

- Trừ linh lực đạt 5/10. Chủ tu hành Hỏa, phụ tu hành Mộc. Vừa đạt chuẩn.

Phù...

Đại Hùng thở ra một hơi. Bình thường hần hần sẽ dễ dàng đạt 7/10. Thân thể nhờ tiên quả bồi đắp như hần, cho dù tố chất thấp, cũng sẽ cao hơn người khác ít nhiều.

Dù sao cũng qua cửa quan trọng nhất – Đại Hùng tự an ủi - trước vòng hai phải tranh thủ hồi phục lại chút sức lực mới được.

Diễn luyện chỉ pháp cần có thời gian thực hiện. Vài người trước Đại Hùng còn chưa làm xong. Đại Hùng sang khu thứ hai lại xếp hàng chờ. Hần âm thầm luyện khí thêm lần nữa.

Linh khí sau khi vào khí cung liền bao bọc lấy võ khí, nhẹ nhàng dung hợp thành một khối khí nhỏ xám. Linh khí do tiên pháp hấp thu cao cấp hơn võ khí tự thân, chỉ cần lượng linh khí ngang bằng cũng dễ dàng nuốt trọn võ khí. Có điều đây là linh khí do thiết bị cảm ứng đẩy vào cơ thể, lượng linh khí qua thanh lọc chỉ còn một chút. Võ khí vẫn chiếm phần lớn.

Long Tâm Quyết làm xong một vòng, Đại Hùng cảm thấy thân thể thoải mái hơn mấy phần. Linh khí là thứ tốt nha. Cảm giác hồi phục rõ ràng hơn hồi trước luyện võ khí cùng tiên khí. Hừ, còn nhắc tới cái đám tiên khí đó nữa. Chả thấy “tiên” ở chỗ nào, luyện mãi cũng chỉ nhỏ đi, chả thấy tác dụng gì hay. Còn nữa, từ đầu tới cuối toàn là tình cảnh bị nó hành hạ. Đứng là của nợ.

Họa Long Chi Pháp là một chỉ pháp khá phức tạp, so với các thức chỉ pháp của võ sĩ phổ thông thì cao hơn mấy lần. Nếu không Long Khí Môn cũng chẳng đặt giới hạn một năm để luyện tập. Đại Hùng tuy có lúc trầm mê trong luyện được, song không bỏ buổi luyện võ nào ở Long Khí Đường, một tháng gần đây càng chuyên tâm luyện tập, chỉ pháp xem ra cũng đầy đủ hình dáng cùng uy lực.

Đại Hùng nhận tám đá vôi, hai tay vận chỉ, đầu ngón tay tụ võ khí chuyển màu xám xám. Họa Long Chi Pháp không phải chỉ thi triển cho giám sư coi, uy lực còn phải thể hiện ra trên mặt đá.

Đá vôi thuộc loại đá mềm, nhưng ngoại môn đệ tử nếu chỉ đạt thành tựu ở Họa Long Chi Pháp vẫn không thể dùng tay khắc lên được. Muốn họa tốt đòi hỏi còn phải tu tập Long Tâm Quyết cẩn thận. Long Tâm Quyết ngoài tác dụng luyện khí còn giúp luyện thể. Đệ tử ôn luyện đầy đủ hai pháp quyết này mới mong hoàn thành bài thi.

Đại Hùng nhìn nhận tám đá thật kỹ, trong đầu dự tính bố cục của bức họa. Muốn họa tốt phải biết phân chia khu vực trên bàn vẽ, đảm bảo tỉ lệ khi thực hiện không bị quá lệch lạc chỗ to, chỗ nhỏ (1). Bản họa này cũng không phải là vẽ đơn thuần, mà còn là họa một trận đồ. Tất cả các chi tiết quan trọng phải họa chính xác, chỉ pháp nông sâu, phẩy, điểm không được phép sai lệch.

Ngón tay hần bắt đầu đặt xuống ở góc trên bên phải, miết mạnh xuống một nét cong. Họa Long Chi Pháp được thực tập hàng trăm lần dần tăng tốc độ. Hai bài tay lúc chụm lúc xòe, bay múa trên mặt đá...

Sau nửa giờ thời gian, Đại Hùng đã hoàn tất bản Họa Long của mình. Chỉ pháp khắc trên đá một hình rồng, bốn phía còn có tứ trụ và vài pháp ấn. Đây là trận đồ Long Quang – loại trận đồ cấp thấp nhất có tác dụng phát sáng hai canh giờ, có thể dùng thay đèn dầu ban đêm. Nhưng muốn trận đồ này phát huy, ngoài vẽ đúng còn đòi hỏi đổ thêm linh lực vào. Bản Họa Long của Đại Hùng hiển nhiên chỉ là bán thành phẩm, chủ yếu để sư phụ giám sát chấm điểm về thành tựu chỉ pháp thông qua độ nông sâu trên mặt đá, hình dáng trận đồ, quy tắc bố trí.

- Chỉ pháp tốt, họa chính xác, bố trí không sai. Đạt chuẩn.

Đại Hùng thoải mái nghe kết quả, lại tiếp tục đi sang khu vực thứ ba. Mấy đồng môn bị loại bên ngoài đã thay đổi ánh mắt dành cho hắn: hâm mộ và ghen tị.

Khu vực thứ ba chỉ có hai mươi người đang đứng. Rất nhiều người khác đã bị loại từ vòng kiểm tra trừ linh. Một số khác bị loại ở vòng diễn luyện chỉ pháp. Số đệ tử đã bước đến đây đều có tám phần trở thành nội môn đệ tử. Bây giờ chỉ còn phân thứ cấp.

“Tranh đoạt quyền lợi trong nội môn đệ tử sẽ bắt đầu từ đây.”

Đại Hùng liếc một vòng trên các gương mặt háo hức của đồng môn, trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tranh Làm Hạt Giống

Hai lăm người có thể trở thành nội môn đệ tử. Sau khi Đại Hùng đến khu vực thứ ba, còn có thêm bốn người khác gia nhập.

Hơn hai mươi đệ tử này không đứng chung một chỗ mà chia ra bốn tốp rõ rệt. Đại Hùng luyện võ trong Long Khí Đường hai năm có thể nhận ra đây là bốn nhóm thể lực trong ngoại môn đệ tử.

Đứng gần sân đấu nhất là bảy đệ tử quần áo sang quý. Người nào cũng mặt tron da bóng, trang sức đầy mình. Cầm đầu nhóm là Trung Kiên, con Mạc Trung Huyền, trùm buôn nông sản tại Long Tinh Thành. Những đệ tử vây quanh hắn đều là con cái những gia đình có máu mặt trong huyện.

Nhóm đệ tử thứ hai đứng bên trái là những đệ tử xuất thân bình dân trong nội thành. Bảy đệ tử này đứng sau lưng Anh Dũng, người được xem là đứng đầu trong nhóm ngoại môn đệ tử năm nay.

Nhóm thứ ba bên phải tập hợp sáu người đệ tử ngoại huyện, dẫn đầu là Thanh Vân ở huyện Hương Khê. Những đệ tử này cũng là những người có căn cơ khá tốt.

Nhóm cuối cùng, ít nhất, bốn người, chính là Đại Hùng cùng mấy đứa trẻ thôn ngoại ô Long Tỉnh Thành. Đây là nhóm duy nhất không có ai là thủ lĩnh. Mấy đứa bạn cùng thôn Nam Long với Đại Hùng đều đã bị loại từ vòng trước. Những đứa còn lại là từ các thôn trấn khác.

Nếu nói về thực lực tranh đoạt thứ hạng cao, nhóm công tử phú gia và nhóm Anh Dũng có thực lực nhất. Không chỉ vì nhân số đông đảo, mà còn vì điều kiện luyện tập.

Những công tử nhà giàu kia năng lực không phải xuất sắc lắm, nhưng gia thế chúng đủ sức tìm kiếm những linh đan, diệu dược tốt bồi bổ. Bình thường chúng cũng chỉ cần chăm chú rèn luyện, cuộc sống không phải lo lắng. Vì vậy, cho dù tự chất có bình thường, vun đắp mãi cũng phải có thành tựu hơn người. Trung Kiên thủ lĩnh của nhóm này, nghe nói đã luyện tâm pháp tu tiên do cha hắn mua về một thời gian. Bây giờ thậm chí đã tích được một ít linh lực cho bản thân.

Bên nhóm của đệ tử bình dân trong thành thì Anh Dũng có tiếng trong giới ngoại môn đệ tử từ lâu. Tự chất rất tốt, thông minh, khả năng trừ linh khí mạnh. Anh Dũng đã sớm được nhắm tới làm hạt giống chăm sóc sau khi vào nội môn. Việc này tất cả các đệ tử đều tâm phục khẩu phục.

Nhóm đệ tử ngoại huyện kém hơn một chút do học tập xa nhà. Điều kiện cuộc sống trong khu nội trú cũng không dư dả lắm nên nhiều thứ cũng bị giới hạn. Tuy nhiên những đệ tử này đều là những người có chí hướng cùng kiên nhẫn. Thành tựu không chịu thua lùi dưới các đệ tử nội thành Long Tỉnh. Thanh Vân cần cù lao khổ, thậm chí còn góp mặt trong top ba đệ tử hàng đầu của ngoại môn.

Riêng nhóm của Đại Hùng, hầu hết đều kiêm nhiệm việc đồng áng giúp gia đình. Vừa học võ, vừa kiếm cơm. So ra cuộc sống là chật vật nhất. Đại Hùng chính ra còn khá thanh thản. Cha hắn làm thư lại cho huyện phủ, cuộc sống gia đình không cần nghĩ chuyện đời no. Nhưng ba đệ tử còn lại quả thực là vượt khó mà lên.

Bởi vì xuất thân khác nhau, vô tình tạo nên sự chia rẽ thành các nhóm. Đây là tự nhiên mà ra, đâu đâu cũng có. Các vị sư phụ không có biện pháp, đành chấp nhận tình trạng này.

Trong ngoại môn đệ tử có chia vầy cánh, nhưng đối với thi đấu thì không có sự phân biệt. Hai mươi lăm đệ tử được phân làm năm nhóm thi đấu, lần lượt tiến hành. Năm người đứng đầu nhóm sẽ được chọn làm hạt giống ưu tiên đào tạo sau khi vào nội môn. Ưu tiên đào tạo - ngoài linh thạch cung cấp, còn có khả năng tiếp cận với các môn pháp quyết truyền thừa nhiều đời. Những thứ này bên ngoài có tiền cũng không mua được. Đám đệ tử nhìn vị trí trong top năm đều cảm thấy đỏ mặt.

Đại Hùng được chia vào nhóm thứ ba, trộn lẫn với bốn đệ tử từ các thế lực khác. Bởi vì đảm bảo công bằng, các thí sinh chỉ được dùng vũ khí bằng gỗ, mặc một loại giáp da đặc chế giống nhau.

Trong nhóm hắn có hai đệ tử phú gia, một đệ tử bình dân nội thành và một đệ tử ngoại huyện. Hai đệ tử phú gia nhìn ba tên còn lại, thái độ mườì phần coi thường. Cho dù không dùng đến lợi thế tiên bạc, bản thân chúng cũng được gia đình chăm chút cẩn thận. Mỗi tên đều nhiều năm ăn đan dược và ngâm nước thuốc. Mà đây là so sánh võ lực, chưa phải tiên pháp. Sức lực kẻ nào hơn, kẻ đó đã có ba phần lợi thế. Tính về sức lực cơ thể, bình thường ba tên kia không thể so sánh cùng.

Nhưng đó là bình thường. Đại Hùng là một ngoại lệ - hắn từng ăn tiên quả. Tiên quả so với đan dược thông thường thì tốt hơn hàng trăm lần. Tuy chưa đến mức cải tử hồi sinh, hay tẩy kinh dịch tủy, nhưng khả năng thúc đẩy sức sống của tế bào là cực lớn. Ngay cả vết thương của tiên thú còn có thể cải thiện, hướng chỉ là tăng cường sinh lực thông thường. Có điều hắn ít thể hiện năng lực của mình tại Long Khí Đường, các đệ tử khác hầu như không nắm bắt được.

Mỗi nhóm có năm người, lẻ số không thể bắt cặp thi đấu. Các giám sư yêu cầu các đệ tử tiến hành loạn đấu. Kẻ vượt lên cuối cùng sẽ là hạt giống duy nhất của nhóm. Đây cũng là cách để các thí sinh chứng tỏ sự vượt trội của mình so với đa số. Không biết vô tình hay hữu ý, Trung Kiên, Anh Dũng, Thanh Vân đều được chia ra ba nhóm khác nhau. Xem ra các sư phụ cũng không muốn những đệ tử xuất sắc nhất loại nhau trong cùng một nhóm đấu.

Hai nhóm đầu loạn đấu cũng không có gì bất ngờ. Trung Kiên nhóm một, Thanh Vân nhóm hai đều dễ dàng trở thành hạt giống. Trung Kiên cơ thể hàm chứa linh lực, dùng cứng ngạnh cứng với các thí sinh khác, dễ dàng đè bẹp. Thanh Vân thì Liên Hoàn Song Cầu đã đến mức tinh thuần cực điểm, vùng vẫy như chốn không người giữa bốn đệ tử khác, cuối cùng giành được vinh quang.

Đến lượt Đại Hùng lên đài.

Trong hai đệ tử phú gia, có một người đứng thứ tư trong dãy xếp hạng đệ tử ngoại môn - Minh Quang. Đây cũng là đích ngắm của những đệ tử còn lại trong nhóm.

Mọi người biết, đương nhiên Minh Quang cũng biết. Hắn liếc mắt về phía đệ tử phú gia còn lại:

- Chí Thảo, ta và ngươi liên kết. Sau khi hạ hết bọn họ, chúng ta sẽ phân định vị trí thủ lĩnh.

Chí Thảo đứng hạng bảy trong ngoại môn đệ tử, nhưng cũng chắc một mình không thể chống lại tất cả. Hắn nhanh chóng đồng ý:

- Được. Loại hết bọn họ, chúng ta phân cao thấp một phen.

Hai đệ tử còn lại nghe hai tên kia thần nhiên bàn bạc, máu nóng dồn lên não. Nhưng bình thường trong ngoại môn luận bàn, thứ hạng kém hơn người ta, cũng chỉ còn cách nghiêng răng để phòng. Riêng Đại Hùng, hắn mới ăn tiên quả từ bốn tháng trước. Lần giao đấu phân ngôi thứ cuối cùng cách đây ba tháng, cơ thể cũng chưa có cải biến nhiều lắm, vì vậy ở ngoại môn hắn xếp hạng mười lăm. Nhưng bây giờ nếu thi đấu lại, hắn đảm bảo có mặt trong

mười người đầu.

Thành Lâm là đệ tử nội thành, hẳn quay sang Đại Hùng và đệ tử ngoại huyện nói:

- Chúng ta cũng liên kết lại với nhau. Hai đứa nó là đe dọa lớn nhất, xé lẻ càng chóng bại.

Đại Hùng và người kia gật đầu. Tình thế này cũng không thể làm khác được.

Đại Hùng phân định:

- Ta lo Chí Thảo. Ngươi và Đinh Thắng giải quyết Minh Quang.

Hạng mười lăm đấu với hạng bảy, đó là chênh lệch khá lớn. Thành Lâm cẩn thận dặn thêm:

- Cố gắng câu giờ.

- Được.

Đại Hùng tách ra xông tới Chí Thảo. Hắn cũng không rõ mình bây giờ có thể xếp hạng thứ mấy, nhưng cầm cự với đệ tử top mười có lẽ đủ khả năng. Thành Lâm cùng Đinh Thắng cũng không chậm trễ, tiến lên bao vây lấy Minh Quang, sẵn sàng tấn công.

Chí Thảo thản nhiên cười nhìn Đại Hùng:

- Cần mấy chiêu? Ba hay năm?

- Sợ rằng không nhanh như thế.

Đại Hùng bình thản đáp lại. Chỉ cần quả trứng trong thần thức không phát âm thanh công kích lúc này, hẳn tự tin có thể đánh ngang tay với Chí Thảo một lúc. Cảm giác ham chiến dâng lên trong lòng hắn, từng thớ thịt khẽ giật nhẹ nhẹ.

Chí Thảo lúc lắc đầu:

- Minh Quang mạnh hơn một chút. Ta muốn giải quyết nhanh để giữ lại sức lực. Tối đa năm chiêu.

- Thử đi thì biết.

Chí Thảo cười nhạt, một kiếm trong tay theo thân lướt tới.

“Hóa Dao Chiết Thụ? Mới vào đã dùng chiêu mạnh vậy à?” – Đại Hùng lẩm bẩm – “Mai Phiến Nghênh Phong”.

Đường kiếm của Chí Thảo như đao phân cổ thụ, mà kiếm của Đại Hùng như cánh mai nương theo gió bay, nhẹ nhàng đẩy kiếm Chí Thảo sang một bên. Kỹ thuật đẩy kiếm này không quá cao thâm, nhưng đòi hỏi tính toán chính xác tốc độ và lực đạo của kiếm phong đối phương.

Chí Thảo hơi chút ngạc nhiên nhưng vẫn không tỏ vẻ ra ngoài, lưỡi kiếm vừa trượt sang bên liền quay ngang phạt mạnh, thế kiếm như gió lốc qua đường, mạnh mẽ uy áp.

Cách dùng kiếm như đao của Chí Thảo cũng là một kiếm pháp hiếm thấy. Kiếm thông thường lấy tốc và xảo làm chủ. Đao lấy mãnh và ổn làm căn cơ. Xử kiếm như đao đòi hỏi lực cổ tay phải lớn, nếu không công kích sẽ không đạt nhiều hiệu quả.

Đại Hùng dựng ngược kiếm bên hông cản lại, thân tiến tới trước một bước, chân phải nhả ngược Chí Thảo đá mạnh, cước lực bật ra ào ào, chân chưa tới nhưng trước áo Chí Thảo đã bị cước khí cuốn bay phần phật..

Thông thường người xử đao hay hy sinh phòng thủ để tăng cường tấn công. Bị đối phương nhập nội sẽ dễ gặp nguy hiểm. Nhưng Chí Thảo hóa kiếm thành đao, bản chất vẫn là dùng kiếm. Một kiếm rút về nhanh như chớp, hung hăng quét qua chân Đại Hùng.

Đại Hùng lập tức biến chiêu. Chân phải gần tới nơi liền hạ xuống thấp chặn giữa hai chân Chí Thảo, một kiếm cũng đâm tới vai trái đối phương một nhát. Đây là một thế “Tỏa” để khóa toàn thân đối phương. Trừ phi lui lại mới thoát, nếu cố ý công tới sẽ bị trúng chiêu trên dưới cùng lúc.

Chí Thảo tiến đến hạng bảy trong ngoại môn đệ tử không phải là hư danh. Một kiếm đang đà chém ra chuyển thành xoay tròn cản kiếm Đại Hùng. Cơ thể Chí Thảo xoay ngược ra sau lưng thành một vòng rồi một kiếm xuất hiện lại ở chếch trên cao, vun vút chém xéo xuống.

Đại Hùng thấy vậy né sang một bên, lưỡi kiếm đề tới kiếm của Chí Thảo, thân kiếm gắt gao áp sát, trượt theo mặt kiếm, chém ngược về phía tay cầm.

Chí Thảo đảo thân kiếm hất một kiếm của Đại Hùng ra, tay trái bóng chưởng hoa lên, cấp tốc nhắm vào cánh tay Đại Hùng đập tới. Đại Hùng cũng không nao núng, lấy khuỷu tay làm mũi công, dùng cứng ngành cứng, dùng mãnh chặn chưởng của Chí Thảo. Hai người đối chiêu trực tiếp một cái, thân hình đồng thời chấn động, bật văng ra hai phía.

Bên kia Minh Quang đấu với Thành Lâm và Đinh Thắng, tuy một chống hai nhưng tư thái nhẹ nhàng. Hắn sử dụng một thanh côn tam khúc xa gần đều

đánh tới. Việc hạn chế vũ khí bằng gỗ với hắc hầu như không có tác dụng. Tam khúc côn lúc như song kiếm, lúc tựa trường côn, vây hai người Thành Lâm, Đinh Thắng đến không còn chỗ xoay sở. Cứ đà này không lâu nữa hai người hắc sẽ thất bại.

Chí Thảo liếc sang bên Minh Quang, thấy đối phương tuy một chống hai nhưng không khổ cực như mình. Nếu để Minh Quang giải quyết xong trước, làm chim sẽ ngồi nhìn hắc và Đại Hùng đánh nhau, như vậy cơ hội lên đầu là không có khả năng. Cho dù cùng một đám đệ tử phú gia, chuyện ưu tiên khi vào nội đường cũng không thể nhường ai được.

Chí Thảo mặt trầm như nước, lạnh lẽo nhìn tới Đại Hùng:

- Còn hai chiêu. Người coi chừng thân thể của mình đi.

Đại Hùng tỉnh bơ, như chưa từng nghe những lời dọa nạt đó. Chí Thảo cũng không nói nhiều, một kiếm vẽ ra một đường cong phức tạp.

“Lư Vân Kiếm Pháp?” . Đại Hùng nghiêm chỉnh lại hắc.

Lư Vân là kiếm quyết Chí Thảo học rất có thành tựu. Việc thi xếp hạng Chí Thảo chiến thắng đều dựa vào kiếm quyết này. Ba chiêu, bảy thức, nghe thì ít nhưng biến chiêu lại vô cùng.

Lư Vân từ tên đã thấy nhẹ nhàng. Kiếm của Chí Thảo ban nãy còn như sóng động, gió gầm, bây giờ yên tĩnh như mây bay ngang trời. Một kiếm ảnh như chớp vọt về phía cổ của Đại Hùng. Đại Hùng vội phóng kiếm chặn lại.

- Tam Vân Biến Áo.

Bóng kiếm đột ngột từ một hóa thành ba, mục tiêu mi tâm và trước ngực Đại Hùng. Đại Hùng quát khe khẽ:

- Loạn Thử Chích Miêu.

Một kiếm hắc tăng tốc thành một vùng tối mờ, quấn lấy ba đạo kiếm ảnh. Chí Thảo hắc nhiên chưa dừng, một kiếm liên tiếp mở ra xuyên vào vùng kiếm quang của Đại Hùng.

- Phiên Vân Xạ Nhật.

Sức mạnh cổ tay của Chí Thảo lúc này phát huy ra uy lực vượt trội. Từng đạo kiếm quang cô đặc thành hình chọc tới kiếm ảnh của Đại Hùng, giống như mũi tên Hậu Nghệ rẽ mây bắn mặt trời, mỗi điểm nhắm tới đều là tử huyệt. Chí Thảo đã bỏ qua chiêu thứ hai để thi triển chiêu thứ ba của kiếm quyết. Uy lực đột nhiên tăng lên mấy lần khiến người ta trở mất kinh hãi.

Kỳ lạ thay, trong lòng Đại Hùng không hề nảy sinh sợ hãi. Chiêu này, hắc cảm thấy mình có thể đón được.

- Cuồng Phong Mai Vũ.

Bóng kiếm từ mờ đen chuyển thành hàng hà sa số điểm hoa mai bay lát phát. Những mũi tên thô to do kiếm ảnh Chí Thảo tạo thành xâm nhập vào đám hoa phong này không ngờ bị chém nát vụn, là tả văng ra. Đám hoa kiếm một đường bay tới như chẻ tre, phá hủy kiếm chiêu của Chí Thảo, xô đến trước mặt.

Chí Thảo nhìn cảnh này, khuôn mặt biến sắc. Hai chân thối lui phía sau, chuẩn bị nhảy sang một bên né tránh.

Bỗng nhiên, một đầu gỗ như măng xà từ đâu xé gió lao tới, thế tựa mãnh ngư húc vào, đánh trúng hông Chí Thảo. Thân thể hắc như điều đứt dây bắn văng lên cao, vẽ nên một đường cong ưu mỹ, văng ra khỏi sàn đấu.

- Chí Thảo, không nghĩ người béo như vậy. Vị trí hạt giống này người không có tư cách nghĩ đến.

Minh Quang thu lại tam khúc côn, nhạt nhẽo nhìn Chí Thảo mắt đang tóe lửa ngã trên sân. Phía bên kia sàn đấu, Thành Lâm và Đinh Thắng cũng đang nằm rên rĩ.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đối Thủ Ác Tâm

“Thật nham hiểm” – Đại Hùng thầm nghĩ.

Mặc dù vừa rồi hắn dồn ép Chí Thảo, nhưng đối phương chưa hề rơi vào đường cùng. Sau lưng Chí Thảo khẳng định còn một hai con bài tẩy. Minh Quang hạ xong hai đối thủ kia, liền muốn loại tiếp kẻ có khả năng uy hiếp hắn nhất. Mà giữa đối thủ hạng mười lăm và đối thủ hạng bảy, hắn đương nhiên muốn giải quyết kẻ hạng bảy trước hơn. Đại Hùng dù có phứt khởi sắc, nhưng trong mắt Minh Quang chỉ là biểu hiện nhất thời, không đáng coi trọng.

Minh Quang và Chí Thảo bình thường không phải là quá thân, nhưng trong cùng một phe cánh với nhau, quan hệ cũng không tệ. Diệt kẻ thân trước vì tư lợi, người này tàn nhẫn có thừa. Đòn tấn công chọn đúng thời điểm Chí Thảo không thể phản kháng, rõ ràng từ đầu Minh Quang đã chọn sẵn mục tiêu.

Đại Hùng với thể loại người này vốn có ác cảm, trong lòng khinh bỉ Minh Quang một hồi.

Minh Quang về mặt tự đắc, nhàn nhạt nhìn Đại Hùng:

- Tự nhảy ra ngoài hay chờ tao đá xuống?

Câu này đúng là coi thường đến cực điểm: Đại Hùng trong mắt hắn không có tí giá trị nào.

Đại Hùng dù không phải người nóng tính, nghe qua cũng muốn sôi máu. Hắn không cho rằng mình là đối thủ của Minh Quang, song bây giờ mọi ái ngại đều vứt toẹt qua cửa sổ. Trong đầu hắn chỉ còn lại chiến ý cùng lửa giận thiêu đốt. “Cây thịt di động, cho dù bại tao cũng phải khoét của mày vài ba cân mới hả dạ”.

Mặt nở một nụ cười bất cần, Đại Hùng nhếch mép phản pháo:

- Ở đời làm gì có chuyện ăn sẵn thế chứ. Nếu mày đòi sang năn nỉ, có thể tao sẽ thương xót mà nhường cho đấy.

Mặt Minh Quang lập tức đánh lại:

- Thằng nghèo kiết xác, mày không thích lành lặn ra về thì tao cũng chẳng ngại. Luật cấm giết người chứ không cấm đá thương.

- Lắm mồm không quyết định được kết quả đâu, cây thịt ạ. – Đại Hùng khinh khinh.

- Hừ, để tao xem sau trận này mày còn sức để tu luyện tiếp không. Giành vị trí với tao hả, kiếp sau đi.

Vút !...

Tam khúc côn loảng ngoảng như tia sét đâm tới ngay khi Minh Quang dứt tiếng. Nói về viễn kích, tam khúc côn còn dài hơn cả trường thương. Đại Hùng hai tay nắm kiếm, nhắm thẳng đầu côn chém xuống.

Minh Quang lắc khúc côn trên tay, tam khúc côn uốn mình như rắn, mũi côn lượn sang một bên tiếp tục lao đến, tham lam ngoác miệng muốn đớp Đại Hùng một miếng.

Nguy hiểm! Đại Hùng vừa lộn ngang vừa xoắn người trên không tránh khỏi. Một thức đầu tiên đã khiến hắn đổ mồ hôi hột.

Vũ khí thông thường một tắc ngắn một tắc nhanh, một tắc dài một tắc mạnh. Tam khúc côn là loại vũ khí hiếm hoi có thể tận dụng cả hai ưu điểm này. Khi vươn ra, tam khúc côn dài hơn cả trường thương, mà khi thu lại chỉ ngắn bằng một đoản kiếm.

Đại Hùng cẩn thận hơn rất nhiều. Tuy hắn chưa lần nào so đấu với Minh Quang nhưng thứ hạng mà đối phương nắm giữ khẳng định dựa vào chân thực lực. Hạng bốn ngoại môn đệ tử quả không dễ dàng đối phó.

Minh Quang nhìn Đại Hùng chật vật né tránh, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường. Tam khúc côn được thu lại rồi bung lên cao đập mạnh xuống. Tam khúc côn dài, đầu côn hạ xuống có thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng đừng coi thường nó mà nhảm. Lực đập này so với trường côn còn mạnh hơn gấp đôi. Đại Hùng không dám dùng mộc kiếm chặn lại, vội vọt người sang bên thoát hiểm.

Rầm! Đầu côn khoét xuống sàn đấu một hố to như cái nia, sâu cả khuỷu tay.

Lực đạo đáng sợ! Nhưng Đại Hùng không có thời gian để kinh ngạc, hai chân đập mạnh, bay vọt tới trước hông tiếp cận với Minh Quang. Mộc kiếm chỉ có thể phát huy khi cận chiến, càng đứng xa càng dễ làm bia cho đối phương mặc sức hành hạ.

Minh Quang mặt không đổi sắc, tay cầm côn xoay mạnh mấy vòng. Khúc côn đầu tiên nằm dưới đất liền bay vọt lên, xoay vù vù trên không thành một màn chắn màu vàng trước mặt Đại Hùng. Từ màn chắn tới Minh Quang vẫn còn cách hai khúc côn, bằng một trường thương nữa, khá an toàn cho hắn.

Đại Hùng bị chặn liên vùng kiếm đánh tới, hông phá hủy màn côn trước mặt.

- Hồng Giang Lưu Động.

Kiểm ảnh màu nâu đậm vùn vụt vào màn côn vàng chắn trước mặt, nhưng tốc độ khúc côn quay quá nhanh, phần lớn mũi kiếm đều hụt.

“Tìm điểm tĩnh nhất mà đánh.” Đại Hùng mắt lóe tia sáng, kiếm ảnh thay vì rải ra trên màn mộc côn đổi sang tập trung vào giao điểm giữa đỉnh khúc côn thứ hai và thứ nhất, đồng thời cũng là tâm màn sáng.

Chịu công kích tập trung, tam khúc côn bị đẩy gấp bắn lại phía sau. Đại Hùng nhanh chóng theo đà rút của mộc côn mà xông tới.

Mộc côn rút lại rất nhanh nhưng Minh Quang lại bước tới một bước dài, bàn tay từ cán khúc côn cuối vuốt lên trước nắm lấy khúc côn thứ hai. Đại Hùng đang theo đà xông đến, mắt thấy Minh Quang lọt vào tầm công kích chuẩn bị vùng kiếm ra tấn công, đột nhiên thấy phía sau lưng Minh Quang vù lên một bóng vàng. Khúc côn thứ ba trong tay Minh Quang không biết từ khi nào được hất vung lên đâm vòng lại phía trước.

- Hoàng Thương Hạt Vĩ.

Đại Hùng cả kinh gạt kiếm lên đỡ. Minh Quang cười lạnh, tay nắm khúc côn giữa đột nhiên thả lỏng trượt lui tới cuối đoạn côn. Khúc côn trong tay hất vì thế đột nhiên vươn dài tới trước hơn một khúc.

Pặc!

Kiếm của Đại Hùng chém trúng ngay phần giao giữa khúc côn thứ hai và thứ ba. Đầu côn thứ ba liền quật xuống đập lên lưng hất.

Bốp! Lưng Đại Hùng lập tức lún rất, thân người như bị đá tảng ném vào bay vọt tới trước. Lúc này tay kia Minh Quang đã nắm chặt khúc côn thứ nhất, nhanh chóng thọc tới bụng Đại Hùng một cú như trời giáng.

Aaaaaaaa ! Đại Hùng hét lên một tiếng kêu thảm, bay ngửa ra sau. Đòn thế của Minh Quang đánh ngược đà tới của Đại Hùng, lực công kích tự nhiên tăng thêm ba phần. Nếu đó là đầu mũi kiếm, dù là mộc kiếm, Đại Hùng cũng bị xiên ngang như thịt nướng.

Tên này mạnh thật! Đại Hùng phun ra một ngụm máu trong miệng, dưới bụng một vùng đau đại cả người. Nếu không phải thân thể hất được tiên quả cái tạo, sợ rằng đã nằm im không nhúc nhích.

Minh Quang công trúng đối thủ một cú mạnh, liền quay sang vẫy tay cười với đám đệ tử phú gia bên ngoài sân. Vừa rồi hất chưa tung toàn lực, nhưng ngay cả Chí Thảo mà lãnh đòn này, khả năng lớn cũng phải chịu đo sắn.

- Quang đại ca giỏi quá!

- Hạng mười lăm mà đòi so tay với hạng bốn, đúng là điếc không sợ pháo.

- Ban này tên nào vừa huênh hoang sính cường thế nhỉ? Hay là con vẹt nào kêu?

- Đại Hùng! Bỏ qua đi, vào nội môn được rồi, không nên ham đấu..

- Ài, ta mà là hất, cứ bỏ cuộc có phải là tiết kiệm được tiền thuốc men không. . .

-

“Hừ, không phải là ta không biết mình kém hơn. Nhưng mà ta rất ghét bị người khác sỉ nhục. Còn chưa chọc cho hất một kiếm, ta quyết không rời đài!”

Đại Hùng chống tay từ từ gượng dậy. May mắn, chỗ hất ngã vẫn là trong vòng đấu.

Nhìn Đại Hùng chống kiếm đứng lên, Minh Quang giễu cợt:

- Đến đứng còn không vững. Sao? Bây giờ tình nguyện bỏ ra khỏi đài à??

- Chờ ta chém ngươi một kiếm đã rồi nói.

Đại Hùng bỏ kiếm tới trước, hai mắt vẫn đỏ.

- Liên Ba Kích.

Minh Quang nắm hai đầu côn, nâng khúc giữa lên đón kiếm.

Cách...cách... cách... cách... Đại Hùng ra chiêu không ngừng nghỉ, mộc kiếm chém liên hồi lên tam khúc côn.

- Phế vật. Loạn chiêu như vậy mong thắng ai?

Minh Quang bất ngờ chuyển tay nâng một đầu côn lên đỡ thay khúc giữa, khúc côn đầu kia đảo hạ xuống uyển chuyển, hung mãnh như gấu tát quát ngang người Đại Hùng.

Crắc... Đại Hùng có thể nghe thấy tiếng một thanh xương sườn bị gãy, thân thể ngã văng sang một bên.

“Mất một xương sườn mà vẫn chưa lấy của hất được miếng thịt nào. Mẹ nó, chơi kiểu này thì lỗ nặng”.

Đại Hùng phun ra ngụm máu nữa. Xương sườn gãy đè ép lên phổi, hất có cảm giác khó hít thở.

Minh Quang đứng giữa sàn đấu nhìn Đại Hùng ôm ngực, giang tay cười đều giả:

- Này, đừng có ăn vạ đó nha. Cái này là mầy tự chuốc lấy, ai bảo mầy ngu?

Hắn móc móc trong người ra mấy lượng bạc vụn, quăng tới trước mặt Đại Hùng:

- Tao là người nhân nghĩa, đánh chó cũng thấy tội nghiệp. Đây, cầm lấy mà đi trị thương. Ha ha ha ...

Đại Hùng khí uất vọt tằng, bất kể thương thế, vận võ khí lên tột cùng, liều mạng nhảy tới vùng kiếm chém.

- Hừ, còn muốn chết?

Minh Quang hừ lạnh, tam khúc côn trong tay vũ động. Bóng côn, bóng kiếm đan xen nhau như làn mưa bị gió lửa trái, dạt phải, khắp nơi tràn đầy tàn ảnh. Chiêu kiếm Thanh Minh Xuân Vũ của Đại Hùng là chiêu mạnh nhất hắn có thể thực hiện được, kiếm ảnh liên miên như mưa phùn rải xuống từ trời cao. Tam Khúc Côn của Minh Quang biểu diễn Áp Noãn Linh Xà uốn lượn như thân rắn, kín kẽ như tường cao, chắn khắp mọi ngả công kích.

Cạch! Minh Quang dùng hai khúc côn kẹp cứng một kiếm của Đại Hùng. Hắn thấp giọng nham hiểm.

- Loại cứng đầu như mầy tao ghét nhất. Nếu gặp nhau ở nội đường sớm muộn cũng ảnh hưởng đến tiến cảnh của tao. Chi bằng tao phá luôn khí cung của mầy - sau này không thể tu luyện, tất không có cơ hội làm phiền tao nữa.

Dứt lời, tay phải Minh Quang xòe ra, lòng bàn tay lóe lên một màng băng mỏng.

“Linh lực? Tên này không ngờ đã có linh lực. Chạy gấp!”

Đại Hùng biết khí cung khi chưa có linh lực rất yếu ớt. Đối phương dùng tâm pháp tu tiên có thể phá hỏng cấu trúc bên trong khiến hắn không thể tụ khí lại nữa. Như vậy việc tu luyện sau này coi như phế hẳn. Tuy lửa giận bùng bùng nhưng trong đầu hắn còn sót một tia lý trí, lập tức muốn giằng mạnh thoát ra.

- Phá!

Minh Quang gầm nhẹ, cơ mặt hắn nhăn lại lộ rõ vẻ độc ác. Khúc côn còn lại kẹp lấy cổ Đại Hùng giữ chặt. Bàn tay phải kín đáo tụ linh băng nhắm tới khí cung của Đại Hùng vỗ mạnh vào nhanh như chớp.

Đại Hùng vừa buông kiếm, tay còn chưa kịp phá thế khóa trên cổ, luồng linh băng đã thấm thấu qua da chui vào khí cung trước ngực.

Lạnh!

Trong ngực Đại Hùng tựa như chất vào một tòa núi băng, hơi ấm cơ thể thoát đi nhanh chóng. Giữa khí cung, cụm võ khí màu xám bị linh băng bao bọc, đông cứng thành đá tảng giữa trời đông, không cách nào vận hành.

Đại Hùng sắc mặt tái xám, nắm cổ tay Minh Quang cố sức đẩy ra khỏi ngực, đồng thời điên cuồng vận Long Tâm Quyết hòng lay động khối võ khí đóng băng.

Tách, tách ...

Khối võ khí đột nhiên vỡ tan thành từng hạt nhỏ, rơi xuống. Sức lực của Đại Hùng theo sự tan vỡ này nhanh chóng biến mất, đến mở miệng la lên cũng không còn hơi sức. Những đệ tử đứng ngoài quan chiến không một ai phát hiện, khuỷu tay Minh Quang chống vào hông Đại Hùng, nhìn như hai bên đang giằng co, thực tế là đỡ đỡ Đại Hùng không ngã gục ngay xuống, lộ ra sơ hở.

- Còn một chút nữa thôi.

Minh Quang âm hiểm thì thầm. Hắn nhìn khuôn mặt của Đại Hùng từng bước xám đi, biết đã thành công phá hủy nội khí đối thủ.

Đại Hùng thấy mình dính độc thủ, nhưng vô lực phản kháng, trong đầu hắn hận khí bốc lên hừng hực như lửa đốt đồng. Nếu nói ban đầu hắn tức giận chỉ vì bị sỉ nhục, thì bây giờ, nó đã thành thù sâu tựa biển. Hủy hoại khí cung một người, sẽ biến người đó thành phế nhân, thậm chí còn yếu hơn người bình thường. Đây không phải giết người, nhưng còn tàn nhẫn hơn giết người, bởi đối phương sẽ phải sống như một kẻ vô dụng suốt quãng đời còn lại.

Ác độc còn hơn rắn rết! Đại Hùng tròn trắng mắt nhìn Minh Quang, trong đầu từng đợt hận khí đảo loạn thiêu đốt hắn muốn ngất.

Giữa thần thức, quả trứng kì lạ đang đập đều đặn bị hận khí khuấy động, nhịp đập trở nên hơi tán loạn.

Bang bang bang.

Quả trứng giận dữ rung lên, ba âm thanh công kích thần thức thả ra khiến Đại Hùng choáng váng. Làn sóng âm lần này không chỉ giới hạn trong thần thức của Đại Hùng mà còn lan ra khắp cơ thể. Linh băng lạnh lẽo đang từng bước đông cứng thành vách khí cung, bị âm thanh này quét qua lập tức rã thành từng mảng, nhẹ nhàng biến mất. Khi đợt âm thanh cuối cùng tràn tới, từng mẩu võ khí trong khí cung cũng tan thành hơi tụ lại như ban đầu.

Minh Quang đang áp tay nơi ngực Đại Hùng, đột nhiên mắt liên lạc với linh băng đẩy vào, kinh ngạc thất sắc. Nhưng hắn cho rằng chẳng qua Đại Hùng đang tập trung hết sức tàn để nhiễu loạn linh băng, liền tăng thêm linh lực vào tay, linh băng một lần nữa từ lòng bàn tay hắn cuộn cuộn đổ vào khí cung Đại Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sư Tử Thu Hà

Đại Hùng đang mừng rỡ chuẩn bị thoát ra, thấy Minh Quang ác tâm không dứt, hắn liền đổi ý âm thầm tụ võ khí vào tay.

“Người đã muốn hại ta tận tình, ta tội gì mà không đập người một quyền trước đã chứ.”

Đại Hùng khuôn mặt tái nhợt bất chợt lóe lên một tia hung hãn, tay phải buông khúc côn kẹp cổ đâm ra một quyền toàn lực vào mặt Minh Quang. Quyền này chất chứa đầy đủ hận khí của hắn, trong cự li gần có thể nghe tiếng quyền phong vù vù.

Cùng lúc đó, quả trứng trong thần thức hắn rít lên lên một tiếng chói tai, âm ba lần này nhanh chóng bỏ qua thần thức Đại Hùng, theo cánh tay truyền thẳng tới đầu đối thủ.

“Bốp” một tiếng, nắm tay Đại Hùng đập lên mặt Minh Quang. Gương mặt đầy thịt lõm vào, sống mũi gãy dập, máu phun có vòi ra khỏi miệng, thân thể Minh Quang tựa như bao cát bay vút ra ngoài sàn đấu, nằm im không nhúc nhích. Thần thức của hắn, không một ai biết, đã bị âm ba đánh vỡ.

Đại Hùng nhìn lại nắm tay của mình. Quyền này hình như có chút khoa trương thì phải. Cho dù hắn ra tay đột xuất, bất quá cũng chỉ nghĩ làm Minh Quang bị thương mà buông tay. Sao đâm ra một phát, Minh Quang lại cứ như cây chuối không vận một chút lực phòng hộ nào, lẳng lẳng để hắn đánh bay ra khỏi vòng? Chẳng lẽ do âm ba cuối cùng gây nên? Tiên khí hóa ra cũng có điểm tốt thật.

Nhìn Minh Quang bất tỉnh trên đất, Đại Hùng vẫn chưa quên được sỉ nhục ban nãy. Hắn nhặt mấy lạng bạc nằm lẫn lóc, ném lên thân Minh Quang, gần từng tiếng:

- Giữ lấy mà trị thương cho bản thân đi, heo nọc!

Nói xong Đại Hùng xoay người nhìn về phía đám đông, một tay ôm ngực nơi xương sườn gãy, tay kia vung mộc kiếm giơ ngang lên cao, hào khí hô to.

- Ta thắng!

Âm thanh vang vọng vào tai mọi người. Đám đệ tử xung quanh nhìn Đại Hùng có chút phát ngốc. Thế quái nào mà một phút trước tên này còn thờ không ra hơi, mặt tái như kẻ sắp chết, lát sau lại chỉ vung một quyền đã đả bại hạng bốn trong ngoại môn đệ tử? Nhưng mọi thứ xảy ra ngay trước mắt mọi người, Đại Hùng cũng không sử dụng âm khí hay phương pháp gì ám muội cả. Sự thật đúng là hắn đã bại Minh Quang.

Giám sát sư phụ đôi mắt hơi cau lại, bước vào trong vòng đấu, tóm lấy một tay Đại Hùng, một tia linh lực chui vào trong cơ thể hắn dò xét. Đại Hùng thấy biểu hiện này hơi chột dạ, lo lắng giám sư có thể phát hiện ra quả trứng trong thần thức kia. Nhưng hắn đã quá mức bị quan, linh lực của giám sư chỉ có thể xét qua thân thể, còn chưa đủ cường đại tới mức nhìn vào được thể giới tinh thần của hắn.

Giám sát sư lướt qua một vòng không thấy điểm gì khác biệt từ hắn, thậm chí còn thấy dấu vết khí cung của Đại Hùng bị linh băng làm xơ cứng. Vị sư phụ liếc nhìn tay Minh Quang ngoài sàn đấu – nơi đó vẫn còn tồn tại một màng băng mỏng chưa tan. Tên đệ tử đó lại dám ra tay với đồng môn như vậy? Đã vậy, đừng nói trên thân Đại Hùng không phát hiện ra điểm gì gian trá, cho dù có phát hiện, lão cũng sẽ nhắm mắt bỏ qua. Tên Minh Quang kia bị loại là đáng kiếp.

- Đại Hùng là hạt giống thứ ba đợt thi tuyển này.

Giám sát sư phụ giơ cánh tay của Đại Hùng lên cao, xác định kết quả chung cuộc. Nhìn qua mấy người bị hạ ngoài sàn, lão khoát tay.

- Đưa mấy đệ tử kia vào trong y đường phía sau chăm sóc. Đại Hùng, người cũng vào trong điều dưỡng luôn. Nhóm thứ 4 chuẩn bị.

Đám ngoại môn đệ tử đứng ngoài vỗ tay rào rào. Cho dù chia bốn nhóm thể lực, đám công tử phú gia vẫn là nhóm bị mọi người khinh ghét nhất. Bình thường đám công tử này ỷ vào gia đình giàu có, thường hay khích bác những nhóm khác. Lại thêm bản thân được chăm chút vượt trội, cũng thường dùng sức mạnh ăn hiếp các đồng môn. Minh Quang hình tượng ban nãy với kẻ cùng nhóm lại cực xấu, ngay cả đám công tử phú gia cũng ngoảnh mặt chẳng muốn giúp đỡ. Mãi mới có hai đệ tử do giám sát sư chỉ đạo, nhún nhún bước tới nâng hắn lên.

Phan Thành cùng Hữu Thế từ ngoài tiến lên đỡ hai bên đồng môn cùng thôn. Phan Thành cười cười, giọng không giấu được vẻ ghen tị:

- Không ngờ người có thể làm hạt giống. Đáng tiếc, ta bị loại ở vòng hai, tự nhiên về hồng một cái pháp ấn...

- Hừ, người còn đỡ, vẫn còn cơ hội năm sau. Ta thực mới là thâm, ai ngờ còn tự không đủ linh khí để đạt tới ba điểm trên mười.

Hữu Thế buột miệng cầu nhàu. Trong năm đũa cùng thôn, kết quả của hắn là tệ nhất. Nhưng hắn cũng không phải kẻ hay so đo với bạn bè:

- Đại Hùng, người vào nội môn sau này tương lai rộng mở, cố gắng phấn đấu để bọn công tử nhà giàu hết dám khinh thôn Nam Long chúng ta.

Phan Thành một bên cổ cừ:

- Đúng vậy. Trước đây trong môn, bọn chúng luôn cho rằng bọn ta không thể so bì với chúng. Bây giờ thì hay rồi, người đánh bại kẻ mạnh thứ hai trong bọn chúng, xem sau này chúng còn dám huênh hoang nữa hay không.

Đại Hùng nhìn đau cười khẽ:

- Bọn ta chơi với nhau từ nhỏ, con người ta các người đều biết mà. Ta sẽ không để bọn chúng có cơ hội khi dễ người thôn Nam Long lần nữa. Nếu bọn chúng có đũa nào làm phiền các người, vậy cứ nhấn tin cho ta. Nhưng mà...

Đại Hùng quay sang nhìn nhỏ.

- Phan Thành, người né cái tay ra xa một tí. Chỗ đó là xương sườn ta bị gãy đấy. Người diu ta kiêu này, không chừng ta còn nặng thêm a...

- A... sao không nói sớm... he he, sợ ý không biết. Thế này ổn chưa?

Phan Thành xấu hổ cười, dịch vệt tay ra khỏi sườn Đại Hùng.

.....

Y tế đường nguyên là phòng y tế chăm sóc các đấu thủ giao đấu ở luyện đấu trường, lúc này tạm thời bị Long Khí Môn chiếm dụng. Bởi vì thường xuyên phải tiếp đón các đấu thủ thô hào, y tế đường trông cũng có phần nhếch nhác.

Đại Hùng được hai đũa bạn đỡ vào bên trong, xuyên qua một hành lang dài tới một khu tạm gọi là sạch sẽ nhất. Một đệ tử nội môn túc trực ở đó liền chỉ hắn vào nằm trên một chiếc giường phủ vải trắng.

- Ai không phận sự đi ra ngoài. Người nằm lên kia.

- Sư huynh, ta không nằm được.

- Vậy ngồi lên đó rồi cởi áo ra. Bị thương chỗ nào?

- Vùng bụng và sau lưng chắc bị bầm, gãy một xương sườn.

- Phần thân dính đòn đầy đủ rồi.

- Đối thủ khó xoi mà.

Vị đệ tử nội môn đi quanh Đại Hùng xem xét.

- Vết ở lưng bầm dập khá nặng, nhưng may chỉ dập thịt, xương cốt còn ổn. Vùng bụng này... chà vết bầm tụ máu khá đậm, chắc là trúng một đòn trực diện. Để ta kiểm tra nội tạng đã.

Một tia linh lực mát mẻ truyền vào trong cơ thể Đại Hùng, chậm rãi đi vòng quanh ổ bụng soát xét. Sau nửa khắc, vị đệ tử nội môn ngẩng lên.

- May là nội tạng vẫn yên ổn. Nếu bị dập một hai chi tiết như gan, mật, dạ dày thì tiến trình chữa trị phải lên đến ba tháng.

Bàn tay vị nội môn đệ tử tiếp tục di lên vùng ngực Đại Hùng. Vết xương sườn gãy bị lõm vào cũng khá dễ nhận biết.

- Ừm, gãy đoạn giữa, xem ra là bị đánh ngang hông. Vết gãy khá đều, không có mảnh xương rời ra nên chưa tổn hại phổi. Trước đây có kẻ cũng bị đánh gãy sườn khi thi đấu, xương vỡ đâm vào phổi, cứu trị không kịp nên toi mất. Người như vậy vẫn còn là tốt.

“Ặc, gãy xương sườn mà vẫn còn tốt. Người thử để ta đánh gãy xương sườn xem còn thấy tốt không?”. Đại Hùng hơi thở khò khè, âm ức trầm nghĩ.

- A, cái này...

Vị đệ tử cao gầy đột nhiên la to. Đại Hùng chột dạ, chẳng nhẽ...

- Khí cung bị linh băng công kích. Tên nào to gan thật, dám dùng tới chiêu này. Hắn không biết là dù có đắc thủ cũng sẽ bị đá ra khỏi môn phái hay sao?

- E là hán không biết thật ...

Đại Hùng thờ phào, đồng thời lắc đầu cười khỏ. Tên Minh Quang kia không phải kẻ sơ suất, nếu hán đã dám làm, khẳng định là hán không biết thật. Giá mà hán biết, mình hán sẽ không gặp nguy hiểm quá mức. Nhưng... Nếu hán không tấn công mình như thế, liệu có chắc quả trứng kia còn giúp mình phản kích mạnh đến vậy? Và vị trí hạt giống này liệu có thể về tay mình? Việc này thật chả phân biệt được là tốt hay xấu a. Nhưng Đại Hùng nghĩ một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy một điểm hài lòng: tên Minh Quang kia cho dù có được chữa trị, cũng không có khả năng làm đệ tử Long Khí Môn nữa. Việc phá khí cung Đại Hùng rõ ràng là đã phạm quy.

Khi Đại Hùng còn đang hờn hờ trong lòng, vị nội môn đệ tử kia đã rút tay đứng dậy:

- Chấn thương loại này ta chưa chữa trị được. Để ta thỉnh sư tỷ ra.

- Sư huynh ...

- Ta tên Xuân Điền.

- Tiểu đệ Đại Hùng. Xuân Điền huynh, làm phiền giúp đỡ.

Xuân Điền xua xua tay.

- Đừng lo, sau này là huynh đệ nội môn với nhau, ta đương nhiên sẽ hết sức. Và lại ngày trước, ta cũng tí thỉ tới chấn thương khi tranh đoạt vị trí hạt giống. Việc này, ta hết sức thông cảm.

- Đa tạ.

Xuân Điền lúc lắc thân hình gầy gò bước ra dãy phòng bên ngoài. Đại Hùng ngồi một mình trong phòng, theo thói quen thử vận hành Long Tâm Quyết để hồi phục ít sức lực. Võ khí bây giờ tuy không bị đóng băng nhưng thành khí cung bị linh băng tác động qua đường như hơi cứng lại. Võ khí chui vào kinh mạch khó hơn trước rất nhiều, đầu kinh mạch không dễ giãn nở như trước nữa.

Chật vật dẫn khí một vòng quanh cơ thể, Đại Hùng mới cảm nhận được thân mình có thêm chút sức lực. Tuy nhiên võ khí khi trở về lại giống như bị sót lại một chút bên ngoài vách khí cung.

“Nếu khí cung bị hồng mất, mình đứng là chết đi còn sướng hơn. Cũng may nhờ quả trứng đó.”

Đại Hùng vô thức tiến vào không gian tĩnh thần. Quả trứng nằm trên đám xúc tu vẫn bình thản co bóp như trước. Việc đã phát sinh vừa qua giống như chẳng có một chút quan hệ với nó. Đại Hùng chăm chú nhìn tới. Mặc dù quả trứng không có phản ứng, nhưng hán biết, nó cũng có linh trí riêng. Phản ứng của nó khi bị hận khí quấy rầy tỏ ra mười phần nhân tính. Đáng tiếc Đại Hùng không có cách dò xét. Nếu kích động nó bây giờ, hán sợ sẽ có vài âm ba phát ra. Hậu quả tiếp theo, hán không chắc chịu đựng được nổi.

- Ở trong này?

Ngoài cửa phòng vang lên một giọng nói dễ nghe. Đại Hùng giật bắn người, vội rút lui khỏi thế giới thần thức.

Một nữ y sư mặc váy xanh thong thả bước vào, gương mặt thanh tú chừng hai mươi ba tuổi mang theo vẻ hiền dịu. Cổ áo có viền như lá sen mềm mại rủ quanh. Trên đầu một cây trâm bạch ngọc được cài ngang khéo léo. Gian phòng có chút nhếch nhác, theo bước chân nữ y sư dường như bừng sáng lên.

- Ngươi là Đại Hùng?

- Dạ, y sư.

- Gợi ta là sư tỷ Thu Hà. Nghe nói ngươi bị linh băng công kích?

- Vâng.

- Để ta kiểm tra qua.

Thu Hà bước tới vài bước, vươn tay ra chạm vào ngực Đại Hùng, đáng vẻ tự nhiên như không. Đại Hùng ngược lại giật thót mình, hơi rút lại phía sau.

- Sao? E thẹn à?

Thu Hà hắng giọng, bàn tay ngừng lại giữa không trung. Nàng khẽ cau mày:

- Người bị thương thì phải để y sư khám mới được. Nếu không, ta cũng không có cách nào điều trị cho ngươi.

- Nhưng...

- Ngại cái gì. Trong mắt ta ngươi là bệnh nhân. Đối với ngươi ta là y sư. Y sư chữa cho bệnh nhân, đó là trách nhiệm. Chẳng lẽ ngươi bị thương đến bực ấy còn suy nghĩ những thứ tầm thường "nam nữ thụ thụ bất thân" hay sao? Nếu ngươi chấp nhận sau này hủy đường tu luyện, vậy ta cũng không quản.

Vị sư tỷ này còn "tiến bộ" hơn mình a. Đại Hùng thu lại vẻ ngượng ngùng, ho khẽ một cái:

- Vậy nhờ sư tỷ khám cho.

Thu Hà lườm hắt một cái, bàn tay trắng muốt thon dài nhẹ nhàng áp lên trên chân thủy của Đại Hùng. Một tia linh lực mát mẻ gần giống với của Xuân Điền từ từ tiến vào, thăm dò một vòng quanh khí cung.

- Khí cung bị linh băng tấn công không lâu. Tuy bị xơ cứng lại nhưng còn chưa đến nỗi hết chữa.

Thu Hà nói rồi tay kia thì triển pháp quyết, từ bàn tay đang áp trước ngực Đại Hùng, linh lực chuyển từ mát mẻ sang ấm nóng. Luồng linh lực lạng lẽ lan tỏa bao bọc quanh khí cung của Đại Hùng, thấm dần vào thành vách.

Tốc độ linh băng trước đây xâm nhập nhanh như vậy, nhưng tốc độ khí ấm bây giờ thẩm thấu vào lại rất chậm, so với linh băng, sợ rằng phải chậm hơn đến chục lần. Thu Hà nhắm mắt định thần, âm thầm điều khiển linh lực trong tay tiếp xúc tới từng chỗ vách khí cung bị linh băng tổn hại, từ từ làm mềm mỗi nhóm tế bào đang săn cứng. Thình thoảng nâng huy động bàn tay kia, điểm lên một số huyết mạch bao quanh khí cung, ngăn chặn không cho võ khí còn sót ngoài thành khí cung di chuyển vào trong.

Công việc điều khiển linh lực chữa trị này có vẻ không đơn giản. Qua nửa giờ đồng hồ, trên trán Thu Hà đã bắt đầu lấm tấm vài giọt mồ hôi. Đại Hùng ngồi đối diện sư tỷ, bởi vì đang được chữa trị, hắt không dám di động thân người. Nhìn thấy Thu Hà rỉ ra mồ hôi, hắt cũng không dám mở miệng nhắc nhở, sợ ảnh hưởng tới tinh thần của nàng. Nói gì thì nói, khí cung cũng là phần quan trọng nhất đối với việc tu tiên. Lỡ làm nàng xao lãng xảy ra chuyện gì, người thiệt thòi nhất tất nhiên là hắt.

Tuy không dám nhúc nhích, cũng không dám mở miệng, nhưng hai mắt hắt vẫn tùy nghi di động. Sư huynh Xuân Điền bởi vì tế nhị, nên đứng đợi ở ngoài phòng. Đại Hùng lúc này mở mắt, ngoài Thu Hà cũng chả còn gì để nhìn vào.

Sư tỷ Thu Hà ở cự ly gần, càng ngắm càng thấy xinh đẹp. Làn da trắng tinh như ngọc không một tí vết. Khuôn mặt trái xoan cân đối. Sống mũi cao cao. Hai hàng mi dài khép hờ. Đôi môi mọng hồng tươi hơi mím lại vẻ quyết tâm. Chiếc cằm tròn đầy làm khuôn mặt thêm mấy phần hiền dịu.

Bởi vì giữ khoảng cách với Đại Hùng, khi đưa tay áp tới ngực hắt, Thu Hà buộc phải cúi người tới trước một chút. Tình thế này khiến cho cổ áo nàng hở ra một góc nhỏ. Đại Hùng vừa liếc vào đấy, nhất thời tâm trạng đang bình lặng bị khuấy lên một nhịp: “Á, vừa trắng lại vừa tròn.”

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lựa Chọn Môn Tu

Thu Hà đang tập trung linh lực điều trị khí cung, đột nhiên thấy cơ thể Đại Hùng hơi xao động một cái, rồi từ dưới bụng hắt, một luồng khí nóng nhẹ bốc dần lên trên. Đám khí nóng này khi đến khí cung, lập tức giúp tiến độ giãn mềm vách khí cung tăng lên đến mấy lần. Đám tế bào vốn co cụm, tự nhiên dễ dàng giãn ra, bộc lộ khả năng tái tạo mạnh mẽ kinh người.

- Cơ thể người thật tốt.

Thu Hà buột miệng:

- Năng lực tái tạo của các tế bào đều hơn hẳn người thường.

Nữ y sư diễm nhiên không biết, cơ thể của Đại Hùng qua cải tạo của tiên quả, năng lực sức sống đúng là vượt trội, nhưng mà căn bản sự kích thích rã đông để tái tạo lúc này lại đến từ chính nàng.

Luồng khí nóng xâm chiếm hết khí cung, công việc điều trị của Thu Hà nhẹ nhàng đi nhiều. Sau một lát, nàng bắt đầu giải khai các huyết đạo quanh khí cung Đại Hùng, để cho chút võ khí sót tự do trở về hòa nhập cùng nội khí của hắt. Nàng không quên dặn dò:

- Khí cung của người còn chưa hồi phục hẳn, hiện thời chưa thể luyện khí như trước. Đợi một tuần sau dùng thêm đan dược, khí cung mới có khả năng hồi phục. Lúc đó tập lại cũng chưa muộn.

Thu Hà chuẩn bị thu công, bất chợt phát hiện ra điểm quái lạ: khối khí nóng từ dưới bụng Đại Hùng vẫn bốc lên không dứt, nó không chỉ xâm chiếm khí cung, mà còn lan ra khắp cơ thể hắt.

- Nay Đại Hùng, bình thường người có luyện tâm pháp gì về hành Hỏa...

Thu Hà mở mắt ngược lên, thấy khuôn mặt của Đại Hùng đỏ bừng, đôi mắt đang lút nhìn xuống mặt mình. Không, chính xác hơn, là dưới mặt mình một chút. Nàng theo quán tính liền liếc xuống theo, đột nhiên hiểu ra tất cả.

“Bốp”.

Một âm thanh rõ to vang lên trong phòng, Đại Hùng ôm một bên má nhăn nhó:

- Sư tỷ, xin lỗi, ta không cố ý.
- Im miệng.

Thu Hà mặt đỏ hồng, bừng bừng lửa giận. Cái tên đáng chết này. Minh còn đang bận cứu chữa cho hấn, vậy mà hấn dám nhân cơ hội... chiếm tiện nghi. Nàng lườm hấn một cái sắc như dao cạo. Biết vậy ban nãy để cho hấn bị phé luôn cho bỏ ghét.

Mang theo dáng điệu hậm hực, Thu Hà bước xuống giường, xoay người đi thẳng ra ngoài. Đại Hùng hối hận nói với theo.

- Sư tỷ, ta ...
- Đừng gọi nữa. Sư tỷ đi rồi.

Xuân Điền cười gian xảo đi vào. Liếc một bên má in đủ năm vết ngón tay trên má Đại Hùng, hấn cười to một trận không kiềm chế được:

- Hắc hắc, nhìn trũng “xôi” của sư tỷ bị phát hiện chứ gì???

Đại Hùng ngượng ngùng, một tay che má, miệng áp úng:

- Sao huynh biết?
- Ha ha, còn phải hỏi. Sau ta, ngươi là người thứ hai ăn tát vì lý do này đấy?
- Người thứ hai ...?

Đại Hùng tròn mắt nhìn Xuân Điền đang cười chảy cả nước mắt. Hóa ra hấn không phải kẻ duy nhất mang cái tội sắc lang này. Nhưng thật ra, đáng lẽ còn phải có nhiều người “vô ý phạm tội” như hấn mới phải chứ. Bởi vì sư tỷ trị thương đâu chỉ có một mình hấn. Chẳng lẽ từng ấy năm, quả thực có mỗi hai người ... ăn tát của sư tỷ?

Xuân Điền cười sặc sụa một hồi mới miễn cưỡng ngăn lại được, nhìn khuôn mặt ngo ngáo của Đại Hùng, hấn chậm rãi giải thích.

- Bình thường sư tỷ rất cẩn thận. Loại tình huống này không phải thường xuyên xảy ra đâu.

Thấy Đại Hùng vẫn đàn mặt ra, Xuân Điền nói chi tiết hơn:

- Tuy sư tỷ đảm trách việc cứu thương cho các đệ tử tham gia thi tuyển mấy năm gần đây, nhưng những lần trước đều tổ chức vào cuối đông. Thời tiết lạnh như vậy, đương nhiên sư tỷ sẽ mặc loại trang phục kín cổng cao tường. Ngoài ra, khi chữa thương cho bệnh nhân, đa số mọi người đều nằm, còn sư tỷ thì đứng, như vậy tầm mắt của người khác không thể nhìn tới chỗ không nên nhìn được.

- Vậy chẳng lẽ sư huynh ...

- Ha ha, đúng vậy. Ngay năm đầu tiên sư tỷ tham gia đội y tế, năm đó thi tuyển cũng dời sang mùa xuân. Mà ta hôm đó được sư tỷ trị liệu, lại cũng bị thương trên ngực và sau lưng, hoàn toàn không thể nằm xuống điều trị được.

Ra vị sư huynh này từng gặp hoàn cảnh giống như hấn, cho nên hậu quả, đương nhiên cũng như hấn. Chuyện bắt đắc dĩ a. Dù sao ở cái tuổi của hấn, tò mò về giới tính là không thể tránh khỏi. Lắm vào tình trạng bắt buộc nhìn thấy “vật thể lạ” đó, hầu hết thanh niên đều không dễ dàng dời mắt đi, không để ý.

Nghĩ tới chức trách y sư của Thu Hà, Đại Hùng bỗng thót hết cả tim:

- Xuân Điền sư huynh. Nếu sư tỷ giận ta như thế, vậy còn thương thể của ta ...
- Ngươi đừng lo. Việc khôi phục khí cung của ngươi xem như đã xong rồi. Bây giờ chỉ còn uống đan dược hàng ngày nữa thôi.
- Nhưng đan dược không phải do Thu Hà sư tỷ chỉ định hay sao?
- À, tất nhiên.
- Thế nếu sư tỷ không chỉ định đơn thuốc ...

Xuân Điền lắc lắc đầu:

- Sư tỷ nhìn như nóng tính, thực tế rất chóng quên. Chỉ nửa buổi là sư tỷ sẽ gửi đơn thuốc đến cho ta thôi. Nếu sư tỷ là người hay ghi hận, người nghĩ xem, ta làm sao còn có thể đứng đây được chứ. Và lại, đây là việc phục vụ cho môn phái, không thể dùng cảm tình cá nhân để hành sự được.

Đại Hùng nghe thế mới thanh thản lại đôi chút, thở ra một hơi:

- Nếu vậy thì tiểu đệ yên tâm rồi.

Cái hấn lo không chỉ là việc chữa thương lần này. Sau này vào nội môn còn phải tiếp xúc với Thu Hà nhiều hơn. Việc rèn luyện trên đường tu tiên lúc nào cũng đầy rẫy thử thách và hiểm nguy. Các đệ tử sớm hay muộn đều sẽ có lúc xây chân cần đến y đường phục hồi lại. Bản thân hấn cũng không ngoại lệ. Vì vậy cũng không đương nhiên mà mọi đệ tử hành nghiệp y sư đều có tầm quan trọng đặc biệt đối với môn phái.

Thực ra nếu lạc quan mà xét, thì hấn có thể lén lút tích trữ tiên quả để tự chữa. Nhưng Tiểu Bảo còn đang say ngủ, Tiểu Phong thì đã giao cho người khác. Còn để mình hấn tiến lên Tâm Liên Đình, khả năng lớn là hấn sẽ “quy tiên” giữa đường. Đây là chưa tính tiên quả hái về có thể giữ tươi trong bao lâu. Nếu là trong bảy ngày, vậy thì thời gian để hấn chạy đi chạy lại cũng đủ hết giờ. Đại Hùng tự nhiên nhớ đến con đường luyện đan đang dở của mình – khi nào có điều kiện phải khôi phục lại sớm, như vậy may ra mới chủ động được.

Việc khôi phục ngoại thương là do Xuân Điền đảm trách. Vị sư huynh với con mắt đầy cảm thông, nhanh chóng quán hấn thành cái bánh tét, sau khi đã trét lên người hấn một đồng dược liệu ba bốn loại gì đó bất đồng. Đại Hùng xui xẻo không thể nằm xuống tĩnh dưỡng, cuối cùng toàn phải ngồi tư thế “luyện khí mà không luyện khí” để nghỉ ngơi.

Trải qua ba ngày ngồi không mà không làm gì cả, đến cột sống của Đại Hùng cũng muốn sụm xuống. Cảm giác khí cung đã có chút vững chãi, hấn lén lút đem Long Tâm Quyết ra luyện vài vòng.

Không thể không nói khả năng tái tạo tế bào của tiên quả là tuyệt hảo. Trừ bỏ việc chậm rãi điều khiển khối võ khí cho an toàn, Đại Hùng không hề gặp thêm phiền toái gì trong quá trình dẫn khí. Nhờ vậy, tốc độ hồi phục của Đại Hùng càng lúc càng nhanh hơn. Theo ước lượng của Xuân Điền, lâu nhất trong các vết thương của Đại Hùng là chiếc xương sườn gãy, cần hai mươi ngày mới có thể khôi. Nhưng thực tế đến ngày 15 là Đại Hùng đã nài nỉ xin được tháo băng ra.

Khu vực ngoại môn mà Đại Hùng thường đến học võ nằm trên đồi Vọng Nguyệt. Mà Lạc Viên Sơn – nơi đặt nội đường của Long Khí Môn – lại nằm bên kia con sông Long Tuyền, cách ngoại môn một cây cầu gỗ lớn. Tất cả các đệ tử sau khi vào nội môn đều tiến hành chế độ nội trú, cuộc sống đa phần sẽ cách biệt với bên ngoài.

Lúc này hai mươi bốn tân đệ tử nội môn vừa mới tiến hành xong nghi thức nhập môn, đang đứng trong sảnh đường chờ các vị sư phụ phân phó.

Ngồi trên ghế chủ tọa của sảnh đường là chương môn Khai Nhân. Hai hàng ghế hai bên chia ra các vị sư bá, sư thúc. Còn xếp dưới nữa là chỗ ngồi của các sư huynh, sư tỷ giữ vị trí quan trọng trong môn phái. Các sư huynh, sư tỷ này được chọn làm lớp sư phụ kế thừa tương lai trong môn, ở một ngành học đã có thể đứng ra dạy thay khi các sư thúc bận bịu.

Đại Hùng kín đáo liếc một cô nương mặt hoa da phấn ngồi bên phía tay phải hấn. Vị sư tỷ Thu Hà này sắc mặt lạnh băng, đối với hấn dừng dừng như không hề biết, nghe chừng trong lòng nàng vẫn có ít nhiều khó chịu.

Khai Nhân quét mắt qua toàn trường, e hèm một cái:

- Tổng cộng là hai mươi tư tân đệ tử, ngoại trừ Minh Quang do phạm luật nên bị loại. Mọi người xem xét sắp xếp về các ban thế nào cho phải. Các đệ tử thấy bản thân phù hợp với môn tu luyện nào cũng có thể bước ra tự đề xuất.

Ngừng một chút, Khai Nhân giải thích:

- Trong nội môn hiện nay chia ra năm nhánh: luyện tiên pháp, luyện trận phù, luyện đan dược, luyện khí giáp, luyện bảo thú. Tất cả những nhánh này đều quan trọng đối với việc tu tiên, vì vậy các người chọn nghề nào chúng ta cũng sẽ hoan nghênh.

Trong hàng, một đệ tử đứng ra hỏi:

- Thưa chương môn, giả dụ chúng đệ tử nhận thấy có một vài nhánh đều có thể theo được, vậy thì phải làm sao?

Khai Nhân không phải lần đầu gặp tình huống này, bình thản bảo:

- Vậy người có thể đăng ký học tất cả những ngành người thích. Nhưng ta phải nói trước: tu tiên không có bất cứ con đường nào dễ dàng cả. Vì vậy nếu người chọn học cùng lúc càng nhiều ngành, tiến triển của người đối với việc thăng cấp càng chậm chạp. Cho nên ta khuyên các người tốt nhất hãy chọn một hai ngành mà mình xem là quan trọng nhất. Sau khi đạt thành tựu có thể học thêm ngành phụ trợ sau.

Học tu tiên, đương nhiên tiên pháp là điều đa số coi trọng nhất. Chẳng mấy chốc hầu hết đệ tử đều chọn tiên pháp là môn chủ đạo, tiếp theo mới đến các nghề khác.

Đại Hùng trong đầu tham lam tính toán, nghề nào đối với hấn xem ra cũng hữu dụng. Tiên Pháp và Đan Dược là hai môn có thể giúp người ta kéo dài

tuổi thọ sớm nhất, hẳn đương nhiên phải chọn. Trần Phù cũng khá quan trọng khi tu luyện, như Hấp Linh Trần khi khảo thí chẳng hạn, có thể giúp cơ thể tụ tập được linh lực nhanh, thì triển tiên pháp càng thêm thoải mái. Khí Giáp giúp chế tạo ra binh pháp bảo cùng giáp phòng - những thứ này đến khi chiến đấu đều có khả năng thay đổi phần thắng trong gang tấc. Còn Bảo Thú – hầu hết thú cưỡi hoặc hộ vệ thú đều do ngành này nuôi dưỡng mà ra, dù đi di chuyển hay bảo vệ bản thân đều xem như một phương tiện cứu mệnh. Đại Hùng hẳn không thể cùng lúc đăng ký cả năm môn, chẳng qua Khai Nhân chừng môn đã nói thế, hẳn không thể không kim chế ham muốn của mình lại.

Cẩn rằng nhắm tính một hồi, Đại Hùng có chút tiếc nuối đăng ký:

- Đệ tử đăng ký Tiên Pháp, Đan Dược và Bảo Thú.

Lời này nói ra, cả sảnh đường nhìn hẳn không chớp mắt. Đây là người duy nhất dám đăng ký học ba môn từ đầu a.

Khai Nhân thấy kẻ lên tiếng là một trong năm hạt giống đợt này, có phần lo lắng, liền lên tiếng khuyên răn:

- Đại Hùng, ta thấy đệ tử nên đăng ký hai môn thôi. Tuy rằng ngươi được sư môn hết lòng nâng đỡ, nhưng tinh lực để học ba môn cùng lúc quả thật quá lớn. Mỗi năm môn phái chúng ta đều tiến hành kiểm tra để xem xét lại vị trí hạt giống một lần. Sẽ chỉ có hai người đứng đầu trong mỗi nghề được tiếp tục ưu ái. Ngươi học tập như vậy, e là khó giữ nổi ưu đãi đang có.

Đại Hùng nghĩ qua một cái, vẫn tiếp tục kiên quyết:

- Chương môn sư phụ, đệ tử vẫn xin được theo học ba môn đã nói.

Tiếng thờ dài của các sư bá, sư thúc đồng loạt vang lên. Trong đa số các năm, vì cạnh tranh vị trí hạt giống, đa số tân đệ tử đều chủ tu nhiều nhất hai môn. Những người đang là hạt giống thậm chí chỉ đăng ký một môn duy nhất cho dễ có thành tựu. Những người này sau đó đều có kết quả khá khi tu luyện, trở thành những thành phần quan trọng trong việc kế thừa gánh vác môn phái. Nhưng năm nay xuất hiện một đệ tử hạt giống khác người này, không chừng môn phái sắp phải đầu tư lỗ vốn mất.

Cùng lúc với tiếng xót của các vị trưởng lão, các tân đệ tử khác đa phần đều hờ hờ khi nghe Đại Hùng đăng ký. Chưa gì đã có khả năng loại bỏ được một chủng ngại không nhỏ rồi. Ít đi một người cạnh tranh, thêm một phần cơ hội cho mình nha.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bảo Thú Trại

Bởi vì Tiên Pháp có quá nhiều người đăng ký, Long Khí Môn không thể phân bổ tất cả các đệ tử về khu nội trú của môn này được. Chỉ có những người đăng ký học duy nhất Tiên Pháp mới có thể được xem xét ưu tiên. Những người chọn hai môn trở lên đa phần sẽ bị chuyển sang khu nội trú môn chọn thứ hai.

Đại Hùng chọn ba môn học, đương nhiên các sư thúc đều muốn hẳn đến chỗ mình quản lý hơn. Dù sao hẳn cũng là hạt giống, biết đâu sau một thời gian diu dất có thể thuyết phục hẳn tập trung tu luyện riêng môn mình quản thôi. Nhưng lúc này Tấn Quang sư thúc quản lý môn Bảo Thú dứt khoát tranh giành, lấy lý do Tiên Pháp và Đan Dược đã có quá nhiều người đăng ký học rồi, phải ưu tiên Đại Hùng về ở Bảo Thú Trại thì mới được. Các vị sư thúc khác nghĩ mãi cũng không ra lý do phản bác, đành cắn răng nhường đi. Thế là kết thúc ngày nhập môn, Đại Hùng theo Tấn Quang sư phụ đi tới Bảo Thú Trại ở đỉnh Lam Thảo.

Lạc Viên Sơn có tổng cộng ba đỉnh núi chia thành thế chân vạc. Mỗi đỉnh núi có hai môn đường chiếm giữ. Trần Phù Thập và Khí Giáp Xưởng nằm ở đỉnh Nhật Linh. Đan Dược Xã và Bảo Thú Trại đặt trên đỉnh Lam Thảo. Lạc Viên đỉnh to lớn nhất cũng là nơi duy nhất chỉ có một môn đường đóng đô: Tiên Pháp đường. Lý giải cho điều này là môn Tiên Pháp có số đệ tử theo học áp đảo các môn khác, chưa kể thỉnh thoảng còn đấu luyện âm ỉ, cần không gian rất lớn. Lạc Viên đỉnh cũng là nơi mà chương môn Khai Nhân tọa trấn, do đó càng có tính chất ưu đãi đặc biệt.

Tấn Quang dẫn ba tân đệ tử đăng ký học Bảo Thú ra ngoài sân, ngửa mặt lên trời huyêt sáo một tiếng lạnh lạnh. Từ khu rừng bên ngoài đỉnh Lạc Viên, một quái điều bay vọt lên cao, nhắm hướng ba người đang đứng bay tới.

Quái điều thân to hơn cái phan (1), đầu có mào cao, đuôi có chùm lông cong chia bảy sắc riêng biệt. Hai chân quái điều thon nhỏ có vẩy giáp vàng, mỗi chân bốn móng chính, sau chân một bên có năm cựa, một bên có bốn cựa.

“Gà chín cựa? Cừu Dao Kê?”.

Loại quái kê này nổi tiếng từ thời Hùng Vương, là một loại ma thú cao cấp khá hiếm gặp và quý giá. Đặc điểm của loại ma cầm này không chỉ dừng ở chỗ chúng có phong thuật rất cao, mà bản thân chúng còn có một bộ cước pháp đặc biệt của chúng loài khiến các ma thú cùng cấp đều vô cùng ngán sợ. Loại gà chọi của dân gian cũng có cước pháp, nhưng so về trình độ thâm sâu thì phải bái Cừu Dao Kê làm ông nội.

Cửu Dao Kê hạ xuống sân đá ngoài sảnh đường nằm xuống, các đệ tử còn đứng trong sân bị khí áp thổi cho quần áo tán loạn. Một nữ đệ tử yếu điệu mặc váy vội túm lấy góc váy, chỉ sợ bị tung lên. Trước con mắt hâm mộ của mọi người, Tấn Quang phát tay bảo Đại Hùng và hai đệ tử còn lại cùng nhảy lên yên nhưng, sau đó chỉ huy ma cầm đứng dậy, tiêu điều bay về đình Lam Thảo.

Đại Hùng lần đầu cười thú phi hành, bất giác vô cùng cao hứng. Tuy bị gió to thổi vào mặt có chút không quen, nhưng nhìn thấy mọi thứ thân thuộc bên dưới chui vào tầm mắt, cảm giác mới lạ khiến hắn hăng hái vô cùng, mơ ước sau này cũng có một con phi thú riêng cho mình.

Đình Lam Thảo từ xa nhìn như một bãi cỏ đẹp mắt. Một màu xanh mượt trải dài tới tận chân trời khiến người ta có cảm giác thư thái, muốn nằm lăn trên đó ngủ ngay lập tức. Nơi đây một mảnh khí dày đặc, cho dù trồng cỏ nuôi thú hay trồng được thảo đều có chất lượng vượt xa bình thường.

Bởi vì hai đỉnh núi không quá xa nhau, lạc thú vì vu trên trời cao của Đại Hùng nhanh chóng bị cắt đứt. Tấn Quang cho Cửu Dao Kê hạ xuống trước cửa Bảo Thú Trại xong liền tất tả đem ba tân đệ tử giao cho đệ tử dưới quyền, dặn dò chăm sóc thật kỹ. Bảo Thú Trại mỗi năm đều có rất ít đệ tử xin tới học. Trong suy nghĩ nhiều người, môn Bảo Thú chỉ là môn phụ trợ. Chỉ cần các môn khác có thành tựu mạnh mẽ, lập tức có thể kiếm linh thạch vào tay, lúc đó ra ngoài mua một con bảo thú hộ vệ hay ký thú nào có khó gì. Thậm chí ngay trong Long Khí Môn, những đệ tử giàu có cũng có thể mua từ Bảo Thú Trại một con bảo thú đặc chủng. Môn Bảo Thú nhiều năm bị hắt hủi, Tấn Quang sầu muộn vô cùng, năm nay tự nhiên vớ được một đệ tử hạt giống căn bản, lão đương nhiên tận tình ưu ái.

Đệ tử hạt giống căn bản có vài điểm khác so với đệ tử hạt giống hàng năm. Đệ tử hạt giống căn bản xét về tố chất là một cái hạt mầm tốt, chỉ cần chăm sóc cẩn thận, sau này chắc chắn sẽ cho ra quả ngọt. Còn đệ tử hạt giống tuyển lựa hàng năm chỉ là xét người đứng đầu một môn. Trong môn thời thượng có nhiều người giỏi, hạt giống được chọn đương nhiên là xuất sắc. Nhưng trong môn không thời thượng, cho dù không có ai tốt, vẫn có thể tìm ra hai người đứng đầu, chỉ có điều hạt giống đó chỉ là xét vị trí, không đại biểu cho thực lực mạnh. Bởi vậy hạt giống bốn môn kia đều có danh khí, riêng Bảo Thú môn thì có phần hơi khiên cưỡng. Long Khí Môn áp đặt chế độ hai hạt giống trong một môn, nhìn qua thì công bằng, nhưng đem so sánh Tiên Pháp Đường với Bảo Thú Trại, yếu điểm liền lộ rõ. Người ta hơn trăm đệ tử giành nhau gần chết mới vào được vị trí hạt giống, còn bên này chỉ có mười mấy mạng chia nhau, chưa kể đám đệ tử vào Bảo Thú môn đa phần là những đệ tử không hề nổi bật về năng lực. Vì thế, mỗi khi đem ra so kè, đệ tử hạt giống các môn khác đều coi thường hạt giống của Bảo Thú Trại ra mặt.

Đại Hùng theo vị sư huynh cùng môn chỉ dẫn, đến ở một phòng khá mới trong khu nội trú. Hai đệ tử khác bị chỉ định vào hai căn phòng khác cũ hơn. Đệ tử hạt giống – ngay từ quan sát bề ngoài cũng đã thấy sự ưu tiên vượt trội. Cảm giác này thật là sướng nha. Đại Hùng sau khi tiễn vị sư huynh kia về, liền tung gói hành lý lên giường bông, lăn lộn mấy cái thoải mái rồi đánh luôn một giấc.

Khi Đại Hùng mở mắt đã là quá trưa. Vì đề tân đệ tử làm quen môi trường mới và có thời gian sắp xếp mọi thứ, hai ngày đầu mọi người được hoạt động tự do. Đại Hùng trở dậy bụng lập tức gào réo, liền bước ra khỏi phòng, mò đi tìm nhà bếp xem có gì ăn.

Long Khí Môn cho dù sa sút, tiền sư so với người thường vẫn cao quý hơn nhiều lắm. Mỗi môn đường đều có một nhà bếp riêng của mình. Khi Đại Hùng lao đảo vì đói bước vào, đầu bếp Bảo Thú Trại đang bận rửa đồng bát đĩa buổi trưa.

Đại Hùng xuất hiện, đúng là thời điểm không hay ho gì. Bữa trưa đã chấm dứt, vị đầu bếp cũng sắp hoàn thành việc dọn dẹp. Bỗng đâu lù lù ra một người nữa hỏi đồ ăn, vừa nghĩ tới việc đi hâm nấu và dọn dẹp tiếp, đầu bếp này lập tức lộ ra vẻ không hài lòng.

Đại Hùng nhìn vẻ mặt của đầu bếp nọ, đương nhiên hiểu tâm trạng của người ta, cũng không hỏi có món gì ăn nữa, trực tiếp đổi sang hỏi có gì có thể nấu ăn được hay không. Đầu bếp nghe hắn nói muốn tự nấu, tự dọn, mặt mày thoáng ra mấy phần, tên này hóa ra cũng biết điều, nghĩ xong liền chỉ chỗ để gạo muối và thực phẩm đông lạnh. Đại Hùng theo chỉ dẫn lần mò trong bếp, kiểm tra được mấy thứ để chế biến tạm, lập tức mang ra làm.

Bởi vì bụng đói như điên, Đại Hùng cũng không dám làm gì cầu kỳ. Rau muống luộc vắt chanh, thịt chồn nướng sả ớt, cơm nấu nồi gang hai đấu, ba bếp cùng lúc tiến hành. Cơm và rau luộc hầu như ai cũng rành, chỉ có chồn nướng sả ớt thì cần chút thủ thuật. Thịt chồn thái lát mỏng, ngâm trong nước mắm pha sẵn hạt tiêu xay và đường. Trong lúc chờ thịt ngâm gia vị, hắn đặt cơm canh, rồi tranh thủ bóc hành, tỏi, đem giã nhuyễn với xả, ớt vừa cắt, tiếp tục đổ vào bát ngâm thịt chồn, đảo lên một lượt. Bắc xong nồi rau luộc ra, trong lúc chờ cơm chín, Đại Hùng xiên thịt nướng trên bếp. Mùi thơm đặc trưng của thịt thú cùng gia vị tỏa ra thơm lừng khiến vị đầu bếp vừa nghĩ tay cũng phải sản lại quan sát.

Sau khi nướng xong năm xiên thịt, nồi cơm cũng vừa chín tới, Đại Hùng dọn thức ăn ra bàn gỗ chuẩn bị thưởng thức, đột nhiên hắn phát hiện đầu bếp của Bảo Thú Trại vẫn đang lom lom nhìn vào đĩa thịt nướng của mình. Đại Hùng mỉm cười, lễ phép:

- Mời thúc ăn cùng cho vui.

Thấy rõ ràng người ta đói ngấu ngiến, còn vào giành ăn thì quá là bất lịch sự. Vị đầu bếp này chần chừ không bước lại, nhưng mùi thịt chồn nướng kia quả thực rất hấp dẫn, so với mình làm có hương vị khác biệt rõ ràng.

Đại Hùng một lần nữa cất tiếng mời:

- Thúc thúc, xin cứ tự nhiên. Bữa ăn này cháu nấu cũng hơi nhiều, hai người ăn vẫn đủ.

- E hèm. – Vị đầu bếp háng giọng. – Ta chỉ muốn thử một miếng thịt người nướng một chút thôi. Đầu bếp bọn ta, đối với cách chế biến món ăn khác đều có tính tò mò.

- Vậy mời thúc xiên thịt này.

Đại Hùng đưa một xiên thịt cho đầu bếp nọ. Đầu bếp cũng không từ chối, nhận vào tay xong liền rút một lát thịt nướng bỏ vào miệng nhai, nhắm mắt

thường thức.

- Không tồi, không tồi. Thịt chồn nướng sả ớt phải ngâm gia vị rất lâu, có khi ngâm cả đêm mới tốt. Người không có thời gian, liền đổi sang cắt lát thật mỏng cho gia vị chóng thấm. Nhưng ta cảm giác thịt chồn này ngấm vậy cũng hơi nhanh.

- Cháu đảo thịt khi cho thêm sả ớt, tranh thủ đảo cho thơm thịt mềm ra. Thớ thịt dập, gia vị thấm nhanh hơn.

Đầu bếp như tỉnh ra, vỗ vỗ đầu:

- A, ta quên mất kỹ xảo này. Nhiều khi coi trọng công thức gốc quá, cách làm đậm ra cứng nhắc. Ừm, tỉ lệ trong gia vị này cũng rất vừa. Người học món này ở đâu đấy?

- Dạ, là Ngọc Thanh thúc dạy cháu.

- Thảo nào...

Đầu bếp Ngọc Thanh nấu cho toàn khối nội trú của ngoại môn ăn, tuy có phụ bếp nhưng kỹ thuật bản thân cũng rất cao. Về trình độ nấu nướng, đầu bếp ngoại môn và nội môn không có gì khác biệt. Đầu bếp của Bảo Thú Trại so với Ngọc Thanh, tay nghề thậm chí còn thua một chút. Chẳng qua hắn học được cách chế biến một số loại thức ăn có linh lực đặc thù nên mới được vào nấu ăn trong nội môn.

Vị đầu bếp này khá yêu nghề, lại gặp Đại Hùng từng làm phụ bếp cho Ngọc Thanh thúc một thời gian, tranh thủ hỏi một vài bí quyết chế biến thức ăn mà Ngọc Thanh hay sử dụng. Ngọc Thanh thúc cũng không phải người giấu nghề, Đại Hùng đem vài bí quyết ra thảo luận cũng không cảm thấy áy náy gì cả. Hai người nhờ vậy mà thu hẹp được khoảng cách ban đầu. Vị đầu bếp này nấu ăn trong nội môn cũng được một số năm, thường xuyên không có ai đề nói chuyện bếp núc, hôm nay như bắt trúng mạch, giữ chặt Đại Hùng nói chuyện tới tận giữa chiều.

Tạo lập quan hệ cũng là một điều cần thiết trong môi trường mới, Đại Hùng cũng không khó chịu gì, vui vẻ trao đổi. Đến khi hắn ra về, vị đầu bếp nọ còn khăng khải bảo hắn muốn đến bếp ăn lúc nào cũng được, trong đám đệ tử, hắn coi như được đặc cách. “Đây cũng là một ưu đãi a”. Đại Hùng khoan khoái cười toét miệng.

Trở về phòng, Đại Hùng ra tay dọn dẹp một hồi. Căn phòng tuy mới nhưng không có người ở thường xuyên, góc ngách bụi bặm khá dày. Trải qua một canh giờ nai lưng quét dọn sắp xếp, căn phòng mới có lại đáng vẻ tươm tất.

Buổi chiều Đại Hùng tất nhiên không tiếp tục trễ giờ cơm, khi ra phòng ăn chung còn gặp nhiều sư huynh đồng môn khác. Bảo Thú Trại có mười lăm đệ tử, trong đó không hề có con gái. Đại Hùng lần đầu ra mắt, trước khi vào bữa còn phải tự giới thiệu và chào hỏi một vòng. Một vị sư huynh dặn hắn sáng hôm sau nhớ dậy sớm đi thăm quan thú trại cùng với hai tân đệ tử còn lại. Đại Hùng vâng dạ gật đầu.

Bảo Thú Trại chia làm ba khu: khu dã thú, khu phi cầm, khu sinh sản. Đại Hùng đi xem một hồi liền mở rộng tầm mắt: ở đây các dã thú, phi cầm thấp nhất cũng là cấp linh thú. Những hoang thú linh trí còn hạn chế đều không hề có mặt. Nói đùa! Nếu dã thú quá ngu ngốc, vậy làm sao điều khiển được? Không xét tới bảo thú hộ vệ còn phải biết chiến đấu vì chủ nhân. Giả dụ dã thú ngu tới mức không phân biệt được ai là chủ, ai là địch, đến khi nguy cấp, có khi chính chủ nhân lại rước thêm một phiền toái vào mình.

Nhưng mà linh thú trong tự nhiên chỉ có Hùng Cáp, Hồ Cáp tiên sư mới có thể chế phục. Nói như vậy, chẳng lẽ Lang Cáp tiên sư thì không thể có bảo thú? Đại Hùng ôm thắc mắc này tới hỏi vị sư huynh hướng dẫn.

(1) Phán: dạng giường gỗ đơn giản để nằm, có thể xẻ từ tấm gỗ liền, hoặc ghép từ nhiều tấm ván lại, kích cỡ thông thường bằng một giường đôi và không có chân đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vì Bảo Thú

- Đương nhiên là có.

Quý Dương tròn mắt nhìn Đại Hùng:

- Nếu đệ nuôi một số loại dễ thuần như lừa, ngựa, chó, mèo... không phải vẫn có thú cưng riêng hay sao? Chỉ mỗi tội, như vậy mà cũng xem như bảo thú thì hơi quá đáng.

“Cũng phải nhì, nếu nuôi mấy con đó thì bình dân cũng nuôi được, mắc mớ gì phải đưa vào môn Bảo Thú của tu tiên phải cho mang tiếng?”.

Bảo Thú trại có năm mươi con đã thú phi cầm được nuôi. Hai mươi con trong số này là ma thú các loại. Ma thú được chọn làm bảo thú, đương nhiên đều là những thứ có tác dụng rõ ràng với người tu tiên, chứ không phải một số loại ma thú tạp nham mà Đại Hùng từng thấy tại Bách Thú Phường. Một số ma thú chiến lực cực mạnh như Tam Nhân Bạch Hồ, Lôi Báo, Thiên Xà, Thanh Lân Tê Ngưu, Nguyệt Nhân Ưng ... được nuôi làm bảo thú tấn công và hộ vệ. Còn Huyền Lộc, Nhật Quang Mã, cùng mấy loại phi cầm có tốc độ nhanh được nuôi làm kỵ thú.

Một số bảo thú đã thuần phục được thả chạy rông trong trại nuôi. Quý Dương lấy trong túi cầm tay một số viên đan quảng về phía chúng, đám bảo thú vội tranh nhau chạy đến ăn những viên đan ấy.

Đại Hùng trở mặt :

- Đan được gì vậy sư huynh?

- Bồi Thú Đan. Thuốc này có tác dụng tăng cường sinh lực cho bảo thú, cũng có tác dụng điều hòa dã tính của thú nuôi.

Quý Dương cười giải thích. Đại Hùng lần đầu tiên thấy có loại đan được dành riêng cho bảo thú như vậy, lặng lẽ nghĩ sau này phải học phương pháp luyện chế, nếu muốn nuôi dưỡng bảo thú riêng cũng sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Ngoài thú trại có bốn năm sư huynh khác đang chia nhau làm việc, trong đó có hai người đang nhét thực phẩm tươi vào mấy ngăn nhốt bảo thú. Quý Dương nhìn ba sư đệ tò mò liền chỉ dẫn :

- Đây là đám thú bên Tiên Pháp Đường mới bắt về gần đây, dã tính còn nhiều. Chờ qua vài tháng cho chúng ăn Bồi Thú Đan và tiếp nhận Thuần Thú Luyện Pháp, lúc đó sẽ có thể thả ra ngoài được.

- Thuần Thú Luyện Pháp ??

Quý Dương nháy mắt :

- Sau này các đệ sẽ biết. Lại đây xem qua bọn chúng chút đã.

Trong ba lồng lớn có hai con là dã thú Lục Viên Hầu và Tử Nhân Linh Miêu. Lồng còn lại nhốt một con phi cầm Bạch Sắc Hồng Hoàng (1). Bạch Sắc Hồng Hoàng là ma cầm, hình thể khá lớn, khi nằm xuống to ngang một con trâu. Bộ lông trắng muốt mượt mà của nó ôm gọn thân thể, nhìn rất bắt mắt. Đôi mắt ma cầm đầy vẻ nhân tính, nghiêng nghiêng nhìn ra, hai nhãn cầu đỏ tươi linh hoạt ngấm kỹ mấy kẻ lạ mặt bên ngoài. Hồng Hoàng thuộc họ Ưng, mỏ cong, vuốt sắc, bay nhanh, săn khỏe. Loại phi cầm này có thể làm bảo thú hộ vệ, mà làm kỵ thú cũng tốt, tương tự như Cửu Dao Kê của sư phụ Tân Quang.

Quý Dương vừa dẫn mấy người Đại Hùng đến trước mặt lồng thú, con Bạch Sắc Hồng Hoàng này giờ nằm im lập tức nhóm dậy, tư thế mười phần cảnh giác. Đại Hùng nhìn nó thận trọng như thể liên trọn mắt, vạch miệng làm mặt quỷ. Hồng Hoàng phản ứng cực kỳ mau lẹ, toàn thân áp sát tới chân song, hai chân nhảy loi choi, mỏ sắc ẩn hiện ánh kim há ra kêu kéc một tiếng, điệu như muốn bẻ chân song mỏ ra phía ngoài.

“Sắc, con chim này dữ quá”. Đại Hùng hét hồn, nhảy vội ra sau. Quý Dương cũng nhanh chóng tung vào miệng ma cầm hai viên Bồi Thú Đan, đồng thời hai tay bắt quyết, niệm rì rầm một tràng. Từ đầu ngón tay Quý Dương, một tia sáng xanh bay vút tới đầu của Hồng Hoàng, bao vây thành hình bán cầu phía trên. Ma cầm sau khi nuốt hai viên đan, lại có quang mang bao vây, dần bình tĩnh lại.

Nhìn Đại Hùng vuốt mồ hôi trộm, Quý Dương cười thâm, thông thả giới thiệu:

- Còn Bạch Sắc Hồng Hoàng đang này là ma thú cấp thấp, ngoài kim thuật nó còn có phong thuật nữa. Ban này nếu nó phát phong nhận, đệ sẽ mệt với nó đấy.

- Con này còn có phong nhận?

Đại Hùng chợt cảm thấy miệng mình khô khốc. Phong nhận ma thú dù cấp thấp vẫn có thể chém hấn bị thương như thường. Cây Phong Vân Kiếm của hấn cũng có thể phát phong nhận - hấn từng dùng nó hành hạ khổ sở ba con Dã Điều Lang Đầu trong lần thăm Tiểu Bảo ra đòi.

- Loại ma thú này ... làm sao chúng ta thu phục được? Không phải cần đến đệ tử Sư Cấp mới kiềm chế được nó hay sao?

Đại Hùng có chút lo lắng cho tương lai học tập của mình với đám hung thú, mãnh cầm, hấn tìm cách moi tin từ Quý Dương.

- Nếu chiến đấu, thì đúng là cần đệ tử Sư Cấp đương đầu với chúng được thật. Nhưng chúng ta là thuần thú sư, đương nhiên phải có cách chế ngự thú vượt cấp. Trong Bồi Thú Đan chúng ăn, ngoài tính năng dưỡng sinh, an thần như đã nói, còn có một vị thuốc gọi là Không Thú Thảo. Chỉ cần cho dã thú ăn vào, kết hợp với Thuần Thú Luyện Pháp sẽ khiến cho chúng sinh ra cảm giác thân cận với thuần thú sư. Cho dù thuần thú sư kém chúng một cấp vẫn có thể dễ dàng điều khiển chúng. Cách hai cấp thì hơi khó khăn, cách ba cấp thì cực kỳ khó khăn, còn cách bốn cấp thì gần như vô vọng.

- Sư huynh không chế nó không chút khó khăn, chẳng lẽ sư huynh đã là Hồ Cấp tiên sư?

Một trong hai sư đệ kia lên tiếng. Ba tên Đại Hùng đều mở lớn mắt ngưỡng mộ. Hồ Cấp – là cách mình ba cấp lận đó.

- Ta mới lên Sư Cấp tiểu thành rồi.

Quý Dương hòa nhã cười, nhưng trong mắt không giấu nổi vài tia đắc ý. Bảo Thủ Trại đệ tử đa số là tố chất trung bình hoặc thấp. Có thể vươn tới Sư Cấp tiểu thành là cả một thành công to lớn. Cũng nhờ thành tích này Quý Dương mới lên được chức đại sư huynh trong Bảo Thủ Trại.

Bọn Đại Hùng hai mắt đầy sao. Đại sư huynh Quý Dương trước mặt rực rỡ như cầu vồng, ánh sáng bắn ra tứ phía. Thật đáng hâm mộ, nhiệt tình hâm mộ.

Đi tham quan cả buổi sáng, hồi hân sơ qua những điều ngỡ ngàng trên thủ trại, đến tận trưa mọi người mới có thể quay về. Buổi chiều Quý Dương lại dẫn tiếp ba sư đệ đi tham quan khu trồng thực vật của đỉnh Lam Thảo.

Trừ những bảo thú chuyên ăn thịt khiến các sư huynh phải đặt bẫy săn trong rừng, các loài ăn thực vật còn lại đều có hẳn một mảng núi trồng thức ăn riêng. Nơi đây, ngoại trừ loại cỏ mặt dễ trồng dành cho bảo thú họ Ngựa, còn có thực vật khoái khẩu cho một số loài khác. Nào là sò dừa cho họ Dê, mai dương cho Sơn Dương, cỏ voi cho Cửu, lá xoan, lá sung cho Hươu... Trong khu vườn này chia ra một nửa để trồng các loại dược thảo. Một số loại thảo dược để chế thuốc chữa bệnh cho bảo thú, một số loại thảo dược khác dùng để chế thuốc thuần phục thú nuôi. Bên cạnh các thảo dược này lại có những khu trồng thảo dược dành cho người, đó là dược viên do Đan Dược Xã quản lý.

Đại Hùng bây giờ đã hiểu tại sao Bảo Thủ Trại lại đặt trên cùng một đỉnh núi với Đan Dược Xã. Một số đan dược dành cho bảo thú đòi hỏi trình độ nhất định về luyện đan cùng thiết bị luyện chế. Bảo Thủ Trại nhiều năm vẫn đặt hàng Đan Dược Xã sản xuất các đan dược cao cấp. Chưa kể nơi đây mọc linh khí nhiều, trồng thảo dược hay thảo mộc đều cho chất lượng tốt.

Ngày tiếp theo, Đại Hùng qua sườn đông của đỉnh Lam Thảo. Lần này đến lượt Đan Dược Xã tiến hành giới thiệu môn ngành cho các tân đệ tử theo học. Đan Dược Xã có số đệ tử đông hạng ba trong các môn, khi tham quan không khí cũng vui nhộn hơn hẳn. Ngoài ra, luyện đan còn là một ngành thu hút các nữ đệ tử hơn mấy ngành còn lại. Đợt tuyển sinh lần này chỉ có tám nữ đệ tử quá quan thì tới năm người đăng ký môn Đan Dược. Đại Hùng đi bên cạnh đàn oanh yến lú lo không khỏi gật gù công nhận: phụ nữ là loại động vật có dây thanh đới rất phát triển.

Ngày tiếp nữa, Đại Hùng đi tham quan Tiên Pháp Đường. Theo sắp xếp của Long Khí Môn, mỗi môn đường sẽ tổ chức giới thiệu cho tân đệ tử về bản ngành trong các ngày khác nhau. Đại Hùng ba ngày liền chạy loạn ba nơi. Trong đám tân đệ tử, hẳn là kẻ duy nhất đăng ký ba ngành, cũng là kẻ cực khổ đi lại nhất. Được cái Đan Dược Xã cùng đỉnh Lam Thảo với Bảo Thủ Trại, Đại Hùng cũng nhẹ bớt đi nhiều.

Tháng đầu tiên, các tân đệ tử được dạy một loạt kiến thức cơ bản. Tiên Pháp Đường dạy mười ngày, các ngành còn lại dạy năm ngày. Từ tháng thứ hai trở đi, mỗi đệ tử tự sắp xếp ngành học trước sau cho bản thân mình. Đại Hùng sau hai tháng chạy tới, chạy lui, hẳn quyết định ngành đầu tiên cần học là Luyện Bảo Thú thay cho Đan Dược. Vốn ban đầu hẳn muốn học Đan Dược trước để tận dụng kiến thức luyện đan của mình, nhưng bây giờ hẳn nhận thấy gấp rút cần có thú cưỡi hơn. Có thú cưỡi không chỉ tiết kiệm thời gian, mà còn tiết kiệm được sức lực nữa.

Đại Hùng học từ cơ bản trở lên, hướng dẫn hẳn không còn là sư huynh Quý Dương, mà là một sư huynh Hùng Cấp của Bảo Thủ Trại. Trong bảy ngày liên tục, hẳn được chỉ dạy cận kề về các đặc tính, thói quen của những loài thích hợp chọn làm bảo thú. Một số loại bảo thú hơi đặc biệt một chút, hẳn phải đi kiểm tra liệu trong phòng thư viện về đọc thêm.

Bởi vì nung nấu ý định bắt một bảo thú làm tọa kỵ riêng, Đại Hùng sốt sắng dò hỏi được công thức chế tạo Bồi Thú Đan. Khốn nỗi, Bồi Thú Đan vậy mà lại là cấp linh đan, đòi hỏi luyện chế cần có linh lực làm xúc tác. Đại Hùng không còn cách nào hơn, ráo tiếp luyện tập tâm pháp cơ bản nhất vừa học: Ấu Linh Công.

Ấu Linh Công là tâm pháp cho đệ tử mới học tu tiên, để dùng luyện khí cũng không đến nỗi, nhưng khả năng hấp thụ linh khí thì yếu đến thảm thương. Điều này cũng không trách được. Khí cung tân nội đệ tử trước đó chưa hề có linh lực, khả năng thừa nhận và lưu giữ linh khí cũng không cao, cho dù có học tâm pháp cao cấp hơn cũng sẽ uống phí. Ấu Linh Công tích tụ từng chút linh khí một, đối với đa số đệ tử đều đủ khả năng tiếp nạp, ngoài ra còn giúp linh lực có thời gian cải tạo dần khí cung.

Nhưng Đại Hùng là loại cơ thể gì? Qua tiền quả kích thích, hẳn đã có khả năng hấp thụ và lưu giữ linh lực hơn xa người thường. Khí cung của hẳn cũng rất nhanh thích ứng với linh lực vận chuyển. Lúc này vì nhu cầu cá nhân gấp rút, cộng với việc đăng ký học hẳn ba môn, thời gian hẳn thiếu đến điên cuồng. Bất cứ khi nào có thể, hẳn đều không ngại tranh thủ luyện Ấu Linh Công. Có lẽ vì chăm chỉ quá mức như vậy, chẳng bao lâu hẳn đã đột phá tầng một, chuyển lên Thiếu Linh Công - cấp độ cho phép hẳn sử dụng linh thạch để bổ sung linh khí trực tiếp vào cơ thể.

Làm hạt giống quả nhiên ưu đãi vượt trội, Đại Hùng ngoài chỗ ở, tiện nghi, ăn uống được đặc cách, mỗi tháng còn nhận mười linh thạch cấp thấp để tiêu dùng. Bước vào giới tu tiên, tất cả chi phí hầu như đều tính bằng linh thạch. Đại Hùng ba tháng đầu chưa có nhu cầu, tất cả đều gom lại để dành, định khi cần thiết sẽ đem ra sử dụng. Bây giờ luyện Thiếu Linh Công, hẳn không ngần ngại đem hết số linh thạch ra hỗ trợ quá trình tu luyện. “Bất quá thì sống đạm bạc như các tân đệ tử khác thôi” – hẳn nghĩ.

Cứ vừa luyện vừa nhồi linh thạch như vậy, đến khi hết tháng thứ tư, hẳn nghiêm nhiên phá lên tầng thứ ba Thành Linh Công. Tốc độ luyện như thế, cho dù so với đám phú gia đệ tử được có gia đình trợ giúp cũng tính là hàng đầu.

Sau khi đạt tới tầng ba, Đại Hùng giảm bớt thời gian luyện khí. Dù sao đây cũng là cấp độ cho phép hẳn luyện chế ra Bồi Thú Đan. Vậy thì bắt tay vào việc thôi. Đại Hùng hơn hờ chạy tới nhà bếp để mượn một cái bếp lò.

(1) Hồng Hoàng : là chim cắt. Dân Việt hay nói “con cháu Lạc Hồng” hay “con Hồng, cháu Lạc”, từ Hồng trong đó chỉ chim cắt. Biểu tượng chim cắt có trên mặt trống đồng và các điêu khắc cổ của tộc Việt.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Luyện Bồi Thú Đan

Bếp lò đơn của nhà bếp thuần túy là để nấu ăn, cho nên cũng không có thiết kế cửa gió đặc biệt như cái Đại Hùng từng đặt làm. Đại Hùng không muốn Bồi Thú Đan bị hư hỏng quá nhiều đành hi hục tự mình ngồi chế tạo cửa gió. Đây là luyện linh đan, không phải chuyện đùa, tuy rằng chỉ là cấp thấp nhất trong hệ linh đan nhưng cũng không thể hoang phí nguyên liệu được. Vào giới tu tiên, mọi hoang phí đều phải trả giá bằng linh thạch – mà Đại Hùng sau đợt tăng tốc luyện Thành Linh Công, lại còn mua sắm nguyên liệu chế được, đã gần như khánh kiệt.

Bây nguyên liệu nhờ vét túi mà có xung quanh, Đại Hùng tĩnh tâm luyện Thành Linh Công một lần, cố gắng điều chỉnh linh lực và tinh thần cho thoải mái nhất. Luyện đan phụ thuộc rất lớn vào thao tác của luyện được sư, điểm này khi luyện phạm được hần năm rất rõ.

Dược thảo phối chế Bồi Thú Đan phần lớn có mùi hăng hăng. Đại Hùng trong quá trình tinh lọc nguyên liệu không tiếc nước bọt chửi bảo thủ toàn một đám mũi điếc. Thể loại dược thảo cần dùng cũng không nhiều, chỉ có năm loại, trong đó quan trọng nhất đương nhiên là Không Thú Thảo. Trước đây khi chế luyện phạm được cao cấp, Đại Hùng từng phải phối hợp hơn mười vị thuốc một lần, cho nên số lượng này cũng không thành vấn đề. Cái mà hần chưa nắm rõ là phương pháp nhả linh lực làm xúc tác khi hợp đan ra sao. Mặc dù trong Bảo Thú Trại các sư huynh đều sẵn lòng chỉ giáo, nhưng chỉ có trực tiếp thể nghiệm mới có thể nắm bắt được.

Đại Hùng chờ lửa lò bắt đầu hết khói đen, than đá đỏ hồng đều đặn, mới đặt một âu thuốc nhỏ lên lò. Hiện giờ còn chưa học tới khả năng khống chế vật trên không, hần đành tiếp tục ứng dụng phương pháp luyện được thô sơ ngày trước. Thực tế, so với dùng được đỉnh cấp thấp, hần thấy phương pháp này còn lợi hơn nhiều. Đầu tiên là vấn đề sản lượng. Khi sử dụng dược thảo tươi sơ chế, hần có thể thoải mái tạo nhân đan bằng cách nấu dịch đan tươi trong âu sành. Đối với hai ba loại dược thảo dễ phối, hần thậm chí có thể pha trộn và nấu khối lượng lớn cùng lúc. Việc này tiết kiệm đến nửa thời gian so với việc luyện từng viên như dùng được đỉnh. Dược kinh của sư phụ Giáng My cũng chỉ ra rằng: hầu hết các đan dược cấp thấp đều có phần nhân đan riêng biệt so với vỏ đan. Điều đó đồng nghĩa với việc hần có thể làm nhân đan trước, nặn viên hàng loạt rồi hợp vỏ đan sau. Hà có gì cứ phải chế từng viên, từng viên cho cực khổ. Cách làm này hiển nhiên cũng có một yếu điểm: nếu phạm lỗi làm hỏng là đi luôn nấy chục viên đan một lần – ài, đúng là sướng khổ cùng song hành.

Lượt đầu thí nghiệm, Đại Hùng chỉ dám nấu trước một lượng nhỏ dịch thuốc. Chơi kiểu này cũng có chút hơi quá tay, nhưng không làm thì không nắm chắc độ lửa phù hợp được. Dù sao đồ dịch được đủ chế một viên đan vào âu thuốc rồi nấu cũng không có khả năng – quá ít như thế chớp mắt sẽ cháy, tỉ lệ hỏng còn lớn gấp mấy lần dùng được đỉnh.

Nhiều lần quan sát các sư huynh luyện chế cũng đem đến cho hần khá kinh nghiệm, tốn hai lượng thuốc nhỏ hần đã có thể nắm được mức lửa và thời gian phù hợp. Không Thú Thảo, Bạch Đồng Nữ, Ngải Nạp Hương được nấu riêng, sau khi đạt độ đậm đặc hợp lý lại lần lượt đem trộn chung theo tỷ lệ, nấu hai lần mới thành cao đan. Cao đan cô đặc được đem ra, nặn thành nhân đan hàng loạt.

Bồi Thú Đan không giống nhiều đan dược trước đây Đại Hùng chế luyện là lúc hợp vỏ và nhân đan sẽ tiến hành trực tiếp trong lửa. Vỏ của Bồi Thú Đan có hai lớp, lớp trong là Cường Thú Thảo tiến hành hợp bằng cách nấu nhân cao trong dung dịch Cường Thú Thảo pha loãng. Đại Hùng lần này quyết định thử nghiệm từng viên đan, càng phút chót càng phải đề phòng.

Nhân đan do ba loại dược thảo tạo thành, thả vào trong dịch Cường Thú Thảo liền nổi lềnh bềnh như bánh trôi. Cường Thú Thảo hàm chứa linh khí rất mạnh nhưng hỗn loạn, chỉ có dã thú mới chịu đựng nổi. Cũng vì nó chứa linh khí, cho nên cần có linh lực đưa vào làm xúc tác.

Điều chỉnh cửa gió hợp lý, Đại Hùng đợi đến khi khói trong dung dịch bắt đầu bốc lên mới bắt quyết phóng một tia linh lực vào siêu thuốc. Linh lực vừa chạm vào dung dịch lập tức bị linh khí bên trong tác động gây nhiễu. Nếu không phải do Đại Hùng cẩn thận luyện từng viên đan một nên đồ dung dịch ít, hần sợ rằng mình đã mất khống chế với tia linh lực vừa thả ra.

Nhân đan một mình trôi nổi trong siêu thuốc. Linh lực Đại Hùng được củng cố xong liền tiến thẳng đến, bao quanh nó thành màng mỏng. Một lát sau nhiệt độ trong dung dịch đạt ngưỡng, siêu thuốc bắt đầu sôi lên. Điều khiển tia linh lực trong tay, Đại Hùng cảm nhận rõ linh khí trong dung dịch dường như cuồng loạn theo từng bóng nước sôi trào. Căn cứ phương pháp luyện chế chỉ rõ, Ngải Nạp Hương có khả năng điều hòa linh khí dưới nhiệt độ cao. Vấn đề là điều chỉnh linh lực xúc tác thế nào để quá trình điều hòa này diễn ra được suôn sẻ.

Hai tay bắt ấn, Đại Hùng khống chế linh lực biến đổi theo một pháp quyết đặc thù. Linh lực trong lòng dung dịch từng bước nở ra, co giãn đàn hồi như cao su. Bên ngoài nó, linh khí xung kích vào không hề một mảy, mà theo đà sôi của dung dịch, tốc độ xung kích càng lúc càng nhanh hơn.

Màng linh lực sau khi đạt độ dày hợp lý bắt đầu vận chuyển xung quanh nhân đan. Từ trực diện tấn công, linh khí trong dung dịch bị màng linh lực lôi kéo, chậm rãi cuốn thành dòng chạy vòng vòng bên ngoài. Lúc này, giữa màng linh lực đột nhiên mở ra từng khe hở nhỏ, giống như miếng mứt, thẩm thấu linh khí từ dung dịch qua, đưa chúng tiếp xúc với nhân đan bên trong. Linh khí bị chia vào nhiều lỗ nhỏ, lực xung kích bị hạn chế phần lớn, lại bị kéo xoáy theo chuyển động của màng linh lực, đợi khi chạm bề mặt nhân đan, chỉ còn như những hạt sơn nhỏ, nhẹ nhàng bám lên.

Sau một hồi duy trì như vậy, linh khí bám vào nhân đan hình thành nên một lớp màng dịch màu xanh mông, chứa đựng bên trong linh khí cùng được lực của Cường Thủ Thảo, mà bên ngoài, màu sắc dung dịch càng lúc càng nhạt đi.

“Chính là lớp vỏ đầu tiên”. Đại Hùng hưng phấn hô lên. Đúng lúc này tinh thần hắn vì thành công bất ngờ nên bị phân tâm. Màng linh lực hơi mỏng đi một chút, khe hở cũng mở to hơn. Hàng loạt linh khí như đoàn quân điên cuồng xông tới, nhanh chóng xé rách màng che, công kích vào bên trong. Nhân đan bị linh khí của Cường Thủ Thảo tấn công với tốc độ cao, Ngải Nạp Hương không cách nào điều hòa tiếp, cao đan đang một khối liền nhanh chóng rã ra như cát vào trong nước, theo khe hở linh lực thoát ra bên ngoài.

“Toi!”. Đại Hùng chán nản phun ra một chữ. Tuy rằng hắn đã nắm bắt được một chút quá trình hình thành lớp trong của Bồi Thú Đan, nhưng đan được để bị hủy như vậy, xem ra ban này mừng còn hơi sớm.

Dù sao Đại Hùng đã từng luyện mấy trăm lần hồng mới có một viên đầu tiên thành công. Thất bại lần này làm hắn hơi tiêng tiếc, song còn chưa đủ sức khiến hắn chán nản. Đại Hùng nhanh chóng thay lên một siêu thuốc khác.

Hợp đan vĩnh viễn là giai đoạn khó nhất của luyện đan. Mặc cho Đại Hùng cẩn thận hơn ban nãy mấy lần, hắn vẫn liên tục làm hỏng thêm chục nhân đan nữa. Luyện đan không chỉ đòi hỏi kỹ thuật, còn đòi hỏi độ thành thực, hay nói cách khác là sự ổn định, quen tay. Các viên đan hỏng về sau, hắn không bị mở khe màng quá to, thì lại khiến màng linh lực quá mỏng, hoặc quay quá chậm. Kết quả là chỉ cần trong tích tắc linh khí có thể tiến hành xung kích, nhân cao liền bị nó đục nát. Đại Hùng không còn cách nào khác, đành áp dụng phương pháp an toàn nhất: màng linh lực dày, quay nhanh và khe hở mỏng. Tỉ lệ hợp thành lập tức được kéo lên nhưng thời gian xong một viên cũng dài ra đáng kể. “Chịu thôi, giờ linh thạch ít, thà làm chậm còn hơn làm sai” – Đại Hùng nhìn dung dịch bị hút hết linh khí màu trong suốt trong siêu, tự mình an ủi.

Kể ra Đại Hùng cũng không phải thẳng ngốc, mỗi lần luyện viên mới, hắn lại thăm dò giảm độ dày linh lực đi một tí, chậm tốc độ lại một tí, hoặc nâng độ lớn khe linh lực lên một tí. Dần dần như vậy, đến khi tạo ra hơn hai mươi phế phẩm, hắn bắt đầu nắm chính xác tiêu chuẩn màng linh lực thế nào cho phù hợp. Từ sau đó, một loạt bán thành phẩm được hắn cho ra lò.

Đã có lớp trong, đương nhiên phải có lớp ngoài. Lần này Đại Hùng được quay lại cách luyện mà hắn vốn thuộc lòng: dung hợp vỏ đan trên lửa. Bột nghiền từ quả Kha Tử tuy dễ cháy nhưng Đại Hùng dày kinh nghiệm trong việc này, xác suất bị hỏng giảm đi đáng kể. Việc hợp vỏ ngoài cũng cần đến linh lực điều chỉnh, tuy nhiên chỉ là bao đan được đã bọc kín bột Kha Tử lại, luyện đến khi bột Kha Tử bám chặt vào viên đan hình thành một vỏ đan chắc chắn thì coi như xong. Đại Hùng kẹp đan được trên dụng cụ thiết kế riêng, thanh thần hoàn thành công đoạn cuối. Hao tổn thêm linh lực khổng lồ chứ đan trên không làm gì chứ? Cứ giống ta xoay xoay đan được như quay lộn thế này có phải nhàn hơn không. Nhìn các sư huynh vừa giữ lửa, vừa truyền linh lực bao đan, lại vừa nâng đan đến là khổ. Cách nào dễ hơn là ta làm à - Đại Hùng đắc ý gật gù.

Bồi Thú Đan luyện ra to bằng hai ngón tay, vàng tươi bóng mượt, sau khi xuống lò mùi hăng giảm đi quá nửa. Đại Hùng mừng rỡ cười to - ít ra cũng không phải lo mình bị viêm mũi sớm nếu mang thuốc này theo. Bồi Thú Đan hắn luyện chế ra tương tự sản phẩm của các sư huynh. Như vậy kẻ cũng không tệ. Phải biết rằng các sư huynh nhiều người đã dùng Hồng Hòa Thạch, tinh hỏa cùng được đình để chế thuốc. Về điều kiện, so với than đá và lò bếp của hắn là cao hơn mấy lần.

Tổng kết đợt này, Đại Hùng mua tám mươi suất thuốc, cuối cùng thu về ba mươi viên, còn chưa nổi một nửa. Hắn nhảm sơ mấy lần, cảm thấy mình hình như sơ suất nặng. Chuyến này tuy luyện đan thành công sớm, nhưng hắn thì còn thiếu mấy chục viên nữa mới đủ. Hoàn cảnh của hắn bây giờ lại đang miễn chê – nghèo sát đất. Xem ra cần phải tìm cách kiếm linh thạch sớm mới ổn.

Trong Long Khí Môn, khi hết tiền vẫn có thể kiếm thêm bằng cách thực hiện nhiệm vụ và làm công việc trong môn. Đại Hùng vất tay lên trán suy nghĩ mấy ngày, chợt nhận ra công việc nào cũng đã có đệ tử đứng ra đảm trách. Thậm chí có một số công việc ưu đãi tốt, đệ tử đăng ký đã đủ người làm tới vài năm sau. Ôi, tiền bạc luôn làm người ta nhiệt tình a.

Đại Hùng dò tới nát bét bảng danh mục công tác của Bảo Thú Trại, cuối cùng mới tìm thấy một nhiệm vụ được trả linh thạch mà luôn thiếu người làm: kiểm thịt tươi cho bảo thú. Bảo Thú Trại bởi vì số người không đủ, thường xuyên phải thuê người Tiên Pháp Đường săn thịt về giùm. Trong trại cũng có hai sư huynh hàng ngày đi đặt bẫy săn, song lượng thịt vẫn thường xuyên thiếu hụt.

“Công tác săn thú này hoàn toàn phù hợp” – Đại Hùng tính toán. Ngoài chuyện kiếm thêm linh thạch chế Bồi Thú Đan, hắn còn nghĩ tới việc bắt tạm một con dã thú làm bảo thú. Trong Bảo Thú Trại tuy nhiều thú nuôi, nhưng một số do các vị trưởng bối gửi chăm sóc, một số dành làm phần thưởng cho những đệ tử có đóng góp xuất sắc với bản môn, còn lại là hàng để bán. Nếu có nhiều linh thạch trong tay, đương nhiên Đại Hùng sẽ trực tiếp mua một con cho khỏe. Đáng tiếc, hắn còn lâu mới giàu đến mức ấy, chỉ còn cách tự bắt về huấn luyện.

Đăng ký công tác với sư huynh Quý Dương xong, Đại Hùng xách Phong Vân Kiếm tiến vào hậu sơn Lam Phong đình. Lạc Vân Sơn vốn thuộc quản thể dãy núi Hoàng Liên, chỉ cần hắn đi sâu vào một vòng núi, lo gì không có thú để săn? Đại Hùng hiện nay đang là Lang Cấp thuần chính, tuy cấp còn thấp nhưng so với trước đây hắn đã mạnh lên nhiều. Có được linh lực trong cơ thể, hắn có thêm nhiều cách để tấn công đối phương hơn.

Đại Hùng muốn kiếm cho mình một kỳ thú ngon lành, gặp được một linh thú hiền lành cấp thấp sẽ là điều mà hắn mong mỏi. Hắn không hy vọng gặp mấy con linh thú cấp cao lúc này, đẳng cấp quá chênh lệch sẽ đem đến nguy hiểm cho hắn. Thật không may, liên tục mấy ngày, hắn gặp hoặc là hoang thú phổ thông, hoặc là linh thú cấp cao, thậm chí bóng ma thú cũng nhìn thấy, nhưng một con linh thú cấp thấp phù hợp lại tuyệt nhiên không. Đại Hùng nhờ quen thuộc với việc đi rừng trước đây, gặp khó thì né, thuận lợi thì xông lên, mỗi ngày đều đặn xách về vài con hoang thú trả nhiệm vụ. Hắn nhờ đó dần góp thêm được vài cục tinh thạch, mua nguyên liệu luyện ít Bồi Thú Đan nữa.

Trời không phụ lòng người. Lang thang trong rừng sáu bảy ngày liền, cuối cùng hắn cũng tìm được một con linh thú cấp thấp khả dĩ làm thú cưỡi được: Quý Điện Kỳ Đà. Con Kỳ Đà này mặt mũi xấu xí nhưng được cái tốc độ di chuyển trong núi rất khá. Nếu gạt bỏ vấn đề về thẩm mỹ, nó hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn làm kỳ thú. Dù sao đây cũng là linh thú cấp thấp đầu tiên có thể dùng làm bảo thú được. Nhớ đến con Sơn Quy hai ngày trước hắn gặp, Đại Hùng hận ngứa răng. Lấy tốc độ lẻ mề của nó mà đem làm tọa kỵ, khả năng gặp địch là chết chắc, ngay cả đi học thường ngày ở môn đường

khác còn ăn không tiêu nữa là. Lại còn thêm con nhím Hắc Thương hôm qua nữa. Ngồi lên lưng nó??? Liên tưởng đến mấy xiên táo đường vẫn bán ngoài chợ, Đại Hùng rung cả mình. Thôi, thôi, cứ lặng lẽ quên đi là xong. Con kỳ đà này dùng được, không có hàng đẹp thì hàng xấu cũng phải vớt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bắt Quỷ Diện Kỳ Đà

Quỷ Diện Kỳ Đà là cự đà (1) thân dài bốn mét, khuôn mặt xấu xí dữ tợn, gai sừng phủ từ mũi tới sau gáy, làn da xanh đen cực kỳ thích hợp ẩn núp trong rừng sâu. Lưỡi cự đà dài, đầu lưỡi có giác hút. Nó nằm dán mình trên một vách đá tối màu, thân thể hòa mình vào khung cảnh xung quanh, trùng trùng nhìn Đại Hùng. Quỷ Diện Kỳ Đà hơn hẳn một cấp, chẳng dễ nhai gì. Nó được xem là kẻ ám sát trong rừng, im lặng nằm trong chỗ khuất, thường trong chớp mắt phóng lưỡi ra cuốn chặt con mồi rồi nuốt sống. Nếu không phải Đại Hùng chủ tâm quan sát, hẳn đã không nhận ra vị trí của nó, tới lúc đó ai sẵn ai còn chưa nói được. Cuộc sống trong rừng kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, thợ săn và con mồi lúc nào cũng có thể đổi chỗ cho nhau.

Đại Hùng nắm chắc Phong Vân Kiếm trong tay, im lặng quan sát. Tuy da cự đà dày chắc, công kích thông thường của hắn không có mấy tác dụng, nhưng bù lại Phong Vân Kiếm chém từ sừng mà thú cấp thấp, sát thương với linh thú lại không tệ.

Đã bị cự đà phát hiện trước, vậy cũng chỉ có thể tấn công trực diện. Đại Hùng liếc nhanh qua phụ cận, nhìn thấy mấy cây lớn ở gần, lập tức chuyển hướng tới đó. Cự đà nằm im không động, hai con mắt ốc nhồi nghiêng theo quan sát. Đôi mắt của nó có thể phân biệt nhìn ra các hướng khác nhau, bao quát đủ một vòng tròn mà không cần phải xoay cổ. Cự đà nhìn xoáy vào bảo kiếm trên tay Đại Hùng, dường như nó cũng nhận ra đây là thứ duy nhất có thể gây nguy hiểm tới bản thân.

Đại Hùng chạy vào giữa đám cây xong liền rút mấy cây phi đao cầm tay, dựa vào thế cây mà từ từ áp sát. Cự đà không ngừng cảnh giác, lập tức hướng đầu nhìn lại. Nhiều người nghĩ cự đà chỉ là linh thú, tấn công đương nhiên phải dùng cận chiến. Thực tế họ đã lầm, cự đà thiện về viễn kích.

Đại Hùng vung tay, phi đao xé gió lao đi nhắm vào mắt cự đà.

“Hồng”. Cự đà há miệng, từ trong miệng nó một bóng đen vụt ra cuốn lấy phi đao rồi rút trở lại nhanh như chớp. Mũi đao sắc bén trước cái lưỡi độc đáo của cự đà giống như làn gió thoảng qua, không gây tác dụng gì. Nếu như có thể ước lượng thời gian xuất hiện của lưỡi cự đà, có người cho rằng nó có thể hạ gục con mồi trong chưa đến 0,1 giây. Cự đà nhả lưỡi đao trong miệng rồi phun sang bên cạnh.

“Đáng tiếc không chế một ít thuốc mê” Đại Hùng hậm hực thầm nghĩ. Nếu có thuốc mê ở đây thì hay. Tắm vào một liều mạnh, cự đà ngâm xong đảm bảo sẽ quay đơ. Nhưng vấn đề là hắn không mang theo loại dược phẩm này, mà nếu quay lại trong môn lấy thuốc, e rằng sẽ vuột mất con mồi.

Thôi, tiếc rẻ cũng không làm được gì. Cứ coi như đi săn thú thông thường đi.

Đại Hùng nham hiểm thầm nghĩ, trên tay lóe lên ba mũi đao khác. “Để thử xem linh lực phi đao khác gì nhé. Bộ tưởng lưỡi nhanh thì ngon lắm sao? Lực rút phóng càng nhanh thì càng khó bắn liên tục thôi. Xem mày đỡ kịp ba đao này không?”

Vút, vút, vút. Ba bóng trắng lóe lên nhắm tới ba vị trí khác nhau trên thân cự đà, thanh thế mạnh hơn hẳn ban nãy.

Hồng.

Bang, bang.

Cự đà há miệng phóng lưỡi ra đón đầu một lưỡi đao. Đuôi nó vung mạnh đánh bay hai lưỡi đao khác.

“A! Còn cường? Cái gì chứ phi đao thì anh đây hơi bị nhiều đấy.” Đại Hùng xòe cả hai tay, hơn chục lưỡi phi đao được hóa linh trút vào lóe lóe sắc đỏ.

“Nhận lấy!” Mười lưỡi đao như mưa lửa tràn tới, phun đều trên cơ thể cự đà, không chỗ nào không công kích.

Trước số lượng lớn phi đao áp đảo, cự đà không dám đón đỡ, bốn chân nó đập vào bờ đá như gió bò đi. Mười phi đao vậy mà đều trượt, lưỡi đao chém xuống đá núi làm tung ra từng mảnh đá vụn.

Cự đà phóng ra khỏi vị trí, một mắt nhìn tới trước, một mắt dõi ra sau, không ngờ lại thấy mười phi đao nữa đã bay tới trên không trung.

“Trưởng anh không tính trước sao?”. Đại Hùng bĩu môi, cái trò bày trận công kích này hắn không phải mới làm lần đầu.

Cự đà hết đường thoát vội cuộn người lại, giấu đầu vào trong bụng, cái đuôi đầy vẩy dày bọc lại ở bên ngoài. Liên tiếp những tiếng phi đao va chạm vào vẩy cự đà như ném đá lên mâm. Dầu cho thân thể cự đà có mạnh, dưới lượt phi đao chứa đầy linh lực như vậy cũng phải chịu đau đớn, vài chỗ vẩy bị phi đao cắm đứng khe, như đâm đâm vào chân, khiến cự đà nhói lên từng chớp.

Kéc! Cự đà nổi giận giãy mạnh cơ thể, những phi đao dính trên mình đều rơi xuống đất. Làn da nó đổi màu xanh đen thành đỏ tím, xem ra đã thực sự bị chọc giận. Cả người nó quay lại nhắm hướng Đại Hùng chạy nhanh tới. Tuy đã từng nhìn qua loài bò sát này di chuyển, Đại Hùng vẫn không thể không thần kinh trước tốc độ của con cự đà này. Khoảng cách hai chục mét tựa như chỉ vài giây là biến mất. Hắn cấp tốc uốn thân nhảy ngược lại phía sau một thân cây.

Bình.

Còn cách sau Đại Hùng sáu mét, cự đà bung lưỡi. Sau lưng Đại Hùng như có phong áp thổi tới, vỏ cổ thụ bên cạnh bị lưỡi cự đà đánh lõm một mảnh. Tuy chỉ là linh thú cấp thấp, lực phóng lưỡi của cự đà cũng thật kinh người.

Đại Hùng dựa vào thể cây liên tiếp nhảy tránh. Cự đà quen thuộc trong rừng sâu bám theo càng ráo riết. Một người một thú đuổi nhau trời chết. Trong một khoảng rừng, tiếng vỗ bay, cành gãy vang lên rào rạo không dứt.

Đại Hùng liên tiếp chạy gần năm mươi trượng, thỉnh thoảng chém về phía sau vài ba kiếm phong. Cự đà biết khó cũng né tránh, rồi phóng lưỡi đánh trả. Đại Hùng phải cố gắng lắm mới không để lưỡi cự đà chạm vào cơ thể, dù một phần áo của hắn đã bị kéo tạc sau lưng. Chỉ cần da thịt dính đám giác hút kia một cái, ngay giây sau hắn đã có thể nằm trong miệng cự đà rồi. Cũng may cự đà sợ va chạm với Phong Vân Kiếm nên công kích cũng rất dè chừng.

Tìm mãi mới thấy một cành cây to chìa ngang trên không, cành lá khá dày, Đại Hùng nhảy vọt lên đứng, tiện tay chém nửa số cành nhỏ cản sau lưng đi. Cự đà đuổi tới nơi, leo lên cây đối diện nhìn sang.

Hai bên gườm gườm nhau mấy phút thời gian, động một chút cũng không có. Đại Hùng nắm chặt Phong Vân Kiếm, mồ hôi rịn ướt trong lòng bàn tay: thắng thua chỉ một keo này, nếu không đành bỏ chạy về Long Khí Môn.

Cự đà cảm thấy có nguy hiểm, không hung hãn tấn công như ban nãy nữa. Đôi mắt ốc nhồi đảo lia lịa quan sát nhưng không phát hiện ra gì lạ xung quanh. Tấn công tiếp hay là không? Cự đà có chút lưỡng lự. Trước nay cuộc sống đã thú đều gắn liền với dự cảm về tự nhiên, và thường là chính xác. Nhưng đây không phải là thời tiết nắng mưa, không phải là đổi mùa, động đất, mà là tình huống kết quả phụ thuộc vào hành động tiếp theo của nó. Với đầu óc của cự đà mà nói, điều này có chút khó xác định.

Đại Hùng đứng trên cành cây đối diện, nhìn cự đà lúc lắc cái đầu xoay người trườn xuống, ý đồ bỏ đi, một tay lập tức chuôi ra một phi đao nữa, vận linh lực phóng vào gáy cự đà. Trên cây khó xoay chuyển hơn dưới mặt đất, cự đà dù cố lách sang bên nhưng vẫn chạm, phi đao liền chém bay một gai sừng phía sau gáy nó. Linh thú vốn đã hạ hỏa muốn đi, bị chiêu này lừa giận tức thì bùng phát. Cự đà leo ngược trở lên, miệng rộng há to, lưỡi dài mấy mét đang cuộn tròn bung thẳng về phía Đại Hùng.

Đại Hùng chờ mãi giây phút này, cơ thể nhảy lên cao một chút, vừa lúc lưỡi cự đà bị cành nhỏ cản chậm lại, phóng tới sau, thò ra dưới chân hắn một khúc. Phong Vân Kiếm như chớp cắm xuyên qua, ghim chặt vào nó cành cổ thụ to lớn.

Phong Vân Kiếm sắc bén như nước, đẳng cấp cao hơn cự đà hai bậc, nếu chém trực tiếp, có thể mở vài vết thương sâu trên cơ thể linh thú. Cự đà phóng lưỡi ra, thông thường rút lại cũng cực nhanh. Có điều do cành nhỏ cản lại, nó cũng không cấp tốc rút lại ngay như bình thường mà cố chờ khi lưỡi phá xong cành nhỏ, bắt được Đại Hùng đã. Nay bị kiếm sắc đâm qua, một tia đau đớn bắn vào não khiến cho điều khiển tức thời của nó bị dừng lại, cũng là tránh thoát cho nó một kiếp bị chẻ đôi lưỡi như lưỡi rắn.

Hoàn cảnh cự đà hiện nay rất buồn cười: toàn thân nó bám trên một thân cổ thụ, cổ ngửa lên vuông góc, lưỡi dài hơn cơ thể nằm thẳng tắp, ghim cứng trên cành của cây đối diện. Nó không dám nhúc nhích mấy may dù rất đau. Một vết thương lớn trên lưỡi có thể khiến nó mất máu mà chết... nếu như nó không chết vì đau trước.

Đại Hùng thở phào một hơi, vung tay ném ba viên Không Thủ Đan vào miệng Quỷ Diện Kỳ Đà. Không Thủ Đan có phần lớn thành phần là Không Thủ Thảo, khả năng khống chế tinh thần của dã thú cực kỳ lớn, gần giống như chất ma túy đối với con người.

Chờ đến khi hai mắt cự đà lộ vẻ lơ mơ, Đại Hùng liền thi triển Thuận Thủ Luyện Pháp: Khốn Thần. Một đám văn tự kỳ bí theo đầu ngón tay tụ linh lực của Đại Hùng dần phóng to ra, đan xen xoay tròn, giống như những sợi xích bốc lên từ đầu ngón tay.

“Đi!” – Đại Hùng vung tay, đám xích văn tự nổi dài bay ra, đâm thẳng vào trong não bộ của cự đà. Bên trong não hải Quỷ Diện Kỳ Đà bây giờ là một mớ hỗn loạn, dưới tác dụng của Không Thủ Thảo, linh trí thần thức của nó bị khối trắng bao phủ, trong khối trắng bốc lên đủ loại ảo giác. Xích văn tự lượn lờ trong khối trắng, âm tự chuyển hóa thành âm thanh, lan tỏa khắp nơi. Làn khối trắng trầm trầm rung động, lát sau một đầu xích khác đột nhiên xuất hiện, vuron ra bắt nối với những dòng xích văn tự. Phía đuôi sợi xích đó, một ảo ảnh tinh thần hình cự đà thu nhỏ đáng vẻ ẻo oải bị trói chặt. Được tính của Không Thủ Thảo dưới kích thích của Thuận Thủ Luyện Pháp đã thành công khống chế tinh thần linh thú.

Bên ngoài, tâm thần Đại Hùng xuất hiện một tia liên lạc với tinh thần linh thú, hai tay hắn đổi pháp chú liên tục, chú ngữ rì rầm tuôn ra liên tu bất tận.

Bình thường nếu bắt dã thú làm bảo thú, chỉ cần đến bước này xem như đã thành công, có thể dẫn linh thú về lồng nhốt từ từ thuần hóa tiếp. Nhưng chú ý của Đại Hùng là bắt Quỷ Diện Kỳ Đà làm bảo thú riêng, hắn không thể không tranh thủ thiết lập quan hệ chủ nhân - kỵ thú ngay lúc cự đà còn đang mê man.

Chỉ một giọt máu nơi ngón tay, Đại Hùng đem hòa cùng máu của cự đà vẽ một đồ án nhỏ lên đầu linh thú. Đồ án này lặn dần vào trong não linh thú, bay tới ảo ảnh tinh thần đang bị trói buộc, hắn lên đó như vệt sọc bầm sinh. Đến lúc này Đại Hùng mới thực sự buông lỏng, hắn móc túi ra mấy viên Bồ Thủ Đan thả vào miệng cự đà, rồi nhảy về nơi đầu lưỡi nó rút ra Phong Vân Kiếm.

Quý Điện Kỳ Đà từ trong mơ hồ vẫn chưa tỉnh, phản ứng rút lui lại vẫn chưa có. Đại Hùng lấy ra một số dược phẩm trị thương cầm máu cho bảo thú, rải lên vết thủng trên lưỡi cự đà. Linh đan không hồ tác dụng nhanh hơn phẩm dược, chỉ trong vài phút, máu trên đầu lưỡi cự đà đã ngừng chảy, máu huyết cùng dược phẩm tạo thành một màng dịch bao kín lấy miệng vết thương.

Đại Hùng giải bớt pháp chú trói buộc tinh thần cự đà ra, xích vặn tự rút lui dần khỏi não bộ linh thú. Cự đà từ trong mê man từng bước tỉnh táo lại, nó ngẩn ngơ nhìn xung quanh một vòng.

Đại Hùng niệm một đoạn chú ngữ điều khiển cự đà bò xuống khỏi thân cây. Cảm giác bị thao túng còn chưa quen, mặc dù bị thần thức thúc giục nhưng cự đà vẫn lú lắc đầu, ý đồ kháng cự lại tia ý niệm không do mình sinh ra kia.

Đại Hùng hừ một tiếng nhẹ, chú ngữ nhanh và to hơn một chút. Giữa não bộ của cự đà, đồ án trên khối ảo ảnh tinh thần tỏa ra khói nhẹ, giống như bốc cháy. Cự đà cảm thấy trong não mình nhói lên một cú mạnh, xém chút buông chân rơi thẳng xuống đất. Đến khi cự đà lơ lửng ý chí kháng cự, cảm giác đốt nóng não bộ kia cũng theo đó giảm xuống hẳn.

Cự đà vẫn chưa chịu thua, nó nằm im một lát hồi sức rồi thử kháng lại ý niệm sai bảo kia lần nữa, cảm giác bị đốt não ngay lập tức lại bùng lên dữ dội. Cự đà hoảng hốt thoát lui, nhưng lần này cảm giác đốt nóng không giảm được bao nhiêu. Cuối cùng nó chịu không nổi, quyết định bò xuống đất theo tia ý niệm chỉ dẫn, kỷ lạ thay, cảm giác đốt nóng liền biến mất như thể chưa từng có.

Đại Hùng nhìn cự đà ngoan ngoãn nằm im dưới gốc cây, hẳn mừng rỡ nhảy lên lưng cự đà ngồi vững, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu linh thú trước đó vẫn còn là kẻ thù. Cảm giác ngồi trên lớp vảy linh thú có vẻ không được tốt lắm, Đại Hùng nghĩ bụng phải làm cho nó một cái yên sớm mới được.

Đại Hùng ra lệnh cho cự đà hướng thẳng đến bản môn mà tiến. Cự đà không hổ là vua địa hình, mặc kệ đá lớn, đá nhỏ, sườn dốc, lùm cây, nó vẫn nhanh nhẹn vượt qua. Trên đường gặp vài con suối chắn ngang, nó cũng dứt khoát chờ Đại Hùng bơi thẳng một lèo. Tuy lúc mới bắt được, Đại Hùng vẫn không ưng ý về ngoại hình nó lắm, nhưng lúc này, hẳn không nhìn được phải gạt gù hải lòng mấy phần. Loại bảo thú vừa công vừa thủ, vừa đa năng khi di chuyển như vậy không phải dễ gì có được. Huống chi, lại còn là bảo thú của một tân đệ tử. Đại Hùng tưởng tượng đến con mắt trở ra của hai đồng môn cùng đợt, không khỏi cười to ba tiếng.

(1) Cự đà: lai giữa kỳ đà và kỳ nhông.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Luyện Đan Cường Bức

Bảo thú mới bắt cũng không phải một bước là xong, còn phải trải qua huấn luyện thường nhật. Đại Hùng nhốt Quý Điện Kỳ Đà vào chuồng thú bốn môn, tiến hành Thuận Thủ Luyện Pháp đào tạo bảo thú mới của mình. Khi đem Quý Điện Kỳ Đà về trại, mấy vị sư huynh đã lập tức chỉ ra yếu điểm của loài bò sát này: khó chạy đường trường. Mặc dù cự đà thích nghi với phần lớn địa hình, tốc độ trong khoảng cách ngắn cũng cực nhanh, nhưng sức bền của nó lại kém, nếu dùng chạy đường xa quả là một vấn đề. Đại Hùng ra sức rèn luyện cho kỳ thú, mỗi ngày đều bắt nó phải chạy ba mươi vòng quanh toàn khu Bảo Thú Trại, tương đương chạy quanh đỉnh núi ba mươi vòng, qua mỗi tuần lại tăng thêm năm vòng, khiến linh thú sức mạnh cũng sớm lê lười vì mệt. Chẳng qua Đại Hùng cũng hay cười nó đi săn, lượng hoang thú bắt được tăng hẳn lên, Bồi Thú Đan vì vậy cũng thoải mái cho nó ăn hồi sức.

Thêm bảo thú đồng nghĩa với việc thêm một cái máy tiêu tiền. Mặc dù Đại Hùng thường xuyên săn hoang thú cho nó ăn, các khoản đan dược bồi dưỡng, tiền thuê chuồng nhốt, công vệ sinh...v.v... cũng là một tiêu hao không nhỏ, tới mười linh thạch cấp thấp - đây là hắn đã được giảm một nửa chi phí do là đệ tử của Bảo Thú Trại, lại tự túc được nhiều thứ. Thảo nào trong Long Khí Môn cũng chẳng có mấy đệ tử dám nuôi bảo thú riêng. Với áp lực chi phí bình thường là ba mươi linh thạch cấp thấp, sợ rằng linh thạch đệ tử bình thường kiếm được đều trôi vào miệng bảo thú gần hết, thế thì chủ nhân của nó còn tu luyện gì nữa?

“Xem ra đã đến lúc phải dùng đan dược kiểm soát rồi đây”. Đại Hùng lăm lăm tính toán.

Đan Dược Xã nằm ở sườn đông đỉnh Lam Thảo, hoa tươi trái ngọt trải rộng khắp. Mặc dù vườn dược thảo chính nằm cùng khu trồng trọt với Bảo Thú Trại nhưng vẫn không ngăn cản được đệ tử Đan Dược Xã mở thêm nhưng vườn ươm riêng của mình. Đan Dược Xã tuy không có vẻ hoành tráng như Tiên Pháp Môn trên đỉnh Lạc Viên, nhưng nét hài hòa ưa mắt tự nhiên lại vượt xa. Đây cũng là khu vực mà các nữ đệ tử của Long Khí Môn thích đến chơi nhất, tất nhiên, còn có bạn trai của các nàng.

Đại Hùng vừa ló đầu vào trong dược xã thì gặp ngay Xuân Điền, kể từ ngày phát hiện có kẻ đồng bệnh tương lân, Xuân Điền thân thiết với Đại Hùng hơn hẳn.

- Ê, hôm nay sao rảnh rồi tới chơi thế? Mọi khi phải có buổi học mới thấy người chạy sang kia mà. Chẳng lẽ là ... nhớ ta?

Xuân Điền chia ra khuôn mặt tếu táo, tí mắt đón chào Đại Hùng.

- Hê hê, sư huynh đừng giỡn, tiểu đệ còn giai đzin nguyên chất, chưa có húng thú đôi giống đâu.

- Giai đzin?

Xuân Điền vân vê cái cằm chẳng có một cọng râu, ra vẻ ta đây từng trải, đôi mắt khép lại thành hai vạch trên mặt, nghiêng nghiêng liếc Đại Hùng.

- Tăm tia em nào trong Đan Dược Xã rồi, khai mau? Thu Nga? Kim Huệ? Hay tiểu muội nào khác.

Đại Hùng lắc đầu cười:

- Không có tiểu muội nào đúng đâu.

- Không phải tiểu muội, chẳng lẽ là đại tỷ?

Xuân Điền há miệng kêu lớn vẻ hiểu ra, gương mặt hắc ám tràn đầy dâm đãng hạ lưu, nhìn hấn là biết loại người đen từ trong não đen ra.

- Chả lẽ là... Thu Hà tỷ tỷ? Tên tiểu tử này, có chí khí, có chí khí!

Xuân Điền ha hả cười lớn vỗ vai Đại Hùng. Kể từ ngày bị “tai nạn” kia, Xuân Điền thỉnh thoảng vẫn lấy sư tỷ Thu Hà ra để trêu chọc hấn, lần này cũng không ngoại lệ.

Đại Hùng mở miệng “Ta...” định biện minh, đột nhiên như á khẩu, lăm lét đánh mắt với Xuân Điền ra hiệu. Xuân Điền vẫn điềm nhiên không để ý, vung tay múa chân.

- Ta biết, sư tỷ là một mỹ nhân của Long Khí Môn ta. Nhưng mà người còn nhỏ vậy, sao lại đã sớm có chủ ý xấu xa như thế. Nói gì thì nói, hai người dù sao cũng cách bảy tám tuổi đó nha.

Đại Hùng cảm nhận một tia sắc lạnh quét tới, mồ hôi lập tức rịn ra, vội vã phủ nhận ngay:

- Sư huynh, ta không có...

- Ủầy, đừng chối. Người biết ánh mắt ta sắc bén thế nào mà. Riêng khoản tình trường, anh đây cũng là một tay lão luyện. Vừa nhìn người lén lút đi vào Đan Dược Xã như vậy, khẳng định là tính chuyện không mình bạch rồi.

- Ta biết sư huynh là người đào hoa. Nhưng mà ta còn chưa có lớn mật đến như thế. Ta chỉ đến để học cách chế vài loại đan dược thôi.

Đại Hùng lén kéo kéo tay áo của Xuân Điền, ra sức cảnh báo, nhưng tên sư huynh này đang mải thể hiện trình độ thầy bói của mình, mặt mũi nham nhở:

- Không cần quanh co. Sao, hẹn sư tỷ được lần nào chưa? Lúc nào hẹn báo ta một câu, ta đi... rình coi sao. Trước giờ còn chưa thấy sư tỷ hẹn hò với ai đó nhen.

Đại Hùng tái mặt. “Quá trốn rồi. Phen này sư huynh sẽ thăm cho coi. Mà mình chắc chắn cũng bị vạ lây. Cái tên sư huynh này, sao lại có thể bất cần thế chứ.”

- Người có vẻ dư hơi thừa sức quá nhỉ?

Một giọng nói như băng tuyết vang lên giữa mùa hạ, khiến người đang nóng bức cũng phát lạnh run. Xuân Điền vừa nghe giọng nói này lập tức giật bắn người quay lại, thấy sư tỷ Thu Hà đang đứng ở một ngã rẽ nhìn tới, mặt mũi hầm hầm. Gì chứ bỗng dưng những chuyện liên quan đến danh tiết này nọ của phụ nữ, kết quả thường không bao giờ tốt cả.

- Nếu có sức bỗng dưng vớ vẩn như vậy tức là thừa thời gian, vậy hạn cho người trong hai ngày phải chế xong một trăm viên Ngọc Quang Đan. Không cho phép người dùng đan đỉnh, trưa mai phải nộp đủ!

- Sư tỷ... em nhờ mà...

Xuân Điền yếu ớt kêu lên, nhưng thấy ánh mắt như bốc khói của Thu Hà mờ déo liền vội ngậm lại. Sư tỷ Thu Hà tuy không phải người nhẫn tâm, nhưng nếu đã giận thì phạt cũng rất nghiêm, năn nỉ khéo lại bị tăng thêm một trăm viên nữa. Ngọc Quang Đan không phải khó chế, nhưng số lượng nhiều như vậy, đến ba ngày chưa biết chế xong chưa, nói gì đến hai ngày. Sư tỷ lại còn không cho hấn dùng dược đỉnh, tức là phải luyện trực tiếp trên lửa. Xuân Điền không biết những kinh nghiệm quý báu như Đại Hùng, khẳng định là phải dùng cách luyện đan trên lửa thông thường, rất tốn sức. Nếu chế cấp tốc quá, chất lượng đan dược kém sẽ bị phạt thêm. Mà làm cẩn thận, linh lực bản thân lại lâm vào tình trạng suy kiệt, lúc đó cơ thể sẽ chạm vào giới hạn phản linh, đau nhức rã rời mấy ngày liền, dù có hút linh khí từ linh thạch cũng không làm sao đỡ được. Xuân Điền ủ rũ cúi đầu, hai ngày tới chắc là trắng mắt khỏi ngủ luôn rồi. Aiiii, lần này thần khẩu hại xác phàm a.

Thu Hà không liếc Xuân Điền thêm một cái nào, xoay sang nói Đại Hùng khiến hấn cứng người. “Giờ là đến phiên mình rồi đây.” Đại Hùng lên giây cót tinh thần, đóng tai lắng nghe hình phạt sắp phát ra từ sư tỷ.

Thu Hà khuôn mặt khó chịu còn giữ nguyên. Cái tên tân sư đệ này từ buổi đầu đã làm mất thiện cảm của nàng rồi. Tuy sau đó vài tháng, hấn trước mặt nàng vẫn tỏ ra ngoan ngoãn lễ phép, nàng cũng đã nguôi ngoai, nhưng giờ nghe Xuân Điền nói vớ vẩn, cục tức của nàng liền trỗi dậy, dù biết sự thể không phải do hấn gây ra. Bản thân nàng cũng có chút ngạc nhiên, tại sao đối với Xuân Điền nàng không giữ ác cảm lâu như vậy mà với hấn, nàng lại thù dai như thế. Như vậy có chút không giống nàng thường ngày. Chẳng lẽ do ấn tượng đầu tiên qua xấu?

Thu Hà suy nghĩ một chút rồi lên tiếng:

- Ngươi định sang hỏi cách chế đan dược gì?

- Là Thiết Cung Đan, sư tỷ.

Đại Hùng dạ thưa cẩn thận. Hấn biết vị sư tỷ này nổi tiếng hòa ái nhưng lại có thành kiến với bản thân. Dù sau ngày đầu chạm mặt đến nay, sư tỷ vẫn chưa hề gây ra bất lợi gì cho hấn, nhưng thái độ cùng hấn so với những đệ muội khác thì phảng phất có xa cách hơn nhiều. Huống chi hôm nay lại có chuyện bỗng dưng về sư tỷ như thế.

- Hừ, thì ra thuốc cũng có khí cung. Có cần gấp không?

- Gấp, sư tỷ.

- Tốt, vậy ta sẽ dạy ngươi phương pháp điều chế cùng phương thuốc, sau đó ngươi về chế cho ta một trăm viên Thiết Cung Đan, hai ngày sau giao nộp.

Đại Hùng trong lòng trở rét. Hai ngày, một trăm viên Thiết Cung Đan thành phẩm? Không giỡn chứ? Ngay cả Bồi Thú Đan dễ hơn nhiều, hấn cũng mất hai ngày mới được ba mươi viên thành phẩm đầu tiên đó. Thiết Cung Đan cấp thấp hơn Ngọc Quang Đan, nhìn hình phạt của hấn có vẻ nhẹ hơn so với Xuân Điền huynh, thực tế, hấn bị phạt gấp đôi. Ngọc Quang Đan ít ra Xuân Điền huynh cũng đã từng chế nhiều rồi a. Còn việc cấm dùng đan đình hấn không quan tâm – bởi vì hấn có đan đình quái đầu mà quan tâm chứ?

- Đi theo ta.

Thu Hà nhìn khuôn mặt thần ra của Đại Hùng phát tay ra hiệu, trong lòng tự nhiên có một tia đắc ý. Không phải nàng không áy náy, nhưng từ ngày đó đến giờ, chung quy trong lòng nàng vẫn tồn tại một tia hậm hực. Có ý hành hạ hấn một lần, tự nhiên nàng thấy thư thái đi nhiều. Dù hấn có hoàn thành trách phạt lần này hay không, nàng cũng không quan, nhưng trước hết cứ khiến cho hấn mấy ngày vất chân lên cổ cái đã. Nàng phát hiện đôi khi bớt hiền đi một bữa, tự nhiên cũng có cái thú riêng của nó.

Đại Hùng ủ rũ lê bước theo Thu Hà. Phía sau hấn, Xuân Điền trưng ra khuôn mặt lâm li của một kẻ hai lần đồng bệnh tương lân, nếu có kèn, chắc hấn sẽ thổi tiến ngay Đại Hùng một bản “Hồn Từ Sĩ” (1)...

.....

Thu Hà chung quy vẫn là một sư tỷ không mấy ác tâm. Khi trở về vị trí là một sư phụ dự bị, nàng rất tận tình hướng dẫn cho Đại Hùng cách chế nguyên liệu, cách điều khiển linh lực cũng như thứ tự phối chế các thảo dược một cách cẩn thận. Để cho hấn có ví dụ trực quan, nàng tự thân luyện chế hai viên Thiết Cung Đan cho hấn học hỏi, làm Đại Hùng dù có ám ức bởi chịu phạt oan nhưng vẫn thấy thâm kính phục trong lòng.

Rời khỏi Đan Dược Xã ôm theo một đồng dược thảo, Đại Hùng cấp tốc chạy đến Khí Giáp Xưởng để đặt chế một vài kẹp đan đặc biệt và mấy cửa gió thảo ráp do hấn thiết kế. Mấy đồng môn ở Khí Giáp Xưởng nhìn hấn về ra sơ đồ xong thì lắc đầu quầy quậy. “Ồ đây chế vũ khí, áo giáp, pháp bảo thì được, ba thứ tầm thường như dụng cụ nướng bánh kia chúng ta thêm vào chế. Chế nó sẽ làm mất thân phận của bọn ta.” Tuy nhiên sau khi Đại Hùng móc ra ba viên linh thạch cấp thấp, lập tức có mấy vị huynh đệ nhảy vào tranh nhau mỗi làm ăn này. Vài cái kẹp đơn giản và cửa gió cắt từ sắt miếng, chỉ tốn hai canh giờ lập tức có ba linh thạch trong tay. Phòng chừng cả Long Khí Môn cũng không kiếm đâu ra mỗi làm ăn nhỏ ngon lành như vậy nữa. Vị huynh đệ giành mỗi thành công thậm chí còn nhiệt tình thông báo sẽ đích thân mang số hàng này đến Bảo Thú Trại cho Đại Hùng ngay sau khi xong việc. Liếc nhìn vị huynh đệ này, Đại Hùng tràn đầy sự thông cảm – sức mạnh của kim tiền, chúng ta đều không cưỡng lại được.

Cười Quỷ Diện Kỳ Đà, Đại Hùng tiết kiệm thời gian đi lại phải đến năm sáu lần. Trở về Bảo Thú Trại ngay trong chiều, việc đầu tiên là hấn chạy tới nhà bếp đòi đóng đồ luôn ở đây. Luyện thuốc cho sơn môn, đệ tử có quyền mượn lò luyện đốt bằng Hỏa Hồng Thạch. Khổ nỗi Đại Hùng chưa từng có tiền để xài Hỏa Hồng Thạch bao giờ, nếu bây giờ lại bỏ thời gian làm quen nhiên liệu mới, hấn sợ rằng mình sẽ không kịp thời hạn. Sẵn nhà bếp có bốn cái lò nấu ăn, Đại Hùng dùng quan hệ thân thiết với đầu bếp Thanh Tân, mượn luôn hai lò, cộng cả lò dự phòng mượn từ trước hấn nắm trong tay ba cái. Còn hai lò khác lúc nào rảnh bếp, hấn cũng sẽ trưng dụng nốt.

Đại Hùng bày dược thảo la liệt trên bàn bếp, hối hả chạy đi cắt cỏ này một tí, gĩa cỏ kia một lúc, tát bột tới mức Thanh Tân nhìn không được phải vào giúp hấn một tay. Đợi sau bữa cơm tối, Đại Hùng còn phải cực nhọc thêm hơn một giờ nữa mới hoàn thành xử lý sơ bộ bốn mươi cân dược thảo, tương đương với hai trăm suất thuốc. Chế đan dược luôn có tỉ lệ sai phạm, Đan Dược Xã cấp dư số dược thảo cho hấn là để dự phòng, trong đó còn tính hấn mới luyện chế lần đầu tiên. Thực ra số dự phòng này còn thấp hơn bình thường rất nhiều, nhưng cũng đâu có ai hy vọng hấn chế hết nổi một trăm suất thuốc trong hai ngày kia chứ.

Nghỉ ngơi được một chút thì vị huynh đệ bên Khí Giáp Xưởng chạy tới giao hàng. Quả nhiên là làm ăn có uy tín. Đại Hùng cũng không khách khí, trước con mắt tò mò của hai người, cầm cúi lấp cửa gió cho bốn lò bếp, đoạn đồ than nôi lửa, bắt đầu xử lý nguyên liệu.

Bởi vì theo thói quen, Đại Hùng đòi lấy dược thảo tươi thay cho dược thảo khô. Cho nên thay vì xay thành bột rồi sao khô dược thảo, hấn lại cắt bó rồi đun trong nồi gang. Sau khi hấn xử lý xong hai cân dược thảo đầu tiên, đột nhiên Thanh Tân đứng bên hắng giọng.

- Để ta giúp người “nấu” vài cân dược thảo nhé.

(1) Hồn Từ Sĩ là tác phẩm của nhạc sỹ Lưu Hữu Phước, thường được chơi khi tiễn nhân vật quân đội quan trọng nào qua đời, cũng thường được các cổ động viên thổi dành cho đội khách khi đến đá bóng trên sân nhà. Tuy nhiên ở đây tác giả chỉ mượn tên, vì thời xa xưa thì không có Lưu Hữu Phước, cũng không có kèn tây, chỉ có kèn ta thôi.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thuộc Nướng Đại Trà

Thanh Tân nói là “nấu” khiến Đại Hùng có chút bất ngờ. Dược thảo không phải như thức ăn, cứ đun chín rồi rải vào ít gia vị, nếm cho vừa miệng rồi bắc ra. Cái cần khi chế biến dược thảo là làm sao cho dược tính dễ hiển thị ra ngoài, cô đọng lại thành trạng thái dễ phối hợp với loại khác nhất, từ đó phối hợp tạo nên thành phẩm cuối cùng. Các bước xử lý mà hắn đã làm đều là đúc kết do tiền nhân tìm ra, viết lại thành phương thuốc. Tùy tiện xử lý e rằng sẽ làm hỏng thuốc. Hắn ái ngại nhìn Thanh Tân:

- Thúc thúc, thúc từng luyện đan bao giờ chưa?
- Chưa.
- Vậy thì cách xử lý dược thảo này, sợ thúc làm không được.
- Sao lại không được?
- Bởi vì chúng ta đang xử lý thuốc, không phải xử lý món ăn. Hai thứ này khác xa nhau.

Đại Hùng kiên nhẫn giải thích.

Thanh Tân mỉm cười nhìn hắn:

- Thanh niên. Ta nghĩ là người đã suy nghĩ quá rắc rối rồi đấy. Bản chất của chúng nó không phải giống nhau hay sao?

Đại Hùng nhíu mày không hiểu. Thanh Tân lại tiếp tục:

- Người nhìn dược phẩm và thức ăn thông qua mục đích sử dụng. Cái này tuy đúng mà sai. Thức ăn dùng để bồi bổ năng lượng hoạt động hàng ngày, còn dược thảo là để trị thương, cải tạo cơ thể ... Nghe qua thì thấy khác, thực chất đều là mục đích hồi phục năng lượng mà thôi.

Nhìn gương mặt Đại Hùng lóe lên một tia nhận thức, Thanh Tân hài lòng mở rộng vấn đề:

- Thức ăn, thực ra phần lớn đều là dược phẩm cấp thấp. Bởi vì dược tính mà chúng tồn trữ quá nhỏ, cho nên khi ăn vào người ta không nhận được tác dụng ngay, cũng không bị dược tính phản phê. Tuy nhiên nếu ăn về lâu về dài, tác dụng hẳn là có thể nhận thấy được.

- Đúng vậy.

Đại Hùng bỗng nhiên ngộ ra, vỗ đùi nói lớn.

- Cháu cũng nhớ mẹ cháu từng nói “Mỗi món ăn là một bài thuốc.”

Thanh Tân vẫn điềm nhiên:

- Người nói: xử lý dược thảo để dược tính bộc lộ ra ngoài. Còn ta hàng ngày chế biến thức ăn, cũng là để cho thực phẩm bộc lộ vị ngon của nó. Về bản chất là tương tự. Bây giờ lại nói về quá trình xử lý của hai loại này, người dùng lửa đốt, chả lẽ ta không dùng lửa đốt hay sao? Chung quy chúng nó đều là nguồn gốc thực vật, động vật. Dưới lửa đốt, chúng đều chịu tác động tương tự, có khác chăng, là mức nhiệt độ nào phù hợp. Dược thảo hợp thành đan, thực phẩm cũng phối thành món. Dược phẩm dùng xúc tác linh lực, thực phẩm dùng xúc tác gia vị. Cho nên ta nói là “nấu dược phẩm” cũng không hề sai. Còn về khả năng cạnh độ lửa, ta không tin mình lại kém người. Chỉ tính về số năm điều khiển lửa, ta cũng hơn xa rồi.

Thanh Tân cười cười kết thúc.

- Còn việc làm sao kích thích linh khí trong nguyên liệu phát ra, với ba trăm món ăn từ linh thực mà ta biết, có lẽ kinh nghiệm cũng đủ.

Đại Hùng mặt tươi như nhật được linh thạch. Những lời Thanh Tân nói hẳn không phản bác được, đồng nghĩa là chấp nhận sự giúp đỡ của Thanh Tân. Việc đó có bận lòng gì? Có thêm người giúp đỡ là bớt một nhọc hơn rất nhiều, nhất là lúc thiếu thốn thời gian như hiện nay. Chẳng qua ban này hẳn sợ bị tổn thất số nguyên liệu vốn đã hơi ít ỏi thôi.

Thanh Tân là người lão luyện về lửa. Chỉ cần Đại Hùng nói rõ nhiệt độ cùng thời gian xử lý dược thảo, Thanh Tân đều có thể dễ dàng làm được như yêu cầu. Kinh nghiệm về cách dùng nồi nấu của ông chủ này cũng khiến cho Đại Hùng mở rộng tầm mắt. Đối với loại dược thảo nào thì nên dùng loại nồi nào. Gang, sành, sứ, đất – mỗi loại khi đun các dược thảo riêng biệt thì sẽ có một hiệu quả riêng biệt khác nhau, mà đều là tốt hơn bình thường. Đứng là dược thảo cũng như thực phẩm, vẫn có thể áp dụng nguyên tắc “nồi đồng nấu ốc, nồi đất nấu ếch”. Điều này khiến Đại Hùng chợt cảm giác thực ra đầu bếp và luyện dược sư là hai nghề gần gũi nhau như anh với em vậy.

Nhìn tốc độ đun dược thảo của Thanh Tân thậm chí còn hiệu quả hơn cả mình, Đại Hùng không khỏi cảm khái:

- Sao thúc không theo nghề luyện dược sư luôn nhỉ?

- Ài, thực ra sư phụ đầu tiên của ta là một dược sư chân chính. Nhưng ta thế nào lại cảm thấy các đan dược chế ra hầu hết đều có vị khó nuốt, cho nên khi đun thuốc liền giống lúc nấu ăn, tiện tay cho vào một ít gia vị. Sư phụ ta biết được lập tức nổi giận, mắng ta là làm hỏng dược tính của đan dược, rồi đá ta ra khỏi cửa. Sau đó ta cảm thấy ta rất hay quan tâm đến hương vị những thứ bỏ vào trong miệng, quả thực thích hợp với nghề đầu bếp hơn, cho nên mới chuyển sang học nấu ăn.

Thảo nào ông chủ này làm việc lại nhanh nhẹn như vậy. Nhưng việc của sư phụ Thanh Tân, Đại Hùng lại không đồng tình. Tại sao thực phẩm cho gia vị lại không lo mất tác dụng, trong khi đối với dược phẩm lại lo? Việc này sắp tới phải tiến hành thí nghiệm, nếu mọi thứ đúng như hẳn suy đoán, đan dược hẳn là dễ uống hơn nhiều. Trên đời này cũng không thiếu người sợ thuốc đắng. Đem làm kinh doanh, không chừng sẽ được rất nhiều linh thạch. Mới nghĩ đến đây Đại Hùng đã cảm giác có tiếng tinh thạch leng keng kêu gọi. Ý định này sau khi làm xong số thuốc phạt sẽ từ từ thí nghiệm.

Vị huynh đệ xưởng Khí Giáp không rảnh đứng xem hai người Đại Hùng chế thuốc, đã sớm trở về. Dù sao Thiết Cung Đan cũng chẳng phải đan dược gì mới mẻ, hầu như các đệ tử Long Khí Môn ít nhiều đều dùng qua, tác dụng là củng cố khí cung, tăng cường khả năng trữ linh và khống chế khi linh lực tăng cao.

Trong bếp của Bảo Thú Trại lúc này chỉ còn lại hai tên cầm cúi đun đun nấu nấu. Khi bắt đầu có linh lực trong cơ thể, nó sẽ tiến hành cải tạo lại từng tế bào trên người. Những bệnh tật vặt vãnh lúc này đều được miễn dịch. Không những thế, vài dị tật bẩm sinh như vết nám hay điểm xấu ngoài da như mụn nhọt, trứng cá cũng nhất nhất tiêu trừ. Trong lịch sử không phải chưa từng có những cô nương chỉ vì muốn thay đổi làn da, gương mặt mà chăm chỉ cầu tiên học đạo – sức hy sinh vì sắc đẹp của nữ giới luôn ở mức kinh người a. Riêng đối với Đại Hùng mà nói, có linh lực, việc thức đêm chế thuốc bây giờ dễ như ăn gỏi. Thanh Tân tu vi còn cao hơn hẳn, lại càng cảm thấy nhẹ nhàng. Có điều sau khi xử lý xong hết các loại dược thảo, sẽ đến giai đoạn làm cho người có linh lực cũng có thể cảm thấy mất sức: hợp đan.

Đan dược phẩm cấp càng cao, nhân đan càng phức tạp. Từ chủ vị ban đầu sẽ phải dung hợp thêm dần các vị thuốc khác, chứ không dễ dàng làm một nhân đan bằng cách nấu chung hai ba nguyên liệu như cấp dưới. Cũng may Thiết Cung Đan còn chưa phải loại cao cấp gì, chỉ hơn Bồi Thú Đan một chút, làm nhân đan theo kiểu cũ vẫn dùng được. Thậm chí vì trong các thành phần thảo dược phối chế không có vị nào mang linh khí hỗn loạn, việc dùng linh lực xúc tác của Đại Hùng còn nhẹ đi mấy phần. Hẳn chỉ việc đưa linh lực vào trong hỗn hợp dung dịch, biến ảo thành từng làn sóng dao động không ngừng, làm cho các thành phần dược thảo liên tục va chạm, xen lẫn, hòa tan vào nhau, nhanh chóng tạo ra hỗn hợp mới. Dù nói là dễ dàng, giữa tổn linh lực và không tổn linh lực, Đại Hùng thực ra cũng cảm thấy đôi chút uể oải, nhất là với khối lượng thuốc lớn đến vậy.

Đại Hùng sau khi cô đặc nhân đan thành dạng cao, liền để nguyên trong nồi. Hắn rút ra một cái kẹp mà trên đầu kẹp là hai nửa bán cầu úp lại (giống đồ múc kem của chúng ta), sau đó trước con mắt tròn tròn của Thanh Tân, hắn “múc” khối nhân đan thành hàng loạt khối cầu nhỏ, rất đều đặn thả lên khay sành.

Hầu hết những đan dược cấp thấp dùng thảo dược tươi đều trải qua quá trình tạo nhân đan, nặn, rồi hợp vỏ đan. Nặn đan cũng là một việc làm tốn thời gian, nhất là luyện đan với số lượng lớn. Thanh Tân lần đầu tiên thấy có một luyện dược sư “nặn” nhân đan kiểu này, chỉ còn biết đi hết từ thán phục này tới thán phục khác. Dùng cái kẹp này múc nhân đan, đảm bảo viên nào cũng đều như viên nào. Ngoài ra hình dáng tròn đều, cực kỳ thích mắt, chế ra đan dược tuyệt không có khả năng dược tính nhiều ít bất đồng, khiến người sử dụng có thể dễ dàng tính toán lượng dược phẩm cần sử dụng, tiêu dùng cũng tiết kiệm nhất.

Đại Hùng không để ý về mặt kinh ngạc của Thanh Tân, vừa múc nhân đan hắn vừa ngâm nga nho nhỏ. Mọi khi giai đoạn này hẳn ngòi nặn đến khổ. Nặn mấy trăm viên còn phải ước lượng sao cho đồng đều, lại vo sao cho tròn để khi hợp vỏ đan sẽ dễ dàng và bền chắc – đây hoàn toàn là một công đoạn tỉ mỉ và hao công tốn sức, vừa nghĩ đến là tính lười đã muốn nổi lên rồi. Mấy hôm trước ngồi ăn hạt dẻ, hắn nhìn đồng rác mình thái ra mới liên tưởng sáng tạo ra cái công cụ này, khi sử dụng thật nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hóa ra mọi sáng chế của con người đều bắt nguồn từ sự lười biếng a! – Đại Hùng tâm đắc phát hiện.

Chuẩn bị xong nhân đan là đến giai đoạn hợp vỏ đan. Thiết Cung Đan cũng có hai lớp vỏ bao như Bồi Thú Đan, nhưng đều là loại vỏ cần luyện trong lửa. Điều này rất có lợi cho Đại Hùng.

Giống như búa gỗ nện vào đầu khiến Thanh Tân choáng váng, Đại Hùng moi trong bao đựng đồ mới nhận ra một bộ khung trụ đặt ngang trên bếp lò, sau đó để một thanh tinh thiết có một bao lưới, trong bỏ vào một viên nhân đan dược bọc lớp vỏ bằng bột Ngu Tắt lên trên, rồi hắn bắt đầu chỉnh cửa gió

và... quay đan.

Thanh Tân há miệng nhìn Đại Hùng một tay phát linh lực giữ cho bột Ngưu Tất không bị bỏ ra, tay kia đều đều xoay thanh kệp đan trong lửa hồng, lấp bắp:

- Điều này sao có thể? Rốt cuộc là luyện đan hay nướng thịt chó đây?

- Luyện đan. Đương nhiên là luyện đan rồi.

Đại Hùng toét miệng cười. Chẳng lẽ ông chú này không thấy mình đang kệp viên đan sò sò ở đây sao?

Thanh Tân liền muốn ghen hòng. Mới đầu tối mình còn thao thao bất tuyệt dạy bảo hẳn nào là luyện được cũng như nấu ăn, phương cách đều có thể ứng dụng qua nhau, nào ta đây từng học chế thuốc rồi mới làm đầu bếp, kinh nghiệm vượt xa người. Nhưng nhìn lại mà xem, thằng nhóc này đâu chỉ biết chế đan như nấu bếp, thậm chí “đồ chơi” hẳn cũng đã chuẩn bị đầy đủ, động tác lại thành thạo như thể từng làm từ hồi còn mặc tã. Tù mù, tù mù vác cái lu nó chạy. Nụ cười hơn hớn kia, không chừng là nó đang chế nhạo mình múa rìu qua mắt thợ.

Thanh Tân sừng sùng nhìn chăm chăm vào bộ đồ nghề hợp vỏ đan của Đại Hùng, trong lòng chỉ có cảm thán và cảm thán. Dùng lưới thép mảnh giữ đan được không làm ảnh hưởng sức nóng của lửa tới viên đan, nhưng cũng đủ giữ viên đan luôn giữ một vị trí cố định với ngọn lửa. Việc dùng bộ “treo đan” cũng tiết kiệm linh lực rất nhiều. Đừng nghĩ chuyện phát linh lực bao đan cùng lưu đan trong không trung là giống nhau. Cũng như dùng tay chạm vào chum nho và cầm cả chum nho nâng lên cao vậy. Bên nào chóngมือ tay hơn hẳn là dễ biết.

Trong khi điều chế các loại đan dược, những lượt đầu hợp vỏ đều khó có khả năng cho ra được sản phẩm thành công. Nhưng nhờ có Thu Hà trực tiếp chỉ dẫn cùng làm mẫu từ trước, Đại Hùng tốn bảy nhân đan đã bắt đầu có bán thành phẩm ra đời. Điều này còn phải cảm ơn hai năm ròng rã luyện phẩm dược của hẳn. Kinh nghiệm chế qua hàng ngàn viên thuốc không phải đùa. Tuy nhiên, Thanh Tân chỉ biết đây là lần đầu tiên Đại Hùng luyện loại đan dược này, tỉ lệ thành công sớm như vậy đủ dọa gã kinh hồn táng đờm.

Sau khi làm tiếp chừng mười viên cho quen tay, Đại Hùng tiếp tục rút trong bao đồ nghề ra bộ kệp đan liên hoàn, trên đó có năm túi lưới để chứa đan. Thanh Tân vừa nhìn thấy bộ kệp đan này của Đại Hùng, trực tiếp té lăn ra đất. Thằng này không chỉ là “nướng thuốc”, nó còn là “sản xuất thuốc nướng đại trà”.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bất Ngờ Tiến Cấp

Điều khiển linh lực bao lấy đan dược thực tế không phải là việc tốn nhiều sức. Không có linh khí hỗn loạn, không yêu cầu nhiệt lửa phức tạp, Đại Hùng phát hiện cùng lúc hợp vỏ trong cho năm Thiết Cung Đan không phải là quá khó. Tất nhiên công việc vẫn yêu cầu đến kỹ xảo điều khiển linh lực, nhưng nếu chỉ là tạo chút áp lực bằng cách co màng bao, ép lớp vỏ trong bám sát vào nhân đan hơn, vậy thì chẳng qua chỉ là từ nắm hồ chuyển sang nắm chặt chút mà thôi. Nếu chịu khó hao tổn linh thạch bổ sung liên tục, cho dù hợp vỏ đan nhiều hơn năm viên cùng lúc, có lẽ Đại Hùng vẫn có thể làm được. Thực tế trong bao đồ nghề vẫn còn bộ kệp đan mười viên một lần nhưng Đại Hùng chưa sử dụng đến. Bởi vì nhiều đan dược cần theo dõi quá, sẽ dẫn đến xao lãng việc điều chỉnh độ lửa. Hẳn cũng không thể tham lam mà làm liều được.

Thanh Tân sau một lúc xây xẩm, cũng dần quan sát nắm được nguyên do và kỹ thuật của phương pháp luyện đan trong lửa này. Gã hỏi han kỹ càng một chút về yêu cầu linh lực khi hợp vỏ đan, rồi cũng lấy kệp đan ban nãy của Đại Hùng, tập tành làm thử. Vốn nhờ có Thanh Tân mà lượng nguyên liệu làm ra vừa nhanh vừa đỡ hỏng nhiều, Đại Hùng cũng không lo lắng lắm, để Thanh Tân thí nghiệm một chút. Ông chú này cũng từng là một luyện dược sư cấp thấp, chỉ cần nắm được yếu quyết linh lực, biết đâu lại chẳng sớm giúp được mình.

.....

Ngọc Quang Đan là đan dược chuyên dùng ổn định tinh thần cho các đệ tử tiên môn. Tuy rằng học được tiên pháp, cơ thể cùng thần thức đều có cải biến vượt trội, nhưng ngược lại, độ khó của công pháp tu luyện cũng theo đó mà tăng. Pháp quyết tiên môn vô cùng đa dạng, có pháp môn học nhanh, có pháp môn học chậm. Có điều cũng như quy luật bù trừ, những pháp môn hàng tốt đa phần đều là khó học. Rất nhiều đệ tử vốn quen với cuộc sống ồn ào náo nhiệt bên ngoài, sau khi vào tiên môn tu luyện, phải chịu cảnh thường xuyên đóng cửa luyện công. Những người vốn tính cách sôi nổi bị trầm luân trong cô tịch và đơn điệu, bất cứ lúc nào cũng có thể phát điên, phát cuồng. Và Ngọc Quang Đan là cứu cánh cho họ. Chỉ là không ai nghĩ tới, có kẻ lại vì quá nhiều Ngọc Quang Đan mà bản thân cũng muốn phát cuồng.

Xuân Điền nóng như lửa đốt mông, ngay cả cơm trưa cũng không kịp ăn, từ sáng hôm qua đã ngồi chồm hổm bên lò luyện đan chế thuốc. Hẳn sử dụng đa phần là thảo dược khô nên không có chuyện nấu nhân đan như Đại Hùng. Hai tay liên tục phóng ra linh lực, dung hợp từng chút, từng chút bột nguyên liệu vào giọt dung dịch chủ vị, Xuân Điền vã mồ hôi ra đầy mặt, nhưng hẳn cũng chẳng buồn lau. Ngọc Quang Đan thành phẩm từ hôm qua đến giờ mới được gần bốn mươi suất, mà còn bị vài viên chẳng may làm hỏng. Tính luôn cả việc thức trắng đêm nay, ngày mai cũng chỉ được hơn sáu mươi viên là cùng. Mỗi viên làm nhanh cũng hết gần một giờ. Lúc này Xuân Điền không lo thiếu nguyên liệu như Đại Hùng, hẳn chỉ lo không đủ thời gian đốt hết số

nguyên liệu này thành đan cho kịp lúc.

- Sư tỷ, ta có nên thay ngoại hiệu Nhu Mỹ Tiên Tử của người thành Dã Man Tiên Tử không đây?

Xuân Điền nằm lăn ra cạnh lò, ngửa mặt than vãn. Quả thật là mệt. Hắn không mệt về thân thể mà mệt về tinh thần. Liên tục chú tâm với cường độ cao hơn một ngày trời, tinh thần dù mạnh cũng có phần sa sút. Khốn nỗi Ngọc Quang Đan chất đồng bên cạnh, nhưng hắn nào dám sử dụng? Bớt một viên là thêm một giờ hành xác, Xuân Điền luôn tự cảnh báo mình như vậy. Trong đồng Ngọc Quang Đan đó còn có cả mười đan dược tư nhân của hắn bỏ vào. Vì lý do khẩn cấp, hắn đành gạt lệ tiễn chúng ra đi trong tiếc xót. Nếu mai vẫn không kịp, có khi hắn phải bỏ tiền mua thêm cho đủ số nữa là.

Nhìn tia nắng xiên qua khe cửa, Xuân Điền ước đoán “cũng khoảng năm giờ chiều rồi. Nghỉ ngơi một khắc xong sẽ tiếp tục vậy”. Với tay lấy một bọc xôi bên cạnh, hắn ăn ngấu nghiến như bị bỏ đói lâu ngày. Mấy bọc xôi, ít nước uống, vài quả lê, dấm viên Hồi Linh Đan là những gì hắn chuẩn bị cho hai ngày luyện thuốc dã chiến, lúc nào nghỉ là hắn ăn ngay lúc ấy, tiết kiệm thời gian triệt để, dù chả mấy khi hắn dám nghỉ. Nuốt chửng xong gói xôi thì bụng cũng lừng lừng, Xuân Điền gặm thêm trái lê nhằm bù đắp chút năng lượng. Đúng lúc ấy, cửa phòng hắn mở ra.

- Sư huynh không hổ là sư huynh. Mới một ngày đã làm xong thuốc, bây giờ thanh thân ngồi gặm lê giải khát rồi ta!

Đại Hùng kinh ngạc đi vào. Vốn hắn được Thanh Tân thúc giục giúp đỡ, cộng với công nghệ “lười hóa” của bản thân đã đột phá lên cấp bậc “nướng thuốc đại trã”, tốc độ hợp đan liên tăng lên gấp tám lần. Đến giữa chiều nay số thuốc cần nộp đã hoàn thành xong, thậm chí còn dư ra ba chục viên, được hắn cùng với Thanh Tân thúc thủ thêm vào chút ít phụ gia cho thay đổi hương vị. Nghĩ đến vị sư huynh vui tính cùng chịu phạt kia đang lăn lê luyện thuốc, hắn vội vác túi đồ nghề leo lên Quỷ Diện Kỳ Đà, phóng sang Đan Dược Xã xem có giúp đỡ được gì không. Không nghĩ tới lại thấy cảnh Xuân Điền đang gác chân lên ghế cạp lê rất hăng hái.

- Làm gì có, làm gì có.

Xuân Điền xấu hổ xua tay:

- Ta làm mệt bờ hơi tai, từ đêm qua đến giờ chưa có gì vào bụng, giờ nhịn không được phải ăn chút đó thôi. Sao đệ không ở nhà chế thuốc đi, sang đây làm gì? Sư tỷ tuy hiền nhưng cũng nghiêm lắm, không đùa được đâu. . .

Chợt nghĩ đến chuyện gì đó, Xuân Điền hoảng hốt vội xua tay như xua tà:

- Đệ đừng tìm tới ta. Ta hết tiền dư rồi nha. Hiện giờ ta còn thiếu rất nhiều thuốc, sáng mai không chừng phải đi mua thêm từ mấy muối muối trong xã. Tiền dư còn không đủ mua linh thạch luyện công hết tháng này.

- Đệ vay tiền huynh làm gì?

Đại Hùng bật cười.

- Không phải đệ luyện đan không kịp, muốn lén mua thêm vào cho đủ số hay sao?

Xuân Điền giống cái cổ xương xẩu như cổ cò ra ngạc nhiên. Hay là tên này không đến mượn tiền, mà muốn mượn thuốc. Ý nghĩ này cũng không tồi nha. Mấy loại thuốc này đệ tử trong môn hắn là đều có một ít, mượn chừng năm bảy người thế nào chả đủ.

- Được rồi, được rồi. Thiết Cung Đan ta còn chừng sáu viên. Loại này bây giờ ta không còn dùng nhiều như xưa nữa nên không tích trữ. Đợi ta lấy cho đệ số đan này xong, đệ cho ta cưới ké con Quỷ Diện Kỳ Đà đến tìm mấy vị đệ muội khác. Thêm vài chục viên nữa thế nào cũng sẽ đủ đan dược nộp phạt. Số còn lại, sau này chúng ta từ từ luyện tiếp trả bọn họ sau.

Đại Hùng lòi trong túi đồ nghề ra một thanh kệp đan, lắc lắc trước mặt Xuân Điền :

- Đệ không có đến mượn tiền hay mượn đan của huynh. Đệ tới để giúp huynh chế kịp số đan dược.

Xuân Điền trở mắt nhìn Đại Hùng như nhìn một tên điên...

Chỉ có điều ngay tối hôm đó, Xuân Điền đã nhanh chóng hối hận về suy nghĩ “tày trời” của mình. Nhất là lúc trời sáng, hắn trực tiếp biến lời cảm ơn thành hơn mười viên Ngọc Quang Đan, bằng nửa số đan dư mà hai tên hợp lực luyện chế.

Đại Hùng đương nhiên là không hề từ chối, bỏ công ra được đền đáp là thường. Huống chi đan dược tức là linh thạch. Mà linh thạch thì lúc nào hắn chẳng thiếu? Thực ra thứ tốt nhất mà hắn có được từ Xuân Điền chính là phương pháp luyện chế Ngọc Quang Đan. Ngọc Quang Đan dùng để ổn định tinh thần, phần lớn pháp môn tiên gia đều cần tới.

.....

Thu Hà ngăn người nhìn hai khay đan dược trước mặt. Trách phạt nàng đưa ra, đối với trình độ hiện tại của hai tên sư đệ hẳn là phải không cách nào hoàn thành mới đúng. Nàng vốn chuẩn bị sẵn mấy lời phê bình nghiêm khắc, định giáo huấn một trận, sau đó sẽ đưa ra một hình phạt bổ sung nhẹ hơn để chúng có đường lui. Không nghĩ ra hai tên này đều hoàn thành yêu cầu đúng hạn.

Nhìn hai tên đó tiêu sái leo lên con kỳ thú xấu xí phóng đi, nàng bỗng nhiên có chút khó chịu. Nhưng nghĩ đến hai cặp mắt còn đỏ những tơ máu vì thức đêm của bọn chúng, nàng lại xuôi xuôi lòng. Công bằng mà nói, nàng cũng thấy bội phục. Với tốc độ luyện đan thế này, trừ phi đã vào tiến cảnh Hồ Cáp,

còn không luyện xong cũng chỉ có nước bỏ mà thôi gặp nạng. Vậy mà chúng còn đi lại, chạy nhảy như thường. Loại tư chất này cũng đáng để lưu tâm tới. Nhất là tên sư đệ mà nạng ghét, hẳn mới chỉ là Lang Cấp Thuần Chính. Thảo nào, hẳn lại có thể đoạt vị trí hạt giống khi thi vào nội môn. Thu Hà ngần ngừ xem có nên báo với sư phụ mình một tiếng hay không.

Trong khi Thu Hà còn mãi đoán già đoán non về Đại Hùng thì hắn đã trở về phòng của mình bên Bảo Thú Trại, đánh một giấc quắc cần câu. Hai ngày thức trắng, mặc dù người tu tiên hay dùng mình tưởng để nghỉ ngơi, được ngủ một giấc sau khi mệt nhọc vẫn là điều Đại Hùng thích làm nhất. Cái gì mà kiệt lực ngồi mình tưởng sẽ đạt hiệu quả cao. Mấy lần Đại Hùng áp dụng - kết quả đều là tình trạng... ngủ gật. Huống chi trong tình hình suy kiệt tinh thần như hiện nay, mình tưởng chỉ e càng làm cho thần thức bị moi nột chút tàn dư cuối cùng.

Dậy tắm tấp cho mát mẻ, lại ăn no căng bụng. Đại Hùng lấy một viên Ngọc Quang Đan cho vào miệng, sau đó mới ngồi cảm linh thạch mình tưởng. Cơ thể sau một đợt hành xác, đòi hỏi bổ sung năng lượng mãnh liệt. Linh khí từ trong linh thạch vừa thấy Đại Hùng vận pháp quyết, vội vàng đổ vào trong khí cung Đại Hùng. Hắn cũng không chậm trễ, lập tức khởi động chu trình luyện khí.

Một linh thạch cấp thấp, Đại Hùng phải hấp thụ trong vài ba ngày. Nhưng hai ngày trước tiêu hao năng lượng quá lớn, khí cung đã muốn trống rỗng, vì vậy cơ thể hắn hút chặt nguồn linh khí, cướp lấy cướp để. Linh thạch cấp thấp hàm chứa linh khí không nhiều, nhưng so với khả năng trữ linh thấp tới đáng thương của đệ tử Lang Cấp, lại như sông Đà cuộn chảy. Linh khí ào ào xông vào khí cung, Đại Hùng còn chưa dẫn luyện được bao nhiêu, khí cung đã sớm bị lấp đầy một đám linh khí hỗn loạn.

Thông thường khi khí cung hết chỗ, lực hút của cơ thể thông qua pháp quyết cũng ngừng lại. Lần này khí cung hắn lại tựa như “no bụng, đói con mắt”, vẫn tham lam thu nạp thêm linh khí từ ngoài vào, cho đến lúc linh thạch trên tay hắn cạn linh vỡ thành bột mịn. Thành khí cung vốn mềm dẻo lúc này bị dòn căng ra giống thổi bong bóng. Đại Hùng gấp đến quí tay, móc túi ra một viên Thiết Cung Đan, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Thiết Cung Đan này là phiên bản thí nghiệm hương vị do hắn và Thanh Tân thức chế thử. Vốn nó phải có cảm giác chua loét của dược thảo, bây giờ lại thêm vị mặn mặn, ngọt ngọt, nếu đem so sánh, có thể nói viên Thiết Cung Đan này ăn hao hao ô mai (xí muối) vậy, thực sự dễ nuốt hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Thiết Cung Đan tan vào trong miệng, dược tính theo gân mạch chạy thẳng tới khí cung thấm lên thành vách. Khí cung đang căng cứng như muốn rách lập tức tăng thêm mấy phần dẻo dai, mạnh mẽ chặn đứng xung động do linh khí hỗn loạn đem lại.

Trong không gian tinh thần của Đại Hùng, sau khi Ngọc Quang Đan phát huy tác dụng, mảnh thế giới này cũng lấy lại một chút hình dáng. Hôm qua lúc Đại Hùng vào xem, không gian tinh thần tràn đầy những khối khí xám lộn lờ, xung quanh đờm về tiêu điều, ngay cả quả trứng bạch ngọc kia cũng âm ỉ đi mây phủ. Bây giờ khí xám đã tan đi, lộ ra những chùm rễ do quả trứng cắm vào thần thức. Quả trứng cũng tựa như khí cung của hắn, suýt chết đói giờ gặp được thức ăn, háng hái hấp thụ từng ngụm tinh thần. Đại Hùng cũng hết cách, chỉ còn biết trơ mắt nhìn. Từ lúc hình thành, cứ mỗi tuần nó lại thực hiện việc “ăn” một lần. Tuy nhiên lượng hấp nạp của nó cũng có chừng mực, thường mình tưởng một buổi là hồi phục lại được.

Quả trứng oàm oạp cắn nuốt thần thức. Ngay cả khi khí cung đã bắt đầu ổn định lại, nó vẫn háng hái đánh chén. Đại Hùng ngán ngẩm nuốt thêm một viên Ngọc Quang Đan nữa. Đã có lần hắn dùng tinh thần bản thân tấn công khi nó đang “đói”, kết quả một chùm âm thanh đánh ra khiến đầu óc hắn choáng váng. Đại Hùng không chịu nổi những âm ba này, đành mặc kệ cho nó hấp nạp những lần sau. Trừ phi vào giới hạn chịu đựng, còn không hắn không tình nguyện kích động nó làm gì.

Chừng hết sáu canh giờ, quả trứng mới chịu ngừng lại. Trong lúc nó hấp thụ thần thức, Đại Hùng cũng kịp luyện xong khối linh khí hỗn loạn trong cơ thể. Điều làm hắn ngạc nhiên là khí cung sau khi bớt áp lực vẫn không co lại bao nhiêu, giống như ổn định ở dung tích mới.

Đại Hùng còn chưa hết kinh thần thì trong thế giới tinh thần của hắn, quả trứng kia phát ra một tràng âm thanh liu lo vui sướng. Rồi trên vỏ trứng trắng tuyết, một nhóm hoa văn bùng sáng những quang mang màu xanh lục, chiếu rọi lên không gian tinh thần. Trong thế giới tinh thần vốn không phân biệt phương hướng, chỉ là một khối khoảng không tối đen tĩnh lặng, lúc này tự nhiên xuất hiện mảng cỏ hoa rộng lớn trôi nổi. Từng cây cỏ xanh mướt mang đậm hương thơm thuần khiết, ngọn cỏ và chùm rễ dài trắng tinh nhẹ nhàng lay động như có làn gió đập diu thổi qua, làm cho người ta cảm giác tươi mát, khoan khoái.

Đại Hùng sửng sốt nhìn biến đổi xảy ra trong thế giới tinh thần, khi mảng cỏ xuất hiện, sâu trong thần thức của hắn tựa như có gì đó chiếu qua, bốn phía giới hạn tinh thần lui dần ra xa, mở rộng diện tích lên gấp bốn. Đại Hùng giật mình thức tỉnh. Cảm nhận linh lực và tinh thần song hành tịnh tiến, hắn ngỡ ngàng phát hiện, bản thân mình hình như vừa nhẹ nhàng vượt qua hai giai, từ Lang Cấp Thuần Chính lên thẳng Hùng Cấp Tiểu Thành.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Chiếm Lĩnh Thị Trường

Thăng lên hai giai không phải việc hay xảy ra. Cần phải trải qua thời gian tích lũy, củng cố khí cung, cùng ngộ đạo nhất định, mới đủ tố chất cho thân thể tiến hành nâng cấp một lần. Không nói tới việc nâng giai trong cùng một cấp, việc đột phá giữa hai cấp luôn là việc khó khăn vô cùng. Vậy mà hắn chuyển từ Lang cấp lên Hùng Cấp cứ nhẹ nhàng như người ta uống trà, ăn cơm vậy.

Đại Hùng loại bỏ lý do hấp thụ quá nhiều linh khí ngay từ đầu, vì tối đa nó cũng chỉ giúp hắn tăng một giai là cùng. Vậy vấn đề hắn là ở quả trứng kia.

Vốn Đại Hùng vẫn thường coi nó là một thứ đồ ăn bảm, lấy đi thì nhiều mà công hiến chẳng bao nhiêu, nhưng lúc này, hắn đã hoàn toàn thay đổi quan điểm. Lượng thần thức mà quả trứng hấp thụ hình như không phải chỉ “ăn vào để tồn tại” một cách thông thường. Nó đem tất cả tích lũy lại, cho đến khi đủ để kích phát một nhóm hoa văn nhất định trên vỏ trứng, nó sẽ “sinh sản” ra thứ gì đó cho thế giới tinh thần, ví dụ như mảng hoa cỏ kia. Nói cách khác, quả trứng cần hấp thụ gom thần thức như người thợ chất bóp nguyên liệu, một ngày nọ, nó đem tất cả ra xây thành một ngôi nhà hoàn chỉnh. Hiểu như vậy, sự thăng cấp của hắn hoàn toàn có thể giải thích.

Sự tăng cấp về thần thức cũng ảnh hưởng nhất định đến cơ địa. Việc định hình mới của khí cung ngay trước khi thần thức mở rộng là một bằng chứng. Nếu cho rằng chỉ cần hấp thụ linh khí cho căng khí cung ra, sau đó tùy tiện ăn một hai viên Thiết Cung Đan là có thể thăng cấp, chắc tiền môn cao thủ sẽ nhiều như lúa ngoài đồng, còn kẻ nào giàu linh thạch nhất thì sẽ thành cao thủ vô địch.

Đại Hùng sung sướng đắm chìm trong cảnh giới Hùng Cấp vừa đạt được, chậm rãi thăm dò từng biến hóa. Khi hắn vận chuyển pháp quyết, có thể rõ ràng cảm nhận linh khí từ khắp nơi đổ về. Giai đoạn còn là Lang Cấp, chỉ khi linh khí thấm vào cơ thể mới bắt đầu nhận biết được. Nhưng giờ đây hắn cảm thấy xung quanh linh khí trôi qua như làn gió mát. Giữa lòng bàn tay hắn, linh khí tụ hẳn thành một đám khí Hòa Mộc màu đỏ xanh lơ mờ.

Đám khí xanh đỏ ban đầu rối loạn, sau đó xoắn lại thành hình xoắn, theo huyết mạch trong lòng bàn tay chảy đến khí cung. Tốc độ này không so nổi với hấp nạp linh thạch, nhưng nếu chỉ là chế Bồi Thụ Đan hay Thiết Cung Đan, ít nhất hắn cũng không cần phải dùng linh thạch bổ sung liên tục như lần trước.

“Tiết kiệm được tức là dồi thêm linh thạch. Tốt!!!”

Thử hấp nạp xong, Đại Hùng chuyển qua phóng thích vài tia linh lực. Tinh thần hắn trước chỉ có thể điều khiển một luồng linh lực bằng cổ tay, lúc này nó đã to lên bằng bắp chân, lại còn rẽ nhánh được. Không trách tại sao các vị sư huynh cứ thích làm công việc cực khổ vừa nâng đan vừa luyện hóa trên không, hóa ra là i thần thức có thể linh động điều khiển hai ba hoạt động cùng lúc. Nhưng là Đại Hùng, hắn lập tức mừng rỡ ra hai ba thanh kẹp đan cùng nhau xoay tít trong lửa. Ôi, bộ kẹp đan mười ô, mười lăm ô, hai mươi ô... Sau này ta sẽ mở tiệm bán linh đan cho cả Bảo Thụ Trại, cho cả Long Khí Môn sử dụng. Ta sẽ cho mọi người ăn đan thay cơm, còn ta nuốt linh thạch thay cháo, ka ka ka... Thanh Tân thúc, sư huynh Xuân Điền ta sẽ mượn về hết. Ta sẽ xây xưởng được, sẽ lắp đặt dây chuyền sản xuất thủ công (1), chỉ cần khuynh đảo những đan dược cấp thấp là cũng đủ vơ vét được khối linh thạch rồi. Còn có chiêu bài sát thủ “đan dược đa hương vị” mà ta ấp ủ nữa. Trong Long Khí Môn cũng chỉ có một vị đầu bếp từng học luyện đan là Thanh Tân thúc mà thôi.

Đại Hùng đắm chìm trong giấc mơ linh thạch, ngây phờng trong phòng cả buổi trời. Đến lúc hắn tỉnh táo đi ra, vạt áo trước đã thấm đầy nước miếng. Hắn đã quyết định rồi, ngay từ ngày mai sẽ bắt đầu kế hoạch điều chế Thập Hương Thiết Cung Đan.

Mấy ngày sau đó, đệ tử xưởng Khí Giáp liên tục nhận được đơn hàng đặt chế những công cụ “làm bánh” kỳ quái của Đại Hùng. Đã có kinh nghiệm từ vụ làm ăn trước, lần này các huynh đệ Khí Giáp Xưởng không còn ngửa mặt lên trời nữa, trái lại, còn xông vào tranh nhau tới mức muốn gây lộn. Cùng thời gian này, lúc đặc có mấy nữ đệ tử trong môn ca ngợi đan dược do tân đệ tử Đại Hùng bán ra hương vị thật dễ nuốt. Đây là số Thiết Cung Đan còn dư được hắn xả ra để kiếm vốn mua sắm nguyên liệu cùng thiết bị sản xuất, xem như tiền thể tiếp thị sản phẩm trước. Ngoài Thiết Cung Đan, cả Ngọc Quang Đan và vài loại thuốc lẻ tẻ cũng bị hắn tiến đi. Nếu không phải con Quỷ Điện Kỳ Đà còn chưa hết thời kỳ huấn luyện, không chừng ngay cả Bồi Thụ Đan hắn cũng bán tuốt.

Hơn mười ngày chuẩn bị, mọi thứ đồ nghề mới tạm đủ để bắt đầu. Xuân Điền được Đại Hùng cho mượn kỳ thú, mỗi ngày trước con mắt hâm mộ của các huynh đệ đồng môn, vênh vang chạy tới Bảo Thụ Trại hội họp với Đại Hùng cùng Thanh Tân thúc. Thanh Tân đã ở tại Bảo Thụ Trại nhiều năm, có một căn nhà riêng ở gần khu vực bếp. Nơi này liền trở thành xưởng chế đan tạm thời của ba người.

.....

Đan Dược Xã, trong phòng điều chế đan dược.

- Kim Huệ, đã tìm được loại dược thảo nào phối chung với Thiết Cung Đan mà không làm thay đổi dược tính, lại có vị chua chua ngọt ngọt chưa?
- Vẫn chưa. Còn người thì sao Thu Nga? Ngọc Quang Đan thí nghiệm ngưng tụ ở dạng lỏng đến đâu rồi. Nếu không làm sao đem làm nhân bánh được.
- Chịu. Ta chế hẳn thành đan thì được, nhưng nguyên liệu chế đều là bột khô, làm sao để nó dẻo như mút Ngọc Quang của Đại Hùng thì bó tay. Loại mút gừng loa kèn nhân Ngọc Quang Đan của hắn quả rất ngon. Trừ một phần Ngọc Quang Đan dạng viên dành để trữ lâu, còn lại ta đã đem đan dư bán hết, đổi linh thạch mua mút Ngọc Quang của hắn rồi. Tác dụng cũng tương tự mà vị lại ngon. Ai mà chả thích?
- Ủ. Không hiểu sao hắn lại có thể chế ra đan dược nhiều hương vị đến vậy. Chúng ta chuyên tâm về luyện đan vậy mà lại chẳng tìm ra cách. Hôm qua ta đến thư viện của dược xã tra cứu các cách chế luyện đan, nhưng chẳng tìm được phương pháp nào làm ra hiệu quả như vậy cả.
- Các sư muội đừng có loạn tâm nữa. Đan dược phối chế đúng cách mà tiền nhân để lại mới đạt được hiệu quả cao nhất. Ba cái biến tấu này nọ của bọn Đại Hùng chẳng qua chỉ là kỹ xảo vặt vãnh mà thôi. Pha trộn hương vị như vậy, không chừng dược tính cũng bị biến đổi. Ta đang kiểm tra đan dược do hắn bán ra có tác dụng phụ gì không đấy.
- Thu Hà sư tỷ, vậy chị đã tìm ra manh mối gì chưa?
- À, còn chưa. Nhưng sớm muộn gì ta cũng tìm ra sai sót trong đó thôi. Không nghĩ tới chúng ta chế đan nhiều năm như vậy, bây giờ lại xuất hiện một tân

đệ tử khiến các đồng môn ưa thích dùng đan của hắn hơn. Tuy chỉ là đan dược cấp thấp, nhưng với số lượng và hương vị như vậy, cũng làm ảnh hưởng đôi chút tới thu nhập của Đan Dược Xã chúng ta.

Một nữ đệ tử khác chạy vọt vào trong phòng:

- Các vị đồng môn tỷ muội. Có biết tin gì chưa?

- Chuyện gì thế Bích Phượng?

- Xuân Điền sư huynh vừa từ Bảo Thú Trại trở về. Nghe nói huynh ấy mang tới một loại chè Ngưng Băng mới sáng chế, mùi vị rất thơm ngon. Chè này là biến tấu của dược dịch Ngưng Băng mà chúng ta hay uống để tụ Băng Linh. Thế nào, có ai đi mua một ít với ta không?

- Có, có, chờ chút, hai đứa ta ta dọn dẹp sổ dược tài này rồi sẽ đi cùng người.

- Máy sư muội. . . à . . . ừ . . . lát cũng mua cho ta một chén nhé. Ta . . . ta muốn xem bọn hắn còn làm tha hóa ngành luyện đan đến mức nào. Sao lại nhìn ta như thế? Này này, ta chỉ muốn nghiên cứu những đan dược biến thể này sai lạc thế nào mà thôi.

- Bọn muội hiểu, chúng ta đều hiểu mà, hi hi. Chúng ta chỉ tò mò muốn biết, mấy người Xuân Điền huynh lại làm hồng phương thuốc của tiền nhân thế nào thôi.

Mấy vị sư muội nháy nháy nhau cười trộm, rồi léo nhéo kéo nhau chạy đi. Thu Hà nhón trong túi cầm tay ra một viên đan hồng mềm như bông, xoay xoay trên hai ngón tay thon dài:

- Làm thế nào mà hắn có thể nghĩ tới chuyện bọc một lớp tơ đường (2) bên ngoài Ngọc Quang Đan thế này nhỉ? Lại còn có nhiều màu thích mắt. Ngay cả ta vốn không thích vị Ngọc Quang Đan, bây giờ lại đắm ra nghiền mất rồi. Nếu không phải chỉ cần dùng khi luyện đan cấp cao, có khi ta sẽ ăn chúng liên tục cho thỏa thích.

Nàng dịu dàng nhìn ra phía ngoài cửa phòng chế dược:

- Đan Dược do Long Khí Môn ta tại tỉnh Hương Bình đang bị cạnh tranh ác liệt. Có nên chăng bảo hắn đem hàng bán ra bên ngoài. Ừm, chỉ sợ sư phụ hơi cổ hủ sẽ không đồng ý những loại thuốc biến thể này. Nhưng gần đây chi phí của Đan Dược Xã tăng quá lớn. Mấy loại đan dược cấp cao cần thí nghiệm hao tốn rất nhiều. . . Có lẽ . . . phải lựa lúc nói với sư phụ vậy. Bây giờ ta còn phải đi luyện Tử Kinh Đan cái đã.

Thu Hà bỏ viên đan dược vào miệng, vị ngọt tan ra trên đầu lưỡi khiến nàng không khỏi thỏa ý nở một nụ cười nhẹ.

.....

Lạc Viên đình, trên sân tập.

- Minh Khánh, nghe nói tân sư đệ bên Bảo Thú trại vừa cho ra lượt Kim Cương Đan. Có rảnh đi mua không?

- Vậy sao? Để lát ta chạy sang. Kim Cương Quyền của ta còn thiếu chút hỏa hầu nữa mới đủ. Nghe nói tên này chuyên chế thuốc bằng dược thảo tươi, hiệu quả thuốc chế ra mạnh hơn chế bằng dược thảo khô đến một phần mười. Ta muốn mua của hắn.

- Đành rằng thế. Nhưng không phải chế bằng đồ tươi sẽ tốn công hơn dược thảo khô hay sao? Sao hắn có thể sản xuất số lượng lớn thế nhỉ? Nếu không phải bọn huynh đệ Bảo Thú Trại kiên quyết phủ nhận, ta còn tưởng rằng hơn nửa Bảo Thú Trại bây giờ chuyển sang chế thuốc hết rồi.

- Nghe nói bọn hắn dùng rất nhiều thiết bị đặc chế để tăng tốc. Ngay cả lò đan Hỏa Hồng Thạch cũng có dạng ba ô lò nhiệt độ khác nhau cùng luyện. Ta chỉ thắc mắc không biết bọn hắn làm sao tìm ra cách chế ra thuốc . . . ngon đến vậy. Hình như trong nhóm chế thuốc còn có cả một đầu bếp.

- Thật chưa nghe nói có đầu bếp đi luyện đan bao giờ. Có nên chăng chúng ta cũng khuyên đầu bếp Tiên Pháp Đường đi học luyện dược một chút. Như vậy loại thuốc “ngon mà bổ” sẽ không khan hiếm đến vậy.

- Người điên à? Nếu Hoàng Hải thúc đi học luyện đan, vậy ai sẽ nấu cơm cho chúng ta ăn?

- Cũng phải a. Này, tiện thể mua dùm cho ta một ít nữa nhé. Hôm nay ta bận quá, không chạy đi được.

.....

Nhật Linh Đình, xưởng Khí Giáp.

- Đức Toàn, người còn bánh Hỏa Tước để tụ Hỏa Linh không?

- Hết sạch rồi. Ta mua hai mươi cái để dùng, bị các người ép phải đổi đi tới mười lăm cái.

- Ai bảo ở đây chỉ có người là mua được số lượng bánh lớn một chút của Đại Hùng.

- Chẳng qua là ta mấy lần chế đồ cho hắn thôi. Nếu không, cũng khó mà được ưu tiên. Nhưng dạo này người mua đan dược của bọn hắn ngày càng

nhieu, mỗi loại thực được (3) hần bán lại có hạn. Tuy với sức sản xuất cá nhân như vậy thì là lớn, song cũng chả đủ cho cả đám đệ tử chúng ta dùng. Ai bảo thuốc hần chế vừa hiệu quả cao, lại vừa có hương vị hấp dẫn tới vậy.

- Đến bao giờ chúng ta mới hết cảnh phải chạy sang đình Lam Thảo để mua thuốc đây? Giá như ta có con kỳ thú cho đỡ cực.

- Nuôi kỳ thú hao gần chết. Mà chẳng dễ gì kiếm được loại tốt như con Quỷ Diện Kỳ Đà của Đại Hùng đâu. . .

.....

Nhật Linh Đình, Trận Phù Tháp.

- Thanh Tùng, sắp lên tầng trên được chưa?

- Chắc vài ngày nữa. Phải xếp được trận Kinh Lôi Xạ Chiếu này mới đủ tiêu chuẩn lên tầng trên. Ài, trận phù đúng là khó cứng, phải chỉ chúng ta có thể biến tấu chúng như đan được.

- Đan được sao có thể biến tấu?

- Ngươi chưa dùng qua đan được của Đại Hùng bên Bảo Thú Trại chế sao?

- Bảo Thú Trại? Ta tưởng bên ấy chỉ biết chế đan cho bảo thú là cùng thôi chứ?

- Đại Hùng là tân đệ tử đăng ký ba môn năm nay. Hai môn trong đó là Đan Được và Luyện Thú.

- Oài, học nhiều vậy không sợ chậm tiến cấp à?

- Cũng không chắc. Vài huynh đệ hay mua đan được từ chỗ hần nói hần vừa tặng lên Hùng Cấp rồi, so với đám đồng môn cùng đợt chỉ chuyên luyện tiên pháp cũng không kém tí nào.

- Vậy a? Nhưng ngươi bảo hần biến tấu được đan được là sao?

- Đây, đổi cho ngươi một viên Ngọc Quang Đan dùng thử.

- Cái này là Ngọc Quang Đan? Sao ta trông nó giống viên kẹo quá vậy?

- Không chỉ phải giống đâu, mà ăn vào cũng giống kẹo lắm. Dễ chịu hơn loại Ngọc Quang Đan đắng nghét mà chúng ta hay dùng nhiều.

- Ồ, để ta dùng thử xem. Oa, thật không ngờ nha. Ngươi còn nữa không? Đổi cho ta thêm vài viên.

- Đừng giỡn chứ. Ta có cũng không nhiều. Ngươi muốn mua thì mai sang Bảo Thú Trại mà mua. Nhớ tới sớm một chút còn xếp hàng. Đến trưa thì chả còn gì để bán cho ngươi đâu.

.....

Ở một căn phòng trong Bảo Thú Trại, có một kẻ đang nhảy tung tung vì sướng:

- Hai trăm linh thạch cấp thấp. Ha ha ha. Lần đầu tiên ta có hai trăm linh thạch cấp thấp. Ôi, bà mịa, nếu không phải vị trí hạt giống được ưu tiên tiếp xúc với tiên pháp trong tầng thư viện, mình đây cũng cóc cần cố gắng nữa. Mười linh thạch cấp thấp hàng tháng bây giờ thì là muối. Ha ha, chỉ thí nghiệm thêm chút giá vị vào đan được, không ngờ lại đắt khách đến vậy. Ừm, giờ có linh thạch rồi, cũng thành thoi một chút. Theo môn quy thì lên Hùng Cấp được thỉnh thoảng hạ sơn. Mấy ngày nữa phải trở về thăm cha mẹ xem thế nào. Còn cả con Tiểu Phong nữa, có lẽ tìm cách mua nó ra, đem về nhờ cha mẹ chăm sóc. Dù gì nó cũng là cha của thân thú, là mã huynh đệ thân thiết của mình, không lẽ để nó làm cu li đưa thư hoài.

(1) Dây chuyền thủ công: hệ thống sản xuất do người tiến hành bằng tay. Tác giả chú thích để tránh hiểu lầm với dây chuyền tự động làm bằng máy ngày nay.

(2) Tơ đường: ai từng ăn kẹo bông thì sẽ biết. Đường nấu nóng, được quay bằng tốc độ nhanh sẽ kéo ra những mảnh tơ trắng.

(3) Thực được: thuốc dùng như thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Long Cấp Chưởng Môn

Cuộc sống sau khi vào nội môn quả nhiên khác biệt. Ở trong đó chỉ mãi những luyện công, minh tướng, thuần thú, luyện đan đã tốn không biết bao nhiêu thời gian. Lần đầu tiên hắn về thăm nhà vậy mà đã sau tám tháng thi đậu.

Cha mẹ hắn bởi vì từng ăn qua tiền quả, cơ thể đã lâu không có bệnh tật gì. Đại Hùng thời gian dài không về nhà, vừa xuất hiện ngoài cổng, mẹ hắn nhìn thấy đã chạy vội ra, hai học mắt đỏ hoe, sờ sờ, nắn nắn xem hắn gầy béo thế nào. Nhìn cảnh này nếu ai không biết, còn tưởng hắn đi lang bạt tận đất khách quê người mới trở về. Không nghĩ thực ra lâu nay, hắn vẫn ở trên đỉnh Lam Thảo ngay bên ngoài Hoàng Liên Thánh Linh.

Mấy ngày Đại Hùng ở nhà, mẹ hắn thương con nên chăm chút hết lòng. Tất cả những món mà hắn thích ăn hầu như đều đem ra nấu sạch. Đại Hùng cũng không ngần ngại, đánh chén cho thỏa thuê. Trên Lạc Viên Sơn tuy linh đan, linh dược không thiếu, song nhiều món ăn dân dã lại chẳng dễ gì kiếm được. Đáng tiếc thời gian hắn được ra ngoài sơn môn cũng không nhiều, mới ở yên ba ngày hắn đã phải sắp xếp chạy lên thành Hương Bình tìm chỗ bán ít linh thạch. Vị quan huyện đứng là biết nghệ thuật moi tiền. Tiểu Phong giá chỉ ngang với linh thú, vậy mà Đại Hùng phải chuộc về với số tiền đủ mua một con ma thú cấp thấp. Thảo nào huyện lão gia càng ngày càng béo núc ních. Ai bảo Tiểu Phong là “tài sản nhà nước”, lại còn là mã huynh đệ thân thiết của Đại Hùng làm chi.

Đại Hùng nằm dài trên bãi cỏ cạnh bờ sông Long Tuyền. Cách đầu hắn không xa là một cây thụ bích đào xanh mướt, từng cành cây to lớn xum xuê vươn dài chìa về phía mặt sông. Gần đó là Tiểu Phong đứng nhẩn nha gặm cỏ. Đêm thu, thi thoảng gió nhẹ lướt qua đầu dây, mon man lên da thịt hắn. Giữa không gian nhẹ nhàng thanh tĩnh, vầng trăng tròn vành vạnh lừng lờ rọi xuống, hào quang ngũ sắc tán xạ thành một vòng cầu vồng, bao bọc lấy nguyệt thể.

Lần này xuống núi Đại Hùng không mang theo con Quỷ Diện Kỳ Đà. Với bộ dạng của nó, đem về thôn Nam Long chỉ tỏ dọa chết mọi người. Và lại mấy ngày này hắn đi vắng, song công việc kinh doanh thực được vẫn không ngừng lại. Sư huynh Xuân Điền vẫn thường xuyên cần dùng nó chạy giữa hai môn đường để luyện chế và phân phối thuốc. Dù sao Thanh Tân thúc cũng bị kẹt cứng ở Bảo Thú Trại với chức danh đầu bếp rồi.

Bây giờ đang là giữa thu, ban đêm cũng có chút hàn khí nhưng với cơ thể bây giờ của hắn, hiển nhiên chuyện đó không đáng phải quan tâm. Kể từ ngày hắn vào ở trong nội đường đến nay, đã mấy lần hắn đi dò thám trong đêm khuya, thủy chung vẫn chưa tìm được điều gì mới mẻ. Không hiểu lời của ảo thần Thánh Mẫu bảo hắn đến đây rốt cuộc là có sự vi diệu gì. Tuy hắn một lòng tu tiên, nhưng bí ẩn của quả trứng và nghĩa vụ của một truyền nhân không tìm ra, trong lòng cũng có chút khó chịu. Bất giác, hắn buồn tiếng thở dài.

- Cậu thanh niên, hà có gì phải buồn như vậy? Đêm nay khung cảnh thoát phàm, người lẽ nào lại không biết thưởng thức?

Một thân ảnh già nua khật khùng bước tới gần, một tay cầm hồ lô đựng rượu vung vẩy. Đại Hùng ngược mắt nhìn lên, vội vàng đứng dậy cung kính:

- Chưởng môn Khai Nhân sư phụ, tại sao sư phụ lại ra đây lúc này ?

Khai Nhân nheo nheo mắt nhìn Đại Hùng, rồi vỗ đầu nhận ra:

- Ai chà, thì ra là hạt giống năm nay Long Khí Môn ta. Người là đệ tử trong môn mà còn ra đây được. Ta hà có gì lại không ra đây được?

Nói rồi, Khai Nhân sư phụ ngồi bệt xuống bãi cỏ, ngửa cổ uống một ngụm rượu.

- Người xem. Đêm nay trăng rất sáng, lại có thêm con sông Long Tuyền này phản chiếu ánh sáng như lưu tinh. Cảnh vật thật an bình. Nếu lão tử ta mà có một người huynh đệ để uống rượu cùng nữa thì thật là thiên đường trong nhân gian.

- Chưởng môn sư phụ, đêm nay có hàn khí, người uống rượu chỗ này e không tốt.

- Người lo gì chứ. Chút hàn khí này có là gì đối với người tu tiên chúng ta. Và lại, ta uống rượu thế này từ hồi còn thanh niên rồi, chưa hề bị gì cả. Ủa, bình rượu này mới hâm lên lại nguội mất rồi.

Khai Nhân xòe bàn tay dưới hồ lô bằng ngọc, một khối lửa lóe lên bao lấy đáy hồ lô trong một phút rồi biến mất. Vị chưởng môn nhấp một ngụm rượu vào miệng rồi gật gù. Xong lão quay sang nhìn Đại Hùng:

- Đây đệ tử, người có gì khúc mắc mà thở dài ?

Đại Hùng hơi thót mình một cái, vội vã lắc đầu :

- Dạ thưa, không. Đệ tử chỉ là cảm thấy con đường tu tiên bản thân có chút mù mờ, không biết nên chọn môn ngành nào là chủ lực tốt cho mình. Tiên đạo lại rộng như biển, chẳng biết bao giờ mới có được thành tựu, nhất thời sinh ra lo lắng.

- Hà, tiểu tử người đúng là còn trẻ mà đã lo xa. Nhớ lúc xưa khi ta xuất môn, trong lòng chỉ nghĩ tới việc tranh đấu với cao thủ để chiếm được ngôi vị đệ nhất một phương. Đó là mong ước mà nhiều người đi theo tiên đạo ít nhiều hoài bão. Tính ra có một thời ta cũng oanh oanh liệt liệt. Tiếc là bây giờ hết oanh, chỉ còn liệt mà thôi.

Đại Hùng trong lòng phì cười. Khai Nhân sư phụ lúc ở trong Long Khí Môn lúc nào cũng trang nghiêm khiến lũ đệ tử bọn hắn có phần e sợ, không ngờ

lúc uống rượu ban đêm, lại trở nên dễ gần như vậy.

Khai Nhân là chương môn, võ công cũng đã nhập Long Cấp từ lâu. Có điều theo các vị sư huynh, từ lâu lắm rồi không thấy chương môn hiển lộ thần uy, cho nên không ai biết được tu vi của Khai Nhân rốt cuộc ở giai nào trong Long Cấp.

- Chương môn sư phụ, cho phép đệ tử được hỏi. Long Khí Môn chúng ta thực sự bắt đầu từ đâu? Trước giờ đệ tử chỉ nghe các sư phụ khác kể về các đời sư tổ mà chưa hề nghe ai nói võ công của chúng ta tại sao mà có.

- Ô, chẳng lẽ ngươi không biết Long Khí Môn chúng ta chính là chân truyền tiên pháp của Long Quân Thánh Tổ hay sao?

- Đệ tử vẫn nghe thế, nhưng tại sao Long Khí Môn chúng ta quy mô lại nhỏ bé như vậy. Nếu là tiên pháp chân truyền của Thánh Tổ, đệ tử nghĩ chúng ta phải là một bang phái hùng mạnh, ít ra cũng ngang bằng những bang lớn như Bách Lôi Quyền, Hóa Độ Nhân, hay Thiên Đạo môn này kia mới phải chứ ??? Phải chăng chúng ta chỉ là một mạch ngoại truyền ???

- Hừ, ngoại truyền là ngoại truyền thế nào? Chẳng qua chân truyền tiên pháp của chúng ta rất kén người học mà thôi. Chỉ có những người có Long Tiên Khí thì mới học lên cao được. Tại Long Tinh Thành này điển cổ rất nhiều. Thánh Tổ cũng đã từng lưu lại đây một thời gian nên Long Tiên Khí hơn hẳn những nơi khác. Những đệ tử chỗ này hiển nhiên cũng dễ đạt tiêu chuẩn học tiên pháp bản môn hơn.

- Nếu nói như vậy, chương môn, tại sao số đệ tử nổi danh của chúng ta càng lúc càng ít đi?

- Là ngươi không biết. Càng ngày Long Tiên Khí càng mai một. Đến nay chẳng còn bao nhiêu người đủ tư cách để học những tuyệt kỹ cao cấp nữa rồi.

- Sư phụ, chúng ta có thể đi tìm Long tộc rồi nhờ họ giúp đỡ được chăng ???

- Ngươi tưởng người của Long tộc dễ tìm như vậy sao ? Bộ ngươi tưởng bước chân ra đường ngược mắt là thấy rồng bay hả ??? Người của Long tộc rất coi trọng việc tiềm tu, chẳng hiểu họ trốn đâu mất. Các đời sư tổ cũng có ý tìm mà chẳng thể tìm ra.

- Long Tiên Khí thì mai một. Long tộc lại chẳng thể tìm. Nói như vậy võ công của người....

Đại Hùng ngược mắt nhìn Khai Nhân sư phụ, chỉ nói nửa câu nhưng cũng như đã nói hết câu. Khai Nhân lập tức trợn mắt nhìn hắn.

- A, ngươi đừng có nghi ngờ ta nha. Ngày trước ta cũng oai hùng lắm đó. Thiên hạ gọi ta là Long Chiến Tử Khai Nhân, rất là nể phục. Suốt mười năm trời ta đi thách đấu Nam Bắc, còn chưa gặp nhiều đối thủ.

Khai Nhân sư phụ ngửa mặt lên trời, đôi mắt lim dim, dường như đang nhớ lại một quá khứ oai hùng.

- Đám đệ tử chúng con chưa từng được xem người biểu diễn thần uy. Thực sự là có rất nhiều người còn cho rằng...

- Hừ, chúng nó cho rằng sao?

Đại Hùng nhún nhả ngừng lại khiến Khai Nhân không thể không tò mò. Lão nóng ruột gất lên. Đại Hùng cười trộm, bày ra dáng vẻ rất ngoài ý muốn:

- Rằng ... chương môn Long Khí Môn chúng ta nếu có đấu với chương môn phái khác, có lẽ phải chịu lép vế.

- Lại có kẻ dám nghi ngờ thực lực của lão phu ư?

Khai Nhân cả giận, mặt đỏ bừng bừng.

- Cái đám đệ tử này thật là quá vô lễ, dám nói xấu cả chương môn sau lưng. Được rồi, hôm nay để ta biểu diễn cho ngươi xem vài tuyệt kỹ cho ngươi khai nhãn, sau này nhớ mà kể cho chúng nó đều biết.

Đại Hùng đã đưa một hồi, Khai Nhân sư phụ đã động chạm tự ái, tuy biết là bị kích tướng nhưng cũng quyết định phải ra tay khiến cho đám đệ tử dẹp ngay cái suy nghĩ bất kính. Khai Nhân hừ lạnh "Nhìn đây!". Nói rồi hữu chương xoay về phía dòng sông, một luồng bạch sắc quang mang phóng ra cuộn cuộn, hút nước sông phóng lên thẳng đứng, xoay chuyển rồi biến thành một con thủy long cự đại, đứng ngạo nghễ giữa lòng sông.

- Thủy Long Trầm Ma.

Rồng nước uốn lượn thân mình tỏ uy vũ một hồi rồi phóng thẳng xuống lòng sông làm mặt sông dậy lên một trận ba động, sóng vỗ ầm ầm, xung kích đánh nước bùng lên xung quanh thành thủy hoa, rải ra xung quanh mấy chục trượng. Đại Hùng cam đoan nếu hắn mà đứng dưới đầu thủy long đó, chắc chắn là sẽ dẹp lép như cái bánh tráng.

Đại Hùng ngồi trên bờ sông há hốc mồm, hàm dưới cách hàm trên cả thước. Khai Nhân cười ha hả rồi xoay người bay thẳng tới giữa sông Long Tuyền.

- Hòa Cự Kinh.

Đại Hùng mất chữ A, mồm chữ O, nhìn Khai Nhân hai tay hợp lại phóng ra một khối lửa. Khối lửa này từng bước, từng bước lớn lên không ngừng, dần dần to bằng cả tòa nhà. Chẳng bao lâu ngay cả Đại Hùng ở bên bờ sông cũng cảm thấy nóng rát. Cây bích đào gần chỗ hắn lá xanh dần dần chuyển sang màu nâu vàng, mà thân hình Khai Nhân dưới ngọn lửa lúc này chỉ còn như que tăm cắm vào củ khoai.

Khai Nhân hạ dần khối lửa xuống mặt sông. Dưới sự quan sát của Đại Hùng, mặt sông sôi lên sùng sục những bọt nước lớn, hơi nước bốc lên ngùn ngụt che kín khắp một đoạn sông.

Một dòng sông luôn có lưu lượng nước nhất định chảy qua không ngừng, nhiệt lượng đủ để làm sôi một khoảng sông thử hỏi mạnh mẽ đến mức nào. Nếu chương môn Khai Nhân ném khối lửa đó lên bờ, Đại Hùng tin chắc mấy hàng cây ven bờ sông và cả hân sẽ tan thành tro chỉ trong nháy mắt.

- Chương môn sư phụ đúng là cái thể bất phàm, thiên hạ cao thủ, đỉnh đỉnh đại danh. Ngày mai nhất định đệ tử sẽ truyền đạt cho mọi người biết việc này, để không ai còn dám nghi ngờ thực lực của chương môn nữa.

Đại Hùng khiếp sợ cùng kính phục, vội vã tăng tốc. Sức mạnh của Long Cấp quá mức khủng bố. Nếu hân đoán không nhầm, Khai Nhân hẳn đã đạt đến Long Cấp Đại Thành.

Khai Nhân hóa tán hơn nửa khối hỏa cầu còn lại trong tay, bay tới bên cạnh Đại Hùng, khoát tay khinh thường:

- Mấy chuyện trẻ con này có đáng gì. Trong Long Khí Môn chúng ta, nếu tiếp thụ được hết tuyệt học, chúng ta còn có thể nhất kiếm trăm yêu dễ như ăn bánh nữa là.

Nghe tới lời này, Đại Hùng quả thật kinh tâm động phách. Hân vốn luôn canh cánh cái nghĩa vụ truyền nhân trong tương lai của mình. Nói không chừng, Áo Thân Âu Cơ "xúi" mình tới đây, phải chăng là có liên quan tới việc tìm bí kíp gì đó? Đại Hùng không thể không tranh thủ một phen.

- Chương môn sư phụ, người xem giúp đệ tử, với Long Tiên Khí của đệ tử thì có thể học đến tầng nào.

Đại Hùng xắn ngay tay áo, nhờ Khai Nhân sư phụ kiểm tra mạch tượng. Nét mặt của Khai Nhân ban đầu thần nhiên, nhưng chỉ phút chốc sau đã đại biến, miệng lẩm bẩm:

- Không thể nào, không thể nào ... Thật khó mà tin được.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thương Vụ Với Chương Môn

- Chương môn, có gì lạ??

Đại Hùng cẩn thận hỏi lại. Đã mấy lần để người khác kiểm tra kinh mạch, hân hầu như tin tưởng người khác không dễ gì tra xét thể giới tinh thần của mình.

Khai Nhân nghiêm nét mặt.

- Kinh mạch của ngươi hình như đã trải qua Long Tiên Khí cải tạo. Nhưng không hiểu sao trong khí cung lại không hề có bao nhiêu Long Tiên Khí tồn tại cả. Thật kì lạ.

“Long Tiên Khí? Không phải là quái khí ngày nào, bây giờ đã biến đổi thành quả trứng kia đấy chứ?” Đại Hùng băn khoăn trầm nghĩ. Kì thực, tiên khí do tiên hạt lưu trữ cũng nhiều khả năng là Long Tiên Khí, vì xuất xứ do Thánh Mẫu lưu lại. Chỉ có điều theo như giọng điệu của chương môn, Long Tiên Khí bình thường vẫn thường trú tại khí cung. Cái thể loại bỏ nhà đi du lịch lên tận thần thức như quái khí của hân, hình như không được phổ biến cho lắm.

- Long Tiên Khí của ngươi cũng không nhiều. Mà muốn cải tạo kinh mạch tới mức này, cần phải có lượng khí khá lớn, ngoài ra, thường tiến vào Hồ Cấp mới bắt đầu cải kinh hoạt mạch được. Là sư phụ nào giúp ngươi cải tạo sao?

- Chương môn quá lời. Đệ tử sao có được ưu ái như vậy.

Đại Hùng chưa muốn công khai Long Tiên Khí mà hân có đến từ tiên liên hạt. Cái thứ đồ này chẳng phải tầm thường. Trên người hân còn tám hạt sen nữa, nếu để nhiều người biết, với hân không có lợi. Và lại hân còn chưa tìm ra bí ẩn trong khu vực Long Khí Môn là gì. Càng gây chú ý, càng khó hành sự.

- Vậy ngươi trước đây có từng ăn qua thứ gì đặc biệt không? Ví dụ như kỳ quả, dị thú ...

- Kỳ quả?

Linh quả trong trời đất tuy hiếm nhưng khá đa dạng. Một số loại trong đó có tác dụng nghịch thiên chẳng có gì là lạ, huống chi chỉ là cải tạo lại chút kinh mạch. Đại Hùng vội gật đầu như gà mổ thóc.

- Trước đây đệ tử có ăn trúng một loại quả hình bán nguyệt, dưới đỏ, trên xanh. Sau đó đệ tử cảm thấy cơ thể sức lực tràn trề, kinh mạch trở nên mềm dẻo, luyện khí rất thuận lợi.

Đại Hùng bắt tri bắt giác đem hình dáng tiên quả trong vườn Thánh Mẫu ra miêu tả. Thời gian qua hẳn cũng đọc không ít dược thư, nhưng vẫn chưa từng thấy chút tư liệu nào về loại tiên quả này. Đem nó ra che mắt, có lẽ cũng không lo lãng lắm.

Quả nhiên thấy Khai Nhân cau mày suy tư một lúc, sau đó lắc đầu:

- Loại quả này thật lạ, ta cũng không nhận thức được. Không ngờ còn có loại quả tốt như vậy. Cải tạo kinh mạch có vài loại dược phẩm khác như Hồng Giang Quả, Hắc Loan Hạt... Song không có loại nào tương tự như ngươi nói. Có lẽ hỏi phải sư thúc Huy Hà của ngươi, may ra hắn ta biết.

Rất nhanh, Khai Nhân tươi tỉnh vỗ vai Đại Hùng:

- Kỳ quả chẳng dễ gì gặp được, ngươi cũng thật may mắn. Nếu không, với chuyện học tập ba môn của ngươi, sẽ khó mà đột phá ngang với người khác như vậy được.

Đại Hùng cũng hiểu là mình may mắn, gãi gãi đầu cười. Khai Nhân xoay mặt ra hướng sông Long Tuyền, lắc lắc bầu rượu trong tay, thông thả buông một câu:

- Nghe nói gần đây ngươi và vài người khác tìm ra cách cải tạo hương vị cho linh dược cấp thấp. Có hứng thú đem bán ra ngoài môn không?

Mở rộng thị phần ra ngoài môn? Chuyện này hẳn mơ còn không được ấy chứ. Chẳng qua nội môn cũng khá hạn chế đệ tử ra bên ngoài, hẳn cũng hết cách, đành giới hạn sản xuất cung cấp cho các đồng môn mà thôi.

- Chương môn, đệ tử chưa đủ tiêu chuẩn để xuất môn thường xuyên.

- Gia nhập Tổ Ngoại Thương thì sao?

Đại Hùng hai tai như sét đánh ngang, lúng búng một trận. Trong nội môn, muốn ra ngoài thoải mái, chỉ có các vị sư phụ, đại sư huynh, đại sư tỷ mỗi môn đường, ngoài ra, còn một nhóm người thuộc cái gọi là Tổ Ngoại Thương.

Tổ Ngoại Thương gồm một nhóm đệ tử có năng khiếu kinh doanh, thường năng lực hiểu biết về phẩm giai hàng hóa đều không thấp, đảm trách việc buôn bán các sản phẩm của bốn môn ra ngoài thị trường. Mỗi đệ tử muốn vào Tổ Ngoại Thương đều phải qua khảo sát trình độ kiến thức. Kinh doanh nhìn sơ không thấy khó khăn như tu luyện. Kỳ thực trong đó là cạm bẫy trùng trùng. Một đệ tử có khả năng kinh doanh xuất sắc, không nghi ngờ gì, có thể đem lại thêm rất nhiều linh thạch cho bốn môn. Còn ngược lại, có thể làm cho công sức lao động của các đồng môn bị đổ sông, đổ bể. Đánh giá sai một pháp bảo, một linh đan cao cấp, có khi mất đi số tiền bằng một nhóm đệ tử làm lụng trong cả năm.

Vị trí của Tổ Ngoại Thương rất quan trọng như vậy. Đương nhiên, quyền lợi cũng không ít. Mỗi người trong Tổ Ngoại Thương được chia một số linh thạch gọi là “hoa hồng” trên mỗi lượt hàng bán thành công, con số này đủ để các đệ tử còn lại nước miếng chảy thành dòng. Chưa kể, tiện thời lúc ra ngoài, nhiều người còn tranh thủ mua vào một số nguyên liệu, vật phẩm mà trong môn không tự sản xuất ra được, đem về bán kiếm lời. Tổ Ngoại Thương không nghi ngờ gì, là vị trí đặt trên linh thạch mà xây, mỗi đệ tử đều đổ mắt ao ước.

Bởi vì công tác giám định giá thành, Tổ Ngoại Thương được ưu tiên tra cứu tất cả tài liệu liên quan đến phẩm cấp, tác dụng của các sản phẩm có thể mua bán được, bao gồm tất tần tật linh đan, khí giáp, bảo thủ, pháp bùa... chỉ trừ tiên pháp là căn bản sức mạnh của bốn môn tu luyện mới phải chịu hạn chế như những người khác. Đây là lợi thế lớn cho môn ngành mà một đệ tử theo học. Bởi vì, trong các tài liệu này, thông thường kèm theo là bí quyết luyện chế. Khả năng động chạm đến những thứ cao cấp là rất lớn.

Hạn chế duy nhất khi vào Tổ Ngoại Thương là vì thường xuyên đi lại, lịch duyệt xã hội của Tổ Ngoại Thương nhanh chóng hơn xa đồng lứa, nhưng thời gian tu luyện do vậy bị ảnh hưởng, thường sau một hai năm sẽ phải chấp nhận bị thay thế để quay về tập trung luyện tập, tránh cho thua sút đồng môn quá nhiều. Dù sao mọi người cũng là đi tu tiên, không phải đi học làm con buôn.

Khai Nhân đột nhiên đề xuất việc gia nhập Tổ Ngoại Thương, tuy Đại Hùng có biểu hiện khả năng kiếm linh thạch gần đây, nhưng về kinh nghiệm buôn bán, có phần kém hơn so với các thành viên Tổ Ngoại Thương khác. Đề nghị này, có hay không còn ả ý gì thêm?

Khai Nhân nhìn mặt Đại Hùng lúc mừng rỡ, lúc dăm chiêu, thầm khen trong lòng. Tên đệ tử này vậy mà còn bảo trì được lý trí. Nếu là đệ tử khác, sợ là đã bỏ ra quỹ cảm tạ mình rồi. Lão cố biết đâu, Đại Hùng còn vương bận những thứ như tiên khí cùng bí ấn ở Long Khí Môn nên chưa dám quyết. Hẳn sợ Khai Nhân phát giác ra điều gì.

- Chương môn làm như vậy phải chăng còn có yêu cầu khác?

Đại Hùng thận trọng thăm dò. Cứ rõ ràng ra đã cho chắc chắn. Nếu không nguy hiểm, hẳn cũng không muốn bỏ qua cơ hội trời cho này.

- Ha ha, không hổ là có thiên tính làm ăn. Ta tiến cử ngươi như vậy, cũng không lo sau này việc kinh doanh của bản môn bị thiệt thòi.

Khai Nhân ho nhẹ.

- Ủm, đưa người vào Tổ Ngoại Thương như vậy có chút đường đột, nhưng chẳng qua cũng vì muốn tăng cường thu nhập cho Long Khí Môn. Nghe Huy Hà cùng đệ tử Thu Hà báo lại, đan dược do người làm ra rất được các đệ tử khác chào đón, thậm chí còn vượt trội hơn cả đan dược cùng loại do Đan Dược Xã làm ra. Nếu đã là vậy, đem ra tiên thị (1) hẳn là cũng dễ tiêu thụ. Người hiện nay còn chưa đủ kiến thức để quản lý hàng hóa khác cho bản môn, nhưng nếu để bản môn tiêu thụ sản phẩm thay người, có thể người cũng không hoàn toàn hài lòng. Dù sao số lượng đan dược biến thể người làm ra số lượng cũng không ít, tất muốn tự mình nắm chắc trong tay. Cho nên ta đặc cách đưa người vào Tổ Ngoại Thương để người có thể tự mình kinh doanh hàng hóa của chính mình, đương nhiên cũng phải có đóng góp với bốn môn thì mới được đề cử.

Khai Nhân đuôi mắt hấp háy, nhìn thật không ra là một vị chương môn anh tuấn lỗi lạc, mà sao có phần hao hao giống như ... gian thương ngoài chợ đen vậy. Dầu sao, đề nghị này cũng hoàn toàn công bằng, thị trường bên ngoài còn không gian rất lớn cho mình phát triển, chỉ cần “đóng góp” kia không đến nỗi quá đáng.

- Xin chương môn cử đưa ra hạn mức để đệ tử cân nhắc.

- Mười phần trăm giá trị hàng hóa!

Mười phần trăm? Cũng không khỏi quá đắt đi. Bình thường đan dược bán ra, có thể tăng giá khoảng 10-15% so với sản phẩm thuần túy cùng loại nhờ hương vị và chất lượng nhỉnh lên. Nếu nộp ra mười phần trăm cho môn phái, phần lợi tức thặng dư này không phải sẽ biến mất phần lớn, chỉ còn lại phần lời như đan dược thông thường sao?

Nhưng suy nghĩ cho kỹ, hàng của hẳn lại có thể có một thị trường rộng lớn hơn. Đem ra ngoài cạnh tranh mà nói, hẳn tự tin những thứ thuốc biến thể này sẽ được nhiệt liệt chào đón. Mà nếu phát triển được cái “dây chuyền thủ công”, sản xuất với mức độ còn lớn hơn nữa, cũng không lo mình kiếm được ít linh thạch. Lấy số lượng làm lời cũng là một cách kinh doanh tốt.

- Hơi cao một chút ... nhưng đệ tử đồng ý.

Đại Hùng bày ra vẻ mặt miễn cưỡng như thể ta đây thiệt thòi lắm. Khai Nhân nhìn thấy không khỏi lắc đầu:

- Đừng quên Tổ Ngoại Thương còn nhiều lợi ích phụ thêm. Ta tuy làm chương môn nhưng không phải không biết, Tổ Ngoại Thương vẫn thường tổ chức “Nội Thương” một số hàng hóa từ bên ngoài. Kiểm soát không phải là ít.

Đại Hùng biết không thể qua mặt vị chương môn lão luyện này, đành cười cười thành thật chấp tay.

- Đệ tử tạ ơn chương môn sư phụ nâng đỡ.

Khai Nhân cũng thu lại vẻ gian thương của mình lại, vẫy vẫy tay.

- Thôi, miễn miễn. Chuyện đó xem như đã xong.

Khai Nhân hấp háy mắt.

- Lúc này ta chỉ cần một tửu bằng hữu để bồi tiếp mà thôi. Đây, người biết uống rượu chứ ??

Cái khoản ẩm tửu thì hẳn không cao cường cho lắm, miễn cưỡng thì cũng làm được vài ly. Cũng phải thôi vì hẳn trước giờ chỉ thích ngọt, thứ cay nồng này hẳn không có đam mê gì mấy. Nhưng chương môn sư phụ vừa mới chìa ra cho hẳn một cục đường, không thể để cho chương môn mất hứng được.

- Dạ, đệ tử cũng biết uống ... biết uống một chút.

Chỉ “một chút” hẳn nhỏ giọng lại, chỉ còn nghe như tiếng thì thào.

- Ha ha, chớ lo. Sau này lăn lộn trong giang hồ tửu lượng của người sẽ tăng tiến ngay thôi.

Thế là bên bờ sông Long Tuyền, một già một trẻ thưởng rượu ngắm trăng. Nếu không quen biết, chỉ e người ta còn tưởng hai ông cháu thanh nhàn rủ nhau ra bờ sông tâm sự.

Làm được vài hớp rượu, mặt Đại Hùng bắt đầu đỏ như gấc chín. Hẳn thừa hưởng điểm này từ thân phụ hẳn. Linh tửu còn mạnh hơn rượu thường ba phần, trong một lát, đầu hẳn có chút hơi quay quay.

Khai Nhân chương môn hôm nay cao hứng, luôn tay rót rượu, một lát bắt đầu khê khà.

- Đây Đại Hùng, người biết Long Khí Môn chúng ta có điểm gì đặc biệt so với các môn phái khác không ?

Đại Hùng đến Long Khí Môn chính là vì những điều mà hẳn còn chưa biết, vội dương tai lên.

- Ai da, xem ra lâu nay ta đã quên cả việc dạy dỗ lớp tân đệ tử mất rồi.

Khai Nhân chép chép miệng.

- Đại Hùng, người biết không? Chúng ta, Long Khí Môn đây, chính là môn phái duy nhất phát dương quang đại được long tiên khí của Long Quân thánh tổ. Nghe truyền tổ sư của tổ sư người, là một người cực kì kiêu dũng. Vào thời điểm đó, các môn phái kiệt xuất ngày nay chưa có nhiều, mà đầu nhiều cũng không môn phái nào có thể sánh ngang với Long Khí Môn chúng ta. Tổ sư của tổ sư của tổ sư người... Ấy da... dài dòng quá, để ta gọi ngắn gọn là thái tổ vậy... đã muốn truyền bá tiên pháp Long Khí Môn ra khắp nhân gian, trở thành quốc gia trấn môn. Chính lúc đó người mới phát hiện ra rằng những môn nhân đến từ các vùng khác không ai đạt được trình độ cao như ở khu vực Long Tinh thành này. Nguyên nhân sâu xa cũng vì Long Tiên Khí.

Long Quân Thánh Tổ sáng tạo ra bộ tiên pháp này vì người bản thân là thần long. Nhưng khi truyền cho con cháu lại quên rằng sau này long huyết mai một, Long Tiên Khí không còn thịnh nữa, khiến cho Long Khí Môn chúng ta... hầy da... người có biết chúng ta có mối nguy hiểm nào không???

(1) Tiên thị: chợ giao dịch của giới tu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Hiểm Họa Tương Lai

Đại Hùng có lẽ đã đoán ra phần nào, sau gáy bỗng nhiên phát lạnh:

- Chẳng lẽ là nguy cơ diệt môn?

Khai Nhân dốc bầu rượu trong tay uống một ngụm lớn, đoạn thở dài thườn thượt:

- Phải, người đoán không sai, chính là diệt môn. Khi ta tiếp nhận chức vị trưởng môn đã nhận ra điều này. Mặc dù mỗi đợt đệ tử xuất môn, chúng ta cũng có một hai người xuất chúng trong thiên hạ. Nhưng về lâu dài thì sớm muộn, chúng ta sẽ không có những đệ tử đủ Long Tiên Khí luyện lên những tầng cao hơn nữa. Từ đó ta uống rượu rất nhiều.

Làm chương môn một môn phái mà nhận ra môn phái của mình sớm muộn cũng đi vào ngõ cụt thì còn gì phần chí hơn. Thật đúng là biết bị bệnh mà không có thuốc chữa, đi thấy phân mà vẫn phải dẫm vào. Cái cảm giác ấy quả thật là khó chịu vô cùng. Đại Hùng thấy cảm thông cho vị chương môn của mình không ít. Nếu là hắn ở vị trí đó, không chừng còn uống rượu nhiều hơn cả chương môn.

- Chính vì vậy nên lần này ta phái xuất Lam Phong đi tìm những khu vực còn lưu nhiều Long Tiên Khí, hòng tìm thêm đệ tử. Hiện nay Long Khí Môn chúng ta lớp đệ tử mới thật không bằng một phần mười so với ngày xưa. Số lượng tiềm năng càng ngày càng ít. Quy mô môn phái đã đến lúc phải có những hành động để duy trì. Thật lòng ta không biết còn kéo dài được bao lâu nữa. Có lẽ sớm muộn cũng phải phát triển những tiên pháp không dựa trên nền tảng của Long Tiên Khí mới ổn.

- Chương môn thật sâu sắc. Nhưng chúng ta phát triển lại từ đầu như vậy, nền tảng chưa vững vàng, thế hệ sau sao có thể cạnh tranh với các môn phái đã chuyển hướng từ trước?

- Cũng không có cách, đành phải chậm rãi thay đổi. Đệ tử nào có kha khá Long Tiên Khí thì sẽ được luyện hỗn hợp Long Tiên Pháp và tiên pháp bổ cứu. Còn ai ít Long Tiên Khí thì sẽ chỉ cho luyện tiên pháp mới bổ cứu thêm thôi, đỡ cho chúng một thời gian tu luyện vô ích. Ài, sớm muộn gì bản môn cũng phải tiến hành phân loại đệ tử để quy định việc này.

Mọi việc cũng là chuyện bất đắc dĩ. Vào vị thế bất khả kháng như vậy, cũng khó tìm ra hướng giải quyết tốt hơn. Thật không ngờ khi Đại Hùng tiến nhập nội môn, bản phái lại đang ở những giai đoạn cam go như vậy. Dù sao cũng gần ba năm trời gắn bó với Long Khí Môn, tình cảm của Đại Hùng với môn phái cũng không phải là ít.

Nhận bầu rượu từ tay Khai Nhân, Đại Hùng tu ừng ực từng ngụm. Vị cay nồng chui vào cổ họng, tuôn lên mũi khiến hắn ho sặc sụa một tràng.

- Người không cần quá đa tâm. Trách nhiệm này là để bậc tiền bối như chúng ta giải quyết. Chỉ lo... không đáp ứng được di huấn của các bậc tổ sư mà thôi.

- Di huấn? Là di huấn gì?

Đại Hùng có chút tỉnh táo lại.

- Chúng ta cần phải duy trì môn phái để tìm thấy một người.

- Là người nào mà quan trọng vậy??

- Một người có thể giải quyết những sự việc của tương lai.

- Đệ tử quả thực không hiểu.

- Ha ha, nói cho người một chút cũng không sao. Theo như di huấn của tổ tiên Bách Việt chúng ta, sớm muộn cũng sẽ có một ngày thiên địa đảo điên. Nhưng không biết sẽ xảy ra vào thời điểm nào. Trong quá khứ cũng có một vài cuộc giao tranh lớn giữa các dân tộc, các đại lục, khiến cho các bậc tiên thần ma vương cũng nhúng tay vào, nhưng cuối cùng vẫn có thể giữ vững được đại cục. Còn những việc xảy ra trong đại sự kiện kia thì khác, có thể dẫn đến sự diệt vong của tam giới.

- Diệt vong tam giới ???

Đại Hùng đã toát hết mồ hôi lạnh. Hơi rượu đang xông lên nhất thời như tản đầu mất.

- Có thực ghê gớm tới như vậy không thưa chương môn??? Chẳng phải chúng ta đang sống trong cảnh thái bình hay sao ???

- Hừ, người đầu óc còn non nớt, sao có thể hiểu được chứ. Con người trong cái xã hội này tuy truy cầu sự an bình, nhưng họ cũng truy cầu sự sung sướng, quyền lực, kim tiền tài bảo, võ lực chí tôn. Lòng ham muốn của con người là vô tận. Đó cũng là nguyên nhân to lớn dẫn đến những thứ có thể xoay chuyển càn khôn, bao gồm cả chiến tranh. Thần ma cũng thế, mà con người cũng thế. Người tưởng rằng trên thiên giới kia không có những tranh đoạt ư ???

- Đệ tử vẫn nghĩ rằng tiên nhân là những người đã thoát khỏi ham muốn tầm thường của nhân loại, chỉ biết tạo phúc cho phàm giới thôi chứ.

- Ha ha ha, đó chính là sự huyền hoặc của con người đó. Người thử nghĩ xem, những người có thể vũ phá hư không, tiến nhập tiên giới đều là những người chí lực siêu cường, hoài bão kinh thiên. Làm sao khi họ vừa vào tiên giới lại đột nhiên mất đi những ý chí đó được cơ chứ. Thành tiên nhân thì sẽ muốn thành tiểu tiên. Thành tiểu tiên thì sẽ muốn thành đại tiên, thượng tiên, thành tối thượng linh thần, cứ như vậy không dứt. Ta khẳng định là nếu có thể nắm lấy vũ trụ trong tay, họ chắc chắn cũng sẽ tìm cách làm cho được .

Đại Hùng nghe lời Khai Nhân giảng giải, thoát cái bao nhiêu tín ngưỡng bấy lâu dần dần sụp đổ. Sự phụ hấn cũng như ảo thân Âu Cơ đều tương tự như nhau, có những kiến giải không ngờ. Nếu cứ bước theo lối mòn suy nghĩ của dân chúng làm sao có thể nghĩ rằng thần tiên là như thế. Nhưng đúng là nếu bản thân hấn có thể trở thành tiên nhân, lẽ nào hấn sẽ dừng lại mà không tiến tới. Thành tiên nhân là có thể vĩnh sinh bất diệt, cơ hội tu luyện vĩnh hằng tăng tiến tu vi đến vô tận mở ra trước mắt, cho dù không muốn hấn cũng quơ tay mà nắm lấy. Khi còn nhỏ hay cùng huynh đệ đi hái trộm trái cây, có bao giờ hấn thấy trái ngon trước mặt mà tự nhiên bỏ qua đâu???

- Ta nói cho người hay. Ngay cả quốc gia này, trong triều đình cũng không hẳn là yên bình. Quan lại đấu đá nhau, vương tử tranh vương tước. Còn đối với các quốc gia thì sự bền vững càng muốn phần mong manh. Chỉ cần chúng ta suy yếu, các đại quốc khác sẽ tranh thủ tới xâm lược. Ngay cả một Tiểu Hoa Hạ nhỏ bé mà có cơ hội bành trướng, chắc chắn chúng cũng sẽ không bỏ qua.

- Thưa chương môn, chẳng lẽ chúng ta không có phương cách nào bảo vệ tam giới khỏi diệt vong hay sao???

- Có, tất nhiên là có. Chính như ta đã nói, theo lời tổ tiên truyền lại, sẽ có một nhân vật cái thể xuất hiện có thể cứu vãn tam giới, cũng đồng thời cứu vãn nguy cơ diệt môn của chúng ta. Chỉ có điều, phải tìm ra được người đấy trước khi đại sự kiện kia xảy ra.

Thốt nhiên Khai Nhân lão chương môn ngửa mặt lên trời:

- Người đó có thể cứu vãn cho môn phái ta, song thật tiếc thay, ta không mong người đó xuất hiện sớm

Những lời của Khai Nhân sư phụ khiến hấn vỡ lẽ ra nhiều điều. Hấn là truyền nhân của Tiên Thần. Vậy có khi nào hấn là ... Nhưng câu cuối cùng của Khai Nhân làm hấn thành ra chưng hửng.

- Chương môn tại sao lại mong như vậy ?

Khai Nhân thở dài :

- Có vị chương môn nào lại muốn cho môn phái mình tồn tại nguy cơ bị diệt vong đâu. Nhưng mà, nếu người có cái thiên mệnh ấy xuất hiện sớm, vậy không phải nói đại sự kiện hủy diệt tam giới cũng không còn bao xa hay sao. Người nghĩ xem, ta có nên mong người đó chóng xuất hiện hay không??? Một môn phái, so với cả thiên hạ này, bé nhỏ hơn nhiều lắm.

Đại Hùng vừa nghĩ tới, mồ hôi bất giác tuôn đầm dề. Nếu quả thực vị anh hùng cái thế kia hiện ra lúc này, không nghi ngờ, đầu tiên sẽ là một thế cục hoảng loạn. Chỉ cần có hoảng loạn, biến cố sẽ xảy ra. Sau đó có thể tưởng tượng được, xung đột sẽ lan tràn khắp nơi. Lại còn những nguy cơ từ ma giới, tiên giới gì gì đó mang lại nữa. Chắc chắn sẽ là một trường thảm liệt nhà tan cửa nát, thây chất đầy đồng.

Bản thân hấn đã vào tu tiên, nếu muốn, có thể tìm chỗ nào đó kín đáo mà núp cái đã, mặc kệ cái gì truyền nhân, cái gì trách nhiệm ngay. Dù sao lúc đó khắp nơi sẽ là binh đao khói lửa, với trình độ gà què như hấn hiện giờ, còn chưa kịp hô một câu “ta là truyền nhân của tiên thần, mau tránh đường” thì có thể đã bị một pháp đạo chém làm hai đoạn, còn quản gì chuyện đi cứu thế giới. Nhưng hấn lại lo lắng chuyện khác. Những người thân của hấn, những huynh đệ tì muội của hấn, cả thôn Nam Long, cả Long Khí Môn, hấn không đảm bảo họ không gặp bất cứ điều gì bất trắc. Trong thời cuộc đó, là nên xông ra hay không xông ra đây? Nhưng dù thế nào, vẫn sẽ khó tránh thoát thiệt hại nhân mạng – hấn không quản hết được. Trong chiến tranh, nhất là chiến tranh quy mô lớn, sinh mạng chẳng khác gì cỏ rác ven đường.

Nén cái mơ mộng làm đáng cứu thế xuống, Đại Hùng hoàn toàn đồng tình với vị chương môn bên cạnh. Nhân vật huyền bí nào đó làm ơn từ từ hãy xuất hiện, như vậy thế giới này còn có thể bình yên lâu hơn nữa. Những người thân của hắn cũng sẽ có thể sống một cuộc sống vui tươi dài thêm một chút.

- Chương môn, nếu là như thế, đệ tử cũng không bao giờ muốn gặp người đó sớm.

- Ha ha, là ta nói vậy thôi. Cái gì đến thì sẽ đến. Cho dù là thần tiên cũng không thể một tay chống trời. Chỉ mong, đám già cả chúng ta rèn luyện kịp cho các ngươi thật tốt. Nếu có bất trắc gì xảy ra, ít ra các ngươi cũng có khả năng tự bảo vệ bản thân mình.

- Đệ tử sẽ hết sức cố gắng.

Đại Hùng nhất thời nảy sinh tâm ý cầu học, lập tức cất lời họa theo. Phải, cho dù hắn không phải người được chọn, thì đã sao? Chẳng lẽ hắn sẽ buông tay mà chờ người kia xuất hiện? Mỗi người thân của hắn, phụ mẫu của hắn, huynh đệ của hắn, đồng môn của hắn, quê hương của hắn, lẽ nào cần phải chờ bàn tay người khác đến cứu. Hắn nhất định phải tự cứu mình, cứu những người thân của mình. Hắn hạ quyết tâm luyện tập để trở thành một người thật mạnh. Thật mạnh để chống lại kẻ thù. Bất quá, liệu hắn có đạt được đến mức ấy hay không.

Khai Nhân nhìn tên đệ tử sắc mặt đỏ bừng, thái độ kiên quyết, trong tâm cảm thấy hài lòng, mỉm cười.

- Đệ tử, ngươi khá lắm. Tương lai của bốn môn sau này đặt hết cả vào tay bọn ngươi.

Đại Hùng gật gù cười Tiểu Phong đi về phía thôn Nam Long. Hắn không biết sau lưng mình, vị chương môn đáng kính khẽ nở một nụ cười ranh mãnh.

Sáng hôm sau, hắn trở lại Long Khí Môn. Theo phân phó của Khai Nhân, hắn đến Lạc Viên Đình lĩnh một lệnh bài của Tổ Ngoại Thương, rồi tìm lấy bản nội quy đặc thù của tổ này để đọc qua cho biết.

Bởi vì tư cách của Đại Hùng trong Tổ Ngoại Thương có phần hơi đặc biệt, nên hắn có dư dả thời gian quay về Bảo Thú Trại chỉnh lý lại kế hoạch sản xuất. Mở rộng thị phần có nghĩa cần một khối lượng hàng lớn hơn để đáp ứng nhu cầu. Đại Hùng sau một hồi đắn đo, liền chạy sang Đan Dược Xã tìm sư tỷ Thu Hà bàn kế hoạch hợp tác.

Dù sao trong nội môn, đan dược cấp thấp của hắn hoàn toàn chiếm ưu thế. Thay vì cùng hắn đấu đá, chi bằng hợp tác với hắn xâm chiếm thị trường bên ngoài sẽ có lợi hơn. Thái độ đồng ý chóng vánh của Thu Hà khiến Đại Hùng cảm thấy vị sư tỷ này thân thiện hơn không ít. Nhưng việc hợp tác không chỉ dừng lại ở việc cho mượn người. Sư tỷ Thu Hà dưới sự cho phép của sư thúc Huy Hà còn đảm nhận việc cung cấp toàn bộ nguyên liệu cho quy trình sản xuất. Giá cả cũng ưu đãi một chút so với bình thường. Đại Hùng còn không phải người biết điều? Phần trăm chia lại cho Đan Dược Xã lập tức được tăng thêm một phần.

Đại Hùng tiếp tục đặt hàng Khí Giáp Xương một loạt thiết bị sản xuất đan dược theo từng công đoạn, lại đứng ra cùng với Xuân Điền và Thanh Tân truyền dạy một số phần trong bí quyết cải tạo hương vị cho đồng môn Đan Dược Xã. Một số bí quyết quan trọng nhất, tất nhiên hắn không chịu lộ ra. Đây cũng là thứ có thể đảm bảo vị thế cho hắn và đồng bạn trong vụ hợp tác này. Nếu ai cũng biết cách chế biến đan dược biến thể, vậy ai còn cần đến mấy kẻ khờ xương là bọn hắn nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Xích Đồng Đái

Vì ảnh hưởng từ bí mật mà chương môn Khai Nhân hé mở, sau khi dây chuyền sản xuất thủ công hình thành, Đại Hùng giao cho Xuân Điền cùng Thanh Tân lo việc quản lý, còn bản thân hắn thì dành chút thời gian tiến hành luyện tập thêm. Tuy nhờ quả trứng kia mà cấp độ linh lực của hắn không bị tụt so với mọi người, nhưng về mặt kỹ xảo tiên pháp, hắn biết mình đã thua kém không ít.

Hàng ngày mỗi sáng tinh mơ, Đại Hùng lại thực hành tiên pháp trong sân Bảo Thú Trại hai canh giờ. Sau đó là tiến hành huấn luyện cho con Quỷ Điện Kỳ Đà cùng đám bảo thú được giao chăm sóc. Cuối cùng thì tranh thủ trồng tía một dược viên nho nhỏ, tiện thể trồng trọt một ít khoai sắn, rau xanh mà theo các vị sư huynh là nên làm để tập cho thói quen tự túc trong tự nhiên. Chiều thì Đại Hùng vào những đỉnh phong sơn bên trong Hoàng Liên Thánh Lĩnh đối chiến với quái thú, mỗi lần cố gắng vác về một con linh thú cấp thấp cho trù phòng.

Sau một thời gian, vì nóng lòng trở nên mạnh mẽ hơn, hắn thẳng thắn tăng gấp đôi cường độ luyện tập của bản thân. Hàng hóa sản xuất ra thay vì ba ngày đi một chuyến, nay dồn lại năm ngày bán một lần. Quái thú săn về nếu dưới cấp linh thú trung cấp – vậy thì hắn trực tiếp nhá khoai trừ bữa luôn, xem như tự trừng phạt bản thân. Việc này làm cho các đồng môn mấy lần tá hỏa. Dù hắn có tăng tiến nhanh cũng mới chỉ đến mức Hùng Cấp Tiểu Thành. Trong khi muốn săn Linh Thú trung cấp thì vẫn cần Hùng Cấp Đại Thành trở lên, cách hắn hai canh giờ a.

Bù lại tiên pháp Phong Sa Ảnh Bộ mà hắn tìm ra trong Tiên Pháp thư viện từ đó lại có bước đột phá nhanh chóng. Đây là việc chẳng đáng mừng. Mỗi ngày đều phải chuẩn bị tinh thần chạy trốn chết khi gặp Linh Thủ Trung Cấp thì cho dù người ốm yếu ho hen - cũng sẽ phải tiến bộ không ngừng. Người không tin tiên pháp có thể tiến bộ nhanh vậy sao??? Người hoàn toàn có thể tự mình thử nghiệm! Cứ nhảy xuống hồ đầy cá sấu đang đói để tập bơi, liên tục như thế một thời gian, cho dù què cụt, đảm bảo người vẫn có thể vô địch thể giới môn bơi lội dễ như ăn bắp. (Nhân tiện, đây chỉ là ví dụ về phương pháp kiểm chứng - ta hoàn toàn không chịu trách nhiệm nếu người có bất cứ bất trắc gì xảy ra.)

Đại Hùng không muốn tự mình làm hỏng quyết tâm, cho nên nhiều hôm phải chịu đựng trong phòng thối hoắc vì ăn khoai lang quá nhiều. Ài, việc không thể tránh được, chỉ có nước ra ngoài vườn thoáng đãng mà nằm, chịu cho muỗi cắn. Thương thay cho đám muỗi - vừa hút máu hắn, còn vừa phải bị mũi rùa đâm.

Mỗi tối thì Đại Hùng dù đói, dù no vẫn đến chỗ Thanh Tân thử luyện chế một số đan dược biến thể loại mới. Cực chẳng đã, cuối cùng Xuân Điền cũng phải cho hắn một lời khuyên ngoài lề là nên trồng bắp hay sắn thay vì khoai lang. Thật là một lời khuyên chả đáng chút gì đến bí pháp luyện đan cao thâm của môn chủ.

Tiên thị Hợp Trương Cốc - nơi tụ tập trao đổi của giới tu tiên tỉnh Hương Bình.

Ở sân sau cửa hàng Long Môn Chi Bảo, Đại Hùng nhẹ nhàng nhấc bao thuốc biến thể xuống khỏi lưng con Quỷ Diện Kỳ Đà. Cự đà nhìn hắn rảo bước về phía cửa phòng vội kêu lên mấy tiếng “choách choách”. Đại Hùng ngẩn ra, quay lại tung về phía nó mấy viên Dưỡng Thủ Đan.

- Mãi tính toán, quên mất cả phân thuốc cho mày nhì.

Cự đà nhồm đậy, đôi mắt lồi to đóng đinh vào đám thuốc đang lơ lửng trên không, rồi “bồng” một cái như tiếng trống, lưỡi nó như chớp vọt ra, uyển chuyển quấn lấy đám đan dược kéo vào trong miệng. Tốc độ này so với lúc Đại Hùng bắt nó còn nhanh hơn mấy phần.

Để mặc con kỳ thú lim dim mắt hưởng thụ luồng linh lực tỏa ra từ đan dược, Đại Hùng lách qua khe cửa khép hờ, tiến vào bên trong phòng. Phía bên trong có hai bóng người đang tất bật sắp xếp một đống đồ vật.

- Trung Hiếu, tới sớm thế?

- Là Đại Hùng người đi trễ thôi.

- Hê hê, còn chưa đến lúc mở chợ mà. Hàng ta bán ít, đến giờ này là vừa rồi. Ấy, hôm nay là ngày Quý Doanh trực à?

Gã thanh niên thứ hai trong phòng không ngoảnh mặt lại, trả lời:

- Ừm, nhưng ta trực ở đây hai ngày rồi. Hôm nay là ngày cuối. Chẳng được thoải mái như người, có thể đến lúc nào thì đến, về ngày nào thì về.

- Ta khác các người, ta chỉ bán hàng do mình sản xuất. Các người quản hàng của hầu hết các môn đường trong bản môn, hoa hồng nhiều rách túi còn gì, trách nhiệm cũng cao hơn là phải rồi.

Trung Hiếu bĩu môi dài thườn thượt:

- Làm như hàng người bán ít lắm vậy. Nếu chỉ xét số lượng, bây giờ hàng của người cũng chiếm hết một phần ba số hàng hóa bán ra hàng tháng rồi.

- Nhưng giá trị hàng của ta lại chỉ bằng một phần tám hàng của bản môn thôi. Còn phải nộp vào công quỹ mười phần trăm nữa đó.

- Bù lại người có thể ăn trọn mớ tiền lời còn gì.

- Sặc, được vậy thì ta chả sớm thành phú ông trong môn phái rồi. Người tưởng ta không cần trả công cho huynh muội khác hay sao? Không phải trả tiền được liệu sao? Số nhiên liệu Hóa Hồng Thạch bình thường cũng dùng gấp chục lần người ta nữa.

Quý Doanh ngừng sắp xếp hàng hóa, xen vào:

- Thôi đừng chối. Trong môn ai chả biết người với Xuân Điền và Thanh Tân thúc bây giờ giống như ba tiểu đại gia rồi. Thu nhập như thế, ngay cả hạt giống hàng đầu của Tiên Pháp Đường còn phải kém xa đó.

Đại Hùng cười hi hi:

- Tiểu gia với đại gia gì chứ. Có hơn người khác tí thôi, đem mớ tiền đó đi mua sắm vẫn chả thấm vào đâu cả.

Trung Hiếu đặt một vài xấp bùa chú lên một ngăn trên quầy, miệng hỏi:

- Đợt này người định bán hết hàng xong sẽ mua gì đây?

- À, Nguyệt Minh Đài.

- Dù tiền rồi sao?

- Ồ. Dù sao có một đại không gian chứa vật vẫn tốt hơn. Càng về sau càng nhiều thứ muốn mang theo người. Lâu lâu còn chờ hàng hóa đi bán nữa chứ.

Quý Doanh vỗ vỗ vào hông:

- Sao không mua Lục Nha Đái như ta? Không gian chứa đạt mười mét khối (1). Nguyệt Minh Đái chỉ có sáu mét khối thôi.

Đại Hùng tròn mắt:

- Người tích lũy hai năm nay mới mua được Lục Nha Đái. Ta mới bước chân vào Tô Ngoại Thương có vài tháng đó. Làm sao độ với người được.

- Hi, người bán đan được được lời khảm. Thiếu gì linh thạch. Ta tích hai năm cũng chỉ bằng người gom vài tháng là cùng.

Đại Hùng lắc đầu:

- Dù sao ta cũng còn quá nhiều thứ phải chi đi. Kinh doanh toàn đan được cấp thấp, lời lãi ít, phải hạn chế thôi...

...

Khi những tia nắng đầu tiên chiếu xuống, Long Môn Chi Bảo cũng đồng thời mở cửa. Tiền thị kinh doanh đủ mười hai canh giờ, nhưng Long Khí Môn ở xa nơi này, nhân thủ Tô Ngoại Thương cũng hạn chế, chỉ mở cửa hàng từ sáng cho đến nửa đêm. Con người cần bản vẫn cần lúc nghỉ ngơi.

Gần nửa năm trau dồi luyện đan, trình độ chế đan của Đại Hùng đã tiến lên được linh đan trung cấp, đầu chỉ là một hai loại đơn giản. Cuốn được kinh sao chép của sư phụ Giáng My hẳn đã học xong hết cả, bây giờ đang tập tành chế đan bằng bí phương của bản môn. Hẳn đã kiểm tra qua cuốn sách thuốc lấy ra từ phòng đá trong cổ miếu, nhưng loại thuốc thấp nhất ở đó cũng là linh đan trung cấp bậc cao, đành phải nhẫn nhịn chờ tiếp.

Hôm nay Đại Hùng mang đến một loại thuốc biến thể mới. Cấp Sinh Đan – loại thuốc trung cấp có thể cấp tốc tăng cường sinh lực trong một khoảng thời gian ngắn, cực kỳ cần thiết khi lâm vào tình trạng bị thương nặng, rất được các tiên sư hiểu chiến hoặc thích viễn du mạo hiểm coi trọng. Yếu điểm của linh đan này là vị cay khùng khiếp, gần như có thể khiến một người tu luyện thủy pháp cũng có thể phun lửa ra đằng miệng sau khi uống, làm nhiều người dù đang nguy cấp vẫn tồn tại ngăn ngại với nó. Nay loại thuốc này được nhóm Đại Hùng nghiên cứu giảm bớt độ cay, lại bỏ thêm vài gia vị, khiến cho đan được cấp thiết mà khó nuốt này chốc biến thành có vị giống như ô mai sấu (2). Đan được mới vẫn chế biến từ dược thảo tươi, dược tính tương tự các đan được do Đại Hùng cung cấp, đều tăng thêm một phần.

Đại Hùng vừa lấy Vận Âm Phù ra rao hàng, chẳng bao lâu mấy chục tiên sư, tán tu từ đủ mọi hướng ùn ùn xông tới Long Môn Chi Bảo. Từ ngày Đại Hùng tham gia Tô Ngoại Thương, hàng của hắn luôn có một lượng khách trung thành sẵn đón. Không ít cửa hàng khác cũng tranh thủ thời cơ thu mua lại, rồi chuyển đi nơi khác, tung ra bán giá cao hơn tận năm phần. Hoặc đơn giản hơn, chờ hắn rời khỏi, liền trực tiếp tăng giá tại chỗ thêm ba phần. Đan được không thiếu môn phái kinh doanh, nhưng có tính chất đặc biệt như của Đại Hùng vẫn là duy nhất. Hàng của hắn lại là được phẩm phổ thông, giá thành không quá cao, đối tượng có thể dùng rộng rãi, cực kỳ dễ tiêu thụ. Do đó, kẻ khác thích đầu cơ cũng là điều dễ hiểu.

Trước đám khách hàng nhiệt tình tranh cướp quyền mua, Đại Hùng vừa bán vừa la, thậm chí phải giới hạn mỗi người chỉ được mua không quá năm mươi viên, mới có thể vẫn hồi được đại cục. Nếu không kiên quyết, bản thân hắn cũng khó tránh khỏi bị đám khách nhân dè dặt lép. Trung Hiếu và Quý Doanh thấy cảnh này vội tiến ra hai bên dân xếp, trong lòng không khỏi hâm mộ một trận. Biết bao giờ hàng mình quản mới có hoàn cảnh vừa bán vừa đuổi như vậy đây?

Chưa đến giữa trưa, mớ hàng mà Đại Hùng mang tới đã ra đi sạch sẽ. Cũng vì mãi lực tốt như vậy, hắn mới dám năm ngày gom hàng bán một lần. Bằng không, hẳn là giống như hai tên đồng môn kia, mỗi lần đến phải trực chiến tại Long Môn Chi Bảo ba ngày mới mong tiêu thụ hết. Kiểm tra lại mớ linh thạch thu được xong, Đại Hùng hớn hờ tìm đến cửa hàng chuyển bán vật phẩm không gian trong chợ.

Dạ Thiên Các không phải cửa hàng lớn nhất tại Hợp Thương Cốc, nhưng không nghi ngờ gì, chính là cửa hàng đặc biệt nhất. Không gian vật phẩm là thứ cực kỳ cần thiết đối với các tiên sư, nhưng không gian pháp quyết lại vô cùng hiếm gặp. Bởi thế nên hàng hóa của Dạ Thiên Các luôn được mọi đệ tử tiên môn ở Hương Bình nhắm tới, dù giá cả toàn tận trên trời. Cực phẩm trong số các vật phẩm không gian của Dạ Thiên Các là Dạ Thiên Giới Chỉ, không gian chứa một trăm mét khối, do Huyền Băng Cung nơi Bắc Phương đại lục chế tạo. Thực tình Dạ Thiên Giới Chỉ ở Huyền Băng Cung cũng chỉ là vật phẩm hạng trung đỉnh cấp mà thôi, nhưng do địa lý quá xa, số lượng không gian vật phẩm tới được Đông Phương đại lục quá hiếm, thành ra giá thành bị đẩy lên đến mấy chục lần, vô tình trở thành trấn môn chi bảo của Dạ Thiên Các.

Đại Hùng vì dự định sẵn mà tới, vừa vào quán liền xăm xăm bước lại quầy trưng bày mấy đại lưng không gian. Nhưng vừa đưa tay định chọn lấy Nguyệt Minh Đái, hắn chợt khựng lại. Xếp cuối đám đại lưng trên quầy hàng là một đại lưng bằng đồng có phần cũ kỹ. Mặc dù đã được người ta bỏ tâm đánh bóng lại, một vài chỗ vẫn thấp thoáng có vết gỉ đồng màu xanh. Các họa tiết trang trí của đại lưng này không nhiều, chỉ có một hàng ký hiệu lạ mắt chạy chính giữa thân đại. Ở giữa đại đồng có đúc liền một khóa phụ để treo bao kiếm.

- Đại lưng này bao nhiêu?

Đại Hùng không chút đắn đo, chuyển hướng chỉ vào đại lưng bằng đồng nọ.

- Cái thứ này? Xích Đồng Đái?

Vị đệ tử trông coi việc bán hàng không khỏi tròn mắt ngạc nhiên hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vô Tình Vớ Bở

Bề ngoài đai lưng này không bắt mắt lắm, thiết kế có phần đơn giản. Trước đây thứ này là do một phạm nhân đào được đem đi bán. Chủ nhân Dạ Thiên Các tưởng rằng đó là một món cổ bảo liền tìm cách thu vào tay, nhưng đem nghiên cứu mấy năm ròng hóa ra cũng chỉ là một đai lưng không gian thông thường, liền quảng cho đệ tử bỏ lên quầy. Đáng tiếc, do không gian đai lưng này sức tích quá nhỏ, những người có tiền đến mua hàng đều không nguyện ý rước nó về, thành ra vẫn nằm ế suốt. Không ngờ hôm nay lại có người để ý tới.

Đại Hùng nhìn kỹ lại lần nữa rồi gật đầu:

- Chính nó.
- Khách quan, ta phải nói trước. Đai đồng này không gian chứa đựng chỉ có ba mét khối, là loại hạ phẩm không gian chứa vật.
- Ba mét khối. Ừm, hình như hơi nhỏ. Nếu vậy giá cả hẳn có chằm chước?

Câu hỏi này chợt đánh động vị đệ tử đứng quầy rằng nhiệm vụ của gã là phải tìm cách bán hàng đi, chứ không phải ngồi khuyên bảo khách hàng cân nhắc lợi hại, trong chớp mắt gã liền đổi giọng liền thoắt.

- Đương nhiên, đương nhiên. Giá của đai này là hai trăm linh thạch cấp thấp. Đai đồng này tuy không gian hơi bé, nhưng cũng là một không gian vật phẩm. Nếu huynh đài đây đã có một vật phẩm không gian khác mà chỉ cần thêm một chút nữa thôi là đủ dùng, vậy mua đai đồng này là cực kỳ thích hợp. Dù sao Lục Nha Đái mười mét khối giá cũng gấp đôi Nguyệt Minh Đái sáu mét khối. Còn huynh đài mua Xích Đồng Đái này ba mét khối, giá chỉ bằng một nửa Nguyệt Minh Đái. Nếu có thêm một Nguyệt Minh Đái nữa, vậy cũng gần bằng có Lục Nha Đái rồi còn gì.

Đại Hùng liếc mắt nhìn gã đầy coi thường. Tên này mãi câu khách tới mức lú lẫn rồi.

- Người nghĩ người ta có thể cùng lúc đeo hai cái thắt lưng, lại còn khác kiểu hay sao?

Vị đệ tử bán hàng biết mình bị hớ liền nhe răng cười hi hi. Nhưng Đại Hùng không thèm để ý tên này tiếp. Hắn đang tìm cách đề giá món hàng xuống. Hắn chẳng đại gì sót ruột mua ngay. Càng vồ vập càng để lộ tâm trạng háo hức của hắn lúc này.

- Loại đai không gian nhỏ như vậy, ta nghĩ cũng chả mấy ai quan tâm. Nếu là một trăm rưỡi linh thạch cấp thấp, ta có thể xem xét.
- Huynh đài, trả giá sát ván như vậy không phải làm khó ta quá sao. Người biết ta chỉ là đệ tử bán hàng thôi mà. Thấp quá làm sao mà ăn nói với sư phụ chứ.

Gã bán hàng nhăn nhó. Tuy chỉ là thứ đồ hạ phẩm nhưng nó cũng là vật phẩm không gian. Trước giờ hàng loại này hiếm khi hắn chịu hạ giá. Trong lịch sử Dạ Thiên Các đây là trường hợp đầu tiên bắt đầu đổ vỡ vào tình huống này.

- Bán cho ta còn không hơn vứt xó ở đây sao. Hàng kém như vậy, cả bản thân người còn không muốn dùng, đem đổi thành linh thạch vẫn tốt hơn nhiều. Sư phụ người chắc cũng hiểu điều này.

Đại Hùng ra vẻ thần nhiên. Mua bán bên nào cũng vậy, luôn tìm cách moi ra điều dường như có lợi cho đối phương, thực ra là để có lợi cho mình. Chỉ cần một bên thấy xuôi xuôi, tất sẽ bị bên kia dắt mũi. Gã đệ tử cũng không phải tay mơ, liền giả bộ nhăn trán nhíu mày, ra vẻ suy nghĩ mông lung lắm. Có điều Đại Hùng cũng là kẻ lọc lõi trong nghề, liền ra chiêu trót ép cho tên này khản trương một chút.

- Nếu người không muốn bán giá đó, vậy thì quên đi. Dù sao ta mua một thứ hạ phẩm về, sau này muốn đổi cũng không có cách nào bán lại cho ai khác.

Nói xong Đại Hùng chép miệng, lắc đầu, làm như anh đây hết hứng rồi, xoay người thông thả đi ra ngoài quán. Vị đệ tử kia chợt như bưng tỉnh, nhanh như sóc kéo vội tay hắn lại:

- Huynh đài, đừng sót ruột. Trăm rưỡi thì trăm rưỡi. Xích Đồng Đái này là của huynh.

Gã nhanh chóng lấy đai lưng kia đặt vào tay Đại Hùng, chờ Đại Hùng trả linh thạch xong liền cảm ơn rồi rít.

Đại Hùng cầm đai đồng trên tay, nhìn qua lần nữa cho chắc rồi mới đeo lên người. Dựa theo hướng dẫn của vị đệ tử bán hàng nọ, Đại Hùng nhanh chóng nắm vững cách sử dụng đai không gian này. Một tia linh lực bắn vào, hắn cảm nhận rõ mình vừa mở ra một không gian tách biệt. Quảng vào đó tất cả linh thạch và vật phẩm thừa trên người, Đại Hùng nhảy lên Quỷ Diện Kỳ Đà đứng đỉnh bỏ đi.

Hàng hóa mang theo đã bán hết, Đại Hùng cũng không cản trở về Linh Môn Chi Bảo. Ngược lại, hắn cảm thấy muốn gấp gấp trở về nghiên cứu cái đại lung này một phen. Vừa ra khỏi Hợp Tương Cốc, Đại Hùng tức thời thúc dục cự đà tăng tốc, trên đường không nghỉ, một mạch chạy về Lạc Viên Sơn.

Tiên thị cách Long Tinh Thành còn xa hơn cả thành Hương Bình. Mãi đến tối mịt, Đại Hùng mới trở lại phòng của mình. Lấy hết đồ vật trong đại lung ra, hắn đặt Xích Đồng Đái lên bàn rồi đi lục quyển Thiên Cổ Bách Trận từ hòm gỗ chứa đồ. Sờ đi hắn đôi ý mua cái đại lung hạ phẩm này vì dòng ký hiệu khắc trên nó rất giống như đám ký hiệu mà hắn từng vẽ để giải trận đồ trong cổ miếu núi Đa. Cũng không chắc đây có phải cổ bảo hay không nhưng cũng tồn tại một tỉ lệ nhất định. Dù sao đám đồ vật có khắc loại ký hiệu này ở thời đại ngày nay đã không còn gặp nữa. Tồn tại được từ thời xa xưa mà không bị hủy hoại cho thấy đại đồng hắn có đặc tính bất phàm.

Tri thức để hiểu loại ký hiệu này không còn nhiều, nếu không chủ của Dạ Thiên Các đã chẳng dễ dàng chịu bỏ qua. Đại Hùng cũng không có tài liệu gì ngoài cuốn Thiên Cổ Pháp Trận nọ, chỉ hy vọng dựa vào đó hiểu sơ qua công dụng của đại đồng này. Vị tiên bối viết nên cuốn sách cổ phỏng chừng đã nghiên cứu không ít về cổ ngữ thời xưa, sau đó tái tạo các pháp trận theo một tài liệu nào đấy. May mắn cho Đại Hùng, các cổ trận đều kèm theo chú giải bằng ngôn ngữ hiện tại. Nếu dựa theo chú giải để tìm nghĩa một từ ngữ cổ, sau đó giải thích dòng ký hiệu trên đại đồng là điều hoàn toàn có thể.

Việc tra nghĩa của dòng ký hiệu trên đại đồng không ngờ tốn rất nhiều thời gian. Khi mặt trời lần thứ hai mọc lên, Đại Hùng mới tìm ra đầy đủ ý nghĩa của đoạn ký tự đó: “Đại lung Nhật Uyên, luyện từ Nhật Đồng, khóa bởi Phù Vân, Hàn Tinh chế tạo”.

Nhật Đồng – vật liệu này không nghe nói tới. Phù Vân là loại khóa gì? Hàn Tinh - càng chẳng biết là vị đại sư nào.

Mấy thứ này dịch ra xong, Đại Hùng càng cảm thấy mù mờ. Hắn lật tới lật lui Xích Đồng Đái trong tay, tìm mãi không thấy điểm kì lạ. Săm soi cả giò liền, hắn chợt lóe lên một ý nghĩ táo bạo. “Không lẽ, là bên trong không gian chứa vật?”

Linh lực lần nữa mở ra không gian hàm súc. Khối không gian này diện tích trước mặt độ một mét vuông, kéo dài ba mét. Đại Hùng dùng linh lực tra xét hồi lâu phát hiện ra trên vách không gian mờ mờ khắc họa hình đám mây, xếp từ ngoài vào trong. Mỗi mét vào sâu, số lượng đám mây lại tăng thêm một cái nữa. Sáu đám mây hình dáng khác nhau sắp hình tam giác, tất cả đều có vẻ mềm mại tự nhiên, giống như được vẽ nên từ tay một họa sư nổi tiếng.

Quả nhiên là phù vân theo nghĩa đen. Nhưng “khóa” Phù Vân này dùng cách nào để mở?

Đại Hùng suy nghĩ kỹ, dùng hình vẽ để vây khốn, giam giữ, che giấu, trên đời này, duy chỉ có trận pháp là làm được. Trống ngực hắn lập tức nổi lên thành thình. Một loại cổ trận, không chừng trong cuốn Thiên Cổ Pháp Trận có ghi chép.

Lật tới trang thứ sáu mươi ba, Đại Hùng tìm được đồ hình của trận đồ Phù Vân. Một đám mây nhìn đơn giản, không ngờ mỗi nét vẽ đều là một bố cục tinh mỹ, cuối mỗi nét vẽ đều là một loại pháp ấn đặc thù. Đám mây gồm nhiều cụm mây nhỏ hợp thành, mỗi cụm mây biểu thị cho một cấm chế gọi là Thạch Không Tỏa (1). Số lượng cụm mây trong một đám mây càng lớn, độ phức tạp để giải trận càng tăng. Mà kết hợp các đám mây lớn với nhau, lại tăng độ khó lên một tầng cao hơn nữa.

Thiên Cổ Pháp Trận ghi có tổng cộng 720 kiểu kết hợp pháp trận Phù Vân, đáng tiếc, dưới chủ thích lại chỉ liệt kê mười kiểu kết hợp thông dụng cùng cách giải. Đại Hùng đem so sánh đồ hình với từng đám mây trong không gian chứa vật, cuối cùng khớp được mỗi cấm chế đơn giản nhất là đám mây đầu tiên.

“Có méo mó còn hơn không.” Hắn chắc lưỡi rồi bắt đầu thí luyện lập trận, giải trận ở bên ngoài.

Không thể không nói, Long Khí Môn bắt các đệ tử biểu diễn Họa Long Chi Pháp khi thi vào nội môn là hoàn toàn xác đáng. Đại Hùng khổ sở mất nửa ngày tô tô vẽ vẽ, mới tạm khắc họa ra đúng với chỉ dẫn trong quyển Thiên Cổ Pháp Trận. Nếu trước đó không thông thạo chút chi pháp, không biết hẳn còn phải lẩn lộn tới tận ngày tháng nào.

Đưa một tiểu đao vào trong không gian chứa vật, Đại Hùng cẩn thận dùng linh lực của mình khống chế mũi nhọn chạm lên mặt Phù Vân. Hai ngón tay điều khiển đao nhẹ nhàng vung lên trên không như chim bay bướm lượn, mũi đao trong không gian kia cũng đồng thời bị hắn điều động vạch nhanh lên vách. Dựa theo hình vẽ tập luyện nhiều lần, từng nét, từng nét khắc nhanh chóng hiện ra. Chỉ hết thời gian một tuần trà, bề mặt trận Phù Vân đã được thay đổi. Đại Hùng buông tiểu đao, đưa linh lực truyền thẳng vào đồ hình Phù Vân mới hình thành.

Rắc rắc mấy tiếng như then cửa bị bẻ gãy, pháp trận Phù Vân toàn bộ lóe sáng. Linh lực vừa truyền vào cấp tốc theo lộ tuyến do mũi đao tạo ra, chạy tới chui vào các pháp ấn. Lại một tiếng “bang” thanh thúy như cửa sắt bị người ta đẩy mạnh, không gian chật hẹp tại mét đầu tiên của Xích Đồng Đái – có lẽ bây giờ phải gọi là Nhật Uyên Đái – chợt biến ảo, bùng giãn thành một căn phòng lớn.

Ngang mười mét, dài mười mét, cao năm mét.

Cha mẹ ơi, năm trăm mét khối!

Đại Hùng lú cả lưỡi lại. Dung tích này không nghi ngờ, phải ở loại vật phẩm không gian cấp cao mới có thể xuất hiện. Tại giới tu tiên tỉnh Hương Bình, cấp độ bậc này đủ để ngay cả các Long Cấp cường giả cũng xông vào đánh nhau sứt đầu mẻ trán giành giật. Vậy mà còn hai tầng pháp trận Phù Vân nữa chưa mở. Nếu mở hết, không hiểu là không gian chứa vật của nó còn khủng bố đến mức nào.

Sự vui mừng ngoài mức tưởng tượng gần như đánh cho Đại Hùng chết đứng. Sau khi tia linh lực thứ hai do thám xong dung tích của đại Nhật Uyên, hắn cứ như thế mà thẳng người cứng đờ giữa phòng.

Cũng không biết mất bao nhiêu thời gian, Đại Hùng mới bắt đầu hồi tỉnh lại. Việc đầu tiên mà hắn nghĩ đến chính là nguy trạng cho Nhật Uyên Đái. Với

một thứ hữu dụng như thế, không có khả năng hấn giấu đi không dùng. Nhưng nếu chẳng may ngày nào đó để người ta phát hiện ra đó là món đại không gian cao cấp, cái mạng của hấn không chừng cũng bị tuyên bố hết hạn sử dụng. Chuyện giết người đoạt bảo trong tu tiên giới không phải không có. Trái lại, không ít tin đồn về các vụ tương tự đã được người ta lưu truyền rầm rĩ khắp nơi.

Nguy trang Nhật Uyên Đái không hề khó khăn. Do vấn đề thẩm mỹ, nhiều người vẫn có thói quen may võ lụa cho đai lưng để nó hài hòa hơn với quần áo đang mặc. Dù sao mặc một bộ quần áo màu đen mà đeo cái đai lưng màu hồng, cũng không khỏi làm phần chói mắt.

Đại Hùng lựa một mảnh vải màu nâu, cẩn thận vẽ lên ở mặt trong một pháp trận che mắt cỡ nhỏ mới suru tầm, rồi bọc lấy Nhật Uyên Đái, may kín lại. Nhật Uyên Đái vốn dĩ không nổi bật, lúc này nhìn qua càng có vẻ tầm thường, không chừng còn dễ lẫn lộn với loại đai vải thông dụng là đằng khác.

Hai pháp trận Phù Vân kia Đại Hùng chưa tìm ra biện pháp giải, tạm thời gác qua một bên. Trước hết hấn cứ dọn dẹp đồ đạc tư trang vào đai Nhật Uyên cái đã. Rất nhiều thứ để bên ngoài luôn làm hấn lo ngại, ví dụ như đồng kính sách và viên long châu tìm được nơi cổ miếu, bình ngọc chứa tám tiên liên hạt. Còn có một đồng đan dược, linh thạch, dược phương, tiên pháp càng ngày càng nhiều lên của bản thân. Nếu xem xét kỹ, cả mớ lộn lộn luyện đan, Hóa Hồng Thạch, dụng cụ “hướng thuốc đại trà” cũng nên cất đi cho gọn. Ở nên cho vào ít thực phẩm, vài dụng cụ nấu ăn, đồ vệ sinh cá nhân. Xem nào, cái này cần, cái kia cũng cần, không gian dư dả quá mà, quăng vào tất...

Đại Hùng say mê nhồi nhét, đến khi hấn ngừng tay, căn phòng hấn ở đã thông thoáng từ ngoài vào trong, chổi cùn, rế rách cũng không sót. “Bố khi, đến giường ngủ cũng quăng vào mất, chả lẽ tối nay ngủ trên nền đất? Minh đúng là sướng quá hóa điên rồi”. Đại Hùng chợt ngó ra, vỗ trán cười to, vài thứ cần dùng hàng ngày lại phải lòi ra bày lại.

Trong lúc hấn còn chưa dứt niềm sung sướng của mình, từ cửa sổ bỗng nhiên bay vào một võ ốc màu trắng. Võ ốc dừng lại trước mặt hấn rồi giọng nói uy nghiêm của sư phụ Tấn Quang vang lên:

- Đệ tử Đại Hùng mau khăn trương tới Lạc Long Đường lĩnh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Thái Nguyên - Lý Gia

Đại Hùng đưa tay bắt lấy võ ốc màu trắng trước mặt rồi thi triển Hàm Âm Pháp Quyết, đem câu hỏi báo lưu vào, xong thả ra cho nó tự bay trở về. Thời buổi này có một số loại vật phẩm trải qua luyện chế có thể dùng truyền âm từ xa. Tại Long Khí Môn thì võ ốc Bạch Tuyền có khả năng tồn trữ âm thanh nguyên gốc khá tốt, là thứ hay được mọi người sử dụng nhất.

“Lại phải treo đeo lội suối một trận rồi” - Đại Hùng một mối ca thán. Tận đến lúc leo lên lưng con Quỷ Diện Kỳ Đà lần nữa, hấn mới chợt nhớ ra hai ngày nay mãi nghiên cứu Nhật Uyên Đái nên chưa ngã lưng ngủ lấy một lần. Nhưng sư phụ gọi tới, đệ tử nào dám quay đầu xem như không biết?

Lạc Viên Sơn ngạo nghễ chọc vào mây. Trong những ngọn núi rời rạc thuộc dãy Hoàng Liên Thánh Linh, đây là ngọn núi to lớn và hoành tráng bậc nhất, mà Lạc Viên Đình chính là đỉnh cao nhất trong ba đỉnh của nó.

Khi Đại Hùng tới nơi, trong Lạc Long Đường đã ló nhô mấy chục huynh đệ đồng môn cả cũ lẫn mới. Phía bên trong, các vị sư phụ, sư thúc đang cầm một đồng giấy tờ khác nhau, rì rầm thảo luận.

Qua thêm chừng nửa giờ thời gian, các đệ tử không thấy còn ai chạy tới nữa, lúc này mấy trưởng bối mới đứng lên bảo mọi người sắp thành năm hàng đều nhau.

- Như các đệ tử đã biết. Còn khoảng hơn tháng nữa là chúng ta sẽ tiến hành chọn lựa mười đệ tử hạt giống hàng năm. Nhưng nhóm trưởng bối bọn ta đã bàn bạc qua. Nếu cứ giữ gít mọi người trong môn phái như vậy, tuy có đảm bảo an toàn cho những đệ tử còn chưa có căn cơ vững chắc, nhưng ngược lại hạn chế các người cọ xát với thực tế, kinh nghiệm chiến đấu cũng kỹ năng sinh tồn không phát triển được. Bởi vậy nên bắt đầu từ năm nay, thay vì chỉ có các đệ tử Hồ Cấp được xuất môn làm việc bên ngoài, các đệ tử Hùng Cấp cũng sẽ có quyền lợi tương tự.

Lời chương môn Khai Nhân vừa dứt, trong đám đệ tử tức thì nảy ra một đợt xô xao. Đang thoải mái đi lại ở bên ngoài, dùng một cái chấp hành chế độ nội trú, đa số các đệ tử đều có khát khao mãnh liệt được trốn ra khỏi môn giao lưu một tí. Hơn nữa đám đệ tử đứng đây toàn là trình độ Hùng Cấp, vừa nghe xong liền hai tay hai chân hoan hô rầm rầm.

Khai Nhân đứng trên bục cao tươi cười nhìn đám đệ tử hơn hờ bên dưới, khoát tay cho yên lặng lại rồi tiếp tục:

- Tuy nhiên, nếu thả cho các người tự do đi lại, như vậy nếu xảy ra vấn đề gì, sơn môn sẽ không bảo đảm được. Vì vậy, chúng ta đã tiến hành tiếp nhận bổ sung một số nhiệm vụ cấp thấp từ nhiều nơi, đem cho các người thực hiện, trong khoảng một tháng chắc chắn sẽ hoàn thành. Như vậy vừa tạo thêm thu nhập cho các người, vừa có cơ hội để mọi người rèn luyện.

Khai Nhân vung tay áo. Trên chiếc bàn gỗ trước mặt liền hiện ra tám tấm mộc bài bằng tre Lục Thiết – thứ có thể đem nội dung sách vở tiềm nhập vào được.

- Trên đây là tám loại nhiệm vụ khác nhau, số người cần làm từng nhiệm vụ cũng bất đồng. Bây giờ ta sẽ dựa theo danh sách lập sẵn để gọi tên từng người ứng với mỗi nhiệm vụ. Ai có tên thì tiến ra hợp thành tổ, ba ngày sau sẽ tiến hành xuất phát.

....

Thái Nguyên nằm phía Bắc của kinh đô Thăng Long, có nhiều dãy núi cao chạy theo hướng bắc-nam và thấp dần xuống phía nam. Cấu trúc vùng núi phía Bắc chủ yếu là đa phong hóa mạnh, tạo thành nhiều hang động và thung lũng nhỏ.

Phía tây nam có dãy Tam Đảo với đỉnh cao nhất gần bốn trăm trượng (1.590 m), các vách núi dựng đứng và kéo dài theo hướng tây bắc-đông nam. Ngoài dãy núi trên còn có dãy Ngàn Sơn bắt đầu từ Bắc Kạn chạy theo hướng đông bắc-tây nam đến Võ Nhai và dãy núi Bắc Sơn cũng chạy theo hướng tây bắc-đông nam. Cả ba dãy núi Tam Đảo, Ngàn Sơn, Bắc Sơn đều là những dãy núi cao che chắn gió mùa đông bắc. (1)

Ở Thái Nguyên đương nhiên nổi danh nhất là đặc sản trà, mà tại đây, dân bản địa hay gọi là chè (2). Trà Thái Nguyên ngon nhất khi nấu bằng lá trà xanh còn tươi, bỏ qua lượt nước sơ đầu, lấy nước thứ hai, vị đậm, ngọt nhẹ ngay sau khi qua cổ, hương thơm thuần dịu, do linh khí của ba dải núi trên tụ lại mà nên. Mỗi loại trà trồng trên một ngọn núi khác nhau lại mang một hương vị khác nhau, đều là cực phẩm. Các khách thương đến nơi này mua trà thường đều tranh thủ nấu một ấm trà xanh thưởng thức tại chỗ. Hàng trà sau đó muốn chở đi phương xa thì đều phải qua sơ chế để chống hư hỏng, ít nhất thì cũng phải phơi cho khô đi, nhưng dù có đặc cách bảo quản, cũng khó giữ đủ mười phần hương vị như khi vừa hái.

Trà Thái Nguyên nổi tiếng khắp đại lục Đông Phương, có thể tưởng tượng được với câu “chè Thái, gái Tuyên”. Sự nổi tiếng của mỹ nữ tại thành Tuyên Quang đã được nhân gian của đại lục Đông Phương ca ngợi bằng mấy câu thơ:

“San bằng ba dải núi

Lấp kín bốn bề chơi

Miền gái Tuyên mãi ý

Bắt quân sự trên đời”

Sự xinh đẹp của giai nhân tuyệt sắc thành Tuyên Quang cũng chỉ ngang với Chè Thái, đủ thấy sự trân quý của trà Thái Nguyên. Vùng núi chè của Thái Nguyên thực sự không hề nhỏ, sản lượng cũng không thấp, nhưng ứng với giá “vạn kim nhất lượng cực phẩm thanh trà” (vạn lượng vàng một lượng trà xanh cực phẩm) thì chỉ có vườn trà của ba cự phú hào là Đào Gia, Võ Gia và Lý Gia. Mà trong khu vườn trà của ba nhà đó đều chỉ có một khu duy nhất có thể cho ra Thái Nguyên Tam Vương Trà. Đó là Thúi Thanh Trà của Đào Gia có hoa màu xanh, dựa vào một khe suối tụ tập một loại linh khí đặc biệt mà sinh trưởng. Hồng Thanh Trà của Võ Gia là một loại trà có hoa đỏ mọc trên một khoảnh đất có màu đỏ như nam thạch. Cuối cùng là Bạch Thanh Trà của Lý Gia có hoa trắng lớn trồng quanh một khối thiên thạch rơi xuống từ thời cổ. Ba khu vườn trà này đặc biệt như thế, rất tiếc diện tích đều không lớn, sản lượng cực kỳ hạn chế, mỗi năm tổng lượng chỉ chừng sáu chục cân trà lá. Đối với nhu cầu khổng lồ của Đại Việt thời cũng là kham không nổi, nói chi là bán sang những nơi khác trong đại lục Đông Phương. Cái giá vạn lượng vàng vì thế xem ra cũng không phải là đắt. Mà nhiều khi có tiền cũng không có hàng để mua.

Ba loại trà này đều mang những tư vị cực kì đặc biệt, ngay cả hoàng cung mỗi năm cũng phải tranh mua một phần để hoàng thất sử dụng. Theo các vị được sư cao cấp phân tích, mỗi loại trà này đều có hơn hai mươi loại bổ trợ thông thường ngoại vi cơ thể, mười loại bổ trợ tốt cho các cơ quan nội tạng, năm loại bổ trợ tăng cường cho tinh khí, thanh tâm. Đặc biệt mỗi loại cực phẩm trà đều có một đặc tính cực mạnh riêng, là trừ nham, dưỡng sinh và kiềm bệnh. Phàm là con người hầu như đều không thoát khỏi các lo toan về sức khỏe, nhan sắc. Nhà giàu thì mong sống lâu để hưởng thụ, các quý bà thì mong trẻ đẹp để lưu truyền nhan sắc. Còn các con bệnh tật phải loại trừ từ nhất sinh có ai còn tiếc tiền để kéo dài mạng sống của mình thêm mấy ngày. Huống chi loại Bạch Thanh Trà còn có thể kiềm chế bệnh tật phát tác chậm lại một tháng ròng, đối với bệnh tật loại nan y thì cũng kiềm chế được hơn một tuần. Một tuần này biết đâu có thể tìm ra thuốc chữa thì sao?? Sắp chết rồi, sống thêm một ngày cũng đáng quý a.

Bởi vì những tâm lý đó, giá ba loại trà này một khi lọt ra ngoài, đều được đem đấu giá với giá cắt cổ. Khởi điểm là ba vạn lượng vàng một lượng trà, nhảy vọt lên ba lần. Người chê đắt à ??? Vậy đi tìm thứ khác mà uống, sớm muộn rồi cũng già lão nhăn nheo, xuống sức, thậm chí chết bất đắc kỳ tử vì bệnh tật phát tác ngay ngày mai ấy chứ. Tưởng rằng năm nay không mua thì năm sau mua cũng có hay sao??? Mơ đi! Năm sau còn cách kỳ hái trà cực phẩm hai tháng, các thương gia đã xếp hàng chật công trang viên của ba nhà Đào, Võ, Lý rồi. Vừa phải có tiền, lại còn phải đăng ký trước từ lâu, thậm chí còn phải là mối lái quen biết lâu năm, thân thiết xa gần với ba nhà đó mới mong được mua vài lượng trà loại cực phẩm đó.

Sau khi bị Khai Nhân chương môn gọi tên, Đại Hùng mới biết nhiệm vụ mà mình sẽ tiến hành lần này. Nghe qua thì không phải loại hoành tráng cho lắm: bảo tiêu hàng hóa cho Lý gia.

Loại trà cực phẩm trong Thái Nguyên Tam Vương, hầu hết các thương nhân đều phải tự mình đến tận cửa để mua. Cho nên hàng mà bọn hán tham gia áp tải tuy là một loại trà danh tiếng, song không cao cấp bằng, nhưng số lượng hiển nhiên sẽ không ít. Bất quá, trong đoàn khách đi kèm lại có một thứ “cao cấp” khác. Đó là nhị tiểu thư nhà họ Lý – Lý Thanh Mai.

Nhóm đệ tử lần này tham gia bảo tiêu có mười người, trong đó có sáu người là Hùng Cáp, ba người Hồ Cáp, dẫn đội là một sư huynh Sư Cáp: Hồng Phong. Mặc dù có sáu người Hùng Cáp nhưng duy chỉ mình Đại Hùng là Hùng Cáp tiểu thành. Đám đông môn cùng hán ra ngoài lần lộn đều là Hùng Cáp Thuần Chính trở lên. “Xem ra chính mình lại là mất xích yếu nhất trong đội”. Việc Đại Hùng được chỉ định vào tổ bảo tiêu - là thử thách của Khai Nhân dành cho hán. Từ cách phân bổ đệ tử cho thấy, nhiệm vụ này vẫn nên là đệ tử Hùng Cáp thuần chính trở lên thì hơn. Hùng Cáp tiểu thành chỉ là dạng vừa tiến cấp, có nhiều kỹ năng vận dụng linh lực cũng như tiên pháp mới học sẽ chưa nắm bắt được. Tuy nhiên, lý do tại sao hán bị đẩy vào đây thì

chỉ có Khai Nhân mới biết. Còn bản thân Đại Hùng thì đang "sung sướng như ăn đồ nướng", tuyệt nhiên chả nghĩ ngợi gì.

Nhóm đệ tử của Long Khí Môn ngồi đợi ở lưng chừng núi một lúc lâu mới thấy quán gia của họ Lý đi tới. Người này mặt sắc, má cao, miệng cười tủm tỉm, xem ra là một kẻ đa mưu túc trí, giỏi việc giao thiệp, nếu không đi làm quán gia thì cũng nên làm sư gia ở công đường, đảm bảo có nhiều cơ sở để phát huy năng lực.

Lý Thanh Nguyên vừa bước tới vừa cung tay cười ha hả:

- Thât lễ, thât lễ. Để các vị phải chờ lâu. Tại hạ là Lý Thanh Nguyên, quán gia của Lý phủ. Trước đây có nhận thư nhắn của trưởng lão quý môn thông báo đưa người tới hỗ trợ bảo tiêu. Xem ra quả thực đúng như vậy.

Đại Hùng liếc mắt nhìn người này, theo như tướng thuật mà hắn từng đọc qua thì người này hành sự cẩn mật, tâm tư khó dò. Tuy nhiên dù sao cũng chỉ là hợp tác, không phải là đối địch, cho nên hắn cũng không cần xét nét quá. Mọi việc đã có Phong sư huynh giải quyết.

Trong đội ngũ, Đại Hùng là người nhỏ tuổi nhất, những người còn lại đều hơn hắn vài ba tuổi. Hồng Phong đứng đầu về khoản tuổi tác. Hắn là một đệ tử của Vạn Ái sư thúc, tính tình trầm ổn, rất được sự tin tưởng của mọi người. Hồng Phong sở dĩ có được tính cách như vậy một phần do đã ngoài ba mươi, đối với cuộc sống gần như đã có nhiều kinh nghiệm từng trải. Thấy Thanh Nguyên mở đầu đã tự nhận lỗi về mình, hắn vội nhẹ nhàng cung tay chào lại, cười sáng khoái:

- Nguyên huynh, chúng ta xem như cũng là người quen biết, bốn năm trước cũng từng gặp qua, cần gì phải khách khí thế.

Thanh Nguyên ngăn ra một chút, dường như cố nhớ lại chuyện gì, đoạn ha hả cười.

- Ô, ban này ở xa nhìn không rõ. Ra là Phong đệ. Hình như hôm nay đệ là người dẫn đội. A, bốn năm trước ta còn nhớ, người là do Công Phúc huynh dẫn tới. Xem ra tu vi lần này của người đã tăng tiến không ít nha.

Hồng Phong nhanh miệng đáp lại:

- Xấu hổ, xấu hổ. Bốn năm trước đạt Hổ Cáp đã tới đây áp trận, sau đó gặp phải bình cảnh, mãi gần đây đệ mới phá cửa tiến giai được. Thật là mất mặt quá.

Lý Thanh Nguyên cũng không dám nhằm vào chỗ xấu của đối phương, ngược lại khéo léo vuốt đuôi một cái:

- Phong đệ quá khiêm tốn rồi. Võ học mỗi bước lên cao một khó. Nhiều người vì một cái bình cảnh này năm mười năm vẫn dậm chân tại chỗ là thường. Đột phá lần này phải nhiệt liệt chúc mừng cho đệ mới đúng.

Nói xong, Thanh Nguyên hai tay nắm lấy vai Hồng Phong lắc lắc, ra chiều thân thiết. Chẳng khắc sau hi ha đã xong, gã mới xoay qua nhìn nhóm đệ tử Long Khí Môn còn lại.

- Đây có phải là các thành viên tham gia bảo tiêu lần này chẳng?

- Đúng vậy. Đây là nhóm đệ muội tham gia bảo tiêu năm nay. Tuy đa số tuổi còn trẻ nhưng được cái rất nhiệt tâm. Ba vị này đệ tử Hổ Cáp Tiên Pháp Đường, sẽ đảm nhiệm việc đoạn hậu. Hắc Nguyên, Văn Lưu, Hoàng Dương...

Hồng Phong đem cả đội ra giới thiệu một loạt. Lý Thanh Nguyên không hổ là người nhanh nhạy, loáng cái đã nhớ hết tên từng người một. Đến lượt Đại Hùng, Thanh Nguyên có chút bất ngờ, mắt hơi nheo lại.

- Vị này ...

- Là Đại Hùng sư đệ.

Hồng Phong vội đỡ lời.

- Ta biết. Ý ta là ... hình như vị thiếu hiệp này mới đang trình độ Hùng Cáp tiểu thành ???

(1) Theo Wikipedia đang hoàng nhé.

(2) Bởi vì ta dùng “Trà” cho thuận miệng nên ép “Chè” thành từ địa phương. Thực tế, chúng ta nên gọi là “Chè”.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Giao Giới Tỉnh Tuyên Quang

- Chính xác là như vậy.

Đại Hùng nhìn lại Lý Thanh Nguyên, cười cười xác nhận.

- Ta nhớ trong nhiệm vụ lần này đã đưa ra yêu cầu ít nhất là Hùng Cấp thuần chính. Xem ra hẳn vị thiếu hiệp đây có điểm gì đó bất phạm?

Hồng Phong dường như biết trước chuyện này sẽ xảy ra, vội vàng trả lời:

- Hùng sư đệ là do chương môn tự thân lựa chọn.

- Nếu là chương môn Khai Nhân chỉ định hẳn là không sai. Mong là quý vị sẽ hoàn thành tốt công tác lần này. Thù lao chúng ta có nêu rõ khi đăng ký nhiệm vụ rồi, lúc nào hàng đến đích sẽ có người thanh toán đầy đủ cho quý vị. Đây là thẻ bảo tiêu của Lý gia, xin Phong đệ nhận lấy.

Thanh Nguyên thu lại ánh mắt nghi ngờ, cười giả lả tỏ vẻ yên lòng, nhưng trong thoáng chốc Đại Hùng vẫn nhận ra điều nghi ngại trong đó. Kể cũng khó trách. Chênh lệch đẳng cấp là biểu thị cho trình độ tốt xấu của mỗi người. Một giai trong từng cấp cảm giác không xa nhau lắm, nhưng thực tế là một chương ngại khó giải quyết. Chuyện một người ở trong Sư Cấp, Long Cấp đột phá từ tiểu thành lên thuần chính, hay từ thuần chính lên đại thành mãi không xong cũng là thường. Ngoài ra, tu cấp vẫn chỉ là một yếu tố cơ bản khi chiến đấu, kinh nghiệm và thủ đoạn mới là hai thứ quan trọng tạo nên chiến thắng cuối cùng. Đại Hùng còn trẻ, kiến thức giang hồ chưa nhiều hiển nhiên cũng khiến cho người ta e dè.

Lý Thanh Nguyên cùng Hồng Phong trò chuyện khách sáo thêm đôi câu rồi rời đi. Hồng Phong dặn dò mọi người sơ qua về các quy củ khi làm bảo tiêu cho Lý Gia, xong mới dẫn mọi người rời tiểu đình xuống núi, kiếm chỗ nghỉ ngơi đợi hôm sau lên đường.

Hôm nay tuy mọi người phải chờ lâu một chút nhưng thời gian rảnh rỗi đó cũng không phải tiêu phí. Tranh thủ chẳng mấy khi đến Thái Nguyên, mỗi người đều tranh thủ uống một bụng no thứ trà xanh danh tiếng của vùng này. Chà, quả nhiên là uống mỗi hớp đều thấy tinh thần thanh thoát, sáng khoái ra thêm. Mỗi tội uống lắm thì cái nhu cầu tự nhiên kia nó cũng dần bùng phát.

Lúc này nội công kìm nén cùng tính kiên nhẫn trong rèn luyện hầu như đã phát huy tác dụng tối đa trên hạ thể Đại Hùng.

“Hức, ta nhìn, ta nhìn. Sắp đến chân núi rồi, sẽ có những bụi cây kín đáo mà không kèm theo nông dân trồng trà lảng vảng xung quanh. Tại sao ta lại không biết loại công pháp nào thoát bớt nước qua lỗ chân lông kia chứ.” - Đại Hùng phần uất nghĩ thầm – “Thật đúng là thân khẩu hại xác phạm mà”.

(1)

Sáng sớm hôm sau xuất phát, Đại Hùng và mấy người nữa mới ngỡ ngàng nhận ra bọn hắn không phải nhóm bảo tiêu duy nhất cho chuyến đi tới Tuyên Quang lần này, thậm chí chỉ là phụ trợ. Đội bảo tiêu chính là tiêu sư riêng của Lý gia, bọn hắn chỉ có nhiệm vụ càn quét mở đường, đoạn hậu mà thôi. Xét ra thì cũng đúng. Một thế gia cự phú như Lý Gia, hàng năm gửi đi bao nhiêu chuyến hàng, lẽ nào lại không có lực lượng riêng của mình. Trong nhóm tiêu sư Lý gia đi cùng, vì có sự xuất hiện của Nhị tiểu thư, nên có tới hai người là tu giả Sư Cấp, đều là Sư Cấp thuần chính. Lực lượng này cùng với một số vị Hồ cấp khác trong đoàn, cho dù gặp phải Sư Cấp đại thành cường giả cản đường thì cũng có thể đối phó được. Còn gặp Long Cấp thì vẫn chỉ có nước bỏ chạy. Tuy nhiên, đã là Long Cấp, còn ai rảnh đi cướp một ít trà lá vè dùng, tùy tiện quăng ra ít linh thạch là có đủ trà pha thành ao tắm được rồi.

Bọn Đại Hùng gia nhập vào cũng chỉ là phụ. Dù như vậy, nhiệm vụ mở đường, đoạn hậu cũng không phải là việc nhẹ nhàng. Lý gia đào tạo ra đội ngũ tiêu sư hao tổn tiền của rất lớn, trong suy nghĩ vẫn muốn giữ lại làm con bài sử dụng sau cùng, còn những đội thuê ngoài thì để xong pha giải quyết những vấn đề khác. Có điều nếu không như thế, thì cũng chưa chắc Long Khí Môn đã dám đưa những đệ tử một chút lịch duyệt không thông này đi ngàn dặm xa tới thực hành rèn luyện. Đội tiêu sư nhà họ Lý lúc này lại trở thành hậu thuẫn an toàn cho họ nếu gặp phải bất trắc lớn trên đường.

Chuyện đó tạm thời lướt qua, chỉ là các huynh đệ trong nhóm nghe nói đích đến là Tuyên Quang tức thời mặt mày rạng rỡ. Còn phải nói nữa, ở vùng đất đầy mỹ nữ đó, biết đâu ai có số đào hoa lại chẳng cuồn được trái tim một mỹ nhân nào không chừng. Hai cô nương trong nhóm là Hồng Ngọc và Thanh Thủy thì không ham hồ chuyện mỹ nữ, nhưng các nàng cũng hớn hờ không kém bởi nghe nói nơi đó nữ trang, y phục cho con gái cực kỳ tinh xảo. Nơi có nhiều mỹ nữ hiển nhiên phải có nhiều quần áo đẹp. Dù sao thì “người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân” cũng không phải là một câu nói bất nhả, mà quả thực đúng là như thế.

Tuyên Quang là một tỉnh vùng cao, đường đi có phần gập ghềnh hiểm trở. Đã có ba người Hồ Cấp làm nhiệm vụ đoạn hậu, Hồng Phong liền dẫn sáu người Hùng Cấp tiến lên phía trước mở đường.

Chuyến hàng này chuyển tới cho một đại gia sở hữu mỏ sắt lớn ở Tuyên Quang, nghe nói khá có vai vế. Vị này không những buôn sắt mà còn bán vũ khí tiên pháp đặc chế. Tại sao lại gọi là đặc chế - tất nhiên phải có điểm đặc biệt trong đó.

Bởi vì ở Tuyên Quang có tài liệu dành cho luyện chế khá phong phú nên nơi đây có một lực lượng chế tạo sư khá hùng hậu. Do dân bản địa có nhiều tộc người thiểu số, cũng tồn tại một loại tiên pháp cổ truyền gọi là ám thuật, người thực hiện những ám thuật này thì được gọi là thầy cúng. Qua nhiều năm sống chung, dần dần các chế tạo sư ở Tuyên Quang đã học được một phần ám thuật, sau đó kết hợp với tiên pháp bản nguyên để sáng tạo ra một số ám pháp đặc thù. Do ám thuật của thầy cúng thường tiến hành thông qua phương pháp trừ ếm bằng vật, nên sau khi kết hợp với tiên pháp bản nguyên, các tiên sư phát hiện uy lực của ám pháp sẽ mạnh nhất nếu được thực hiện thông qua vật trung gian.

Tu giới Tuyên Quang đương nhiên nghĩ tới việc đầu tiên là đưa ám pháp vào vũ khí thông dụng, kết quả đều rất tốt. Người ngoài lần đầu tiên nhìn thấy còn tưởng các vũ khí này chế từ vật liệu ma thú là đằng khác. Thực tế sử dụng, uy lực ám binh khí còn thua sút vũ khí chế từ nguyên liệu ma thú một phần, nhưng được cái loại này lại không phụ thuộc quá nhiều vào nguồn nguyên liệu ma thú vốn không dễ gì săn được. Tuyên Quang lắm rừng nhiều núi, tu giả gặp không ít khó khăn khi đối đầu với quái thú bậc cao, mà lực lượng quái thú này số lượng hiển nhiên không ít. Nhiều tu giả tìm mua, dần dần đưa đến tình trạng ám binh khí xuất hiện ngày càng nhiều. Chế tạo sư từ đó cũng trở thành nghề nghiệp khá phát đạt ở đây.

Vị đại gia kia ở Tuyên Quang chuyên buôn bán sản phẩm vũ khí, dựa vào sức mạnh kim tiền, đặt hàng luôn vài chế tạo sư chuyên sản xuất vũ khí ám pháp cho mình. Đôi bên cùng có lợi, mấy chế tạo sư kia xây dựng hẳn một xưởng riêng để sản xuất cấp cho đại gia kia tiêu thụ. Ám binh khí trong tu giới dần nổi danh, một vài thương nhân tu giới tỉnh khác như Thái Nguyên cũng bắt đầu dòm ngó tới. Vị đại gia kia là người đi trước, cơ sở đầy đủ, sản lượng ổn định, bấy giờ tự nhiên trở thành nguồn cung cấp vũ khí ám pháp cho thương nhân nơi khác. Tài sản lão vốn nhiều lại càng nhanh chóng phình to.

Hồng Phong dẫn nhóm của Đại Hùng đi trước đoàn xe hàng chừng non nửa canh giờ. Theo như mục tiêu rèn luyện lần này, họ phải học cách phối hợp nhóm. Trên đường đi xa như vậy không phải cũng hoàn toàn yên bình. Thịnh thoảng họ cũng gặp vài ba nhóm mã tặc lẻ tẻ, nhưng hầu như những nhóm mã tặc này năng lực rất kém. Thậm chí có một cặp mã tặc còn là hai anh em tiều phu, gặp ngay dừng mỡ nên rủ nhau đi làm mã tặc cho biết cảm giác lạ. Đối với ý tưởng hay ho đó, Đại Hùng – người có võ lực yếu rất nhóm được trao danh dự một mình xuất chiến. Và cũng chỉ tốn một thời gian một chén trà, hai chàng... bồng dung muốn cướp nợ đã nằm đo đất, thoải mái ngủ cho đến ngày hôm sau.

Việc mở đường có phần thuận lợi khiến cả đội nhất thời buông lỏng. Việc phối hợp nhóm hầu như chưa kịp tiến hành thì trận chiến đã xong. Lúc này họ đã tới giao giới giữa hai tỉnh, chỉ cần tiến vào khu vực tỉnh Tuyên Quang thì sẽ coi như an toàn. Mà trong địa giới Tuyên Quang, chỉ cần giờ là cò đặc trưng của Hoàng lão lên thì các đoàn mã tặc chỉ còn nước len lén rút lui mà thôi – thế lực của Hoàng lão tại Tuyên Quang hoàn toàn có thể vào vào loại hô mây gọi gió.

Đối với đội của Đại Hùng, nhiệm vụ bảo tiêu lần này có đến bảy phần đã coi như hoàn tất. Chẳng qua dù sao cũng chưa đến đích thật nên nhóm hấn còn phải tiếp tục tiến lên. Nghỉ ngơi một chút thời gian tại giao giới hai tỉnh, Hồng Phong ở lại cùng đoàn xe hàng, còn sáu người Hùng Cấp thì chia làm hai nhóm phi thân vào rừng cây trước mặt.

Đại Hùng cùng hai nam đồng môn là Minh Tuấn và Văn Thuận đi chung một nhóm. Ba người đi chuyển được khoảng bốn dặm đường thì phát hiện ra hai xe hàng với năm người đi kèm, vẻ ngoài giống như một nhóm bảo tiêu khác đang làm việc.

Thông thường hai đội bảo tiêu gặp nhau đều tiến đến chào hỏi cũng như chia sẻ thông tin về đoạn đường phía trước. Đây là cách giao lưu để giảm thiểu các bất trắc trên đường. Sau một lúc ẩn nấp quan sát, ba người nhận ra tiêu ký trên hai xe hàng và cờ của nhóm bảo tiêu này đều là người của Hoàng lão. Thấy vậy, Minh Tuấn liền dẫn nhóm mình bước ra.

Nhóm bảo tiêu kia vừa thấy người lạ lập tức nhìn lại, ánh mắt bất thiện. Người đi đầu bên đó khuôn mặt dữ tợn, đôi lông mày sâu róm nhướng lên, trừng mắt quát lớn:

- Các người là ai? Sao dám chặn đoàn xe của chúng ta ?

Minh Tuấn vội xua tay:

- Các vị đừng nôn nóng. Chúng ta đều không có ý xấu.

- Nói vậy, các người đây là...

- Chúng ta phụ trách bảo tiêu cho hàng ở Thái Nguyên, đưa đến cho Hoàng lão gia ở Tuyên Quang. Xem ra các vị đây cũng đang áp tải hàng cho Hoàng lão?

Nhóm bảo tiêu bên kia nghe vậy ánh mắt chợt động nhưng không trả lời ngay. Mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi kẻ đi đầu kia háng giọng đáp:

- Đúng vậy. Chúng ta là bảo tiêu của nhà Hoàng lão Hoàng Thành Trung, hiện đang chở hàng ngược tới Thái Nguyên. Xin hỏi đoạn đường phía trước ra sao?

- Các vị yên tâm. Đoàn chúng ta đã dọn dẹp sạch sẽ hết rồi. Phía sau chỉ còn nhóm xe hàng và nhóm bảo tiêu của Lý gia nữa thôi.

Trung niên kia hai mắt hấp háy.

- Lý gia? Là Lý gia buôn trà nổi tiếng sao? Xem ra các vị hẳn đang áp tải hàng trà hảo hạng.

- Các hạ thật tinh tường.

Minh Tuấn thoải mái tán dương. Hai bên cùng áp tải hàng cho Hoàng lão, chả lẽ còn lo người ta có ý xấu với hàng mình.

Trung niên mày rậm gật gù, rồi chợt hỏi tiếp:

- Đội bảo tiêu của Lý gia nghe đâu luôn rất mạnh?

Minh Tuấn cười:

- Tiêu sư của Lý gia thì đúng là như vậy. Trong hai chục người của Lý gia có không ít hảo thủ. Ít nhất cũng có hai vị Sư Cấp thuần chính đi kèm. Bọn ta đây chỉ là tiêu sư được họ thuê thêm tới thôi.

-Ồ. Hai đội tiêu sư hỗn hợp ư? Xem ra hàng chuyên này giá trị quả không nhỏ...

Vị trung niên đại hán đó không biết, Lý gia vì có mặt Nhị tiểu thư nên mới tăng cường người bảo vệ. Về mặt hấn hơi đổi sang trầm mặc, trong âm thanh nghe ra như có chút chờ mong.

(1) Thân khẩu hại xác phạm: là thành ngữ thường chỉ việc ăn nói lung tung gây hại cho bản thân, nhưng ở đây xét theo khía cạnh khác, ý chỉ “tham ăn tham uống cũng hại thân thể như thường”.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Thầy Cúng Người Dao (Tế Sư Bàn Vụ)

Đại Hùng từ đầu đến cuối vẫn đứng sau lưng hai đồng môn, điềm nhiên quan sát xung quanh. Tuy hấn chưa phải tay lão luyện giang hồ, nhưng mấy năm đưa thư tín lên Hương Bình giao thiệp cũng không ít. Nghe trong giọng điệu của vị đại hán nọ có điểm khác lạ, thần sắc hấn không đổi nhưng lại bí mật quan sát kỹ hơn.

Vị tiêu sư đi sau cùng của nhóm kia, dưới mép áo đồng phục bảo tiêu nhà Hoàng lão hở ra một mảng da thú. Người này quần áo có vẻ xốc xếch, thậm chí phía gần bụng còn có vết chém chéo trên áo, được hai cánh tay đang khoanh trước ngực che đi. Tuy có máu thấm một mảng, nhưng biểu hiện của người nọ lại tựa như chẳng bị thương gì. Bên trong vết áo rách hở ra một loại vải có những đường kẻ dọc nhiều màu sắc. Loại vải này Đại Hùng chưa từng nhìn thấy nhưng lại có cảm giác mơ hồ như đã nghe nói đến ở đâu đó.

Lúc này vị trung niên hán tử kia đang tươi cười hỏi Minh Tuấn:

- Chẳng hay vị huynh đài này còn tấm bản đồ của Thái Nguyên nào không? Hôm qua trời mưa, khéo sao bản đồ của đội chúng ta lại rách nát. Thật là bất tiện.

- Tại hạ còn dư một bản đây, huynh đài cứ dùng tạm vậy.

Minh Tuấn cười rồi rút một tấm bản đồ tiến đến đưa cho trung niên hán tử kia. Vị trung niên hán tử đó sắc mặt mừng rỡ, chậm rãi đưa tay lên nhận, nhưng khi Minh Tuấn còn cách hơn một sải tay, trong mắt hấn lóe lên một tia hàn quang.

Đột nhiên một bóng đen vụt đến khoảng giữa của hai người, ánh kiếm lóe lên như sét chém thẳng về phía cánh tay đang giơ lên đó. Biến cố xảy ra trong nháy mắt khiến vị trung niên kia giật mình, nhưng hấn vẫn kịp phản ứng co tay lại. Không ngờ kèm theo ánh kiếm còn có một phong nhận phóng ra, nửa cánh tay đang rút về chớp mắt bị chém lìa. Đại hán rầu rìa hét lên thảm thiết, thân người cấp tốc bước lui lại phía sau mấy bước, tay kia vờ ra sau lưng rút thanh đao to bản thủ thế, đoạn oán độc quát lên với bóng đen nọ.

- Ngươi ra tay như thế là có ý gì? Phải chăng các người không phải là bảo tiêu.

Minh Tuấn lúc này cũng bất ngờ, liền quay sang nhíu mày nhìn bóng đen đó, giọng điệu mười phần bất mãn:

- Đại Hùng, sao ngươi lại tấn công bọn họ?

Đại Hùng sắc mặt thản nhiên, lấy kiếm chém nhẹ dọc cánh tay trên mặt đất, tay áo rách ra để lộ một bộ thủ tiễn (ám khí bắn tên) lấp bên dưới. Đầu mũi tên đen nhánh chứng tỏ đã bôi độc cẩn thận. Đoạn hấn nhếch mép nhìn nhóm bảo tiêu đối diện đã tràn lên dàn hàng ngang.

- Các người mới không phải bảo tiêu. Các người là sơn tặc.

Gã trung niên kia sau khi điểm huyệt cầm máu, vẫn chưa bộc phát, gã cau mày gần từng tiếng:

- Tại sao ngươi nói thế?

- Bởi vì Hoàng lão nổi tiếng là không thích dùng người dân tộc thiểu số làm bộ hạ. Mà các người thì lại đúng là dân tộc thiểu số.

- Hừ, dựa vào đâu mà ngươi cho rằng chúng ta là dân tộc thiểu số?

Tên đại hán râu ria không cam chịu khuất phục, lớn tiếng tra hỏi.

Đại Hùng nắm chắc Phong Vân Kiếm nơi tay, lạnh lẽo đáp lại:

- Mặc dù giọng nói của ngươi rất bình thường, tác phong cũng không có gì đặc biệt, nhưng một số thói quen của người dân tộc lại không bỏ được. Ta nghe nói người dân tộc rất tôn trọng truyền thống, cho nên sắc phục quần áo của họ đều chỉ dùng loại vải tự dệt.

Hắn hất đầu về phía người đứng sau cùng trong nhóm đối diện:

- Nếu ta đoán không lầm thì tên kia mặc y phục trong dệt từ một loại vải gọi là Thổ Cẩm. Chiếc áo khoác ngoài hắn là của một vị tiêu sư xấu số nào đó của Hoàng lão vừa bị giết. Trên đường đi ta đã từng nghe người Lý gia nhắc đến loại vải đặc biệt này. Ngoài ra, nhà Hoàng lão phú quý như vậy, chắc không đến nỗi để các ngươi phải tự săn thú lấy da mặc, thay cho vải bông chống lạnh thông dụng chứ ?

Gã trung niên quay người nhìn lại phía kẻ đi cuối cùng, quả nhiên nhận ra sơ hở trên người kẻ này. Hừ một tiếng bất mãn với đồng bọn, gã quay lại phía ba người Đại Hùng, sắc mặt này giờ còn trầm tĩnh chột đời thành dữ tợn:

- Các ngươi đã biết như vậy, hôm nay hãy bỏ mạng lại đây đi! Anh em xông lên, giết!

Năm kẻ nọ vừa nghe đại hán hét lên, liền chớp nhoáng vòng qua đám người Đại Hùng, tạo thành hình bán nguyệt vây lại, ý đồ chặn đường rút lui của đối phương.

Tuy không biết năm kẻ này võ lực ra sao, nhưng đã chặn cướp thành công hàng của Hoàng lão, hẳn bọn chúng đều không phải tầm thường. Ba người Đại Hùng khoáng khắc này như lâm đại địch, vô ý tiến sát lại gần nhau cho dễ tương hỗ.

Gã trung niên bên kia không chờ bọn Đại Hùng chuẩn bị đầy đủ, đại đao bỏ ra tạo thành một bóng đen mờ, chia làm năm sáu đạo chém tới. Đồng thời bốn kẻ còn lại cũng vung lên những cây đao kì lạ, lưỡi cong vòng về phía trước tấn công.

Năm tên cường đạo không ngờ sức mạnh đều ngang Hùng Cấp giai vị, chiêu thức lại mùi phần sát tính cuồng dã, mỗi chiêu tung ra đều như lấy mạng đối mạng. Những lưỡi đao quất phát ra tiếng u u tựa quỷ khóc, chém theo những đường cong kì dị, thay nhau bổ liên tục vào ba người Long Khí Môn, chực chờ chém họ thành hàng chục mảnh. Đối với lối đánh cận chiến hung mãnh này, đám Đại Hùng có chút ăn không tiêu, dần dần bên nào thiệt thòi nhìn ra đã biết.

May mắn mấy người Đại Hùng dựa vào chiêu thức tinh mỹ, tiên pháp về sau cũng tranh thủ thi triển được một chút. Ba người lại dựa sát vào nhau, tạm thời coi như vẫn cầm cự được. Nhưng chung quy có cố gắng thì thất bại vẫn chỉ là vấn đề thời gian. Trừ Minh Tuấn là Hùng Cấp đại thành, xem ra còn đỡ, riêng Đại Hùng và Văn Thuận qua mấy khắc thời gian, hơi thở đã bắt đầu nặng nhọc.

Minh Tuấn liếc sang hai bên, thấy đồng bạn sắp chịu không nổi, vội nhắm vào Văn Thuận đang đứng giữa hét to:

- Bắn pháo hiệu.

Văn Thuận hiểu ý lui lại gần mấy xe hàng của đối phương, rút pháo hiệu trong người ra, mà Đại Hùng cùng Minh Tuấn thì bước lên trước che chắn, tận lực ra chiêu đón đỡ để câu giờ.

Đột nhiên, một mũi gai lớn bắn ra từ trong xe hàng đầu tiên, cắm ngập vào lưng Văn Thuận.

Văn Thuận là tu giả Hùng Cấp thuần chính, không ngờ cả một tiếng kêu cũng không phát ra được, cơ thể trong nháy mắt co rút, khô kiệt rồi đổi thành màu nâu xám như gỗ, ngoài da nứt toác ra từng kẽ hở xù xì.

- Là Mộc Hóa Thuật.

- Tế sư Bàn Vụ đã ra tay.

- ...

Không chỉ Đại Hùng và Minh Tuấn bất ngờ, mà ngay cả đám cường đạo kia cũng khựng cả lại, ánh mắt chúng nhìn tới xe hàng hiện lên vài phần sợ hãi.

Một bàn tay gân guốc từ từ mở cánh cửa xe, trên bàn tay, mỗi móng tay đều dài nửa tấc đậm màu xanh đen.

- Không tốt.

- Chạy !

Minh Tuấn và Đại Hùng lập tức cảm giác mối nguy hiểm khôn cùng, không cần thảo luận, đồng thanh hét to rồi vọt nhảy về hai phía chạy trốn.

- Đưa nhỏ cho ta.

Năm gã cường đạo kia định chia người đuổi theo, chợt nghe lão tế sư cất giọng khàn khàn. Ba gã trong đó lưỡng lự rồi nhảy vào rừng đuổi theo Minh

Tuấn, hai gã còn lại đứng chờ lệnh.

Tể sư kia bước ra khỏi xe, tay chân nhăn nhoe nhưng khuôn mặt lại chỉ vừa trung niên, đầu đội một vành vải đỏ có ba sợi lông chim dựng lên phía trước. Hắn quăng một lọ gỗ cho tên hán tử cụt tay.

- Bôi cái này vào. Ngày mai sẽ lên da non. Ngươi nhặt cái tay kia lại, về bản người Dao ta sẽ chế một thủ cho ngươi. Hai ngươi đưa số vũ khí này về bản trước luôn, không cần chờ chúng ta.

Bản Vụ nói ra rất điềm đạm nhưng hán tử trung niên vội cung cúc vâng dạ. Gã nhận lọ thuốc xong cẩn thận bôi xung quanh vết thương. Loại thuốc nhìn như bột của loại cây nào đó được đánh nhão, vừa tiếp xúc với máu liền xì xì nổi bọt rồi trùn lên vết thương. Trong chốc lát máu như bị chặn lại trong mạch, không còn thấy chảy ra nữa. Hắn đi nhặt cánh tay bị chém ban nãy, rồi nhìn về phía tên tể sư vừa cười quạt bay đi, về mặt vẫn chưa hết sùng kính.

Đại Hùng lúc này không biết mình đang bị một thầy cúng của người Dao truy đuổi. Phong Sa Ảnh Bộ dù chỉ sơ thành nhưng cũng được hán thi triển hết mức. Đại Hùng cũng không dám di chuyển trên mặt đất vì sợ lưu lại dấu vết. Hắn chuyển từ cảnh này sang cảnh khác, thỉnh thoảng lại đổi hướng, trong lòng nóng như lửa đốt. Dù hiện giờ chạy được một lúc vẫn chưa thấy ai truy theo, nhưng hán cũng không tin rằng đối phương sẽ thả cho hán chạy tự do mãi.

Quả nhiên chỉ một lát sau, hán đã nghe một tiếng khàn khàn vang vọng khắp khu rừng :

- Thăng nhóc kia, mau ngoan ngoãn chờ ta đến bắt đi. Ta cần lấy máu huyết của ngươi để nuôi độc trùng và làm huyết phù đây.

Không biết tể sư kia còn cách hán bao xa, nhưng nghe cái giọng khàn khàn như phảng phất bên tai này, gai ốc Đại Hùng bất giác nổi đầy mình. Tiếp đó, tiếng gió thổi lá rụng trong rừng vang lên ào ào, càng lúc càng tiến gần, phỏng chừng không lâu có thể sẽ đuổi kịp hán.

“Tể sư ... hình như là một dạng tiên sư của người dân tộc. Nghe nói những thầy cúng này thường sẽ yếu khi cận chiến. Hừ, đã vậy phải liều một phen.”

Đại Hùng đã trở hết tốc lực nhưng vẫn không tránh khỏi việc bị rút ngắn khoảng cách. Đang khi cùng đường chợt lóe lên một suy nghĩ, hán nhanh chóng lựa một chỗ kín đáo để ẩn thân.

Bản Vụ đuổi tới một khoảng rừng thì mất dấu đối phương. Dựa vào cấp độ hai bên, hán tên nhóc đó không thể chạy thoát dễ dàng như thế. Có chăng là kẻ kia đã thu liễm tối đa khí tức rồi ẩn nấp đâu đó. Bản Vụ cười nhạt. Hán tự tin bản thân không chỉ có một hai cách bắt Đại Hùng phải lộ diện.

Đứng trên quạt lông lơ lửng, Bản Vụ thu vào trong mắt tất cả các vị trí đáng nghi. Bởi vì một thầy cúng khi thực hiện ám thuật luôn tốn chút ít thời gian, vì vậy hán không dễ dàng tiếp cận bất cứ chỗ khả nghi nào ngay cả. Sau khi xác nhận xong các vị trí, hán xuất ra một xấp lá bùa có các chữ viết bằng máu. Bản Vụ tung xấp bùa lên, nhìn chúng trôi nổi ổn định trên cao, rồi hai tay nhanh chóng bắt một loạt thủ quyết rồi rậm. Sau đó, theo mỗi lần hán chỉ tay, một đạo bùa lại bay vút tới một mục tiêu, giữa đường huyền hóa thành một hắc trảo to lớn cao tới. Nhất thời trong một lúc, xung quanh Bản Vụ, từng cây cỏ thụ, đá tảng, bụi rậm bị xé tung lên từng mảng.

Trong đám hỗn độn khói bụi mù mịt, Bản Vụ neho mắt nhìn kỹ, chờ con mồi có thể sẽ bất ngờ nhảy ra từ đâu đó. Đáng tiếc là xung quanh vẫn hoàn toàn vắng lặng, dường như thăng nhóc đó đã bốc hơi thành không khí bay đi.

Bản Vụ lại nhếch mép cười. Hán móc ra trong người một cái chân gà luộc màu đen, bỏ vào trong một bát sứ đỏ quạch màu máu khô. Tiếp tục lấy một lá bùa khác ra, hán lầm rầm đọc pháp chú truy tung. Lá bùa trên tay Bản Vụ đột nhiên bùng cháy, được một nửa thì bị ném vào trong lòng bát, đề lên chiếc chân gà. Bản Vụ trầm lặng nhìn chăm chăm vào trong bát, bình tĩnh chờ đợi.

Lá bùa cháy hết rất nhanh. Chân gà màu đen trong lòng bát theo làn khói cuối cùng từ từ bay lên, sau đó huyền hóa thành một con gà trống cổ trắng thân đen kì quái (1). Hai cánh nó vỗ lên phành phạch, đầu hướng về phía lùm cây nơi xa, gáy ò ó o một tiếng.

Bản Vụ hai mắt lóe sáng. Tay phải nhoáng lên bắn một đạo bùa về hướng vừa tìm thấy.

“Oành” một tiếng lớn, bụi cây to bắn tung lên, lộ ra một cửa động cách đó không xa.

“Thằng nhóc này lại trốn vào trong động?”

Bản Vụ hạ xuống đất, một tay xuất ra bốn lá huyết phù, một tay lấy ra mũi gai của loài cây lạ trong rừng, trông không giống mũi gai Mộc Hóa đã giết chết Văn Thuận, rồi từng bước tiếp cận cửa động. Dưới chân hán, đám lá khô của rừng già vang lên từng tiếng gầy gầy rạt rạt xào xạc.

Cái động này khúc khuỷu quanh co, cách cửa động không xa đã nổi nhấp nhô, nhiều chỗ có thể ẩn nấp. Mặc dù Bản Vụ là thầy cúng đã tiếp cận chức Đại Tể Sư trong tộc, đối diện hán chỉ có các tu giả Sư Cấp Đại Thành may ra có khả năng đối chọi, nhưng nhiều năm sống trong rừng sâu đã tập nên cho hán thói quen cẩn trọng.

Bản Vụ xoay cổ tay phóng ra hai lá bùa liên tiếp đánh tới bên trong. Hai con tê giác huyền hóa ra hùng hục chạy tới húc vỡ mấy khối đá cản đường, vừa vụn mở rộng tầm mắt của hán phía trước.

Vẫn chưa có gì lạ.

Xem ra thăng nhóc nhát gan đó hán đã trốn sâu không ít. Hán điềm nhiên quên rằng, hán và Đại Hùng là hai đẳng cấp quá xa nhau. Một cái vung tay của hán đủ để Đại Hùng nát thành bột năm sáu lần.

Bàn Vụ vừa sốt ruột định tiến vào, trong động đã vang lên tiếng gào rú của một con gấu lớn. Mặc dù vậy, hắn vẫn tỏ ra thản nhiên. Cánh rừng này tộc của hắn qua lại đã nhiều lần. Cho dù còn quái thú, cùng lắm chỉ có linh thú hay ma thú cấp thấp là cùng. Những con cấp cao hơn sớm đã bị tộc nhân hắn vây giết lấy tinh hạch từ lâu rồi. Bàn Vụ còn nghĩ “kinh động đám thú này, không chừng sẽ làm chúng nổi điên chém giết thẳng nhóc bên trong một chặp không chừng”. Lúc đó với hắn càng đỡ nhọc công, nhọc sức. Cái hắn cần là máu thịt tươi của tên tiểu tử đó, còn chết hay sống đối với hắn chẳng quan hệ gì.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Diệt Tế Sư

Chẳng bao lâu một con gấu lớn xồng xộc phóng từ trong hang ra. Liếc qua thì quả nhiên là loại ma thú hạ cấp. Loại này Sư Cấp đại thành giải quyết mới ăn thua, mà tên nhóc kia chỉ là Hùng Cấp tiểu thành. “Chênh lệch gần hai cấp” - Bàn Vụ thầm nghĩ - “Chả trách con gấu này làm thịt tên kia nhanh như vậy”.

Bàn Vụ thông thả niệm pháp, đoạn vẫy tay trái về phía trước. Một lá bùa vun vút bay về phía con gấu. Tay hắn chưa ngừng, lại phóng mũi gai nhọn bên phải ra. Hai đòn liên tiếp này là sự phối hợp nhuần nhuyễn của Bàn Vụ nhiều năm. Đừng nói ma thú cấp thấp, ngay cả ma thú cấp cao cũng nhiều lúc bị sa bẫy. Lá bùa kia bất kể có trúng đích hay bị chặn lại đều sẽ nổ mạnh, đồng thời tỏa ra một đám độc khí gây choáng váng đối phương. Loại độc khí này do Đại Tế Sư trong tộc điều chế, tác dụng cực mạnh, ma thú khó có khả năng chống cự. Trong lúc đối thủ đang mờ mịt, tiếp theo mũi nhọn kia sẽ âm thầm bay tới kết thúc tính mạng đối phương. Tộc người Dao nổi tiếng về độc thuật và ám thuật, trong các tộc dân, chỉ có tộc Miêu là may ra có thể so sánh.

Cự hùng thấy là bùa bay đến liền đứng thẳng lên hai chân sau, chân trước vung lên tát một cú như khai sơn phá thạch vào lá bùa phía trước. Bàn Vụ đứng lúc này bắt thủ quyết, hô to một tiếng:

- Phá!

Một tiếng nổ lớn vang lên, áp lực không kém gì đại pháo bắn tới. Trong uy áp của bùa Liệt Hoành, một chi của cự hùng nhảy mất bị đánh nát. Cùng lúc, khói độc đậm đặc màu tím giữa thỉnh không xuất hiện, sau đó cuộn cuộn tỏa ra bao kín lòng động.

Bàn Vụ đắc ý cười nhạt, một chân lập tức bước vào cửa hang, không muốn chân chờ thêm nữa...

- Grào...

- Hự.

Liên tiếp hai âm thanh của một thú, một người vang lên. Bên trong hang, cự hùng bị gai độc cắm vào tim đang rống lên một tiếng trước khi đổ xuống. Mà ngoài cửa hang, Bàn Vụ cũng bị một lưỡi kiếm bất ngờ xuyên thấu qua lồng ngực.

Gã thầy cứng trợn mắt, hai tay nắm chặt lưỡi kiếm thò ra phía trước, cổ xoay đầu nhìn lại phía sau. Sau lưng gã, tên thiếu niên kia người còn vương đầy lá khô, hàm răng nghiến chặt, hai tay đang vận sức, từng bước xoay ngang lưỡi kiếm trong người đối thủ.

Bàn Vụ không ngờ rằng Đại Hùng chẳng nấp trong hang, mà lại ẩn dưới lớp lá khô ngay cạnh cửa động. Bởi gã quá tin tưởng đối phương sẽ tìm một nơi càng kín đáo càng tốt, cuối cùng lại để Đại Hùng đột nhiên vung lên tung ra sát chiêu.

Kể ra Đại Hùng cũng khá mạo hiểm. Hắn trốn dưới một lớp lá khô như vậy, so với việc trốn ở những nơi khác quả thực là hơi sơ hở. Nhưng hắn cũng đoán gã tế sư này sẽ lục tung những nơi tưởng như kín đáo nhất lên đầu tiên, cũng là làm cho dấu vết lá khô do Đại Hùng đảo lộn trở nên bình thường, sau đó gã tế sư sẽ tìm cách tiến vào động này. Đại Hùng qua đám phân rải rác gần hang động đã biết, trong hang chắc chắn có một con cự hùng cấp ma thú sinh sống. Chỉ cần con cự hùng đó tranh thủ khiến gã tế sư này phân tâm một khắc, hắn liền có cơ hội ra tay.

Việc nằm ẩn lách một bên trước cửa hang nhìn như vô tình, thực tế là một phần trong tính toán của Đại Hùng. Dù sao với sức mạnh của một tế sư ngang tầm Sư Cấp đại thành, Bàn Vụ nhiên sẽ nghiêng ngàng bước đến thẳng trước cửa động, chứ không cần núp núp lên bên rìa như những kẻ cấp thấp cỡ Đại Hùng. Điều này cũng vô tình giúp Đại Hùng tránh được việc bị gã tế sư đó dẫm lên người. Độ mềm của da thịt so với độ mềm của lớp lá rừng, chỉ cần là kẻ ở rừng lâu năm tự nhiên sẽ biết.

Đại Hùng đã xoay ngang lưỡi kiếm nửa vòng trong lồng ngực Bàn Vụ, không ngờ gã tế sư này sống dai như đũa, không hề ngã xuống. Chết dưới tay một tên Hùng Cấp tiểu thành là sự sỉ nhục to lớn đối với tên thầy cứng, điều nhục nhã này đủ khiến cho Bàn Vụ nhanh chóng điên cuồng. Một tay vẫn nắm chặt lưỡi kiếm trước ngực, tay kia gã tế sư rút ra một lá huyết phù cổ quái, dán lên mặt lưỡi kiếm.

- Âm thuật chi vật: Quá Nhật Tắt Tử. Khởi huyết tế!

Bàn Vụ rống to một tiếng, phát động ám thuật âm tà nhất nhì trong tộc Dao: dùng máu huyết nguyên rủa chết đối phương. Tăm huyết phù chớp mắt lặn vào trong lưỡi kiếm, liền đó trong Phong Vân Kiếm tỏa ra màn huyết vụ.

Huyết vụ càng đậm thì máu huyết của Bàn Vụ càng bị hút đi nhanh. Gã té sù ngã mặt lên trời gào thét những âm thanh đau đớn như bị lóc thịt rút xương. Đại Hùng trông thấy vậy hoảng hốt buông tay, tiện thời đập mạnh vào chuôi kiếm, đem Phong Vân Kiếm cùng thi thể Bàn Vụ chấn bay ra xa.

Lưỡi kiếm được bao bọc trong huyết vụ đến khi màn sương máu sánh đặc như dịch lỏng thực chất. Lúc này thân thể Bàn Vụ đã nằm im đột nhiên rã ra thành bột. Màn huyết vụ cùng lúc cũng thu nhỏ thật nhanh, rồi kéo dài thành một tia máu, từ chuôi kiếm phóng ra bắn thẳng về phía Đại Hùng.

Đại Hùng vốn đã đề phòng từ trước, liền lộn người sang một bên né tránh, không ngờ tia huyết dịch đó dường như có linh tính, liền vòng lại đuổi theo. Đại Hùng chớp mắt vận lên Phong Sa Ảnh Bộ đảo tẩu, linh khí hộ thân cũng lập tức che phủ khắp người - đây đã là tất cả các tuyệt chiêu cứu mạng mà hắn nắm giữ lúc này.

Tiếp thay, tia máu kia tốc độ không lường được. Hắn mới nhảy được hai ba bước đã bị nó đuổi kịp. Sau lưng Đại Hùng, một cơn đau đớn xuất hiện, rồi như mũi lao trực tiếp đâm thông lên não. Trong cổ gắng cuối cùng, Đại Hùng rút pháo hiệu trong người ra giật mạnh, rồi hai mắt hắn tối sầm, đổ gục xuống không biết gì nữa.

Trải qua không biết bao lâu thời gian, khi Đại Hùng tỉnh lại thì đã thấy mấy vị đồng môn vây quanh, mà chỗ hắn nằm lại là một trong hai chiếc xe dự phòng của đoàn bảo tiêu. Hai cô nàng Hồng Ngọc và Thanh Thủy nước mắt ngấn, nước mắt dài đang ngồi bên, vẻ mặt sứt sùi lo lắng.

Thấy hắn tỉnh dậy, mọi người nhất thời mừng rỡ, nhưng ánh mắt thoáng sau đều nhìn hắn như nhìn kẻ đã chết. Hai cô nàng kia ngồi rầm rức một lúc, lát sau dường như không nhận được, òa khóc rồi nhảy xuống xe chạy đi.

Đại Hùng thử cảm nhận một chút trong cơ thể, thấy mọi thứ khá bình thường, có chăng là khắp người hơi uể oải tí. Nhớ đến tia huyết chủ kia, hắn bật dậy vạch áo, soi gương nhìn phía sau lưng. Ở vị trí huyết chủ tiến vào là một điểm đen bằng đầu ngón tay, từ điểm đen đó tỏa đi khắp lưng hắn những đường hắc tuyến xen nhau như rễ cây, gần như đã che kín hơn nửa lưng.

- Ám thuật chi vật Quá Nhật Tắt Tử của tộc người Dao là một dạng nguyên rủa dùng máu huyết và linh hồn tế sư trước khi chết thực hiện. Ám thuật này chỉ có các tế sư Tinh Cấp (1) đỉnh phong trở lên mới có thể làm được. Sư đệ đã may mắn giết được một gã tế sư, rất tiếc không thoát khỏi chiêu đồng quy vu tận này của hắn.

Hồng Phong sau khi được tiêu sư của Lý gia giải thích một hồi, liền đem những lời này truyền lại cho Đại Hùng. Trong tâm hắn quả thật thấy tiếc cho sư đệ. Với cấp bậc Hùng Cấp tiểu thành như Đại Hùng, diệt sát được một thầy cúng Tinh Cấp ngang với Sư Cấp đại thành quả là một chiến công lừng lẫy, nhưng cuối cùng lại không thoát nổi sát chiêu tối hậu của kẻ địch. Một nhân tài như thế, sau này không chừng cũng chẳng kém đại sư huynh Lam Phong nổi tiếng là bao.

Từ khi nghe Bàn Vụ dẫn phát ám thuật, Đại Hùng đã phần nào đoán ra loại nguyên rủa này có ý nghĩa như thế nào. Ám thuật chi vật thông qua khí tức của chủ nhân lưu trong đồ vật, từ đó phát tán tới chủ thể. Chỉ không ngờ loại ám thuật này bá đạo đến vậy lại rơi vào người mình. Sự uể oải mà hắn đang cảm thấy do ám thuật ăn mòn sức sống trong cơ thể tạo nên.

Nếu có tiên quả ở đây, hẳn là hắn có thể phục hồi lại sinh cơ, không chừng còn dễ dàng áp chế được ám thuật đó một thời gian. Nhưng nơi này cách Long Tinh Thành mấy ngàn dặm, ngay cả Tiểu Bảo bây giờ thức tỉnh rồi bắt đầu bay về Hoàng Liên Thánh Linh, thì khi nó đến tiên viên, hẳn nơi này cũng đã thành cái xác khô rồi. Trên người hắn hiện nay, thứ tiên phẩm mạnh nhất chỉ có tiên liên hạt. Nhưng loại tiên hạt này chủ yếu làm tăng số lượng Long Tiên Khí và ảnh hưởng tới quả trứng trong thần thức, chứ không có tác dụng về trị độc, chống ám thuật. Hắn cũng đã thử kích thích quả trứng vài lần, chịu cho nó đánh cho mấy cú đau đớn, nhưng không thấy tác dụng gì. Hóa ra quả trứng ngọc cũng chưa phải thứ đồ không bệnh gì không chữa được.

Đại Hùng chợt nhớ đến Minh Tuấn, định mở miệng hỏi, thì Hồng Phong như hiểu được ý tứ hắn, liền mở lời:

- Đệ yên tâm. Minh Tuấn dù sao cũng là Hùng Cấp đại thành. Hắn đã kịp phát tín hiệu trước đệ rồi tranh thủ thời gian vừa đánh vừa lui chờ bọn ta tới cứu. Tuy hắn cũng bị thương không ít nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Bọn ta theo chỉ điểm của hắn đã giết được hai tên còn lại kia, cướp về hai xe hàng bị mất của Hoàng Thành Trung.

Đại Hùng thở dài. Ít nhất trong nhóm ba người của hắn, cũng còn có một người sống sót sau ngày mai. Bây giờ có lẽ hắn nên lo nghĩ cho bản thân thì hơn.

- Đệ bất tỉnh được bao lâu rồi?

- Hơn bốn canh giờ. Bởi vì đệ chạy về hướng xa khỏi chúng ta nhiều hơn Minh Tuấn, nên khi chúng ta tìm tới thì đệ đã ngất được một lúc. Từ đó đến nay là ba canh giờ nữa.

- Nếu theo đúng những người biết về ám thuật nguyên rủa này nói, xem ra đệ chỉ còn năm canh giờ nữa thôi. Loại ám thuật này có cách nào giải trừ hay không?

- Cũng có. Theo như người Lý gia nói, nếu đến kịp Tu Tiên Y Đường ở Tuyên Quang, nơi đó có một số tiên sư am hiểu chữa trị các ám thuật nguyên rủa này. Chỉ tiếc là...

- Chỉ tiếc là chúng ta còn cách nơi đó quá xa.

Đại Hùng lắc đầu chán nản tiếp lời. Xem ra không phải hắn không thể giải ám thuật, mà là không kịp giải ám thuật.

Tuy đã vào đến địa phận Tuyên Quang nhưng muốn đến trung tâm của tỉnh cũng phải mất hai ngày nữa. Dù sao Tuyên Quang cũng là khu vùng cao toàn đường núi là chính, đi lại đều không thuận tiện. Cho dù có hấn cưỡi Quỷ Diện Kỳ Đà cũng chỉ nhanh thêm nửa thời gian là cùng. Đại Hùng chỉ còn hơn nửa ngày. Nhìn tới lui trong đoàn lại không có tiêu sư nào mang pháp khí hay kỳ thú phi hành. Càng nghĩ lại càng thấy chán đời.

Hồng Phong nhìn vị tiểu đệ đồng môn này cũng không biết an ủi ra sao. Nghe nói ám thuật này nếu không giải kịp thì chắc chắn phải chết. Mà lúc chết cũng cực kỳ đau đớn, hình như còn vài biến đổi xảy ra trên cơ thể, hành hạ người bị nguyên rủa như chịu cực hình hạ ngục. Sư đệ trước mắt còn nói chuyện bình thường, đến ngày mai đã là cái xác không hồn. Hồng Phong khi trở về cũng không biết phải báo lại với sư môn thế nào cho phải.

Hai huynh đệ ngồi trầm ngâm trong xe, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ. Chợt bên ngoài có tiếng nói như oanh vàng.

- Tiểu nữ Thanh Mai đến thăm Hùng thiếu hiệp. Chẳng hay có tiện lên xe chăng?

- Mời Nhị tiểu thư tự nhiên.

Đại Hùng khoác vội áo vào, cất giọng hỏi đáp. Một thiếu nữ độ mười chín tuổi khẽ vén rèm bước lên.

Không biết có phải linh khí của ngọn núi nơi Lý gia cư ngụ cực tốt hay không, mà không chỉ thanh trà của Lý gia hương vị tuyệt hảo, ngay cả vị Nhị tiểu thư này cũng xinh đẹp như hoa, tính cách hòa nhã, rất được lòng mọi người. Đại Hùng vì nghe nàng ta đến thăm, trong lòng không khỏi có vài phần cảm kích.

Bởi vì đây là xe nghỉ thay phiên cho đoàn bảo tiêu nên trong xe khá rộng. Thanh Mai nhã nhặn ngồi ở một bên ghế đối diện, mỉm cười nhìn Đại Hùng. Nhìn sắc mặt của Đại Hùng dường như quá tệ, nàng liền hỏi thăm:

- Thiếu hiệp cảm thấy ra sao rồi?

- Hiện giờ trong cơ thể tại hạ không có vấn đề gì, chỉ là hơi mệt mỏi một chút.

Đại Hùng cũng không giấu diếm tí nào, mà triệu chứng của người dính phải ám thuật này, e rằng người Lý gia còn thông hiểu hơn hẳn nhiều.

- Có lẽ ám thuật bắt đầu phát tác, dần hút đi sinh lực trong cơ thể, nên thiếu hiệp mới cảm thấy như vậy. Qua hai canh giờ nữa, sợ là sẽ bắt đầu xuất hiện cảm giác đau đớn. Tiếp theo có thể chân khí nghịch hành, máu huyết đảo lộn. Đến khi cuối kỳ thì cơ thể cuồng trướng, cơ nhục nứt vỡ rồi rơi ra khỏi khung xương. Lúc đó đau đớn so với vạn đao lăng trì cũng chẳng kém bao nhiêu.

- Ha ha, xem ra tại hạ không có khả năng hưởng một sự ra đi yên bình rồi đây.

Đại Hùng nghe Thanh Mai miêu tả tình trạng sắp tới của mình, trong lòng không khỏi rung mình, khó nhọc cười khan hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Sống Sốt

Thanh Mai bình tĩnh nói tiếp.

- Trước đây vài vị cao thủ tu giới có hiềm khích với Dao tộc nên cùng tề sư của họ giao chiến. Kết quả dù thắng cũng không thoát khỏi ám thuật nguyên rủa này. Bởi vậy những triệu chứng lúc cuối cùng cũng đã được nhiều người chứng thực.

Đại Hùng âm thầm than thở. “Cho dù như vậy, cô cũng đâu cần miêu tả chi tiết thế chứ. Thà ta không biết, có phải đỡ chịu suy nghĩ dày vò thêm hai canh giờ nữa không?”

Thanh Mai dường như đoán được suy nghĩ của Đại Hùng, tay ngọc vén làn tóc mai về phía sau tai, thùng thảng:

- Tự dối mình sao bằng hiểu rõ sự thật hơn một chút. Tâm lý có đề phòng thì mới chủ động tìm phương pháp giảm thiểu đau đớn xuống được.

Đại Hùng lắc đầu ngao ngán.

- Có cách sao? E rằng có khi tự sát trước khi triệu chứng hoàn toàn bộc phát mới là giải pháp duy nhất.

Ở bên cạnh, Hồng Phong cũng kinh hãi than:

- Dao tộc đáng sợ thật. Chỉ cần tể sư họ xuất chiến, ít nhất cũng kéo được một người của đối phương xuống mồ.

- Đây cũng là lý do tại sao Dao tộc hoành hành nhiều năm ở giao giới hai tỉnh Tuyên – Thái mà các tu môn lớn cũng không dám đàn áp, dù thực tế tộc Dao không phải là quá lớn so với các tộc Thủy, Sán Dìu, Mông... khác. Chẳng qua các cao thủ cũng không dám liều mình khi biết kiểu gì cũng sẽ hy sinh.

Đại Hùng mở to đôi mắt lên.

- Nếu có tiên sư thông thạo giải ám thuật đi kèm không phải sẽ giải quyết vấn đề được sao?

- Việc này nào có dễ như thiếu hiệp nghĩ.

Nhị tiểu thư Lý gia lắc đầu.

- Muốn giải hết ám thuật nguyên rủa cần có tiên sư Long Cấp trở lên, còn phải tiến hành chữa trị năm ngày liên tục mới xong. Sự hy sinh của một tể sư Tỉnh Cấp đầu phải dễ dàng uống phí. Trong khi đó, nếu chiến đấu với quy mô lớn để ép tộc Dao chịu theo quy tắc giới giang hồ, chắc chắn sẽ đụng phải số lượng lớn hơn các thầy cúng tham chiến. Lúc đó có muốn cứu cũng khó mà đủ người chữa trị đó.

Thanh Mai che miệng cười hàm tiếu. Nhị tiểu thư nhà họ Lý tuổi tác tuy không cao nhưng xem ra kiến thức cũng không thấp. Chả trách Lý gia có thể đề nghị quản lý việc tiêu thụ hàng của gia tộc trong cả tỉnh Tuyên Quang. Bất quá thấy nàng tự nhiên vui vẻ khi đi thăm một người sắp chết như Đại Hùng, hẳn không khỏi chột dạ.

- Thanh Mai tiểu thư hôm nay đến thăm tại hạ, chắc không phải để bàn việc bình ổn khu vực giao giới tỉnh Tuyên Quang này chứ?

Thanh Mai nhẹ cúi đầu xuống:

- Hi hi, tiểu nữ thất lễ. Vấn đề sơn tặc tộc Dao đã có nhiều năm, gây ảnh hưởng tới việc kinh doanh của bốn tộc. Tiểu nữ cũng từng suy nghĩ qua hơi nhiều nên mới lạm bàn. Còn về việc tiểu nữ thăm thiếu hiệp hôm nay vốn là để khuyên thiếu hiệp cứ bình tâm.

- Chẳng lẽ tiểu thư có cách khắc chế ám thuật trên người tại hạ hay sao ?

Nghe Thanh Mai chứng thực suy nghĩ của mình, Đại Hùng không khỏi mừng khắp khối, lời nói không kiềm chế bật ra khỏi miệng.

Thanh Mai ý tứ nhìn hắn, khóe miệng lộ ra hàm răng trắng tinh đều đặn:

- Chẳng lẽ thiếu hiệp quen Lý gia nhà ta nổi tiếng nhất là loại trà gì hay sao?

- Bạch Thanh Trà! Nhưng theo như tại hạ biết thì chuyến hàng này vốn không chở Bạch Thanh Trà ?

- Đúng là hàng giao cho khách thì không, nhưng không có nghĩa là trên người ta không có. Dù sao cũng có thể cấp cho thiếu hiệp một lượng trà, đủ để làm chậm thời điểm phát tác của ám thuật này thêm một tuần nữa.

Đại Hùng nghe vậy mừng rỡ, nhưng tiếp theo lại rầu rĩ.

- Một lượng trà cực phẩm giá một vạn lượng vàng. Cho dù có đổi ra linh thạch cấp thấp cũng trị giá tới một ngàn viên. Trên người tại hạ lúc này không có nhiều linh thạch đến thế.

Thanh Mai che miệng cười.

- Thiếu hiệp đừng lo. Số trà này đã có người khác trả thay cho thiếu hiệp.

Đại Hùng ngó ra.

- Là vị ân nhân nào hảo tâm quá vậy?

- Chính là Hoàng Thành Trung – Hoàng lão gia đó thôi. Thiếu hiệp đừng quên hai xe hàng mà các vị đồng môn của thiếu hiệp đã đoạt lại được. Trong đó đều là các vũ khí ám pháp, tính ra cũng trị giá đến khoảng năm sáu vạn lượng vàng. Trả một vạn lượng thay cho công tử, sợ rằng Hoàng lão vẫn còn mừng chán ấy chứ. Huống chi, thiếu hiệp có công diệt sát một sơn tặc là tể sư Tỉnh Cấp đỉnh phong như vậy, Lý gia ta còn chưa có keo kiệt đến mức không báo đáp gì cho thiếu hiệp.

Ý đồ cướp thêm hàng nhà họ Lý của đám sơn tặc chắc Minh Tuấn đã kể lại cho Thanh Mai biết, nếu không nàng ta đã không nói như vậy. Đại Hùng đương nhiên nhanh nhẩu nhận ngay sự “báo đáp” đó. Có thể sống được mà không chịu nhận là ngu. Huống chi thực tế, cho dù có phải vay trước trả sau thì hẳn cũng gặt đầu ngay như gà mổ thóc, nói gì đến chuyện còn được dùng miễn phí như vậy.

- Vậy tại hạ xin chân thành cảm tạ. Dù sao cái mạng này tại hạ vẫn còn muốn dùng thêm bảy tám chục năm nữa là ít, chưa muốn phí phạm nó sớm quá.

Đại Hùng hiểu ra vấn đề, cười toét miệng chấp nhận, cũng không còn áy náy gì nữa.

Trò chuyện thăm hỏi thêm một chút, Thanh Mai liền sai người mang Bạch Thanh Trà đã nấu lên cho Đại Hùng uống, tranh thủ trước khi cảm giác đau đớn đầu tiên do ám thuật bùng phát hành hạ hắn. Thật tiếc cho loại trà cực phẩm của Lý gia, tuy rất trân trọng nó nhưng Đại Hùng lại không có thời gian chậm rãi thưởng thức. Hắn vội lấy từng bát trà tươi uống như sắp chết khát, lòng chỉ sợ không kịp giờ. Dù sao Thanh Mai miêu tả triệu chứng khi phát tác quá mức kinh khủng. Loại đau đớn ấy, tin chắc không ai có gan mong xảy ra trên người mình rồi đem tích lũy làm kinh nghiệm.

Mãi đến lượt nước trà thứ tư Đại Hùng mới thông thả lại một chút. Theo Thanh Mai thì chỉ cần ba lượt đầu đã đủ để Bạch Thanh Trà phát huy tác dụng kiềm bệnh rồi. Lượt sái cuối chẳng qua là hân tiếu mà pha lại nhằm nháp cho vui thôi. Dù sao để cho chắc chắn, cuối cùng đến bã lá Bạch Thanh Trà hắn cũng không tha, toàn bộ nuốt hết vào bụng. Đương nhiên hành động này quả thật không đẹp mắt cho lắm, khiến cho lòng hâm mộ của Thanh Mai đối với “vị thiếu niên anh hùng hạ tế sư” bị giảm tụt xuống mấy phần. Nhưng Đại Hùng thì mặc kệ. Sau lưng hắn còn một đồng hoài bão còn muốn làm, mà trước nay, hắn vẫn chưa nghe có kẻ nào chết rồi còn tạo nên được sự nghiệp bao giờ.

Bạch Thanh Trà không hổ với danh tiếng vốn có. Độ chừng một khắc sau khi Đại Hùng dùng hết, hắn có thể cảm nhận được từ trong nội thể một luồng khí ấm từng bước lan tỏa ra khắp toàn thân. Tại mỗi vị trí đau trên cơ thể, luồng khí ấm này lần lượt bao bọc lại, tạo thành một lớp màng khí ấm, giống như ngăn chặn cảm giác lan truyền từ vết thương lên đại não, làm cho Đại Hùng cảm giác giống như chưa từng tham gia một trận chiến thập tử nhất sinh nào vậy.

Trên lưng Đại Hùng, bởi vì những ám chú đã lan ra như mạng nhện che phủ khắp nơi, luồng khí ấm kia liền trườn lên toàn bộ lưng hắn, khiến Đại Hùng cảm giác như mình đang bước sau lưng một túi da bò thổi đầy hơi. Khi hắn thử đặt lưng xuống giường, lớp da lưng mất cảm giác làm hắn tưởng như ai đó vừa trải thêm lên đó một lớp đệm bông dày mềm mại.

Tuy là đã giảm bớt áp lực, Đại Hùng vẫn không khỏi hồi hộp trong suốt năm canh giờ tiếp theo. Con người khi biết mình đang trải qua thời khắc mà đáng lẽ phải chết, sự tò mò và hồi hộp đó quả không thể ngăn được. Huống chi, hắn còn chưa hết lo lắng về sự bộc phát ra của ám thuật nguyên rủa. Nhờ chưa chết, nhưng còn đau đớn... Sự hành hạ nếu xảy ra chắc gì hắn đã thừa nhận nổi.

May mắn, sự ngăn chặn cảm giác của Bạch Thanh Trà quả thực rất thần diệu. Mặc dù Đại Hùng đứng trước gương có thể nhìn thấy từng mảng da trên của mình bị ám văn hút đi sinh khí tới mức nhăn nheo, khô nứt như vỏ cây lâu năm sau lưng, làm hở ra từng thớ thịt đỏ bên trong các kẽ nứt. Nhưng cảm giác đau, thậm chí là nhói lên, cũng không hề xảy ra.

Suốt thời gian này, trong xe, ngoại trừ Minh Tuấn đang hôn mê ra thì chỉ còn mình hắn, vì vậy sự đáng sợ xảy ra trên lưng cũng chỉ mình hắn biết. Nơi duy nhất trên lưng hắn mà da thịt không bị hoại tử chỉ có một nơi – khu vực ký hiệu có Tiểu Bảo đang ngủ say. Cấp bậc như nó, ám thuật của thầy cúng Tinh cấp còn chưa đủ sức tạo thành uy hiếp.

Quá trình hoại tử tuy vẫn diễn ra, nhưng dưới tác dụng của Bạch Thanh Trà, nó không thể hoàn toàn phát tác. Cho dù da thịt sau lưng Đại Hùng đã nứt nẻ như chân ruộng bị hạn hán lâu năm, rốt cuộc cũng chưa có khối thịt nào rời ra khỏi khung xương.

Đại Hùng nhận thấy quá trình hoại tử đã dừng lại trên lưng, không khỏi thở phào một hơi. Dù sao nếu triệu chứng này mà lan tràn ra toàn thân thì cũng quá mức kinh dị. Bất cứ ai cũng không muốn mình trông như một cây ma biết đi bao giờ.

Đại Hùng sau khi uống Bạch Thanh Trà hắn sẽ đủ thời gian tìm người giải ám thuật. Hắn không quen nằm mãi trên xe, ngày hôm sau đã băng kín phần thân thật chặt chẽ rồi xuống xe đi lại một chút cho đỡ cuồng chân. Trong đội ngũ, chỉ có Minh Tuấn bị thương hơi nhiều nên vẫn cần điều dưỡng tiếp. Thương tích cỡ đó muốn khỏi, không có một hai tuần e là khó mà xong.

Trong lúc Đại Hùng bận giải quyết nguy cơ phát tác của ám thuật thì đoàn bảo tiêu vẫn tiếp tục tiến lên phía trước. Do chuyện sơn tặc của tộc Dao nên Hồng Phong không dám để các đồng môn đi quá xa so với đoàn xe nữa. Một phần lo còn nhiều đồng bọn của chúng chưa xuất hiện, một phần để đề hỗ trợ qua lại với đội bảo tiêu của Lý gia.

Hộ tiêu của Hoàng lão sớm cũng đến tiếp ứng. Tin tức vũ khí ám pháp bị cướp cũng được đưa về cùng làm số người đến hỗ trợ lên đến gần 30 người. Dù sao số hàng gộp chung bây giờ giá trị cũng khá lớn, lại thêm việc giết được tế sư của tộc Dao cũng được Thanh Mai dùng chim nhạn đưa tin khiến Hoàng Thành Trung càng muốn gia tăng độ an toàn cho hàng hóa của mình.

.....

Tại dinh thự xa hoa của lão cự phú họ Hoàng, một đám người hầu kẻ hạ ra vào nườm nượp. Tuy chỉ là cự phú vùng cao nhưng xem ra sản nghiệp của Hoàng lão đủ để khiến nhiều phú hộ dưới đồng bằng ghen tị đến phát khóc. Tiệc mừng đón khách được tổ chức trong một đại sảnh rộng nửa mẫu (1), hai bên màn lụa, rèm nhung che lại, đèn ngọc đủ màu, thị nữ, thị vệ san sát. Nhìn có phần giống như trọc phú khoe của hơn là tiếp đón đối tác kinh doanh.

Hoàng lão gia lấy lại được số vũ khí ám pháp giá trị lớn, mừng rỡ như vừa sinh quý tử, lập tức mở tiệc này thiết đãi cả đoàn hộ tiêu nhà họ Lý. Đương nhiên, việc cướp lại số hàng này, công đầu là của Đại Hùng. Hoàng Thành Trung vì thế liền năm lần bảy lượt mời Đại Hùng lên ngồi ngang hàng với mình và Lý Thanh Mai khiến Đại Hùng không thể từ chối.

Đại Hùng trong lòng không thích thú lắm. Chưa nói đến việc vừa tới nơi, chưa nghỉ ngơi được bao lâu, mà bản thân hắn sinh trưởng ở môi trường bình dân, mấy cái tiệc tùng kiểu cách thế này có chút không hợp khẩu vị cho lắm, chẳng qua còn có việc cần nhờ vả nên hắn đành nhẫn nhịn.

Sau khi cần rãng uống vài ngụm rượu chào bàn do Hoàng Thành Trung đích thân mời, mặt Đại Hùng đã đỏ như mặt trời giữa trưa. Lúc này đã có cái bình phong đường đường chính chính như vậy, Đại Hùng giả giọng lèm bèm quay sang lão Hoàng:

- Hoàng lão, rất xin lỗi, nhưng tôi không thể uống thêm nữa. Tầm lượng tôi quá kém, là do cha tôi di truyền xuống. Xin phép dừng uống vậy.

Hoàng Thành Trung cười ha hả, vỗ vai Đại Hùng :

- Thiếu hiệp đừng khách khí. Ta biết các vị trong tiên môn rèn công, luyện khí. Pháp thuật dời non lấp bể, hóa rượu thành nước dễ như trở bàn tay. Mấy chén rượu nhạt này sao có thể khiến thiếu hiệp say được ? Hay là chén nhà ta rượu nhạt, chén bé ? Người đâu? Mang ngay mấy chén rượu cần loại lớn ta cất dưới hầm lên đây, tiện thể thay mấy bát ngọc to nữa nhé !

Đại Hùng nghe thấy tá hỏa, vội xua tay :

- Ấy, đừng lấy, đừng lấy !

Nhìn thấy mặt Hoàng Thành Trung có vẻ không vui, Đại Hùng vội hạ giọng nhắc nhở:

- Lão Hoàng, không phải tôi cố ý. Mà quả thực tầm lượng tôi rất kém. Lúc vào Long Khí Môn cũng hầu như không có thời gian uống rượu, bởi vậy đâu có để ý học thuật giải rượu làm gì. Bữa tiệc rượu này xin phép khất lại vậy. Nếu ông có lòng chiếu cố, xin giới thiệu tôi với Tu Tiên Y Đường tại Tuyên Quang này là đủ.

Đại Hùng trước đây cũng từng đi lại trong giang hồ, cái quy luật nhờ thổ địa vẫn linh hơn tự nhiên là nắm rõ. Mặc Tu Tiên Y Đường thì ai từng đến Tuyên Quang đều biết, nhưng có lời giới thiệu của Hoàng lão với Tu Tiên Y Đường, khẳng định sự nhiệt tình chữa trị sẽ tăng lên mấy lần. Dù sao Hoàng Thành Trung cũng nuôi một đội ngũ bảo tiêu hùng hậu, Tu Tiên Y Đường khẳng định là chỗ mà hắn thường xuyên phải kết giao. Nhờ qua mối quen biết này hắn sẽ không tệ.

Hoàng lão vỗ trán làm ra vẻ sức nhớ ra:

- Xin lỗi, ta thật là vô ý. Thiếu hiệp đã bị thụ thương như vậy, chắc chắn là không còn tâm tư nào mà dự tiệc nữa. Ngoài ra, thiếu hiệp tuổi còn trẻ vậy mà đã có thể xông pha giết chết thầy cúng Bàn Vụ, hắn cũng là người một lòng khắc khổ tu tiên, không tham thú hưởng thụ của người thường. Thôi được, để ta đưa cho thiếu hiệp thẻ bài này. Ngay chiều nay, người của ta đưa thiếu hiệp tới Tu Tiên Y Đường gặp Tiên y Nông Lâm Thụ. Có thẻ bài này, việc của thiếu hiệp hắn là sẽ suôn sẻ. Đừng quá lo.

Đại Hùng suy nghĩ nửa thì phì cười. Khắc khổ tu tiên? Không tham hưởng thụ? Nếu Hoàng Thành Trung mà biết hắn từ khi vào nội môn hầu như chỉ lo chế thuốc để kiếm tiền là chính, mà thuốc hắn chế ra cũng toàn loại cải tạo mùi vị để uống đỡ khó hơn, không biết lão sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Tuy nghĩ như vậy, Đại Hùng cũng không thể không làm ra bộ cảm kích để che dấu suy nghĩ thật, trong lúc hai tay cẩn thận nhận lấy thẻ bài mà Hoàng lão đưa cho.

“Chiều nay phải mau tới Tu Tiên Y Đường một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Nông Lâm Thụ

Mới đầu giờ chiều, Đại Hùng đã giục gia nhân của lão Hoàng đưa đến Tu Tiên Y Đường. Việc liên quan tới sự sống còn của bản thân, Đại Hùng không dám bê trễ.

Tu Tiên Y Đường nằm không xa trung tâm của Tuyên Quang, trên mấy quả đồi lớn. Người chọn địa thế này hẳn là tay rành rẽ về mặt phong thủy. Từ cách bố trí khuôn viên tới hướng nắng, hướng gió đều tạo cho người tới đây một cảm giác thư thái hài hòa. Cầu trúc, suối nhỏ, ghề đá, giả sơn – không gian thơ mộng như vậy, nếu như nói đây là chốn văn nhân, mặc khách lui tới, e cũng làm cho người ta tin sái cổ.

Đại Hùng hứng thú nhìn ra xung quanh.

Trong khuôn viên Y Đường, từng cây cổ thụ lặng lẽ nghiêng mình phủ xuống bóng mát rộng lớn. Năm vườn thảo dược với mấy trăm loại thuốc được phân bố như năm cánh hoa nở xòe ra nằm chen vào giữa những hàng cây cổ thụ đó. Mỗi “cánh hoa” lại sặc sỡ đủ mọi loại cây dược liệu chen nhau khoe sắc. Chẳng qua , theo như lời gia nhân của lão Hoàng thì mấy vườn dược liệu này chỉ toàn loại thảo dược cấp thấp và cấp trung. Còn mấy thảo dược quý giá đương nhiên sẽ không trồng lộ ra trước mặt người ngoài như vậy được, mà phải chọn chỗ có linh khí tốt, kèm theo lực lượng bảo vệ nghiêm ngặt.

Theo dẫn đường của gia nhân lão Hoàng, cả hai bước lên một kiến trúc bằng gỗ đầu tiên sau cổng vào. Trong kiến trúc này có mấy cô sơn nữ phụ trách việc tiếp bệnh nhân cũng như liên hệ với các y sư. Sau khi Đại Hùng xuất trình thẻ bài của Hoàng Thành Trung, một nàng phụ trách tiếp tân vội vàng phân

phó người mang thẻ đi trước báo, còn một người khác thì thùng thủng dẫn Đại Hùng tới nơi ở của Tiên y Nông Lâm Thụ.

Tu Tiên Y Đường gồm hơn trăm căn nhà sàn – loại kiến trúc đặc thù của người dân khu vực miền núi. Do sinh sống ở rừng núi, từ xưa người dân tộc tại đây đã thiết kế loại nhà với cột chống cao, sàn nhà cách mặt đất từ 1-2 thước để phòng nước lũ và phòng thú dữ. Người dẫn đường đưa Đại Hùng xuyên qua một con đường lát đá khá dài mới tới một quần thể - bao gồm những căn nhà đồ sộ hơn hẳn những nhóm nhà xung quanh.

Tại chân cầu thang của một nhà sàn biệt lập, người dẫn đường cung kính cúi đầu:

- Mời ngài lên trên nhà, tiên y hiện đang nghỉ ở trên đó.
- Xin lỗi đã làm phiền.

Đại Hùng cảm tạ một câu rồi nhẹ nhàng cất bước đi lên. Mấy vị thầy thuốc cao tay đa phần là khó tính. Vì cái mạng của mình, Đại Hùng không thể không có chút cẩn thận.

- Là Đại Hùng?

Đại Hùng vừa ló đầu qua khung cửa, một giọng nói trầm tĩnh đã vang lên.

Đại Hùng ngược đầu. Trong gian phòng gỗ rộng rãi, trên cái võng mắc gần cửa sổ, một ông lão râu trắng dài tới ngực, tay cầm một quyển sách về dược thảo đang nghiêm nghị nhìn hắn.

Đại Hùng vội cung kính:

- Tiên y Nông Lâm Thụ, chính là văn bối.

Lâm Thụ gật đầu, đôi mắt hòa nhã hơn một chút. Đa phần những người có việc phải cầu lão đều cung kính như vậy, nhưng có vài dạng bệnh nhân đặc thù, tí như vài tu giả Long cấp đại thành, hoặc 1 ít đám con cháu nhà quyền thế, vẫn quen có cái ngạo khí bốc đồng. Đại Hùng mang theo thẻ bài giới thiệu của Hoàng lão tới, theo suy đoán của Lâm Thụ, vị thế hẳn không kém. Vì vậy, thấy Đại Hùng tỏ vẻ tôn kính, Lâm Thụ cũng hài lòng.

- Người trẻ tuổi, ngồi xuống đi. Người xin gặp đích danh ta là có việc gì?

Đại Hùng bước tới vài bước ngồi xuống một cái đôn gỗ hình dáng như từ một gốc cây lim cưa ra.

- Thừa Tiên y, tiểu bối gặp phải nan y nên muốn nhờ Tiên y chữa trị.
- Ha ha, đương nhiên là nan y rồi. Nếu là bệnh vặt, sao phải cần tới ta ra tay chứ.

Khóe mắt Nông Lâm Thụ ánh lên một chút đắc ý.

- Nói đi, là bệnh gì? Người cứ yên tâm, những thứ như u nang, quái tật, rối loạn linh lực gì gì đó mà thiên hạ hoảng sợ, ta đều có thể giải quyết phần lớn.

Đại Hùng thận trọng nhìn Nông Lâm Thụ:

- Tiên y, ta tới xin người giải ám thuật nguyên rủa.
- Ám thuật nguyên rủa sao?

Tiên y Nông Lâm Thụ gật mình. Ám thuật nguyên rủa đa số các dân tộc thiểu số đều có vài chiêu. Đây gần như là đặc điểm chung của các dân tộc trung du miền núi. Tuy nhiên các chiêu số này mỗi dân tộc lại có phương thức thi triển khác nhau, hiệu quả cũng khác nhau. Ở đất Tuyên Quang có các sắc dân Tày, Nùng, Mường, Sán Dìu, Dao, Thủy. Số lượng ám thuật có đến hàng ngàn, hàng vạn loại, trong đó loại nguyên rủa cũng phải đến trên năm trăm. Nông Lâm Thụ bản thân là một người Tày, nghiên cứu về ám thuật đã nhiều năm, thành tựu cực cao, được gọi là Tiên Y, song lão cũng chưa dám tự đắc mà cho rằng mình có thể chữa được mọi loại ám thuật nguyên rủa.

Nông Lâm Thụ trong nháy mắt liền khôi phục được sự bình tĩnh. Lão đặt quyển sách xuống mặt bàn, nghiêm túc nhìn Đại Hùng:

- Người trúng phải ám thuật nguyên rủa nào?
- Quá Nhặt Tắt Từ.
- Mới phát sinh?
- Văn bối bị ba ngày trước đây.
- Không lý nào!

Nông Lâm Thụ gần như nhảy ra khỏi võng.

- Quá Nhật Tắt Tử - qua một ngày là phải chết nếu không kịp giải thuật. Ngươi đã ba ngày rồi thì không thể là ám thuật nguyên rủa đó được.

Đại Hùng gượng cười:

- Theo lý là như thế, nhưng vẫn bối đã uống qua Bạch Thanh Trà ngay sau đó.

- Ra là vậy.

Nông Lâm Thụ vuốt chòm râu bạc trắng gật gù:

- Ta còn tưởng ngươi có thể chống nổi uy lực của thuật nguyên rủa đó chứ - thế thì quá biến thái rồi. Ngươi tới gần đây cho ta xem

Đại Hùng đứng dậy đi về phía Nông Lâm Thụ, khi còn cách một cái bàn thì Lâm Thụ phát tay ra hiệu cho Đại Hùng ngừng lại, sau đó một luồng linh lực từ ngón tay lão bắn ra nhập vào cơ thể Đại Hùng.

Luồng linh lực ban đầu chỉ nhỏ như sợi tơ, nhưng sau khi vào cơ thể Đại Hùng xong, nó bắt đầu chia nhánh liên tục, thoáng chốc đã phình to rồi chia ra hơn một trăm nhánh tỏa ra khắp cơ thể Đại Hùng để dò xét, cả khí cung cũng lướt qua mấy lần.

“Long Cấp quả nhiên bá đạo. Một sợi linh lực mà có thể mạnh mẽ như vậy. So với mình thì chênh lệch như sa mạc với hạt cát vậy.” Đại Hùng thầm thán phục.

Nông Lâm Thụ ban đầu cũng chỉ tiến hành dò xét tình trạng cơ thể Đại Hùng để đo mức độ phát tác của thuật nguyên rủa, sau khi dò xét qua khí cung của Đại Hùng vài lần, khuôn mặt của lão tỏ ra kinh ngạc.

- Không ngờ ngươi mới chỉ là Hùng cấp tiểu thành.

Muốn thi triển Quá Nhật Tắt Tử, cấp bậc của thầy cúng phải đạt tới mức Tinh cấp – tức là tương đương với Sur Cấp của người tu tiên bình thường. Với mức độ bá đạo của ám thuật nguyên rủa trên người Đại Hùng, dù có Bạch Thanh Trà kiềm chế vẫn thể hiện tác hại lên hầu hết mạng lung của hắn, Nông Lâm Thụ đoán rằng kẻ thi triển ám thuật cũng phải ngang với Sur Cấp đại thành là ít. Một kẻ mới Hùng Cấp tiểu thành lại có thể khiến cho thầy cúng ngang với Sur Cấp đại thành hy sinh sinh mạng để thi triển ám thuật tối cao. Đây là điều đáng kinh hãi bậc nào.

Nông Lâm Thụ mặt đầy hứng thú:

- Kể cho ta nghe tình huống ngươi bị nguyên rủa ra sao.

.....

Sau khi lắng nghe Đại Hùng thuật lại, Nông Lâm thụ gật gù:

- Ra là vậy. Tên Bàn Vụ này cũng khá nhiều tai tiếng tại đất Tuyên Quang, nhưng không thể không công nhận bản lĩnh của hắn, phỏng chừng không bao lâu nữa cũng có thể đột phá vào Long Cấp. Ngươi đường đường chỉ là một tên Hùng Cấp tiểu thành mà có thể diệt sát được hắn – đây không phải là may mắn tầm thường, mà phải nói là phúc tổ 70 đời để lại. Nếu Bàn Vụ không quá kiêu căng, chỉ cần hắn phóng ra vòng linh lực bảo vệ thân thể, ngươi cũng đừng hòng mong đụng đến một sợi lông của hắn.

- Văn bối sống sót hoàn toàn nhờ may mắn.

Đại Hùng khiêm tốn đáp. Hắn cũng hiểu mình lần này thực là đã dạo chơi qua cửa Âm Ty vài vòng rồi quay lại.

- Thật ra, ngươi cũng có vài phần bản lĩnh.

Nông Lâm Thụ khoát tay.

- Đứng trước mặt người chênh lệch hơn hai cấp bậc, chỉ cần uy thế của đối phương cũng đủ đánh tan ý chí của người thường rồi. Ngươi còn có thể tỉnh táo tính toán mưu kế - ý chí này không phải loại người có chí cầu sinh cực mạnh tuyệt không làm được. Ngươi cũng không tầm thường đâu.

- Tiên y quá khen.

- Được rồi. Cái Xuân đâu?

- Dạ, có cháu.

Từ bên trong khép nép bước ra một cô sơn nữ trẻ, làn da màu nâu khỏe mạnh, tóc thắt bím hai bên, trên đầu buộc một vành khăn bằng thổ cẩm.

- Cháu ra báo với mấy lão quản lý Tu Tiên Y Đường là trong vòng 5 ngày tới, già sẽ không tiếp bệnh nhân nhé.

- Vâng, thưa ông.

Dân tộc miền núi, người lớn tuổi thường xưng là “già”. Trưởng làng được gọi là “già làng”. Đại Hùng đã từng nghe nói qua nên chỉ hơi thấy lạ tai một chút

mà thôi.

- Vào, vào trong để ta tiến hành giải thuật ngay. Âm thuật này phải làm nhanh. Càng sớm càng tốt.

Nông Lâm Thụ dẫn Đại Hùng đi xuyên qua dãy hành lang bằng gỗ dài dằng dặc. Một ngôi nhà sàn này, diện tích phải đến mấy mẫu, chưa kể khuôn viên bao quanh. Cấu trúc gỗ của ngôi nhà khắp nơi ánh lên sắc đen của gỗ lim hoặc là vân hồng của gỗ đào. Trên đường đi có nhiều ngã rẽ vào các căn phòng khác nhau, trong đó nhiều phòng trưng bày nhiều dụng cụ đặc trưng của người miền núi như cung nỏ, đao kiếm, nhạc khí cồng chiêng, thậm chí còn có mấy phòng lớn treo xương đầu, sừng lớn, da ma thú hiếm nữa. Nơi ở của y sư bậc Long Cấp, hiển nhiên vẫn không thiếu biểu hiện của một cường giả.

Đến một căn phòng gần cuối trong dãy hành lang, Nông Lâm Thụ rẽ vào một căn phòng che rèm vải, rộng chừng tám thước. Trong phòng khá kín, ánh sáng hoàn toàn dựa vào mấy ngọn đèn leo lét ở bốn góc.

Nông Lâm Thụ dẫn Đại Hùng vào giữa phòng, trên sàn lúc này có khắc sẵn một đồ hình bằng ngôn ngữ kỳ quái, đường kính gần sáu thước. Nông Lâm Thụ chỉ cho Đại Hùng ngồi khoanh chân chính giữa đồ án này.

- Đây là Giải Âm Đồ - chuyên dùng hỗ trợ giải âm thuật Quá Nhật Tất Tử.

- Tiên y, người đã giải thuật này cho rất nhiều người sao?

- Cũng không nhiều lắm.

Nông Lâm Thụ đi quanh đồ án, vừa đi vừa bố trí xuống một loạt các tế phẩm khác nhau, miệng thông thả trả lời.

- Nếu tính cả người, ta mới chỉ giải thuật cho năm người thôi.

Năm người, xem ra cũng không nhiều lắm. Nhưng phải biết là một lần thi triển âm thuật này đồng nghĩa với việc hy sinh một mạng tế sư Tinh Cấp. Tinh Cấp tế sư cũng không phải lúc nào cũng dễ bị ép vào đường cùng như vậy.

- Đại Hùng, trước khi tiến hành giải thuật, ta có ba điều muốn nói.

- Xin Tiên y cứ dạy.

Đại Hùng cảm giác lời nói của Nông Lâm Thụ ẩn chứa sự nghiêm nghị, trong lòng biết hẳn có điểm quan trọng, liền nghiêm túc lắng nghe.

- Thứ nhất, muốn giải âm thuật này, ta bắt buộc phải phá bỏ lớp bảo vệ của Bạch Thanh Trà để hoàn toàn tiếp xúc với âm lực ẩn trú trên lưng người. Tất nhiên ta sẽ dùng hương dược giúp người giảm đau nhưng sự hủy hoại của Quá Nhật Tất Tử cực lớn, người sẽ vẫn cảm nhận được nó phần lớn.

Đại Hùng gật đầu. Từ đầu hắn đã biết, giải âm thuật này không thể nhẹ nhàng mà xong được. Đối diện với sinh tử thì chịu đựng cơn đau này là điều không tránh khỏi.

Nông Lâm Thụ nhìn Đại Hùng bình tĩnh như vậy cũng có vài phần tán thưởng, nói tiếp luôn vấn đề thứ hai :

- Thứ hai, quá trình này diễn ra liên tục 5 ngày 5 đêm. Người phải luôn bảo trì sự tỉnh táo mới có thể phối hợp với ta đẩy hết âm lực thành công ra khỏi cơ thể. Nếu người mê đi dù chỉ một khắc, việc chữa trị này căn bản sẽ thất bại.

Thức liên 5 ngày 5 đêm? Cũng hơi quá sức một chút. Nhưng trước đây để luyện dược thành công, Đại Hùng đã nhiều lần thức suốt vài ngày liên tục. Gắng gượng có lẽ có thể bảo trì được tỉnh táo. Đại Hùng mạnh mẽ gật đầu.

- Thứ ba, thực tế việc giải thuật này có thể sẽ để lại di chứng trong cơ thể người.

- Di chứng?

Đại Hùng hoảng hốt thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Long Thành Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Giải Âm Thuật

Di chứng là điều Đại Hùng lo lắng nhất.

- Không...không phải chỉ cần giải ám thuật là tất cả sẽ như cũ sao?

Nông Lâm Thụ lắc đầu.

- Ám thuật nguyên rủa cũng như một căn bệnh ung thư giai đoạn cuối. Nếu ngươi đủ mạnh, đương nhiên có thể dùng linh lực bản thân phối hợp với ta khu trục hết ám lực tiềm tàng. Song bản thân cấp độ tu luyện của ngươi quá thấp. Tế bào trong cơ thể ngươi không chắc đủ khỏe để hóa giải hoàn toàn tác dụng của ám thuật nguyên rủa này. Như vậy có khả năng sẽ tồn tại di chứng sau khi giải thuật.

Nông Lâm Thụ tắc lưỡi.

- Đáng tiếc, ta cũng chưa từng giải thuật này cho ai có cấp bậc thấp như ngươi nên không thể đưa ra đoán định di chứng nào sẽ xảy ra được. Có thể là di chứng nhẹ, ngươi về tu luyện, tìm linh đan diệu dược bồi bổ đến khi thăng tới Sư cấp là chữa dứt. Cũng có thể di chứng nặng khiến ngươi chỉ sống thêm được một vài tháng.

Tiên y cao giọng:

- Bây giờ ngươi có thể lựa chọn giải thuật hay không giải, điều đó hoàn toàn tùy vào ngươi.

Đại Hùng giống như ngậm một cục đá trong miệng. Còn có thể không giải sao? Sự thể đã đến mức này rồi, cũng chỉ có thể cắn đầu lao tới. Giải thuật còn có ba phần hy vọng, cho dù có di chứng thì cũng có thể dùng tiên quả duy trì qua ngày đoạn tháng tìm cách đối phó. Còn nếu không giải thuật ... vậy thì bốn ngày nữa là ô hô ai tai rồi.

Đại Hùng cắn răng:

- Xin Tiên y cứ tiến hành.

- Tốt. Vậy chúng ta bàn tiếp vấn đề cuối cùng.

- Tiên y, không phải ngài vừa mới nói xong vấn đề thứ 3 hay sao?

Đại Hùng sùng sốt.

Nông Lâm Thụ hừ nhẹ.

- Đó là 3 vấn đề để ngươi quyết định giải thuật hay không thôi. Nếu ngươi đã đồng ý rồi, vậy thì bây giờ phải bàn tới chuyện thù lao của ta nữa chứ.

Đại Hùng hơi đỏ mặt. Phải ha, từ đầu tới giờ mình chỉ lo chuyện giải thuật cho bản thân, còn thù lao của vị Tiên y này mình hoàn toàn quên sạch.

- Vậy... Tiên y yêu cầu thù lao bao nhiêu ạ?

Khóe mắt Nông Lâm Thụ sáng lên một cái.

- E hèm, mạng sống của ngươi là rất đáng giá. Ngươi nói có phải không? Cho nên thù lao ta lấy cũng không thể quá thấp. Đương nhiên ta cũng có luật lệ riêng của mình. Giải thuật Quá Nhật Tất Tử cho một người bình thường đều không lấy thù lao bằng linh thạch.

Với cấp độ Long Cấp như Nông Lâm Thụ, linh thạch đúng là thứ phẩy tay đã có hàng đống.

- Ta lấy thù lao bằng vật phẩm.

Nông Lâm Thụ bật một ngón tay lên :

- Bởi vì ngươi cấp độ thấp, ta cũng không quá ép ngươi. Chỉ cần tìm cho ta một gốc Thanh Huyết Thảo là được.

- Thanh Huyết Thảo ?

- Đây là loại cỏ quý, có tác dụng giải độc, thay máu. Cỏ này mọc trên đỉnh núi Cốc. Nếu ngươi là bậc Sư Cấp, tối thiểu ta cũng yêu cầu ngươi hái về năm cây. Nhưng ngươi là Hùng Cấp sơ thành, vậy đào cho ta một gốc cỏ Thanh Huyết Thảo là đủ rồi.

- Chỉ có vậy thôi ?

Đại Hùng tròn mắt. Đào một gốc cỏ trên đỉnh núi, cho dù đường đi có khó khăn gặp ghềnh cũng chỉ là tốn thêm chút thời gian thôi. Thù lao như vậy cũng đâu có đáng gì ?

Nông Lâm Thụ khẽ vuốt chòm râu trắng bạc, vẻ mặt hiền hòa, tiên phong đạo cốt.

- Chỉ có vậy thôi. Đương nhiên nếu như ngươi đoán mệnh mà chết vì di chứng – việc này cũng sẽ không cần thực hiện nữa.

“Nói thừa, nếu như giải thuật mà thất bại như vậy, ông còn có thể bỏ qua sĩ diện mà đòi thù lao sao.” Đại Hùng lầm bầm.

- Vậy... vẫn bối đồng ý.

- Tốt ! Chúng ta thành lập Hồn Khế luôn.

Hồn Khế là dạng hợp đồng phổ biến giữa các tu tiên ở Đại Việt đế quốc, được thực hiện thông qua ấn chứng linh hồn vào hợp đồng và chứng thực dưới danh nghĩa của Lạc Long Thần. Mặc dù việc làm hợp đồng có không ít cường giả từng dùng sức mạnh bất kê khác ký kết, xong việc phá hợp đồng lại chưa từng có ai dám can đảm đơn phương hủy bỏ. Cho dù ở mỗi dân tộc, quốc gia, có mỗi người làm chứng là một vị thần khác nhau chẳng nữa, thì khi phá hợp đồng đều chịu chung một kết quả là thần phạt, tùy theo mức độ nặng nhẹ của hợp đồng.

Từng nghe nói có một vị tu tiên đến cấp bậc Tiên Nhân thuần chính, pháp thuật dồi dào non lấp bể, nhưng chỉ vì muốn lấy đi bảo vật của một tộc dân nên đã chấp thuận làm hợp đồng thực hiện một công tác đặc biệt cho tộc dân đó, đổi lại tộc dân sẽ cho vị Tiên Nhân đó mượn bảo vật một thời gian. Sau này vị Tiên Nhân nổi lòng tham, vì thấy bảo vật kia quá lợi ích cho việc tiến giai, lại ngại vì nhiệm vụ cần thực hiện cho tộc dân kia nhiều nguy hiểm và tốn nhiều linh lực. Cuối cùng vị Tiên Nhân này ý mạnh đã tự phá bỏ hợp đồng. Ngay khi vị Tiên Nhân kia hủy đi ấn ký của mình trên bản hợp đồng chung, tộc trưởng tộc nhân kia đã đem bản hợp đồng lên đài tế bái và cầu xin thần thánh thực hiện sự trừng phạt. Thiên hạ lưu truyền rằng vào ngày đó, một loạt luồng sét đột nhiên xuất hiện đánh xuống ngọn núi nơi vị Tiên Nhân kia tu. Sét đánh xuống có màu đỏ như lửa, xuyên qua vách núi đánh tới tận nơi vị Tiên Nhân đã ngồi tĩnh tọa. Mặc dù đã dùng đủ loại bảo khí chống đỡ nhưng không qua ba luồng sét, vị Tiên Nhân một đời oanh liệt đã cháy thành than, linh hồn cũng bị đánh thành hư vô.

Nông Lâm Thụ đem hai khối ngọc ra mang toàn nội dung khế ước dung nhập vào đó, sau đó lại đem linh hồn ấn ký của mình khắc vào trước. Sau đó tới lượt Đại Hùng nhận lấy đọc qua rồi ấn chứng ký hiệu linh hồn vào đó.

Nông Lâm Thụ và Đại Hùng, mỗi người cầm lấy một khối ngọc nâng cao qua đầu, khế đọc:

- Chúng tôi, Nông Lâm Thụ và Đại Hùng, làm bản khế ước linh hồn này để thỏa thuận một giao dịch ...v...v... Xin Lạc Long Thần chứng giám.

Khi cả hai vừa dứt lời, trong không trung tụ tập lại một luồng linh khí màu trắng. Luồng linh khí uốn éo vài cái hóa thành hình rồng rồi chia làm hai tuôn vào hai khối ngọc. Đào qua khối ngọc thấy bên trong bản hợp đồng hiện lên một hình rồng trắng nhỏ, Nông Lâm Thụ cất khối ngọc vào không gian trữ vật rồi cười ha hả.

- Được rồi, bây giờ ta sẽ thực hiện giao ước của mình: giải thuật cho ngươi trước.

Nông Lâm Thụ đưa cho Đại Hùng hai viên đan dược, một viên để giảm đau, một viên hỗ trợ tinh thần giúp Đại Hùng có thể tăng cường sự tỉnh táo. Chờ cho Đại Hùng nuốt xong đan dược chừng một khắc, Nông Lâm Thụ liền đứng vào một vị trí trong pháp đồ sau lưng với Đại Hùng, hai tay bắt quyết.

- Mở!

Hai ngón tay của lão tụ tập linh lực sáng bùng rạch thành hình chữ thập sau lưng Đại Hùng. Lập tức lớp màng vô hình do Bạch Thanh Trà bị xé rách ra rồi từ từ tiêu tán.

- Aaaaaaaaaa !!!

Đại Hùng cong người hét lên một tiếng thống khổ. Hai bàn tay bấu sâu vào đầu gối đến chảy máu. Gân xanh trên cơ bắp Đại Hùng nổi vồng lên như những sợi dây leo pháp phòng. Phía sau lưng hắn, màng da thịt vừa bị gỡ lớp màng khí ngăn chặn của Bạch Thanh Trà lập tức nứt sâu hơn một chút. Giữa những kẽ sâu tới hõ xương, máu tươi tuôn ra chảy tràn như những dòng suối nhỏ. Âm thuật nguyên rủa đã tiếp tục sự phá hoại của nó.

Nông Lâm Thụ nghe tiếng thét của Đại Hùng vội điểm nhanh trên mười tám vị trí trên lưng Đại Hùng. Tốc độ tay nhanh đến nỗi chỉ còn lại những tàn ảnh ngang dọc. Bàn tay còn lại của lão cũng vội xuống mặt sàn, linh lực bằng mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng tỏa khắp nơi trên pháp đồ.

Khi linh lực của Nông Lâm Thụ phủ hết pháp đồ, chạm tới các tế phẩm trên vành ngoài pháp đồ, các tế phẩm này lập tức rung lên bần bật, đồng thời từ trong các tế phẩm tuôn ra các dòng linh khí khác nhau tràn ngược vào trong pháp đồ.

Ban đầu Nông Lâm Thụ đặt vào trên ba mươi sáu loại tế phẩm trong đó có hơn nửa là tinh thạch các hệ ngũ hành, số còn lại là một ít vật phẩm lấy từ thân ma thú, ngoài ra là những thứ có nguồn gốc thực vật. Tất cả những tế phẩm này không khác nhau, đều là những thứ quý hiếm, nếu tính ra linh thạch thì cũng đủ cho Đại Hùng tắng gia bại sản chục lần – tất nhiên không tính so với các bảo vật mà hắn có như Nhật Uyên Đái, Tiên Liên Hạt...v...v... Ngay cả các linh thạch dùng ở đây cũng là trung cấp. Phải biết rằng một ngàn viên linh thạch cấp thấp mới bằng một viên linh thạch trung cấp mà thôi. Đem hết số linh thạch mà Đại Hùng có ra đổi, chắc cũng chỉ được ba bốn viên trung cấp là cùng. Mà số linh thạch của hắn cũng đã đủ để đồng môn Hồ Cấp tự hào là rất giàu có rồi đó.

Các dòng linh khí từ các tế phẩm bị linh lực của Nông Lâm Thụ thúc đẩy tràn vào theo những lộ tuyến khác nhau dồn tới trung tâm là vị trí của Đại Hùng. Pháp đồ cũng theo đó mà từng bước phát ra hào quang.

Một lúc sau trên pháp đồ dần hiện ra các huyền tượng. Một loạt các loại hình ảnh ma thú và thực vật liên tiếp hiện lên. Có lẽ là hình ảnh nguồn gốc các tế phẩm dùng trong pháp đồ. Sau đó các hình ảnh dần dung hợp với nhau thành một con khủng long to lớn.

Nông Lâm Thụ cùng lúc này đã dùng linh lực vẽ trên lưng Đại Hùng một ảo đồ khác, bàn tay lão phát ra ánh sáng rồi điểm lên ảo đồ này một cái.

- Đi!

Áo đồ kia vừa lặn vào lưng Đại Hùng, con khủng long huyền ảnh cũng há miệng về phía lưng hắn hung hăng hút lấy một hơi.

Trên lưng đầy máu thịt nứt vỡ nhìn phát gớm của Đại Hùng, áo đồ vừa lặn vào đó liền tỏa ra vài sợi khí màu đen. Những sợi khí này quấn vào nhau rồi hình thành một vòng xoáy nhỏ như trôn ốc, bị hút dần về phía miệng của con khủng long huyền ảnh.

Đại Hùng lúc này đang đau sắp ngất đi bỗng nhiên cảm giác như con đau giảm đi một chút. Đột nhiên lại nghe Nông Lâm Thụ quát lên:

- Mau vận chuyển linh lực vào tế bào sau lưng để phối hợp cùng ta đẩy ám lực ra khỏi cơ thể.

Đại Hùng cắn răng nhịn đau ngồi thẳng lên, linh lực trong khí cung được hắn thôi động theo kinh mạch chạy về phía lưng, nhập vào trong áo đồ. Bình thường linh lực bản thân có thể chạy đến bất cứ đâu trên cơ thể nếu Đại Hùng muốn, nhưng sau khi tiến nhập vào áo đồ sau lưng, linh lực hắn tựa như bị một cánh cửa nặng ngăn cản chặn lại.

Đại Hùng có thể cảm nhận được các tế bào mình đang bị một lực lượng màu đen xâm chiếm, bám rễ chắc chắn tại đó. Còn áo đồ giống như một cái cào cò, đang nắm lấy đám rễ đó, cố sức kéo ra. Đại Hùng chú tâm điều khiển cho linh lực của mình thâm thấu vào những lớp tế bào vòng ngoài. Tuy linh lực của Hùng Cấp tiểu thành không mạnh, nhưng do cùng nguồn gốc cơ thể, các tế bào dễ dàng tiếp nhận nguồn linh lực này hơn.

Gọi là dễ dàng, song quá trình linh lực chiếm hữu lấy tế bào, đẩy đám ám khí ra khỏi từng tế bào cũng rất gian nan. Cộng thêm con đau kinh khủng do ám thuật phá hoại gây ra, dù có áo đồ kìm giữ nhưng vẫn khiến thần kinh của Đại Hùng tê buốt. Vừa điều khiển linh lực, vừa chống đỡ lại cơn đau, nhiều lúc Đại Hùng không kiểm soát nổi cơ thể, mấy lần để cho linh lực tản ra bị dao động, làm ám khí xâm lấn ngược trở lại.

- Tinh táo, phải thật tinh táo. Ngươi có thể làm chậm, nhưng không được làm hỏng. Nếu sau 5 ngày mà chưa đẩy hết ám khí ra khỏi cơ thể thì việc giải thuật này sẽ thất bại đó.

Nông Lâm Thụ vừa truyền linh lực vào pháp đồ, vừa nhíu mày nhắc nhở.

Đại Hùng nghe vậy vội cố gắng làm cho tinh thần tỉnh táo một chút. Cho dù vẫn bị cơn đau hành hạ song hắn cố gắng không để luồng linh lực bản thân bị ảnh hưởng. Phải nói quá trình học luyện đan trước đây đã giúp cho Đại Hùng không ít. Ngoài sự ổn định của tinh thần, việc duy trì dòng linh lực đều đặn cũng là nhờ việc luyện đan khắc khổ tạo nên. Dần dần lấy lại được thăng bằng, Đại Hùng đã có thể nén đau phối hợp với Nông Lâm Thụ từng bước dồn ép ám khí ra khỏi cơ thể.

.....

Năm ngày sau, trong một căn phòng tối tại chỗ ở của Nông Lâm Thụ.

- Cố lên. Chỉ có một mảng bằng miệng chén nữa thôi.

Nông Lâm Thụ hò hét.

Giữa lưng của Đại Hùng, những mảng thịt tuy còn rách nứt nhưng phần lớn đã đổi về màu hồng, những vết nứt nông ở mé ngoài thậm chí đã lên da non, nhưng vẫn còn một khối da thịt màu đen như mực ở chính giữa tồn tại. Đây chính là nơi ám thuật nguyên rủa xâm nhập vào cơ thể Đại Hùng. Chỗ này ám khí cô đặc nhất, cơ hồ đã chuyển hóa cả khối da thịt thành ám khí. Dù Đại Hùng đổ vào đó bao nhiêu linh lực bao vây, cùng với Nông Lâm Thụ ra sức kích phát pháp đồ cho con khủng long huyền ảnh tăng cường lực hút, ám khí bên trong vẫn không rút ra khỏi tế bào được bao nhiêu.

Hai người lúc này gấp đến độ cuồng cuồng. Theo như áng chừng của Nông Lâm Thụ, chỉ còn chưa đến một giờ nữa là ám thuật nguyên rủa sẽ phát ra uy lực mạnh nhất của nó. Lúc đó cho dù có khoét khối thịt này vứt đi, ám thuật vẫn sẽ dựa vào khí tức của Đại Hùng mà phát tán lần nữa tới cơ thể hắn. Đại Hùng khả năng sẽ chết đến chín phần mười.

Đại Hùng hoảng hốt khiến cho linh lực quanh khối thịt đen tuyền hơi rối loạn. Một tia ám lực theo khe hở liền lan thẳng về phía Tiểu Bảo đang ngủ say sau vai trái...

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đi Núi Cốc

Roẹt roẹt...

Ngay khi tia ám lực chạm tới rìa khu vực Tiểu Bảo ngủ say, một luồng linh lực bá đạo dường như tức giận tỏa ra chặn lấy ám lực, sau đó cấp tốc đẩy

ngược nó trở về trong vòng linh lực của Đại Hùng.

Khi chưa tiến hành giải thuật, ám thuật nguyên rửa đã lan ra khắp lưng, nhưng riêng khu vực có ký hiệu hình tiểu mã của Tiểu Bảo thì ám thuật này không lan vào được. Theo như suy nghĩ của Đại Hùng thì hẳn là dù ngủ say nhưng Tiểu Bảo vẫn phát ra vòng bảo vệ nào đó ngăn cản sự xâm phạm từ bên ngoài. Ám thuật nguyên rửa tuy mạnh, nhưng so với Tiểu Bảo đã kích phát huyết thống Kỳ Lân Tây Phương vẫn kém hơn một bậc, vì vậy ám thuật không gây ra ảnh hưởng tới khu vực đó.

Đại Hùng lúc phát hiện ra điều này cũng đã từng thử dùng linh lực đánh thức Tiểu Bảo, định nhờ nó hỗ trợ. Tiếc thay Tiểu Bảo luyện hóa chưa hết năng lượng tinh hạch của Song Đầu Yêu Lang nên vẫn say ngủ. Đại Hùng cũng đành bỏ cuộc. Hôm nay, ngay vào lúc khẩn cấp, đột nhiên thấy Tiểu Bảo có phản ứng. Đại Hùng không khỏi mừng rỡ.

Bởi vì phía sau còn có Nông Lâm Thụ, Đại Hùng không dám mạnh động, đành truyền linh thức vào ký hiệu của Tiểu Bảo sau lưng dò hỏi:

- Tiểu Bảo. Ngươi dậy rồi hả?

- Chú ... Cháu... cháu mới dậy.

Tiếng Tiểu Bảo bập bẹ vào lên trong đầu Đại Hùng.

“Chú? Cháu?” Đại Hùng có chút sững sờ với kiểu xưng hô của Tiểu Bảo. Nhưng nghĩ lại, mình vẫn hay gọi Tiểu Phong là mã huynh đệ. Con Tiểu Bảo này là con Tiểu Phong, có lẽ nó dựa vào cách xưng hô của nhân loại nên gọi mình là chú chăng?

Suy luận ra thì cũng đúng, nhưng nghe một con Kỳ Lân nhỏ gọi mình là chú, Đại Hùng có chút không quen. Có điều giờ này không phải lúc bận tâm chuyện xưng hô.

- Ngươi đã luyện hóa xong tinh hạch của Song Đầu Yêu Lang rồi sao?

- Cháu.. cháu... vẫn chưa. Nhưng cũng được... hơn nửa rồi. Bây giờ cháu phải ngủ tiếp để luyện... luyện hóa nốt đây.

- Ấy ấy, từ từ.

Đại Hùng vội đều lưu lười.

- lát hãy luyện hóa tiếp. Ngươi mau giúp ta đẩy đám ám khí sau lưng ra cái đã.

- Cái... cái đám đen đen... bản bản khó ưa kia ấy à.

- Nó, chính nó đấy.

- Vâng... để cháu đẩy nó ra...

Tiểu Bảo vừa dứt, luồng linh lực bá đạo vừa thu về lại mạnh mẽ đẩy ra, len vào khe hở linh lực mà Đại Hùng vừa hé mở, áp bách đám ám khí còn tồn đọng trong cơ thể hắn.

Lúc này Nông Lâm Thụ đang thi pháp sau lưng Đại Hùng, hiển nhiên những biến đổi sau lưng Đại Hùng không lọt qua khỏi mắt lão. Ban nãy rõ ràng là thấy một tia ám lực vươn ra khỏi khu vực bị hai người phối hợp khống chế, trong lòng đã thầm than hồng rồi. Nhưng rất nhanh tia ám lực đó vừa chạm vào hình xăm kia đã bị đẩy ngược trở về. Sau đó, đám ám khí kiên cố trên lưng Đại Hùng dường như bị một lực lượng mãnh liệt bài trừ, từng đợt ám khí cuộn cuộn bốc lên khỏi khối thịt đen tuyền.

Nông Lâm Thụ cũng không hề xao lãng, pháp đồ trong chớp mắt sáng lên không ít, huyền ảnh khủng long há miệng gầm lên, cấp tốc hút nhanh đám ám khí vào trong bụng nó.

Nửa giờ sau, pháp đồ trên sàn từng bước ảm đạm trở lại. Nông Lâm Thụ hai tay khu động khống chế một khối cầu khí đen đặc trong không trung, tiếp đó há miệng phun ra một luồng tiên hỏa. Loại lửa này là nguyên khí hỏa diễm do Long Cấp tu giả tạo ra, nháy mắt đã đem ám khí kia hóa tán.

Nông Lâm Thụ thờ phò ra một hơi, quay sang Đại Hùng đang mặc lại áo, nheo mắt.

- Đại Hùng, ký hiệu sau lưng ngươi hình như có điểm đặc biệt?

Tiểu Bảo vừa ra tay hỗ trợ, Đại Hùng đã biết Nông Lâm Thụ sẽ nhận thấy ký hiệu trên lưng hắn có điểm bất thường. Bất quá Nông Lâm Thụ không thể nắm được sự thật nên hắn có thể biến báo đi một chút.

Dù sao cũng không thể nói thật. Nếu Nông Lâm Thụ biết hắn đang “nuôi” một con thần thú còn non trên cơ thể, ai biết rằng vị Tiên Y này có ra tay giết người đoạt bảo hay không? Chưa nói Tiểu Bảo còn nhỏ, pháp lực so với Long Cấp của nhân loại mạnh yếu ra sao chưa rõ, mà lúc này Tiểu Bảo cũng đã quay về tiếp tục luyện hóa tinh hạch yêu thú. Nhờ Nông Lâm Thụ ra tay kiềm chế Đại Hùng rồi dùng pháp thuật gì đó tranh thủ phong ấn Tiểu Bảo, ép nó làm súng vật, Đại Hùng cũng không chống cự được. Có một súng vật là thần thú – e rằng đến cả thần tiên cũng phải thêm rở dãi nữa là.

Đã chuẩn bị sẵn câu chữ, Đại Hùng vội giải thích:

- À... à... là bí pháp bảo mạng do chương môn lưu lại cho văn bối đó mà.

- Bí pháp?

- Phải. Đây là bí pháp Thiên Mã Thần Công mà chương môn của văn bối đã tự tay thi triển, đem phong ấn một phần linh lực vào đó. Chương môn có dặn ta rằng khi nào cứu tử nhất sinh thì vận dụng số linh lực này để bảo vệ tính mạng.

Đại Hùng phùng mang trợn mắt diễn giải.

- Thiên Mã Thần Công à?

Nông Lâm Thụ trầm ngâm. Thật là một cái tên mới mẻ. Nhưng dù sao tiên đạo vô cùng, có một số bí pháp mà lão không biết cũng rất thông thường. Huống chi việc phong ấn một phần pháp lực bản thân lên cơ thể người khác đối với bậc Long Cấp không phải là khó, bản thân lão cũng có hai - ba cách làm được như vậy.

Xem như tên nhóc này mạng lớn, còn có con bài này chống lưng. Phỏng chừng khi giết tế sư Bàn Vụ, hắn cũng đã tận dụng bí pháp này mà sống sót.

Có lẽ hắn là một tinh anh trong môn phái được chương môn coi trọng, hoặc cũng có thể có quan hệ huyết thống gì đó với chương môn nên mới được ưu ái. Nông Lâm Thụ không hoàn toàn tin những gì Đại Hùng đã kể trước đây, nhưng lão suy đoán như thế thấy cũng khá hợp lý, liền lắc đầu bỏ qua.

Nhìn Đại Hùng đang chật vật đứng dậy, lão tỏ vẻ quan tâm.

- Việc giải thuật coi như đã thành công, nhưng ngươi phải lưu lại đây mấy ngày nữa để ta theo dõi xem có di chứng gì không. Ngoài ra còn phải dùng một số phương thuốc do ta phối chế thì mới mong phục hồi lại được.

- Vâng, thưa tiên y.

Đại Hùng sau 5 ngày chịu ám thuật công kích, ngay cả linh lực cũng đã phải liên tục dùng linh thạch bổ sung. Cả tinh thần lẫn thể xác hắn bây giờ mệt mỏi đến không thể một hơn nữa. Cố gắng lê bước đến một căn phòng do thiếu nữ tên Xuân dẫn đường. Đại Hùng vừa vào liền đổ gục xuống tấm phản gỗ, một mạch ngủ thiếp đi.

.....

Một tuần sau, Đại Hùng bước ra khỏi Tu Tiên Y Đường.

Trong những ngày vừa rồi, mấy người Hồng Phong có tới thăm hắn. Nghe nói mọi người chuẩn bị cùng Thanh Mai tiểu thư quay trở về, Đại Hùng đành tạm biệt mọi người trước. Bản thân hắn không chỉ chưa khỏe, mà còn phải đi hái Thanh Huyết Thảo cho Nông Lâm Thụ. Khi làm hồn khế, hai người đã thỏa thuận nếu Nông Lâm Thụ giải thuật thành công thì trong vòng một năm, Đại Hùng phải hái dược thảo này cho lão. Đại Hùng ước đoán sau khi trở về bản môn cũng không có nhiều cơ hội ra ngoài. Nếu nhận nhiệm vụ ngoại môn thì cũng không chắc được điều đến làm việc ở Tuyên Quang lần nữa. Nếu vậy thì hắn tranh thủ bây giờ đi hái loại linh dược này luôn cho xong.

Đại Hùng bấm đốt ngón tay nhẩm tính. Trước lúc xuất môn, chương môn có nói khoảng một tháng rưỡi sau sẽ tiến hành thi xếp hạng hạt giống hàng năm. Từ đó đến nay đã hết 27 ngày, trong đó non nửa lại dành cho việc giải thuật và phục hồi. Nếu Đại Hùng muốn về tham gia kịp thì trong vòng 8 ngày phải hái xong linh thảo. Còn lại 10 ngày mới đủ để hắn trở về Long Khí Môn.

- Hy vọng hái loại thảo dược này không đến nỗi quá khó khăn.

Kiểm tra một loạt các thứ chuẩn bị trong Nhật Uyên Đài, Đại Hùng vận Phong Sa Ảnh Bộ lướt về phía núi rừng xa xa.

Người tu tiên khi còn ở cấp bậc thấp cũng chẳng hơn người tu võ bao nhiêu— đều không thể cười pháp bảo phi hành. Bởi vì không phải ai cũng đủ sức sở hữu một con bảo thú, mỗi đệ tử thường tu tập một vài loại pháp quyết gia tăng tốc độ. Tại Long Khí Môn, pháp quyết như vậy cũng có chừng hai chục loại phổ thông, trong đó Phong Sa Ảnh Bộ nằm trong nhóm ba pháp quyết được ưa chuộng nhất.

Phong Sa Ảnh Bộ có 4 tầng, phương pháp tu luyện không quá phức tạp, có thể dùng tốt đến Sư Cấp đại thành. Thực tế đa số đệ tử tiên môn đạt ngưỡng Sư Cấp đều đã bước vào hàng ngũ tinh anh, môn phái nhất định sẽ ban thưởng cho họ một kiện pháp khí để phi hành. Đệ tử Sư Cấp lúc đó cũng không cần phải dùng mấy pháp quyết phổ thông này để di chuyển làm gì. Trong đội của Đại Hùng, đội trưởng Hồng Phong cũng đã đạt Sư Cấp gần đây. Nếu không phải còn đang chờ sư môn ban thưởng, Hồng Phong lúc trước có thể cười pháp bảo đưa Đại Hùng tới Tu Tiên Y Đường.

Đại Hùng luyện Phong Sa Ảnh Bộ đã đến tầng thứ hai, tốc độ có thể so với ngựa thông thường, đáng tiếc trong rừng núi gặp nhiều hạn chế nên cũng không đi quá nhanh được. Đi từ sáng sớm đến tối mịt, vượt qua bảy tám chục dặm đường rừng mới tới được khu vực gần chân núi Cốc. Vốn Hùng Cấp nhu cầu về lương thực cũng giảm đi khá, nhưng hắn lại là kiểu người thích ăn ngon sướng miệng nên quyết định tìm chỗ nghỉ ngơi, tiện thể săn vài con thú nhỏ.

Rừng rậm vào đêm tối đen như mực. Thỉnh thoảng qua lá cây lọt xuống vài ánh trăng cuối tháng nhạt nhòa.

Đại Hùng lò dò bước thấp bước cao, tay cầm một viên thạch anh khắc trận đồ Long Quang để soi đường. Còn nhớ lúc hắn thi nhập nội môn phải luyện Họa Long Chi Pháp đến mức nào, bây giờ xem ra đã có thể ứng dụng.

Lần mò tìm kiếm chừng nửa giờ thì Đại Hùng gặp một con cây hương ra ngoài ăn đêm. Con cây này cũng khá to. Nếu tóm được nó, mấy ngày tiếp theo không cần phải lo vấn đề lương thực. Đáng tiếc, ánh sáng của viên thạch anh khiến Đại Hùng bị lộ hơi sớm. Con cây hương vừa cảm nhận uy áp từ cơ thể Đại Hùng liền quay đầu bỏ chạy thực mạng. Đại Hùng đương nhiên không dễ dàng bỏ qua món cây nướng hấp dẫn, vội tăng tốc đuổi theo.

Lúc này dùng thạch anh soi đường hơi bất tiện, Đại Hùng đành vận Minh Nhãn để theo dấu con vật.

Cây hương quen thuộc địa thế, dù trong rừng vẫn di chuyển khá nhanh. Đại Hùng tốc độ tăng tiến hơn xưa nhiều song vẫn phải tốn một thời gian mới đuổi kịp. Dĩ nhiên Đại Hùng có thể thi pháp giết nó từ xa nhưng hần lại không muốn. Hùng Cấp tiểu thành đã có thể thực hiện một số pháp thuật như hóa cầu, có điều không chế còn chưa tốt lắm. Nếu bây giờ mà quá tay đánh con thú cháy đen – vậy làm sao còn ăn được.

Truy đuổi chừng một khắc thời gian, Đại Hùng tiếp cận được con cây hương. Tay phải hần rung lên đem phi đao dễ dàng phóng xuyên qua đầu con thú. Con cây hương nặng chừng sáu cân ngã dúi về phía trước rồi nằm im không nhúc nhích. Đại Hùng hài lòng thu nó vào không gian trữ vật. Bây giờ cần kiếm một nơi đủ quang đãng để làm thịt và nấu ăn nữa.

Bất chợt Đại Hùng ngẩn người ra. Loáng thoáng phía xa xa có ánh lửa chập chòn...

Bên đồng lửa, một gã mặt doi tai chuột nhòm nhào nhai miếng thịt gà rừng, thỉnh thoảng lại đưa bầu rượu nếp Làng Vân (1) lên miệng tu ừng ực. Vừa ăn uống, gã vừa lúng búng hỏi sang phía đối diện:

- Đại ca, việc ngày mai có chắc chắn không?

Một tên đại hán đáng người thô to, hai mắt ti hí nham hiểm đang nốc rượu nhiều không kém chợt ngừng tay găt gong:

- Thế nào? Trước giờ ta làm việc có bao giờ nói sai không?

Tên mặt doi vội cười giả là lấy lòng:

- Bá Dục đại ca, không phải ta không tin người, mà là lần này chúng ta đã bỏ ra không ít linh thạch mua suất lên núi, lại còn đem đứt lót cho tên đệ tử tộc Tày đó. Nếu như hần mà làm ăn không tốt, không phải là chúng ta sẽ lỗ nặng hay sao?

Gã Bá Dục xua tay:

- Tấn Dục người đừng có nói gở. Tên người Tày đó đã nhận không ít đồ tốt của chúng ta, hần cũng không có gan lật lọng. Ngày mai lúc tộc Tày mở trận pháp cho mọi người đi vào, chỉ cần đứng vào đúng vị trí mà hần chỉ định thì sẽ có nhiều khả năng hái được Huyền Nhân Quả. Hần là một trong những đệ tử phụ trách vận hành trận pháp Huyền Sương, đương nhiên biết khu vực nào có khả năng còn loại linh quả này nhất.

Tấn Dục nghe vậy gục gặc đầu, nhưng gã vẫn còn lo lắng:

- Chỉ mong chúng ta đừng quá xui xẻo. Có thể hái vài ba Huyền Nhân Quả là tốt nhất. Tộc Tày mở pháp trận cho người tu tiên vào hái linh dược nhiều năm như vậy, núi Cốc cũng không còn dễ gặp linh dược như ngày xưa nữa.

- Cũng không hẳn như vậy.

Gã Bá Dục nhíu mắt.

- Theo ta biết thì nhiều nhất tộc Tày chỉ cho chúng ta lên đến lưng chừng núi thôi. Còn chỗ linh khí tốt nhất ở tận đỉnh núi. Nơi ấy vẫn còn rất nhiều linh dược, linh quả sinh trưởng. Nghe nói thậm chí một số loại cây quý đã mất tích bên ngoài như Nhật Tương Thảo, Tử Vân Đăng, Phá Tinh Mộc cũng có thể còn tồn tại trên đó.

Tên mặt doi Tấn Dục kinh ngạc ngừng ăn, tròn mắt nhìn anh của hần:

- Không phải chứ. Mấy thứ đó ngay cả Long Cấp cũng cầu không được. Bọn họ không sợ tu giả lợi dụng lúc pháp trận mở ra mà tiến thẳng lên đỉnh núi hái trộm hay sao?

- Hừ, tưởng dễ ăn vậy sao? Trên đỉnh núi là khu vực đám bô lão mạnh nhất tộc Tày tiềm tu. Ngoài ra còn có trận pháp Thủy Vụ Khổng Thiên đến Long Cấp cũng phải e dè bao phủ. Mà tộc Tày trước giờ chỉ cho phép tu giả từ Hùng Cấp tới Sư Cấp lên núi hái dược. Người nghĩ rằng ai có thể vượt qua hai tầng bảo vệ kia mà xông tới đỉnh núi được đây.

- Cũng phải.

Gã Tấn Dục hai mắt chợt lóe lên tia sáng lạnh lẽo:

- Đại ca, đợt này đám tu sĩ lên núi cùng chúng ta hẳn không ít. Vậy chúng ta có tranh thủ...

Tên Bá Dục chém tay vào trong không khí, cười nhạt:

- Đương nhiên là kiếm thêm vài tên cấp thấp giết người đoạt bảo. Hừ, tài sản của chúng ta cũng không còn bao nhiêu. Nếu hái được Huyền Nhân Quả

nhieu một chút thì đỡ, nếu không cũng cần bổ sung lại ít linh thạch để... Ai ở ngoài đó?

Bá Duy đột nhiên ngừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm về vị trí cách hắn chừng năm trượng.

(1) Rượu làng Vân: loại rượu nổi tiếng được nấu từ nếp cái hoa vàng của làng Vân (nằm bên bờ sông Cầu - tên cũ là sông Như Nguyệt) thuộc xã Vân Hà, Việt Yên, Bắc Giang, công làng có 2 câu đối.

“Vân hương mỹ tửu lưng biển Bắc

Chiến công Như Nguyệt rạng trời Nam”

Sông Như Nguyệt nổi tiếng với trận chiến chống quân Tống của Lý Thường Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đăng Sơn Phù

Vù...

Một bóng đen nhảy ra khỏi chỗ nấp, vọt lên trên ngọn cây.

- Đuổi theo, đừng để hắn thoát, nếu không chuyện chúng ta giết người cướp của sẽ lộ ra ngoài.

Bá Duy gào toáng lên, thân mình chớp động rồi phóng lên không. Bên kia gã Tấn Duy cũng vọt vội cái cánh gà đang gặm dở rồi lao theo.

Chuyện giết người đoạt bảo không phải là hiếm trong giới tu tiên, nhất là khi người mang bảo vật lại có cấp bậc thấp hơn kẻ khác. Có điều dù sao đây cũng không phải việc được thiên hạ ủng hộ, chưa kể ai biết được sau lưng người bị cướp kia có cường giả nào chống lưng hay không. Nếu đó là con cháu của một gia tộc hay tu giả mạnh mẽ nào đó, vậy thì có cướp được cũng chưa chắc có mạng mà dùng. Cho nên, hầu hết những tu giả đã rắp tâm làm việc xấu xa này đều cố gắng che dấu con mắt người đời - để khỏi đến một ngày kia bị người ta truy sát.

Khi Bá Duy vọt lên đến ngọn cây chỉ thấy một cụm ánh sáng vừa từ ngọn cây đối phương bắn thẳng lên không trung, sau đó xòe ra tứ phía, chói sáng cả một vùng trời.

- Pháo hiệu? Không hay!

Bá Duy khựng lại. Rồi ngay lập tức kéo tay thằng em vừa nhảy tới, một mạch khinh công nhảy xuống dưới các tán cây, chạy không ngừng nghỉ.

- Đại ca, sao vậy?

Chạy điên cuồng gần chục dặm đường, lại đổi hướng mấy lần, Bá Duy mới chậm lại một chút. Tên Tấn Duy phía sau vừa thở hồng hộc, vừa hỏi. Quãng đường vừa rồi thì không đáng gì, nhưng anh của hắn đã tung hết linh lực ra chạy, hắn thấp hơn anh hắn một cấp nên không khỏi hụt hơi một trận.

- Phù, ta nghi ngờ chúng ta đang bị người ta truy sát.

- Truy sát? Không phải chứ?

- Còn nhớ tên nhóc Hùng Cáp đại thành mà chúng ta giết cách đây một tuần không?

- Nhớ. Cái tên nhóc lăm lăm tiền ấy sao em có thể quên cho được chứ.

- Lúc đó ta đã nghi ngờ hắn là con cháu của một gia tộc giàu có nào đó. Nhưng chúng ta làm việc khá kín đáo nên ta cũng yên tâm. Có điều những gia tộc lớn đều có vài phương pháp theo dấu người trong gia tộc của mình, phòng khi bắt trắc. Cho dù chúng ta đã hủy thi diệt tích nhưng cũng không thể một trăm phần trăm đảm bảo đã thoát khỏi sự truy tung của họ hàng tên đó.

- Vậy ý đại ca ban nãy là...

- Ta nghĩ là vậy. Gia tộc của tên đó đã theo dấu đến đây rồi. Nếu ta không cảnh giác phát hiện ra sớm, sợ rằng đến lúc thành cá nằm trong rọ rồi chúng ta vẫn không biết.

Tên Tấn Duy vượt mồ hôi hột. Trước giờ bọn chúng giết người cướp của cũng không ít. Nếu bị gia tộc người ta tóm được, khẳng định sẽ hành hạ chúng sống không bằng chết.

- Đại ca, bây giờ chúng ta tính sao ?

- Còn sao trắng gì nữa, lập tức ra khỏi tỉnh này thôi.

- Vậy còn chuyện Huyền Nhân Quả...

- Đẹp ! Giờ này còn quá kiểng gi. Khẳng định bọn chúng sau khi nghe anh em ta bàn chuyện ngày mai lên núi thì đã cho người chờ sẵn để phục kích rồi.

Bá Duy chặn lời em hấn, vết sẹo trên má nhắm nhúm lại dữ tợn.

- Đợi một thời gian nữa cho mọi chuyện lắng đi, chúng ta gom góp một mớ linh thạch khác rồi quay lại đây cũng không muộn. Bây giờ cái cần là bảo trụ tính mạng đã. Đi !

Hai anh em gã đã lẫn lộn trong thiên hạ bao nhiêu năm, trong đó người quyết định là Bá Duy. Đứng nhìn bề ngoài em hấn có vẻ đa mưu hơn, thực sự Bá Duy ngoài sự nham hiểm, nhẫn tâm còn có tính quyết đoán nữa. Cầm lên được thì đặt xuống được. Chính điều này đã cứu anh em hấn không biết bao nhiêu lần.

Trong khi huynh đệ Bá Duy đang học tốc xóc gan chạy trốn như ma đuổi trong rừng, thì ở hướng ngược lại, Đại Hùng cũng phi thân chuồn nhanh không kém.

“May mắn, đúng là phúc tổ ông bà mấy đời để lại.”

Hai anh em bọn kia, dựa vào linh lực thì thắng anh Hồ Cấp thuần chính, đưa em tề hơn cũng Hùng Cấp đại thành. Thả Đại Hùng ra trước mặt anh em chúng nó, với cỡ Hùng Cấp tiểu thành của hấn thì cảm chắc bị làm gỏi trong nháy mắt.

Đại Hùng vừa chạy vừa vượt ngực, nhặt được lại cái mạng này thật quá hên. Ban đầu hấn mò tới chỗ đó chẳng qua là muốn tìm người đồng đạo hỏi thăm đôi chút về tin tức Thanh Huyết Thảo. Trên bản đồ của Nông Lâm Thụ đưa cho Đại Hùng chỉ vẽ đường đến núi Cốc, đồng thời mô tả hình ảnh của loại linh dược này mà thôi. Điều này làm hấn nhầm lẫn là Thanh Huyết Thảo này mọc... hoang trên đỉnh núi Cốc. Chẳng qua là Nông Lâm Thụ cần nó để chế loại đan dược gì đó mà lại bận nên mới bảo hấn đi hái thay. Ngoài ra, đêm hôm ở giữa rừng già, hấn không chắc quanh đây còn tồn tại con ma thú nào không. Nhiều người tự lại vẫn an toàn hơn. Nào ngờ khi hấn vừa mò tới gần chỗ hai anh em nhà kia thì đã nghe chuyện pháp trận tộc Tây trên núi Cốc.

Bởi vì lúc trước gặp thổ phi do tộc Dao giả trang một lần nên hấn cũng không dám sơ suất chường mặt ra ngay, mà nán lại nghe thêm chút đã. Không biết trời thương thế nào mà phút chót Bá Duy lại phun ra gốc gác tu tặc của bọn chúng. Nếu trước đó mà Đại Hùng đường đột đi vào, ngày này năm sau hấn là hấn đã có cơ hội ăn hương nhang cúng, ngắm gà khóa thân.

Có điều chính câu nói của Bá Duy đã làm Đại Hùng giật mình, vô tình tản ra linh lực khiến đối phương phát hiện. Cũng may Đại Hùng nhanh trí, áp dụng ngay bài giáo huấn của bản môn trước khi ra ngoài: gặp nguy là phóng pháo. Bất kể đối phương mạnh đến cỡ nào, nếu đã bị phát hiện cứ phóng pháo cái đã. Đầu tiên là làm đối phương bối rối vì sợ ta có đồng bọn quanh đây. Sau đó dù đối phương có cương quyết giết tới thì cũng sẽ chần chờ một chút, tranh thủ cơ hội cho ta đào thoát. Tất nhiên nếu đối phương đã bao vây nhiều người thì đừng đại phóng pháo, kéo không lại lay ông con ở bụi này.

Đại Hùng lần này bắn pháo vì thấy bọn kia ít người, lại hay làm chuyện xấu, khẳng định sẽ luôn mang dạ dè phòng bị người ta phát hiện vây công. Cuối cùng suy đoán của hấn đã đúng.

Nhưng Đại Hùng cũng không dám chủ quan, vừa thấy anh em Bá Duy chạy đi là hấn vọt gào lên cổ trốn nót.

Hướng Đại Hùng nhắm tới bây giờ chính là chân núi Cốc. Đã biết núi Cốc là nơi tộc Tây đang trấn giữ, vậy thế nào dưới chân núi cũng phải có vài thôn bản. Cho dù anh em tu tặc kia có gan quay trở lại, giữa chốn đông người chúng hấn không dám làm gì Đại Hùng.

Trước cổng bản người Tây, một thanh niên mặc áo vải màu đen nhanh chóng lướt tới.

- Đứng lại!

Hai chiến binh Lang Cấp hùng hổ vung giáo cản lại. Bởi vì tộc Tây ẩn cư sâu trong núi rừng, xung quanh thường xuyên có dã thú qua lại nên không thể dùng phạm nhân gác cửa. Đây cũng là một cách rèn luyện tâm cảnh cho những đệ tử tu tiên giai đoạn đầu trong tộc, tránh cho họ sinh ra kiêu ngạo.

Mặc dù đối phương chỉ là Lang Cấp, song có việc phải vào bản, Đại Hùng vẫn phải nhã nhặn.

- Hai vị, ta là tu nhân từ bên ngoài tới để dự hội mở trận Huyền Sương ngày mai. Mong hai vị xem xét cho qua.

Vừa nói, Đại Hùng vừa cố ý tản ra linh lực Hùng Cấp của mình.

Cảm nhận được áp bách từ phía Đại Hùng lan tới, hai chiến binh tộc Tây hơi biến sắc nhưng vẫn thản nhiên chắn lối.

- Xin lỗi tiên sư, lúc này đã khuya, việc tiếp đón các tiên sư từ ngoài tới sẽ không chu đáo được. Mời ngài sáng mai hãy quay lại bản thôn.

“Hừ, ngươi là Hùng Cáp thì đã sao. Sau lưng bọn ta có cả một thôn, chiến binh Hồ Cáp chúng ta còn không ngần ngại nói chỉ là Hùng Cáp. Bây giờ trễ rồi, lỡ để ngươi vào mà gây ra rắc rối gì lúc này, không phải bọn ta sẽ phải một đêm hay sao?” Hai tên chiến binh thầm nghĩ.

Bọn họ dù sao mới chỉ là Lang Cáp, tuy mạnh mẽ hơn võ giả phàm nhân nhưng cơ thể vẫn còn nhiều hạn chế. Bị phân gác ca đêm là đã cảm thấy mệt mỏi rồi, thêm phiền phức không bằng bỏ đi một ít.

Đại Hùng dù gì cũng từng giao tiếp với nhiều hạng người, nhất là đám lính của huyện lão gia xưa kia thì càng quen biết nhiều. Hai tay hần lóc lên một cái đã lấy ra hai cục linh thạch cấp thấp, tung về phía hai chiến binh kia, miệng mỉm cười.

- Hai vị, xin châm chú cho ta một chút. Bây giờ quả thật rất khuya, ở lại ngoài rừng cũng nhiều nguy hiểm. Ta bản thân cũng rất mệt rồi, chỉ muốn vào trong bản tìm một nơi nghỉ ngơi ngay mà thôi. Sáng mai tham dự việc mở trận kia cũng bớt phần cấp rập.

Hai chiến binh bắt linh thạch vào tay, vận công một chút là cảm nhận được linh khí từ linh thạch truyền qua. Cả hai mặt mũi rạng rỡ, liếc nhau một cái rồi thu giáo lại.

- Tiên sư, ngài nói vậy cũng phải. Lúc này đêm khuya, linh thú, ma thú lảng vảng cũng nhiều. Vậy mời ngài vào thôn tìm nơi nghỉ trọ.

- Ngài đi tới khoảng một dặm, rẽ phải sẽ gặp quán trọ Ngọc Quyên. Đó chính là quán trọ tốt nhất trong thôn chúng ta.

Hai người này chỉ là Lang Cáp thuần chính, một viên linh thạch cấp thấp với họ cũng là một khoản lớn. Ngày xưa Đại Hùng còn đang ở mức Lang Cáp, là hạt giống được môn phái đầu tư rồi mà mới chỉ được có 10 linh thạch cấp thấp một tháng. Các đệ tử thông thường thì đến một linh thạch cũng chẳng có, phải làm biết bao nhiệm vụ phụ để kiếm linh thạch. Đại Hùng vung tay một cái đã chi đẹp như thế, đương nhiên là giải quyết được ngay vấn đề.

- Xin cảm tạ.

Đại Hùng lịch sự chào rồi nhanh nhẹn bước qua cổng. Ở bên ngoài lâu hần không yên tâm cho lắm.

Đi thêm chừng một dặm, rẽ phải, quả nhiên gặp một nhà trọ lớn cao đến bảy tầng tên gọi Ngọc Quyên. Quán trọ này tiếp khách ngoài tộc nên thiết kết theo kiểu ở miền xuôi. Ở bên trong đèn đóm vẫn sáng rực, từng nhóm ba bốn người chia nhau ngồi tại các bàn dưới lầu, cũng có vài người ngồi một mình, lặng lẽ uống trà hoặc rượu.

Đại Hùng bước vào bên trong, lặng lẽ quan sát một vòng. Trong số này không ngờ đến bảy phần là người tu tiên, xem ra đều là những người có ý định lên núi hái linh dược. Đây mới chỉ là số nhỏ. Trong những phòng trọ trên lầu khẳng định còn nhiều người như thế nữa.

- Tiên sư, ngài muốn thuê phòng hay là ăn uống?

Cô chủ trọ tương đối trẻ trung đứng sau quầy cười tươi như hoa ướp hơi. Dựa theo linh lực tàn mất thì cô nàng chỉ là Lang Cáp thuần chính, nhưng sau lưng cô lại là một hộ vệ Hồ Cáp. Hiện nhiên điều hành một quán trọ cho tu giả vào ở cũng phải có vài phần thực lực.

Đại Hùng mỉm cười bước lại gần quầy.

- Cho ta một phòng trọ bậc trung đi.

Muốn được phục vụ tốt thì chớ có lấy phòng trọ cấp thấp. Ngược lại lấy phòng trọ cao cấp thì khẳng định tốn rất nhiều tiền. Theo như lời anh em Bá Duy bàn bạc, muốn được lên núi hái linh dược, phải tốn một khoản lớn. Đại Hùng vì thế không muốn hoang phí lúc này.

- Phòng trọ bậc trung một linh thạch một tuần. Nếu ngài trả bằng vàng thì hai lạng một ngày.

Hai lạng vàng 1 ngày – không khỏi đắt quá đi. Phải biết rằng một người nông dân bình thường ở thôn Nam Long, một năm cày cấy được mùa cũng chỉ được chừng đó tiền mà thôi. Một linh thạch bình thường đôi được 10 lạng vàng. Nhưng linh thạch quý hơn nhiều nên thực tế khi thanh toán vẫn được tính giá cao hơn, có khi 20 lạng vàng một viên vẫn có tiên sư đồng ý mua. Trên con đường tu tiên, vàng bạc đã sớm không còn nhiều ý nghĩa, ngay cả Đại Hùng cũng chẳng còn mấy lạng vàng trong người nữa.

- Ta trả bằng linh thạch. Thuê phòng 1 tuần.

Nghe trả bằng linh thạch, quả nhiên cô chủ quán rạng rỡ hẳn lên. Một tháng tộc Tây mới mở pháp trận 1 lần. Quán trọ của cô cũng tranh thủ những lần đó mà chật chội một ít. Bản thân cô là người tu tiên nên linh thạch với cô có giá trị hơn vàng, bạc. Ngoài ra thù hộ của quán cũng cần trả lương bằng linh thạch.

- Đây là sổ phòng của ngài.

Chủ quán cung kính đưa qua một thẻ bài bằng gỗ đỏ, cầm trong tay nặng nặng như đúc từ thép. Xem ra là gỗ Hồng Tùng trăm năm. Đại Hùng không khách khí, thu vào trong đai trữ vật.

- Tiên sư, có phải ngài đến tham gia Hái Dược Hội không?

- Hái Dược Hội? Ừm ừm, đúng vậy.

- Chẳng hay tiên sư đã có Đấng Sơn Phù chưa?

- Đấng Sơn Phù – là loại phù gì vậy?

Đại Hùng ngăn người ra.

Cô chủ quán cười ngất, lộ ra cái cổ trắng như tuyết, hai hàm răng trắng tinh đều đặn.

- Tiên sư hẳn là đến tham dự Hái Dược Hội lần đầu. Muốn tham gia hội hái linh dược này, nhất định ngài phải có Đấng Sơn Phù mới được. Phù này do các bô lão trong tộc cấp ra, có tác dụng mở các thông lộ của trận pháp. Nếu không có phù này trong tay, đồng nghĩa với việc ngài không thể đứng vào trận môn được, sao có thể vào trong hái dược?

- Ô. Nếu vậy, ta làm sao có thể kiếm được phù này?

- Ngài rất may mắn, bây giờ đi mua vẫn còn kịp. Ngài ra ngoài quán đi về bên trái, tiếp một đoạn rồi rẽ trái lần nữa, sau đó đi thẳng sẽ thấy Đấng Sơn Quán. Ở đó chuyên cấp phù Đấng Sơn cho các tiên sư ngoại tộc tham gia Hái Dược Hội.

Đại Hùng nghe xong vội cảm ơn rồi tức tốc chạy tới địa điểm kia. Một cái nhà sàn đặc trưng của miền núi nhanh chóng hiện ra trước mắt. Trên tầng đầu tiên, ngay cửa ra vào có kê một cái bàn. Một lão già Hồ Cáp đại thành đang ngồi gục lên gục xuống tại đó.

- Tiền bối, ta muốn mua một lá phù Đấng Sơn.

Đại Hùng đứng trước mặt lão già háng giọng, nói hơi to một chút.

Lão già giật mình mở choàng mắt, từ từ ngẩng lên nhìn Đại Hùng rồi lẩm bầm.

- Trẻ thế này rồi mới chịu đến mua phù. Sao không chờ sang tháng luôn thế?

Tuy vậy, lão vẫn sửa sang lại tư thế ngồi, sau đó xòe tay một cái, trên đó lóe lên một tấm phù màu xanh lá cây làm bằng chất liệu gì không rõ.

- Đấng Sơn Phù - ba ngàn linh thạch một tấm.

- Ba ngàn linh thạch???

Đại Hùng há miệng choáng váng, trong lòng chảy máu ra ầm ầm như sông Long Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Ngọc Thái

Ba ngàn linh thạch? Đừng nói là đệ tử Hùng Cáp, đến phần lớn đệ tử Hồ Cáp cũng phải tan gan nát ruột mà hô lên: “Quân kẻ cướp!!!”.

Đại Hùng tung hoành bán đản dược biến vị cả năm trong Long Khí Môn cũng chỉ được gần bốn ngàn linh thạch là cùng. Điều này khiến hắn trở thành đại phú ông trong đám đệ tử cùng cấp, còn so với các sư huynh Hồ Cáp thì tài sản hắn cũng coi là đứng vào hàng khá. Nhưng mà chỉ mua một lá Đấng Sơn phù, Đại Hùng sẽ bị vật đi mất ba phần tư tài sản. Đối với kẻ yêu linh thạch như mạng cổ hến, thế này quá bằng bị giết sống. Lòng rủa thầm trăm vạn lần, Đại Hùng thầm nhủ không biết có phải cái tộc Tày này đã thăm dò tài sản của hắn rồi mới đưa ra giá bán “hại” như vậy hay không.

Run run lấy số linh thạch đồ lên mặt bàn gỗ trước mặt, Đại Hùng nghiêng răng nhận Đấng Sơn Phù rồi quay người bước đi. Dù không nỡ nhưng Đại Hùng không thể không thực hiện lời hứa với Nông Lâm Thụ. Thâm tâm hắn tự an ủi: đây nói gì cũng là thù lao trả công cứu mạng. Giá quá rẻ chẳng phải đại biểu rằng cái mạng hắn cũng béo bở hay sao. Ngoài ra, Hồn khế đã ký rồi. Đầu đó trên kia, Thiên Lôi chắc đang dòm ngó hắn.

Trở lại quán trọ Ngọc Quyên, Đại Hùng mua ít linh thực rồi tìm đến căn phòng của mình trên tầng ba. Phòng rộng ước chừng sáu mươi thước vuông (1). Đại Hùng ngắm nghía một hồi không thấy gì khác lạ liền bố trí quanh phòng hai trận pháp đơn giản. Mặc dù không theo học ở Trận Phù Tháp nhưng có một số trận pháp được truyền dạy phổ biến trong môn như Cách Âm trận, Hộ Linh trận nên Đại Hùng cũng đã tập qua. Những trận pháp này không đủ ngăn cản tiên sư Sư Cáp trở lên nhưng đối với Hồ Cáp trở xuống xem như cũng khá hữu hiệu.

Trận pháp của Long Khí Môn không giống như 1 số môn phái khác dùng cờ lệnh, hay dùng cọc ngọc để bày bố, mà dùng Hấp Từ Thạch để khắc pháp

lệnh. Loại đá này có khả năng hút mạnh lên các bề mặt khi tiếp xúc nên có thể bố trí trên tất cả các địa hình dễ dàng. Hấp Từ Thạch giá cả không rẻ nhưng với sức của Đại Hùng, mua khoảng chục bộ đá làm pháp trận vẫn còn kham được.

Bây bố cẩn thận xong, Đại Hùng mới lôi lá phù Đăng Sơn ra xem xét qua một lượt. Dựa vào những thứ vẫn ở trên mặt phù, đây hẳn là một loại vỏ cây gì đó. Lá phù màu xanh nhạt, giống như lớp màng lụa thường có ở ngọn cây dừa. Vân phù ảo diệu nhưng xếp đặt tự nhiên tựa như sinh ra đã vậy.

Đại Hùng lấy tay kéo thử vài cái nhưng lá phù mảnh nhẹ hóa ra rất dai. Đến khi Đại Hùng vận thêm chút linh lực vào tay thì loạt vùn trên lá phù khê lóe sáng rồi sinh ra một lực đẩy mạnh mẽ khiến lá phù tuột ra khỏi tay hắn.

- Hay thật!

Đại Hùng thích thú nhặt lá phù lên. Loại vỏ cây để làm phù này không chỉ dai chắc, mà còn có khả năng tự phòng ngự nữa. Nếu có thể đem nó chế thành áo giáp thì tính an toàn tăng lên mấy lần, còn hơn mấy bộ linh giáp thông thường nhiều. Đương nhiên giá cả làm một bộ giáp như vậy chắc chắn không rẻ. Cứ nhìn một mảnh phù bằng bàn tay này mà bán ra tới 3000 linh thạch là biết. Tuy nói rằng quyền nhập trận đã chiếm hết hơn nửa giá trị Đăng Sơn Phù nhưng giá tiền của loại vỏ cây này rõ ràng cũng là giá trên trời.

Đăng Sơn Phù viết bằng cổ ngữ của tộc Tày, Đại Hùng tò mò muốn sao chép thử nhưng vẽ mãi vẫn không giống. Phải nói rằng đệ tử Long Khí Môn một khi đã hoàn thành Họa Long Chi Pháp thì khả năng vẽ đã có thể ngang với một họa sĩ phàm nhân bậc trung rồi. Cổ ngữ cho dù rồi rắm nhưng nếu xem nó là một bức tranh để phòng chế thì còn khá đơn giản mới đúng.

- Chắc là cần có bí quyết gì đó.

Đại Hùng lưu luyến tìm hiểu một lúc nhưng đành cam tâm bỏ cuộc. Sau này nếu hắn có thời gian xin vào Trận Phù Thập để học thì lúc đó tìm hiểu thêm cũng được.

Tiếp theo hắn lấy ra một thanh kiếm màu xám bạc xem xét. Thanh kiếm này nguyên là Phong Vân Kiếm được Đại Hùng đặt hàng Hoàng Thành Trung sửa chữa và gia tăng âm pháp Tri Hoãn Thuật.

Phong Vân Kiếm vốn chế tạo từ sừng ma thú nên có sẵn khả năng phóng ra lưỡi đao gió. Trước đây Đại Hùng chưa nhập môn, khả năng tận dụng ưu thế của Phong Vân Kiếm không nhiều. Đến bây giờ khi Đại Hùng dùng Phong Vân Kiếm chiến đấu, uy lực kiếm phát ra phải tăng lên ba bốn lần. Lần này lại gia trì thêm Tri Hoãn Thuật để làm chậm mục tiêu, nhiều linh thú trước đây né tránh thì nay hắn đã có thể trực diện chiến đấu.

Vuốt ve thanh kiếm một hồi, Đại Hùng lấy tiếp ra số đan dược còn dự trữ. Thân là luyện dược sư, đan dược hắn mang theo khá nhiều. Hơn một năm qua tuy bán đi phần lớn, song mục tiêu kiếm linh thạch chỉ là để chóng tiến giai. Mà đan dược cũng hỗ trợ khả năng đó nên hắn luôn bớt lại không ít để sử dụng.

- Ngọc Quang Đan 44 viên, Thiết Cung Đan 39 viên, Hoạt Khí Đan 90 viên, Hồi Linh Đan 51 viên, Tiêu Độc Đan 25 viên... Một đám thuốc trị bệnh lật vật nữa... Cũng tạm đủ. Đáng tiếc lâu rồi không có dịp lên Tiên Viên, nếu mang theo được ít Tiên Quả thì dù có phát sinh chuyện gì đi nữa cũng dễ bảo toàn mạng sống.

Đại Hùng khẽ chép miệng. Lần này mới ra ngoài làm nhiệm vụ môn phái lần đầu mà đã suýt mất mạng 2 lần, tầm quan trọng của bảo vật phòng ngự, chữa thương càng lúc càng được Đại Hùng coi trọng.

Trong đồng bình lọ đựng đan có một bình ngọc trắng như tuyết khá nổi bật. Đại Hùng mỉm cười cầm nó lên nhìn. Đây là bình ngọc ngày đó đựng Băng Tinh của Thánh Mẫu, sau này bị hắn dùng đựng hạt sen tiên. Từ lúc ăn hạt sen đầu xong tới nay, hắn vẫn chưa từng đựng tới nó. Chung quy vì diễn biến của quả trứng trong thần thức vẫn chưa hết biến đổi, mà Đại Hùng cũng không chắc trong đó chứa đựng thứ gì nên không dám mạnh động. Thế giới tinh thần là tinh hoa linh hồn, kiến thức và cảm ngộ của một người tu tiên, nếu có bất trắc xảy ra, cho dù là thần linh cũng có thể biến thành ngu độn, tổn hao hồn phách.

Đại Hùng kiểm tra một vòng rồi cất lại tất cả vật dụng vào, chỉ để lại một hạt Hoạt Khí Đan sử dụng.

Việc giải ám thuật Quá Nhật Tắt Từ tuy may mắn thành công, song Đại Hùng có thể cảm nhận được cơ thể mình giống như bị hút gần sạch sinh khí. Dù hắn đã dùng linh thạch và đan dược bồi bổ lại, kèm thêm mấy thang thuốc của Nông Lâm Thụ rồi, nhưng tình hình cũng chỉ tiến bộ được một chút. Xem ra tế bào trên cơ thể bị ám thuật làm suy kiệt không ít, muốn mạnh khỏe như cũ, e là phải mất mấy tháng tu dưỡng mới xong.

Đại Hùng ngồi khoanh chân trên giường, sau khi nuốt Hoạt Khí Đan liền tiến hành vận chuyển Dung Long Công.

Sau khi tiến lên Hồ Cấp, Đại Hùng coi như đã qua được bước làm quen với công pháp của Long Khí Môn. Lúc này hắn đã có quyền lựa chọn công pháp phù hợp để tu luyện. Trong hàng vạn năm qua, các thế hệ trước của Long Khí Môn đã sáng chế ra thêm hàng ngàn công pháp dựa vào cảm ngộ của bản thân. Có công pháp lấy công pháp tổ truyền của Thánh Tổ để làm cơ sở, nhưng cũng có không ít công pháp do bản thân họ tự sáng tạo ra.

Công pháp dựa vào tổ truyền làm cơ sở thì dễ có những bí pháp tăng cao sau này để học hơn. Dù sao hệ thống võ học của Long Khí Môn cũng là dựa trên truyền thừa của Long Quân mà thành – những bí quyết bậc cao luôn không thiếu. Nhưng yếu điểm của nó thì mọi người đều rõ – đó là ít nhiều đều yêu cầu Long Tiên Khí đậm đặc trong cơ thể. Việc này cũng như ta nhìn thấy trên đỉnh núi rõ ràng có bảo bối, nhưng sức bản thân lại không cách nào vượt qua được lưng núi, nhiều khi cũng chỉ biết phần hận mà nhìn. Đây cũng là nguyên nhân Long Khí Môn càng về sau càng khó phát triển võ học Thánh Tổ truyền thừa.

Ngược lại, những công pháp do đời sau tự viết ra thì yêu cầu dù có khắt khe nhưng rõ ràng vẫn có khả năng tu luyện hơn. Đến nay trong môn phái, ba

phần tư lóp đệ tử hầu như đều học những bí pháp mới là chủ yếu. Chỉ có một số đệ tử tự tin vào Long Tiên Khí trong cơ thể mình mới dám đi theo con đường võ học tổ truyền – mà giữa số này, cũng lại phần lớn là học các công quyết đã được cải biến đi để giảm yêu cầu về Long Tiên Khí.

Đại Hùng dù là truyền nhân Thánh Tổ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Dung Long Công là một dạng công pháp lấy pháp quyết cơ sở từ Hóa Long Công của Thánh Tổ để tu luyện. Bản thể của Lạc Long Quân là rồng, tự nhiên sở hữu hóa hình quyết làm tăng thực lực là Hóa Long Công. Các đời đầu của tiên sư Đại Việt dựa vào long huyết nồng đậm cũng có thể luyện hóa hình quyết này. Tiếc là càng các thế hệ về sau, Long Khí trong cơ thể càng lúc càng nhạt, khả năng hóa hình khi vận Hóa Long Công gần như không có khả năng tái hiện. Vì vậy mấy đời trưởng lão trong Long Khí Môn đã dốc sức nghiên cứu thử nghiệm, cuối cùng viết ra được biến thể của Hóa Long Công là Dung Long Công. Đệ tử Long Tiên Khí Môn khi tập luyện Dung Long Công không có khả năng hóa hình, nhưng khi vận dụng các bí pháp truyền thừa vẫn có khả năng phát huy tốt tác dụng đặc thù của Long Tiên Khí trong cơ thể, khiến có bí pháp có uy lực cao hơn đa số các bí pháp khác cùng bậc.

Đại Hùng chậm rãi hít thở sâu, ngón tay chậm rãi điểm nhẹ lên chân thủy, dưới chỗ giao của hai mảng xương sườn trước ngực. Tại vị trí khí cung ngay dưới chân thủy khe nhô lên, một luồng linh lực từ khí cung khe tràn ra, rồi theo lộ tuyến vận hành của Dung Long Công chia lên hai huyết ở vai, đi theo những kinh mạch song song trên cơ thể. Sau khi đi hết một vòng toàn thân, hai dòng linh lực lại hợp lại ở đốt xương sống thứ tám sau lưng rồi trở về khí cung.

Kể cũng lạ. Từ ngày Đại Hùng tu luyện Dung Long Quyết này, hẳn luôn có một cảm giác khác thường so với khi tu luyện các công pháp khác. Trong khi tu tập, hẳn luôn thoáng có một vài cảm nhận gì đó nhưng nhất thời không phân định rõ ra được. Khi đọc kỹ bản pháp quyết của bản môn, ngoài tính năng phát huy tính năng đặc thù của Long Tiên Khí ra thì cũng không thấy chú thích điểm gì nữa. Chỉ có điều Đại Hùng tin tưởng rằng sau khi tu luyện pháp quyết này lâu dài, nhất định sẽ có lúc hắn tìm ra căn nguyên của cảm giác này.

Đại Hùng ngồi luyện công vừa được hai canh giờ, ở ngoài bản đã bắt đầu vang lên từng tiếng gà gáy. Lúc này linh lực của Hoạt Khí Đan đã hoàn toàn hòa tan vào linh lực của bản thân hắn. Đại Hùng ghé qua thể giới tinh thần nhìn quả trứng đang đều đặn co bóp một hồi. Phía dưới nó, mảng cỏ hoa vẫn nhẹ nhàng rung rinh.

Đại Hùng thu công, đứng dậy mở cửa sổ nhìn về phía xa xa. Trên bầu trời, một vùng mây bắt đầu sáng dần lên. Đại Hùng vươn vai hít một hơi đầy không khí trong lành rồi đẩy cửa chính bước ra ngoài. Tối qua vào bản, hắn chưa có dịp tìm hiểu khu thôn bản này. Theo như cô chủ quán trọ Ngọc Quyên thì Hái Dọc Hội thường bắt đầu vào giờ Mão (7h sáng), vì vậy hắn muốn tranh thủ quãng thời gian trống này tìm hiểu địa hình khu vực xung quanh một chút.

Khi Đại Hùng vừa bước ra ngoài, không ngờ có khá nhiều tu sĩ khác cũng đang lục tục rời khỏi phòng.

“Xem ra Hái Dọc Hội này ai cũng mong chờ nhỉ.”

Một vị tu sĩ vừa bước ra khỏi phòng gần đó vừa lúc nhìn thấy Đại Hùng, hắn toét miệng cười.

- Chào đồng đạo, huynh đài đây cũng tham gia Hội Hái Dọc phải không?

- Đúng vậy.

Đại Hùng khách khí gật đầu chào lại. Cho dù ở giới tu tiên hay trong xã hội phàm nhân, giao tiếp là vấn đề tối căn bản phải biết.

- Nhưng ta đang tính đi dạo quanh bản này tìm hiểu một vòng trước khi nhập hội.

Đại Hùng cười cười.

- Chà, quá trùng hợp. Ta cũng đang tính đi dạo một chút. Hay là chúng ta đi chung nhé ? Ta đến đây đã hai ngày, có thể giới thiệu cho huynh một chút về nơi này. À, tại hạ là Ngọc Thái.

- Tại hạ là Đại Hùng. Vậy chúng ta cùng đi.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chân Tướng Thanh Huyết Thảo

Dựa vào linh lực tàn mát của Ngọc Thái, Đại Hùng ước đoán đối phương khoảng Hùng Cấp đại thành, cao hơn hắn hai giai. Tuy nhiên, hiện giờ đang là trong bản, nếu đối phương có ý đồ gì xấu thì cũng không có khả năng ra tay với hắn. Vậy thì cùng đi cũng chẳng hại gì – lại có hướng dẫn viên du lịch miễn phí nữa chứ.

Dưới sảnh của quán trọ Ngọc Quyên, nhiều tu sĩ cũng đã nóng lòng dậy sớm. Phần đông họ đang uống trà hoặc tậm tậm ba trao đổi gì đó. Hai người Đại Hùng không quên tới họ, thông thả ra ngoài quán rồi hướng về một phía bước đi.

Người tu tiên tuy rằng nói là “thong thả” nhưng thực tế mỗi bước chân đều vận dụng công pháp di chuyển, vì vậy tốc độ di chuyển so với người thường chạy cũng chẳng khác gì nhau mấy. Ngọc Thái dẫn Đại Hùng trên đường đá giữa thôn bản, vừa đi vừa giới thiệu những gì hắn tìm hiểu được. Đại Hùng qua đó cũng nắm bắt được một chút.

Bản này tên là Bản Bắc. Xung quanh chân núi còn có các bản Nam, Tây, Đông khác nữa. Phải nói Đại Hùng tới qua đã rất may mắn, bởi vì trong bốn bản chỉ có hai bản Nam – Bắc là có mỏ trăn môn cho tu sĩ bên ngoài lên núi hái thuốc mà thôi. Nếu đi nhầm bản thì sẽ phải di chuyển hơn canh giờ mới tới bản kế tiếp. Tại bản Bắc có hai vạn nhân khẩu, trong số này có tới năm trăm là chiến binh tu sĩ. Đây là một tỉ lệ khá cao. Tính ra quanh núi Cốc có bốn bản tộc Tây, vậy số chiến binh tu sĩ phải đến hai ngàn người.

Đại Hùng hỏi thêm mới biết núi Cốc dù sao cũng là một trong các trọng địa của tộc Tây, cho nên trong tộc liền cử số lớn chiến binh tới trấn giữ. Chứ ở các thôn bản ngoại vi bình thường, có khi cả bản chỉ có không đến năm mươi người là tu sĩ phụ trách quản lý.

Ngọc Thái dẫn Đại Hùng đi một vòng giới thiệu vài địa điểm đặc trưng của bản Bắc, từ khu đền thờ tổ, cấm trại của chiến binh tu sĩ, tới vườn dược thảo nổi tiếng của tộc Tây. Tất nhiên đây chỉ là vườn dược do tu sĩ người Tây trồng phục vụ nhu cầu chế thuốc đơn giản cùng kinh doanh mà thôi. Những loại thuốc hiếm hãn nhiên đều là trồng trên núi cả.

Đi vòng vòng hết cả tiếng thời gian, Ngọc Thái đưa Đại Hùng tới một bãi rộng như khu hội làng. Chỗ này hiện có lác đác vài sạp hàng mới vừa dựng lên, tuy nhiên cũng đã có một số khách hàng tới lui xem xét.

- Đây là chợ mua bán của tu sĩ tộc Tây. Mặt hàng đáng giá nhất đương nhiên là dược liệu quý.

Ngọc Thái chỉ tay giới thiệu.

- Có điều lúc này còn khá sớm. Các cửa hàng của người Tây hầu hết đều mở hàng trễ nên mới chỉ có vài quán để xem mà thôi. Ngoài ra, hôm nay tu sĩ ngoại tộc lại lo tham gia Hội Hái Dược nữa, số người đến đây xem hẳn không nhiều. Máy quán hàng này sợ rằng càng mở trễ hơn thường lệ.

Ngọc Thái lắc đầu cười cười.

“Chuyên bán dược liệu à? Chẳng biết là có bán Thanh Huyết Thảo hay không nhỉ? Nếu có thì ta khỏi phải lên núi một phen. Đẳng Sơn Phù này kiếm người bán rẻ bớt một phần mười lấy lại ít linh thạch cũng tốt”.

Đại Hùng hăm hở trầm nghĩ.

Tuy rằng trên núi hẳn còn có một số dược liệu quý đáng tiền hơn 3000 linh thạch, nếu không tộc Tây đã không thể thu hút đám tu sĩ ngoại tộc tới tham gia Hội Hái Dược nhiều như thế. Nhưng theo lời anh em tu tộc Bá Duyệt nói, số linh dược đó chẳng dễ tìm gì. Muốn hái được chúng hoàn toàn dựa vào vận số. Ngay cả hai anh em Bá Duyệt đã đứt lót cho một tên tu sĩ tộc Tây tham gia vận hành trận pháp mà còn không chắc thì nói chi đến Đại Hùng.

“Nguyên tắc là “ăn chắc mặc bền”. Nhảy vào trận pháp cũng chẳng khác gì bỏ tiền đi đánh bạc. Nếu tìm được Thanh Huyết Thảo chỗ này thì không đi Huyền Sương trận vẫn hơn.”

Đại Hùng cân nhắc tính toán. Cái Đẳng Sơn Phù đã vật đi ba phần tư tài sản của hắn. Nỗi đau khác cốt đó chẳng dễ gì nguôi cho được. Nếu có thể lấy lại tiền - đương nhiên là vui sướng nhất.

- Ngọc Thái, ta muốn vào đây thăm quan một chút.

- Huynh đài. Đừng nói ta không nhắc nhở ngươi. Từ giờ đến lúc Hội Hái Dược bắt đầu chỉ còn có nửa canh giờ thôi. Nếu có mua bán gì cũng phải làm nhanh nhanh lên đây.

Ngọc Thái dẫn dò.

- Không sao đâu. Hẳn là nhanh thôi. Trước giờ ta mua bán dứt khoát lắm. Hẹn lát nữa gặp lại.

Nói rồi Đại Hùng hăng hái chạy vào khu chợ trước mặt. Ngọc Thái nhìn cảnh này cũng đành bất đắc dĩ rời đi. Hắn không rảnh đi xem chợ bây giờ. Tranh thủ chỉnh đốn trạng thái và kiểm tra lại vật dụng để tí nữa nhập trận vẫn quan trọng hơn.

Đại Hùng xông vào đám tu sĩ trong chợ, đi qua mỗi hàng đều tranh thủ len vào, sau đó dùng hình vẽ trong tấm bản đồ của Nông Lâm Thụ để làm mẫu, lần lượt so sánh với các dược thảo đang được bày bán nên quầy hàng.

Mỗi cửa hàng của tu sĩ tộc Tây tuy không lớn nhưng linh dược bày bán lại khá đa dạng. Đại Hùng mất hơn nửa giờ so sánh từng nơi nhưng vẫn chưa hề thấy một linh dược nào trên các quầy giống như Thanh Huyết Thảo.

Đến khi so sánh với linh dược ở cửa hàng cuối cùng xong, Đại Hùng không nhận được bèn túm lấy vị tu sĩ đang đứng sau quầy hàng hỏi han:

- Này, vị huynh đệ này có biết chỗ nào bán Thanh Huyết Thảo không?

Vị chủ quầy này sau khi nghe Đại Hùng hỏi tròn tròn mắt nhìn hẩn, sau đó phun ra hai chữ:

- Thằng điên!

Mà vị chủ quầy này cũng không phải kẻ duy nhất. Lần lượt mấy chủ quán linh dược bị Đại Hùng hỏi thăm đều đánh giá chung về Đại Hùng như thế - cứ như thể dập khuôn mà ra. Điều kì lạ là chả chủ quán nào thêm giải thích cho hẩn biết hẩn “điên” là ở chỗ nào mới quái.

Đại Hùng ngơ ngác đi lại giữa chợ, đầu to như cái đầu. Chẳng lẽ nhắc đến Thanh Huyết Thảo là cấm kị của tộc Tây hay sao?

Đúng lúc này, một giọng la như mõ bễ vang lên không xa chỗ Đại Hùng:

- Bán bản đồ du lịch mười hai danh thắng của tộc Tây đeeee! Bán từ điển bách khoa toàn thư về linh dược tộc Tây deeeee! Bán phương thuốc bí truyền độc nhất vô nhị của tộc Tây deee...

Bách khoa toàn thư linh dược tộc Tây? Cái này hay à nha.

Đại Hùng nhanh chóng đi tới vỗ vai tên rao hàng kia, khăng khái:

- Bán cho ta một cuốn bách khoa toàn thư. À, có bản đồ khu núi Cốc không? Cho ta một bản luôn.

.....

Cầm cuốn bách khoa toàn thư - mà thực tế chỉ là một bản tạp lục ghi chép sơ bộ về các loại linh dược nổi tiếng của tộc Tây - đọc một hồi, cuối cùng Đại Hùng cũng hiểu tại sao mình lại bị người ta mắng là “điên”.

Thanh Huyết Thảo - một trong hai mươi sáu loại linh dược hiếm của núi Cốc. Đặc tính là thay đổi và cải tiến tế bào máu trong cơ thể nhân loại, kể cả tu sĩ. Đối với trường hợp máu bị nhiễm độc, cho dù là độc hóa toàn thân mà chưa thấm vào cơ quan nội tạng nhiều thì linh thảo này vẫn có thể dùng để giải độc được. Linh thảo này tuy là cỏ nhưng không mọc thành bụi mà sinh sôi riêng lẻ. Mỗi cây cách nhau ít nhất một dặm đường, vì vậy số lượng trên núi chỉ có rất ít. Loại cây này phân bố chủ yếu ở đỉnh núi Cốc. Ở sườn núi trước đây thỉnh thoảng cũng có nhưng hiện nay ở sườn núi Cốc đã bị tu sĩ giang hồ quần đi quần lại không biết bao nhiêu lần. Khả năng tìm thấy Thanh Huyết Thảo hầu như bằng không.

Muốn hái được nó e rằng phải xâm nhập tới đỉnh núi tìm kiếm. Loại dược liệu quý như thế đương nhiên sẽ được tộc Tây giữ gìn bảo vệ. Sợ rằng bây giờ nó đang nằm trong danh sách linh dược cấm buôn bán của tộc Tây rồi cũng nên. Chả trách khi Đại Hùng oang oang hỏi mua Thanh Huyết Thảo, mọi người đều tưởng hẩn thần kinh có vấn đề.

Đọc phần giới thiệu về Thanh Huyết Thảo xong, đầu Đại Hùng không hề nhỏ đi mà có chiều hướng càng to thêm.

Dược liệu quý? Mọc trên đỉnh núi?

Đại Hùng hiểu phạm trù “trên đỉnh núi” có ý nghĩa ra sao. Tức là hẩn phải đột phá được Huyền Sương và Thủy Vụ Không Thiên trận. Không những thế còn phải đối mặt với dân bộ lão quyền năng ngút trời của tộc Tây.

Cái này mà gọi là thù lao gì? Thuần túy là đem cái mạng vừa giành lại được của mình cúng ra lần nữa. Cái lão Nông Lâm Thụ này, không ngờ lại giáo quyết, thâm hiểm như vậy. Còn nói “nếu là Sur Cấp thì sẽ đòi hẩn năm cây”. Phi - đúng là nói phét không sợ bị đánh thuế. Cho dù tu sĩ Sur Cấp mà lên núi Cốc, chỉ cần hái được 1 cây cũng phải cảm ơn ông bà ông vải chán rồi.

Vậy bây giờ sao đây? Đại Hùng vò đầu bứt tai.

Theo thỏa thuận thì hẩn còn gần một năm thời gian nữa mới tới hạn của Hồn Khé. Tuy nhiên, kể cả có tu luyện thêm 10 năm nữa cũng chưa chắc hẩn lên nổi Sur Cấp, chứ đừng nói tới Long Cấp để có khả năng đòi hỏi mua bán với đám bộ lão tộc Tây. Đây căn bản là một cái ngõ cụt.

Buổi sáng trong lành phút chốc như phủ một màu đen tối. Đại Hùng len lén liếc lên trời cao dò dẫm - như thể ở trên kia có một tên Thiên Lô đang liếm liếm búa tầm sét, hai mắt hau háu nhìn xuống hẩn.

Đại Hùng bĩu môi rụt cổ lại, trong lòng lại thầm giong lên một nắm đấm dứ dứ lên cao.

“Con mẹ nó! Quá tam ba bận nha ông trời! Bữa nay ta liều tiếp lần chót đó. Sau này đừng có đồ xui xuống đầu ta như thế nữa”.

Đại Hùng nghiêng chặt răng. Đối diện với thần phạt trong truyền thuyết, Đại Hùng có chết cũng phải xông lên núi tìm kiếm một phen đã. Xông lên thì may ra còn chút hy vọng. Không xông lên thì một chút le lói cũng không có. Chẳng biết có cái cây Thanh Huyết Thảo nào mới nhú mầm trên đó không đây. Ôi, Thánh Tổ, Thánh Mẫu hiện nay đang ăn chơi sung sướng ở cái chốn nào mà không nhìn thấy truyền nhân của hai người thảm hại tàn tạ như thế này hà trời?

Khi Đại Hùng bước ra khỏi chợ linh dược, trên tay hẩn đã nhiều thêm một ít linh thảo các loại. Mặc dù không gặp Thanh Huyết Thảo nhưng linh dược nơi này quả nhiên lắm loại ít gặp. Đại Hùng là luyện dược sư, không nhần nhịn được đành mua lấy một ít.

Thời gian bây giờ cũng không còn nhiều nữa. Đại Hùng vội phi thân như bay về phía địa điểm tập kết. Trên đầu hẩn, một vài đạo nhân ảnh cười phấp phới.

cũng vội vã phóng về phía trước.

.....

Địa điểm tập kết là một tế đài khá lớn giáp với chân núi. Phía sau nó, từng làn sương trắng mờ ảo không ngừng cuộn lên, tạo thành một bức tường cao hàng chục trượng. Thỉnh thoảng trong lớp sương này lại ảo biến ra một vài thân ảnh quái thú nào đó không rõ ràng. Cũng có lúc sương khói lại ẩn hiện cảnh núi xanh nước biếc.

Trên tế đài có vẽ pháp đồ bao trùm toàn bộ bề mặt. Pháp đồ lại có mười sáu trận môn nhỏ đánh số thứ tự. Mỗi trận môn đều có một vị thầy cúng Hồ Cấp tộc Tây. Theo Đại Hùng biết, ở Bản Nam cũng có một tế đài tương tự như vậy.

Đại Hùng vừa tới nơi đã thấy Ngọc Thái đứng trong đám đông vẫy vẫy tay với hắn. Bên cạnh Ngọc Thái còn có hai người xa lạ nữa.

- Đây là mấy vị đồng đạo mà ta vừa mời đi chung vào trận môn số mười. Nghe nói trong Huyền Sương trận cũng có không ít nguy hiểm. Tạo thành đội nhóm sẽ dễ dàng săn lĩnh được hơn. Đại Hùng huynh đệ gia nhập với bọn ta luôn nhé?

- Thật xin lỗi. Ta đã chọn trận môn số mười hai rồi.

Đại Hùng về mặt áy náy từ chối.

Ngọc Thái hơi lóe lên một tia sáng trong mắt, tựa như đoán ra được điều gì đó, liền cung tay:

- Nếu huynh đệ đã chọn trận môn khác rồi, vậy ta không làm ảnh hưởng tới người nữa. Sau này có dịp sẽ gặp huynh đệ ăn chơi một phen sau.

- Xin hẹn huynh dịp khác.

Đại Hùng vòng tay đáp lại rồi rào bước tới phía dưới vị trí trận môn số mười hai. Nơi này có một vị thầy cúng đang lão luyện nhìn xuống đám tu sĩ ngoại tộc dưới đài.

- Tế sư...

Đại Hùng đứng dưới chân thầy cúng kia nhỏ giọng,

- Chuyện gì?

Vị thầy cúng quét mắt sẫm soi Đại Hùng một hồi, thấy không quen liền thu ánh mắt lại, cau mày gất gỏng.

- Huynh đệ Bá Duy gửi lời nhắn...

Đại Hùng nói nửa câu, đoạn chăm chú nhìn vào khuôn mặt của tên thầy cúng, quả nhiên thấy ánh mắt hắn ta ngẩn ra một chập.

Liếc nhanh một vòng xung quanh không thấy ai chú ý, tên thầy cúng kia liền mấp máy môi trả lời.

- Bọn họ nhắn gì?

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Mồi Của Người, Cá Của Ta

Đại Hùng mừng thầm trong bụng. Xem ra hắn đã tìm đúng người. Cần câu lập tức bung ra.

- Họ nhắn là có việc đột xuất, không tới được.

Tên thầy cúng nhăn mặt càng đậm, lông mày xù lên như 2 con sâu róm.

- Thế là thế nào? Nếu chúng không tới được, vậy là tự phá định ước, chuyện kia coi như hủy bỏ đó.

Nói xong, chợt nghĩ tới chuyện gì, tên thầy cúng hơi rụt ra sau một chút.

- Người đừng nói là chúng muốn lấy lại vật kia nhé. Thứ ấy từ đầu ta đã quy định phải thu rồi. Chúng không tới là lỗi của chúng, không thể đòi ta trả

được.

Đại Hùng nghe qua liền chắc mẩm anh em Bá Duy đã đưa cho tên thầy cúng này một thứ gì đó không tầm thường. Hẳn là một miếng mồi to - nếu không hẳn đã không sợ phải trả lại như vậy.

Mất vật đó cũng chả liên quan gì đến Đại Hùng - có điều cá đã không chịu nhả mồi, tội gì ta không kéo cần câu lên chứ?

Đại Hùng hạ giọng:

- Tể sư không cần lo lắng. Bọn họ có việc quan trọng không thể bỏ ngang nên mới nhờ ta đến thay. Vật kia tể sư cứ giữ lấy – xem như giao dịch này vẫn còn hiệu lực.

- Đổi người à?

Tên thầy cúng giãn lông mày ra, gật gù.

- Thế cũng được. Dù sao thì ta cũng chỉ đồng ý chuyển người. Còn ai nhập trận đối với ta không quan trọng. Lát nữa người vào trận môn của ta, ta sẽ đưa người đến gần nơi có Huyền Nhân Quả.

Đại Hùng hơi gật đầu rồi lặng lẽ bước lui ra xa chờ đợi.

Lát sau, từ trên đỉnh núi, một bóng người màu nâu đất lướt phá không khí bay đến. Khi bóng người hạ dần xuống té đài, trong phút chốc, toàn bộ tu sĩ ngoại tộc bị một luồng áp lực đè mạnh khiến cho run rẩy. Nhiều tu sĩ Hùng cấp dưới lực lượng này không chịu nổi ngã ngồi xuống đất.

Đại Hùng là Hùng cấp sơ thành, thuộc tầng lớp tu sĩ thấp nhất trong đám tu sĩ ngoại tộc. Lúc áp lực kia vừa đổ xuống, hắn suýt tí nữa thì ngã bệt ra. Nào ngờ áp lực kia vừa lan qua đầu vai, ký hiệu của Tiểu Bảo sau lưng hắn rung lên một tiếng bất mãn. Một luồng khí nóng ầm từ sau lưng nhanh chóng tỏa ra khắp cơ thể Đại Hùng, hình thành một lớp màng vô hình hóa giải phần lớn áp lực từ bóng người kia. Đầu gối hắn vừa khụy xuống lại gắng gượng đứng thẳng lên được.

“Tiểu Bảo, lại thức dậy à?” Đại Hùng có chút vui mừng, khẽ dùng thần thức nói chuyện với tiểu Kỳ Lân. Nhưng Tiểu Bảo sau khi phản ứng với uy áp kia xong lại tiếp tục ngủ say.

“Đúng là trẻ con ham ăn ham ngủ”. Đại Hùng cười xòa. Hắn biết Tiểu Bảo vừa bị uy áp làm cho khó chịu nên vô thức phản ứng lại thôi – cũng như khi trời lạnh người ta dù ngủ mê vẫn thường quơ xung quanh có gì ấm thì ôm vào vậy – chứ thực tế nó chưa từng thức dậy. Dù sao đây cũng là dấu hiệu tốt – trong trường hợp cần thiết, Đại Hùng có hy vọng đánh thức nó để hỗ trợ bản thân mình.

- Long cấp tu sĩ.

- Bô lão thượng tầng.

- Địa Biến Bách Ảnh La Vũ Lập.

- Thật mạnh.

- ...

Đám ngoại tộc tu sĩ dưới uy áp kia liền xôn xao. Tuy ở đây có những người từng tham gia hội Hái Dực vài lần rồi, nhưng mỗi lần hứng chịu áp lực của tu sĩ Long cấp, tất cả đều không ngăn được cảm thán. Nó khiến cho người ta có một cảm giác sức mạnh này cao không với tới, ngăn cách thân phận của bọn họ với người trên té đài kia.

“Áp lực của tu sĩ Long cấp thật mạnh. Ngày đó Khai Nhân chừng môn hắn đã kiềm chế uy áp, nếu không ta sao có thể thành thời ngồi uống rượu với người được kia chứ.”

Đại Hùng lắc đầu thăm nhủ.

Vị bô lão tộc Tày sau khi chạm tới té đài, luồng uy áp hung mãnh kia cũng nhanh chóng thu ngược lại. Đám tu sĩ ngoại tộc dưới đài thờ phào một hơi, lục tục đứng thẳng lên.

La Vũ Lập hơi liếc mắt qua góc phải của té đài. Vừa rồi có rất nhiều người vận dụng linh lực hoặc pháp bảo để chống lại uy áp của lão, song chỉ có tên tu sĩ kia là tạo cho lão cảm giác hơi lạ. Lão cảm nhận như uy áp mình tung ra va chạm với một màng nước ầm lặn tẩn - uy áp vì vậy cũng bị triệt tiêu mất một phần.

- Hùng Cấp tiểu thành. Chắc là có pháp bảo đặc thù gì đó.

La Vũ Lập cũng không thắc mắc lâu. Một tên Hùng Cấp tiểu thành thì có thể có pháp bảo gì ghê gớm chứ. Lão tin tưởng nếu mình tăng uy áp lên thêm một chút – màng chắn đó hẳn sẽ vỡ tan tành.

Nhưng... cần gì lão phải làm vậy? Tên tu sĩ nhỏ nhoi kia thế nào cũng là “khách hàng” của tộc Tày cơ mà.

“Một khách hàng trị giá 3000 linh thạch” – La Vũ Lập nhếch mép. Kể từ khi tộc Tày phát triển hình thái “du lịch sinh thái kiêm hái dược” đến nay. Tài lực của bộ tộc lập tức tăng lên vùn vụt. Nghĩ tới tộc trưởng thứ một trăm sáu mươi, lão không khỏi phục sát đất.

Núi Cốc được trời phú cho linh mạch Mộc khá lớn. Linh dược quý hiếm trên núi vì thế cũng nhiều hơn hẳn các nơi khác. Nhưng tộc Tày sinh sống tại đây đã ngàn đời nay, số linh dược quý bị khai thác dần cạn kiệt – chỉ có trên đỉnh núi linh khí đậm đặc nhất còn giữ được một phần tốt nhất.

Những đời tộc trưởng gần đây rất lo lắng. Nếu cứ tiêu dùng mãi như cũ – số linh dược này rồi có lúc sẽ hết. Một cây linh dược quý cần đến trăm năm, thậm chí ngàn năm để sinh trưởng. Dựa vào đan dược để phát triển bộ tộc không còn là phương án khả thi. Núi Cốc tuy có nhiều linh khí nhưng cũng không thể kham nổi với số lượng tu sĩ trong tộc ngày càng mở rộng. Tốc độ phát triển của tộc Tày sau hàng vạn năm cuối cùng đã bị chậm lại.

Đáng lo hơn nữa, vấn đề thiếu hụt linh dược lúc này lại không phải là vấn đề của riêng tộc Tày. Các tiên môn tu sĩ ngoại tộc cũng gặp phải vấn đề tương tự. Mức độ so với tộc Tày, thậm chí còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Đến đời tộc trưởng thứ một trăm sáu mươi, nhiều tiên môn lớn đã bắt đầu dòm ngó đến núi Cốc. Thậm chí có một số tiên môn còn liên kết với nhau, ý đồ cướp linh dược quý của bản tộc. Đứng trước nguy cơ lớn như vậy, tộc trưởng đời thứ 160 đã đưa ra một quyết sách cực kỳ xuất sắc, hóa giải được nguy cơ cho bản tộc mà còn tạo ra cơ hội phát triển trước đây chưa từng có.

Cùng với hội Bồ lão của hơn triệu tộc dân (1) khắp các vùng, tộc trưởng đã thiết lập hai trận pháp lớn bao phủ toàn bộ núi Cốc. Đó chính là Huyền Sương Trận và Thủy Vụ Không Thiên ngày nay. Sau đó tộc Tày tiến hành rà soát trên quy mô lớn, di dời các linh thảo cao cấp lên đỉnh núi, chỉ để lại vài cây “sốt” nơi sườn núi. Tiếp theo, tộc Tày ban ra thông cáo, khu vực đỉnh núi là cấm khu của tộc Tày, ngược lại, khu vực sườn núi lại định kỳ cho phép các tu sĩ ngoại tộc lên để hái linh dược.

Động thái này của tộc Tày đương nhiên được tu sĩ khắp nơi ủng hộ, nguy cơ từ phía cũng được giải trừ. Đã thế hàng năm tộc chỉ ở núi Cốc còn kiếm được một lượng lớn linh thạch từ Đấng Sơn Phủ. Linh thạch này sau đó được Bồ lão hội cấp phát cho tộc dân – làm cho tiền độ tăng trưởng toàn tộc đã trì trệ bao lâu nay lại một lần nữa gia tốc. Tộc trưởng đời thứ 160 vì thế đã trở thành một biểu tượng được toàn tộc sùng kính vượt xa các đời trước.

Cảm khái về tổ tiên xon, La Vũ Lập âu yếm nhìn những con dê béo dưới đài, giọng chột hiền hòa hiếm thấy.

- Xin chào các vị tiên sư.

La Vũ Lập nói không lớn nhưng khắp khu vực này, ai ai cũng nghe rõ.

- Không dám, chào tiên bối.

Cả đám tu sĩ dưới đài vội khách khí đáp lại. Mọi người đều biết đây chỉ là phong thái giao tiếp trong tu giới mà thôi. Còn thực tế trong mắt bồ lão này, bọn họ còn chưa đáng để lão mở miệng nói chuyện.

- Già đây là La Vũ Lập, thành viên hội Bồ lão trấn thủ núi Cốc. Tin tưởng trong các vị cũng có nhiều người biết đến già này. Hôm nay ta thay mặt hội Bồ lão tộc Tày chủ trì mở ra trận môn Huyền Sương để các vị lên núi hái thuốc. Yêu cầu các vị sau khi nhập trận phải nhớ rõ quy định mà tộc Tày đặt ra cho người tham gia Hái Dược Hội như sau.

La Vũ Lập hơi ngưng lại một chút chờ mọi người tập trung chú ý.

- Một. Thời gian hái dược là bảy ngày. Sau bảy ngày này các vị toàn bộ sẽ bị truyền tống ra khỏi Huyền Sương trận. Mỗi vị tiên sư không được quyền hái quá ba cây thuốc – bất kể loại linh dược nào. Tộc Tày ta mở pháp trận là để chia sẻ lộc trời với tu sĩ thiên hạ, nhưng nếu các vị hái quá nhiều sẽ tổn hại căn cơ của linh dược núi Cốc. Những người khác và tộc ta sau này sẽ không có nhiều linh dược để phát triển nữa. Ai mà hái vượt qua số lượng ba linh dược sẽ bị chúng ta tịch thu hết linh dược đã hái, ngoài ra còn phạt số linh thạch tương đương giá trị tất cả các linh dược đó nữa.

- Hai. Việc gặp được linh dược quý là phúc của mỗi người. Cho dù các vị có tìm thấy linh dược nhất đẳng trên núi – chúng ta cũng không có quyền đòi lại. Tuy nhiên, trong các vị hẳn còn có người không kiềm chế được lòng tham mà dòm ngó tới linh dược của các vị tiên sư khác. Tộc Tày ta đã thu tiền, tất phải có trách nhiệm với an toàn của các vị. Trong phạm vi Huyền Sương Trận này, chúng ta không cho phép việc giết người. Ai vi phạm sẽ bị chúng ta tịch thu hết tài sản – đồng thời phế bỏ tu vi.

- Ba. Huyền Sương Trận là trận pháp thủ hộ núi Cốc của tộc Tày chúng ta. Trong trận có thể các vị sẽ gặp phải mất trận. Những mất trận này đều có một số thần thông tự bảo vệ riêng biệt. Các vị nếu gặp phải trận nhãn, tốt nhất hãy tránh xa để đảm bảo an toàn bản thân. Trong trường hợp lâm vào chiến đấu, các vị hãy hô to lên “Ta gặp phải trận nhãn” mấy lần. Chúng ta sẽ cho người tới cứu. Còn ai cố tình muốn phá mất trận - như vậy sẽ bị xếp vào hàng ngoại địch của cả tộc Tày. Người như vậy chỉ có một hình phạt duy nhất – chết!

La Vũ Lập quắc mắt nhìn ra xung quanh. Đám tu sĩ ngoại tộc run lên vội cất tiếng cam đoan tuân thủ một hồi.

- Ngoài những điều trên, chúng ta còn có nhắc nhở phụ. Như các vị đã biết, bản tộc dù sao cũng không thể để các vị thoải mái tự do đi khắp núi Cốc hái linh dược. Mà ở sườn núi này sẽ khó tồn tại những linh dược cao cấp nhất đẳng. Nếu trong các vị có ai là tu sĩ Long cấp ẩn giấu tu vi, ý đồ vượt qua Huyền Sương trận rồi xâm nhập Thủy Vụ Không Thiên để hái trộm linh dược quý, ta khuyên các vị hãy mau chóng từ bỏ ý định. Thủy Vụ Không Thiên có thể chống đỡ tu sĩ Long Cấp thuần chính, lại còn có bốn vị Bồ lão Long cấp thường xuyên trợ trận. Nếu các vị cần tìm linh dược hiếm, chi bằng hãy theo ta đi gặp hội Bồ lão để thương thảo. Linh dược quý chúng ta có cất trữ một ít – trong hạn mức có thể đem trao đổi với bảo vật tương đương của quý vị. Còn nếu quý vị khăng khăng theo ý riêng, chỉ cần Thủy Vụ Không Thiên bị kích hoạt – hội Bồ lão tộc ta sẽ toàn lực phát động công kích. Lúc đó cho dù là Long cấp đại thành, e rằng cũng khó mà tránh khỏi thương tổn. Mong các vị suy nghĩ kỹ một phen.

Nói xong những lời này, La Vũ Lập trầm ngâm trên té đài một lúc, mặc cho đám tu sĩ ngoại tộc bên dưới xôn xao thảo luận, nước bọt văng tứ tung. Riêng Đại Hùng lúc này thì tận dụng thời gian để mặt sát Nông Lâm Thụ kia không tiếc lời. Càng biết khó hái được Thanh Huyết Thảo, hấn càng hận cái lão Tiên y đó lắm gan.

Giữa đám đông, một tu sĩ đáng vẻ bình thường nhăn mày suy nghĩ. Sau một lúc giằng co cân nhắc, người này bước ra khỏi đám đông, đứng lui lại phía sau.

Đúng lúc này, La Vũ Lập mở bừng mắt, cao giọng tuyên bố:

- Hái Được Hội tháng này bắt đầu tiến hành! Các vị tiên sư - xin lấy ra Đấng Sơn Phù rồi tiến về phía trận môn mà mình lựa chọn. Lát nữa, những trận môn này sẽ truyền tống các vị tới nhiều điểm khác nhau trên sườn núi. Hái được linh dược mình muốn hay không hoàn toàn phụ thuộc vào vận may của các vị.

Mọi người ở dưới này giờ chỉ chờ có câu nói này. Ngay lúc La Vũ Lập vừa dứt lời, tất cả ùn ùn di chuyển tới các trận môn trên té đài.

Đại Hùng nhanh nhẹn nhảy tới đứng trên trận môn do tể sư kia phụ trách. Thời gian nhập trận chỉ có bảy ngày. Hấn còn gấp hơn tất cả những người xung quanh nữa là khác.

Vị tể sư vừa thấy Đại Hùng vào vị trí lập tức bắt quyết đọc lên một tràng tộc ngữ. Một vòng sáng từ trận môn dưới chân lóe lên bao xung quanh Đại Hùng. Cổ ngữ bí hiểm từ Đấng Sơn Phù trên tay Đại Hùng cũng lập lòe bay ra nhập vào vòng ánh sáng.

- Đi!

Tể sư vung tay trở vào bức tường sương phía sau té đài. Vòng sáng quanh mình Đại Hùng cấp tốc lan kín không còn kẽ hở, cuốn thân thể hấn lên cao rồi gia tốc bắn xuyên qua bức tường sương khỏi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Long Thần Khí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.